

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΕΡΟΙΑΣ

+000,

6298

Αριθ. Πρωτ.

32178/1963

ΑΔΡΕΑ

Ευμερδίου
Αντωνίου

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΤΡΑΓΩΙΔΙΑΙ

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE

EX RECENSIONE

ET

CUM PRAEFATIONE

GUILIELMI DINDORFII.

EDITIO QUINTA CORRECTIOR.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXX.

1880

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

LIPSIÆ: TYPIS B. G. TEUBNERI.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

PRÆFATIO
*
EDITIONIS QUARTÆ.

Quarta hæc Sophoclis tragoediarum editio Lipsiensis similis est editioni Oxoniensi tertiæ, quæ tribus abhinc annis prodiit, in qua pauca retractanda, alia addenda mihi esse video, partim ab aliis partim ab me ipso postmodo animaversa. Hæc igitur annotationibus infra positis inserui, in quibus locos ex criticorum coniecturis mutatos indicavi, omissis tamen leviorum vitiorum plurimorum correctionibus nulli obnoxiiis dubitationi, quas hoc loco omnes repeli non fuit operæ pretium. Inter locos vitiis affectos gravioribus, modo manifestis modo reconditioribus, quorum numerum aliquanto quam olim credebatur maiorem esse nemini hodie ignotum est, multi sunt ubi quid dicere vel debuerit vel potuerit poeta facilius est perspicere quam ipsa eius verba coniecturis quæ certæ haberi possint restituere. Nam quod in aliorum scriptorum operibus accidisse disertis veterum literatorum testimoniis compertum habemus, ut codicum antiquissimorum scriptura vel corrupta vel defecta ab incautis correctoribus in ordinem qualemcunque redigeretur et interpolaretur, idem Sophoclis tragoediis, pariter ut Aeschyleis et Euripideis, accidisse produnt loci non pauci correctorum parum peritorum manus experti. Qui correctores si hodiernorum criticorum more coniecturas suas literarum syllabarumve reliquiis quæ in codicibus antiquissimis supererant religiose accommodassent, non paucis in locis facile nobis foret ipsa fere poetæ verba coniectura vel certa vel probabili restituere. Verum ab hac diligentia longe illi abfuerunt, nec raro istiusmodi locos ita ad arbitrium suum refinxerunt ut scripturae genuinae vix umbra relictæ esse videatur: quales versus qui eadem arte palaeographica, qua librariorum literas vel voces similes

inter se permulantium errores corrigere solemus. ad sanio-
rationem revocare conantur frustra laborant et plerumque nihil
aliud consequuntur quam ut errores erroribus cumulantes vete-
ribus coniecturarum monstris nova ipsi addant.

Accedit ad haec aliud quo harum tragoediarum emendatio
impeditur ac saepe incerta redditur. Nam etsi inter omnes con-
stat Sophoclem vocabula nova multa ipsum finxisse, quorum non
pauca grammatici veteres annotarunt, aliis inusitatas significa-
tiones tribuisse, et in sententiarum conformatione orationisque
structura ab communi usu loquendi non raro longius quam alios
multos discessisse, tamen non ubique liquet quousque in hoc
genere processerit et quid ipsi sit tribuendum, quid veteribus
harum fabularum interpolatoribus, qui ipsi quoque nova et mi-
rabilia multa procuderunt, imputandum: de quo critici et inter-
pretes tantopere et nunc inter se dissentiunt et in posterum
dissentient ut alii liberam fere quidvis audendi potestatem huic
poetae vindicent, alii tam severis eum legibus adstringant ut ne
ἐπαλλήλους χειράς quidem Eteoclis et Polyneicis, quas *ἀλλήλο-
φόνους* Aeschylus vocaverat, dici ab eo potuisse credant Anti-
gonae v. 57.

εὐτοκτονοῦντε τῷ τολαιπύρῳ μόρον
κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοις χειροῖν,

licet hoc audaciae sit non maioris quam quod *διπλῇ χειρὶ* de
caede mutua dixit ibidem v. 13.

δυσὶν ἀδελφοῖν ἑστέρηθημεν δύο
μὴ θανόντοιν ἡμέρᾳ διπλῇ χειρὶ.

Ad apparatus criticum quod attinet, meminisse lectores
oportet unius nos uti fide codicis, litera L ab me designati,
olim Medicei, nunc Laurentiani (XXXII, 9.), scripti ab librario
valde imperito in membranis seculo undecimo: de quo pluribus
dixi in Praefationibus voluminum primi et octavi editionis Oxo-
niensis, ostendique quae in posteriorum temporum codicibus
rectius quam in Laurentiano scripta reperiantur non ultra ma-
nifestas procedere levissimorum vitiorum correctiones, quales in
omni scriptorum genere infimae aetatis librarii et grammatici
suapte ingenio fecerunt. Contra quam sententiam qui fere solus
cum aliqua veri specie afferri poterat locus Philoctetae 220, ubi
in codice Laurentiano scriptum est, *τίνες ποτ' ἐξ γῆν τήνδε*

καὶ ποίας πάτρας | κατέαχετε (verbis ποίας πάτρας ex v. 222. illatis), in apographis vero τίνες ποτ' ἐξ γῆν τήνδε ναυτίλω πλάτῃ | κατέσχετε, eum Nauckius, qui non paucas etiam antiquorum interpolatorum fraudes sagaciter patefecit, restituito quod solum loco illi aptum est καὶ ποίας τύχης removit.

Eidem codici scholiorum debemus farraginem ab alia et peritiorē quam quae textum scripsit manu, sed eadem aetate, exaratam, quae usui nonnulli fuerunt ad vitia leviora corrigenda, locis vero vel ab librariis vel ab correctoribus veteribus gravius corruptis nihil usquam lucis aut salutis asserunt. Nec raro scholiastae ineptissimas codicum suorum scripturas insanae interpretationis artibus utcumque explicare laborant, a quibus ne doctiores quidem grammaticos Alexandrinos abhorruisse quum aliunde novimus tum haec quoque scholia Sophoclea passim ostendunt, velut Didymi exemplo, de quo infra dicetur in initio annotationum ad Antigonom. Cavendum tamen est ne omnia huiusmodi commenta antiquioribus tribuantur grammaticis, quum scholiorum qua hodie utimur collectio, licet plurima continet ex Alexandrinis fontibus derivata, tamen saepissime grammaticorum multis seculis inferiorum additamentis interpolata sit, quorum duo exempla omnium manifestissima reperiuntur in scholiis ad Electram v. 691, ubi versus trimetri iambici duo infimae aetatis scriptorem syllabis tantum numeratis nullaque mensurae ratione habita prodentes de ludis Pythicis sunt illati,¹⁾

πένθ', ἄλμα δίσκον ἄκοντα δρόμον πάλην·

ταῦτ' ἐν μιᾷ τις ἡγωνίζεθ' ἡμέρα,

et ad Oedipum Colon. v. 1375, ubi scholiasta ex alio eiusdem ordinis poeta, cuius nomen quum ignoraret, verbis „παρά τιν“ usus est, quindecim de Oedipo versus futilissimos admisit, quorum de scriptura pluribus dixi in annotationibus ad scholia vol. 2. p. 60.

Ἀεὶ δ' ὄρων τέ γ' ὅξ' ἦν, καὶ τυφλὸς ἦν.

Θυσίας ἀπαρχὰς γὰρ κρέας ἐπέμπομεν

πατρὶ περιόσον ὦμον, ἔκκριτον γέρας.

τὸ δὴ γε συγκόψαντες, οὐ μεμνημένοι,

λήσειν δοκοῦντες, ἀντὶ τοῦ κεκομμένον

1) De his dixi in Praefat. ad scholia in Odyssaeam vol. I. p. VII.

ἐπέμψαμεν βόειον· ὁ δὲ λαβὼν χειρὶ
 ἔγνω παφῆσας, εἰπέ τ' ἐν θυμοῦ τάδε
 “τίς μοι τόδ' ἀντ' ὅμοιο μισητόν κρέας
 πέμπων; γέλωτα δὴ με ποιοῦνται κόροι,
 θύοντες ὕβρει· ἐτυφλός, οὐ τοι γινώσκεται,”
 οὕτω λέγοντες. ὦ θεοί, μαρτύρομαι
 ἐγὼ τὰδ' ὑμᾶς, καὶ κατεύχομαι κακὰ
 αὐτοῖσιν, αὐτοὺς τῶνδε δις τόσα σχέθειν.
 χαλκῷ δὲ μαρμαίροντες ἀλλήλων χροῶ
 σφάζοιεν ἀμφὶ κτήμασιν βασιλικοῖς.”

Quos versus manifestum est ea aetate scriptos esse qua hoc poetarum genus inter veterem fluctuabat metri prosodiaeque normam et artem novitiam, quae vocalium α ι υ mensuram anticipem ubivis admisit et ab exitu senarii vocabula monosyllaba et vocabula oxytona et perispomena exclusit. Quod mixtum genus carminum, cuius exempla non pauca inter poesis Christianae reliquias reperiuntur, quum per multa secula perduraverit, saepe incertum manet, nisi alia accedant aetatis indicia, cui seculo adscribendi sint versus sine auctorum nominibus proditi. Quindecim de Oedipo versus ut seculo sexto quintove adscriberem in annotationibus ad scholia, ego genere dicendi quo miscellus hic poeta utitur magis sum permotus quam metri prosodiaeque ratione, quae non impediret quominus aliquanto antiquiores habeantur. De quo dixi in commentatione alio loco edenda de carmine quodam seculo quarto scripto, cuius inter senarios plus quam trecentos versus quadraginta octo sunt qui in vocabula oxytona vel perispomena, inter quae monosyllaba sunt quinque, exeant, versus autem ipsi magna ex parte veterem servant syllabarum mensuram, admissa tamen etiam anticipi vocalium α, ι, υ mensura et syllabis in ε vel ο exeuntibus passim longarum locum tenentibus admissisque interdum etiam pedibus trisyllabis, anapaesto, dactylo, tribracho. Quae eadem omnia in versibus de Oedipo observare licet, qui quali ex carmine excerpti sint vix coniecturae locus est. Non improbable tamen est carmen ex eo genere fuisse quod post Lycophronem, a grammaticis studiose lectitatum, etiam temporum multo inferiorum poetae tentarunt, inter quos fortasse fuit Serenus ille, cuius ἐν διαφόροις μέτροις δράματα διάφορα Pho-

tius ab se lecta memorat in Bibliotheca cod. 279. p. 536, II., diversus, ut videtur, ab Aelio Sereno, cuius inter scripta carmina nulla memorantur ab Suida.

ΑΙΑΧ.

110. μάστιγι πρώτον νῶτα φοινιχθεῖς θάνῃ] Verbum θάνῃ repugnat verbis praecedentibus v. 106. θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω, ut in annotatione monui. Nunc veram restitui scripturam φανῇ cum Meinekio ad Oedip. Col. p. 276. Nam hoc aut simili aliquo verbo, velut δαμῇ, opus erat. φανῇ autem dicit Aiax quia Ulixem terga cruentatum militum oculis exponere propositum habet.

117. χωρῶ πρὸς ἔργον· σοὶ δ' ἐφίεμαι, θεᾶ, | τοιάνδ' αἰέ μοι σύμμαχον παρεστάναι] Sic correxi quod in codice est χωρῶ πρὸς ἔργον. τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι | τοιάνδ' —. Nam τοῦτο quum neque cum ἔργον neque cum verbis proximis coniungi possit propter rationes in annotatione expositas, tollendum esse patet, restituto quod in codice antiquiore exciderat θεᾶ, quo in ultimis his Aiacis verbis, quibus Minervae valedicit, multo magis opus erat quam pronomine illo.

194—200. Hi versus in codice sic sunt scripti et divisi

ἀλλ' ἄνα ἔξ ἐδράνων, ὅπου μακρῶν
στηρίζει ποτὲ τῶδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ,
ἅταν οὐρανὸν φλέγων,
ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητα
ὀρμαῖ' ἐν εὐανέμοις βάσσαις
πάντων καρχαζόντων γλώσσαις
βαρυάλγητ', ἔμοι δ' ἄχος ἔστακε.

Quae ineptissima metrorum descriptio non casui videtur deheri, sed consilio grammatici, qui ignotas sibi metrorum formas, de quibus videnda quae in annotationibus Oxoniensibus dixi, in quattuor redegit versus quasi dimetros anapaesticos, admissis, quos infimae aetatis metrici probant, etiam iambis (ut in Antig. v. 150. interpolato Κρέων ὁ Μενουκίως νεοχμός) unoque in ultimo versu cretico, et correpta vocabuli εὐανέμοις syllaba secunda, quam longam esse nesciebat. Ad scripturam

quod attinet tria codicis vitia sunt manifesta. Primo enim hiatus ille ἀτάρβητα (codex a manu prima ἀταρβῆτα) ὀρμαῖ, tanto absurdior est quod nihil prorsus caussae erat cur sic scriberet poeta, quum in promptu esset ἀτάρβητος scribere, quod in apographis quibusdam codicibus Laurentiani annotatum est, aut ἀταρβήτως, ut legitur apud Suidam s. v. ἀτάρβητος. Deinde vitiosa est elisio diphthongi verbi ὀρμαῖ, quod ὀρμαῖται scribendum erat, ut Triclinius scripsit, quamvis metris inepte descriptis. Apud Suidam est ὀρμαῖ. Denique καρχαζόντων (a prima manu καρχαζόντων scriptum) contra linguam Atticorum peccat, qui una constanter usi sunt forma καρχαζειν, ab librariis non minus constanter in καρχαζειν mutata, ne metri quidem ratione habita, ut apud Aristophanem Eccles. 840. Γέρον δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδες | ἔχων, καρχαζων μεθ' ἑτέρου νεανίου, ubi libri καρχαζων. Vera autem restituta scriptura καρχαζόντων sequebatur ut ἀπάντων restituerem, quod in πάντων fortasse ab correctore mutatum fuit dimetrum anapaesticum faciente πάντων καρχαζόντων γλώσσαις, metri ignaro antispastici

~ ~ - | ~ ~ - ~

quo et hic versus scriptus est et praecedentes duo

ἀτάρβητος ὀρμαῖται

ἐν εὐανέμοις βάσσαις,

quemadmodum tres primi huius carminis versus uno eodemque metro scripti sunt

~ ~ ~ ~ ~ | ~ ~ ~ | ~ ~ ~

Sic enim solent tragici strophas suas componere ut non diversissimas singulorum versuum species temere misceant, sed similia similibus consociant, duobus plerumque vel tribus, interdum etiam pluribus, eiusdem generis versibus sese excipientibus. Scriptura autem horum versuum levibus tantum vitis est contaminata. De versu primo tantum constat, non scripsisse Sophoclem quod fuit qui coniiceret μακραίον, sed vocabulo usum esse quadrisyllabo, sive id μακράωνι fuit, syllaba penultima longa, quae aliis huius metri exemplis defendi potest, sive aliud, syllaba penultima brevi, ut in versu proximo: cuiusmodi vocabulo μακράωνι ab glossatore substitutum esse potest. Versus tertius quum ab iisdem quibus secundus syllabis incipiat, non dubitandum quin idem utriusque versus metrum sit. Ex quo se-

quiritur verum non ex solis constare verbis *ἄταν οὐρανίαν φλέγων*, ut in codice, sed proxima esse adiungenda *ἐχθρῶν δ' ὕβρις*, deleto quod post *ὕβρις*, fortasse ab correctore haec in anapaestos qui ipsi videbantur redigente, illatum est in codice *ὡδ'*, sed omissum ab Suida: quo sine ullo sententiae detrimento caremus.

Apparet ex his stropham hanc ita fuisse a poeta compositam ut post duo versuum parium tristicha clausula sequeretur *διστιχος*

∞ | ∞ ∞ ∞ | ∞ ∞

γλώσσας βαρυσλήτως·

ἐμοὶ δ' ἄχος ἔστακεν.

Nam sic pro *βαρυσλήτ'*, quod in codice legitur eodem fere errore quo supra *ἀτάρβητα* pro *ἀτάρβητος*, corrigendum fuisse patet.

208. *ἡρεμίας* restituit Thierschius pro *ἄμεριος* vel quod scholiasta in aliis libris lectum memorat *ἀημερίας*, ex *ἄμεριος* et *ἡμερίας* conflato, quod absurde nullaque metri ratione habita explicat *τῆς ἀηδοῦς πορᾶς*, *ἡρεμία* autem quod alibi non legitur in tragicorum fabulis non maioris est momenti quam quod adverbii *ἡρέμα* tam rarus est in poesi Attica usus ut tria tantum apud Aristophanem, nulla in comicorum fragmentis neque in tragicorum fabulis exempla reperiantur. Idem fere de adverbio *ἀτρέμα* et adiectivo *ἀτρεμαῖος* dicendum, quorum nulla apud Aeschylum et Sophoclem, perpauca apud Euripidem reperiuntur exempla. Et sic alia multa in hoc genere casus lusit.

290. *Αἶας, τί τήνδ' ἄκλητος οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων | κληθεῖς ἀφορμᾶς πείραν οὔτε του κλύων | σάλπιγγος* *κληθεῖς* post *ἄκλητος* illatum merito suspectum fuit criticis. Sophocles hanc dubie *σθεθεῖς* scripserat, ut paullo post v. 294. *ὁ δ' ἐσσύθη μόνος* dixit et Aeschylus Eum. 170. *αὐτόσσυτος αὐτόκλητος* coniunxit. *ὑπ' ἀγγέλων* similiter dictum in Trach. 391. *μῖν', ὡς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων, | ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται*. [Nunc *ἄκαιρος* scripsi cum Herwerdeno.]

348. *ὡ φίλοι ναυβάται, μόνον ἐμῶν φίλων* *φίλων*] Huic versui in antistropha respondet v. 356. *ὡ γένος ναῦας ἀρωγὸν τέχνας*, Quos versus exaequare poterat poeta scribendo *μόνον τῶν φίλων*. Quod si scripsit, non mirandum glossatorem *ἐμῶν* adscripsisse eoque illato *τῶν* deletum esse. Non contendam tamen

Sophoclem sic scripsisse, quum ἐμῶν aptissimum sit nec Sophocles metra tanta qua Aeschylus diligentia ubique exaequaverit. Sic in hac ipsa fabula v. 879. τίς ἂν δῆτά μοι τίς ἂν φιλοπόνων solutae alterius dochmiū formae non soluta respondet v. 925. ἔμελλες τάλας, ἔμελλες χρόνῳ.

349. ἔτ' Hermannī emendatio est pro τ'. Idem in versu antistrophico 358. ἔβας recte scripsit pro ἐπέβας.

360. πημονᾶν Reiskii coniectura est pro ποιμένων.

384. ἔδοιμι μὴν νιν] μὴν ex L. Dindorfii coniectura addidi.

402. ὀλέθριον αἰχλίζει L. ὀλέθριον in ὀλέθρι' mutavi, ut metrum postulabat versus antistrophici 420. εὐφρονες Ἀργείοις.

405. τίσις δ' ὁμοῦ πέλει correxi pro τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας, non metro solum, sed etiam sensu postulante.

496. ἦ Bothii emendatio est pro ελ.

537. τί δῆτ' ἂν ὥς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμ' σε;] Probabilis est Schneidewini coniectura alterum ἂν in ἔτ' mutantis, ut est in Antig. 552. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;

546. νεοσφαγῇ τοῦτόν γε προσλεύσσων φόνον] Seclusi versus spurium interpolatoris, qui non senserat quanto aptius esset Aiacei facinus ab se commissum leviter tantum tangere quam verbis tam disertis extollere. Ad scripturam versus quod attinet, quum in codice legatur τοῦ τόνδε, incertum manet utrum auctor versus τοῦτόν γε an πον τόνδε scripserit, in utraque scriptura inutiliter addita particula sive γε sive πον. Notae non melioris est versus post 554. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδιστος βίος illatus τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κατ' ἀνάδυνον κακόν, quem delevit Valckenarius. Fuit enim olim margini adscriptus e loco simili, quemadmodum in Aeschyli Persis post v. 253. (κακόν μὲν ἀγγέλλειν κακά) adscriptus in margine codicis Medicei Sophoclis Antigoniae versus 277. στέργει γὰρ οὐδέ τις ἀγγελον κακῶν ἐπῶν in apographis pluribus in textum irrepsit, et in Sept. ad Theb. post verba v. 600. ὁμιλίας κακῆς | κακίον οὐδὲν, καρπὸς ἧς ἀσύμφορος in ipso codice Mediceo versus ex alia, ut videtur Aeschyli fabula sumtus, ὅτις ἀρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται, textui est insertus. Tertium in hac Aiaceis oratione interpolationis exemplum est post v. 570. ὥς σφιν γέννηται γηροβοσχος εἰς αἶψ', cui interpolator versus ab se confictum addidit, μέχρις οὐ μυχὺς κίχῃσι τοῦ κάτω θεοῦ, im-

peritiam suam usu particularum μέχρις οὗ prodens: quo indicio usus Elmsleius versum totum rectissime delevit.

583. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν] Vocabula προθυμία et προμηθία loties ab librariis sunt permutata ut incertum sit utrum Sophocles hoc loco προθυμίαν scripserit an προμηθίαν, quod aptissimum est, ut v. 536. dixit ἐπὶ ἡμέσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἦν ἔθου.

600. παλαιὸς ἄφ' οὗ χρόνος | Ἰδαίᾳ μίμνῳ λειμώνι' ἄποινα, μηνῶν | ἀνήριθμος] Sic haec scripsi ex conjectura Hermannii, in qua certum videtur μηνῶν, reliqua incerta sunt. Codex corrupte ἰδαίαι μίμνων λειμώνια ποίαι μήλων ἀνήριθμος.

626. λευκὰ δὲ γήρα μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα | φρενομόρως ἀκούσῃ] Mirum et incredibile vocabulum est φρενομόρως, quod si unquam exstitisset, de eo potius dicendum foret qui mentis particeps quam qui mente captus esset, ut μοῖρα φρενῶν hominum est sana mente utentium apud Aeschylum Eumen. 105. ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος φρενῶν, ut ex scholiasta pro βορῶν est restitutum. Poterat Sophocles φρενομανῶς scribere, quod proposuit Meinekius ad Oedip. Col. p. 280., ut Tecmessa v. 216. dicit μανία γὰρ ἀλοὺς ἡμῖν ὁ κλεινὸς | νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη et chorus ipse v. 611. θείῃ μανίᾳ ξυρὰνλον dixerat. Sed hic fortasse leniore vocabulo usus est, ut v. 890. ἀλλ' ὁ μνηστὴρ ἄνδρα μὴ λυόσσειν dicere maluit quam ἀλλὰ μνηστὴρ ἄνδρα, quod ei suppositum est in apographo uno. Fortasse igitur φρενοβόρως finxit, quod cum θυμοβόρος (cuius adverbium θυμοβόρως metro hic non conveniebat) et Aeschyleo φρενοδαλῆς comparandum et facillime in φρενομόρως corrupti poterat. Ceterum alterum ο in ω mutavit corrector codicis, unde in apographis pluribus φρενομώρως legitur.

674. δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων] λείων scribendum esse cum Musgravio in annotatione ostendi.

747. τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πάρε; ex Schneidewini emendatione scripsi pro πέρι. Nam πέρι si legeretur, εἰδὼς non de nuncio, sed de Calchante dictum videretur. πέρι si qui servare volent, unum post haec verba versum excidisse coniicere debebunt, quod praecedentibus distichis tribus confirmari videri posset, nisi illa quoque chori versus unus praecederet.

799. ἐλπίζειν φέρει Bothius. ἐλπίζει φέρειν L.

802. τοῦ Θεστορείου μάντεως καθ' ἡμέραν | τὴν νῦν, ὅς αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει] ὅς pro ὅτ' ex Iacobsii coniectura scripsi, cui qui repugnarunt nihil dum melius asserre ipsi potuerunt.

811. χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμή] Delevi inutilem qui sequitur in codice versum σώζειν θέλοντας ἄνδρα γ' ὅς αὖν σπεύδῃ θανεῖν, quem anapaesto liberavit recentior codicis corrector deletο ἄν. Non videtur sensisse interpolator quanto aptius Tecmessa oratio verbis οὐχ ἔδρας ἀκμή concludatur quam istiusmodi additamento. Interpolatoris aliquanto antiquioris esse videntur versus quattuor quos post v. 838. in codice lectos sub textu posui, iam ab scholiasta notatos, ταῦτα νοθεύεσθαι φασιν ὑποβληθέντα πρὸς σαφήνειαν τῶν λεγόμενων. De qua videnda quae in annotationibus Oxoniensibus dixi.

869. κοῦδεῖς ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος] Verba vitii suspecta, pro quibus κοῦδεῖς ἐπίσταται σφε συμμαθῶν τόπος in annotatione proposui, coniectura non minus incerta quam Meinekii (ad Oedip. Col. p. 282.) κοῦδεῖς ἐπίσταται με συμμαθῶν τόπος, neque ullus locus est qui gnarus rei gressus meos moratus sit, ut in Trach. 338. dictum est, τοῦ με τήνδ' ἐπίστασαι βᾶσιν. Post haec verba unum alterius hemichorii dimetrum excidisse probabilis Gustavi Wolffii coniectura est, quo pacto versibus 866—869. respondebant 869^b—872. quemadmodum versibus 873. 874. respondent 875. 876.

901. σὸν addidit Hermannus. Eidem debetur ἔρξε pro ἔπραξε restitutum v. 905.

919. πληγῆς μελανθὲν αἶμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς] Requiritur μέλαν, quod quum non videatur μελανθὲν dici potuisse neque μελανθές aptum sit, ex uno cognitum loco Aeschyli Suppl. 154. ubi aptissime de Aethiopibus dictum est, vereor ne ex glossemate illatum sit pro κελαινόν, quemadmodum κελαινόν αἶμα dixit Homerus: cui fortasse primo μέλαν vel μελανόν adscriptum fuit, postea metri caussa in μελανθὲν mutatum.

921. ὥς ἀκμαῖ' αὖν, εἰ βαίη, μόλοι] Sic Wakelieldus recte correxit pro ἀκμαῖος εἰ. Quod in codice est βαίη cum iota adscripto ex more librariorum veterum scriptum est, qui termi-

nationi α η et ω iota saepissime inepte adscripserunt. Sic codex in hac fabula v. 38. πονῶι. 587. ἀθυμῶι. 891. 1157. (ut El. 894. Ant. 743.) ὀρῶι. 975. δοκῶι. 1054. ἐχθίλωι. 1088. φρονῶι. 1257. ἤδηι. El. 334. φρονῶι (ubi ι erasum ut alibi passim: v. ad Ai. 1328. El. 190.) 362. περιρρείτωι. 367. οὔτωι. El. 521. πέραι. 580. ὄραι. 622. ἔπηι. Oed. T. 656. ἐναγῇι. Ant. 755. ἦσθ'.

906 — 908. Seclusi versus spurios tres, etiam Leutschio suspectos in Ephemeridibus Gottiugensibus a. 1855. p. 166. De quibus videnda quae in annotationibus dixi.

985. οὐχ ὅσον τάχος | δῆτ' αὐτὸν ἄξεις] Notandum δῆτα in initio versus collocatum, quod vitare poterat poeta scribendo, quod Elmsleius scriptum ab eo esse coniecit, οὐχ ὅσον τάχος | δεῦρ' αὐτὸν ἄξεις δῆτα —.

988. τοῖς θανούσι τοι | φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγελᾶν] Sic L. Absurde omnes homines mortuis insultare dicuntur. Verissime Herwerdenus in Exercitationibus criticis Hagae Comitum editis a. 1862. p. 112. „Pro θανούσι quod interpretamentum est sequentis participii κειμένοις, olim vix aliud scriptum esse potuit vocabulum quam ἐχθροῖσι.“ Hoc igitur nunc restitui.

1105. 1106. Versus duo interpolatoris, qui novitio adiectivi ὄλων usu se prodidit, delendos esse vidit Schneidewinus.

1144. ὃ φθέγγ' ἂν οὐκ ἂν ἠύρες] Recte, ut videtur, Hartungius ἐνηύρες.

1197. πόνοι πρόπονοι scripsi pro πόνοι πρόγονοι πόνων propter rationes in annotatione expositas et v. 1211., cui syllaba una deerat, ἐξ addidi.

1307. λέγων] ψέγων Erfurditius. Sed gravius verbum requiritur. Quamobrem γελῶν scribendum cum G. Wolfio.

1312. σοῦ ξυναίματος] Sic correxi scripturam codicis σοῦ δ' ὁμαίματος.

1339. οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἂν Bothii emendatio est pro οὐκ ἂν ἀτιμάσαιμ' ἂν.

1373. Codex σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χεῖ. Restitui quod sensus verborum postulat χεῖς, quam formam verbi librarij verbo tantum χεῖρειν assueti vix usquam intactam reliquerunt, de quo dixi in annotatione ad Antig. 887.

1416. κοῦδενί πω λῶνι θνητῶν] Id est καὶ οὐ οὔδε/ς πω λῶν θνητῶν. Qua attractione offensus grammaticus aliquis versui huic catalectico alium addidit versiculum ipsum quoque catalecticum, ab me rursus eiectum, Ἀλλαντος ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ, in quo lepidus est particulae τότε usus, nisi ὅτ' ἦν ποτε scripsit.

ELECTRA.

21. ὥς ἐνταῦθ' ἔβης | ἔν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός] Codex ἐνταῦθ' ἑμέν, quod correctoris metrici inventum est, qui in libro suo ἐσμέν legerat, quod ipsum rursus in apographis nonnullis positum est. Restitui ἔβης, de quo pluribus dixi in annotatione.

51. ἦμεῖς δὲ πατρός τύμβον, ὥς ἐφίετο, | λοιβαῖσι — στέφαντες] ἐφίετο si recte legitur, Φοῖβος intelligendus erit ex v. 35. χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος ὧν πεύσει τάχα, quod post interpositos tot versus parum probabile tantoque perversius est quam grammatica ratio postulet ut ὁ πατήρ potius quam ὁ θεός intelligatur, unde absurda evadit sententia. Quamobrem ἐφεῖτό μοι scribendum esse conicio vel ἐφεῖτο νῶν, ut Orestes et quocum oraculum Delphicum adierat Pylades intelligantur. Plusquamperfecta ἀφεῖτο ἐφεῖτο μεθεῖτο παρεῖτο et quae sunt reliqua librarii saepe in imperfecta in ἔτεο terminata corruerunt: quod quum hic quoque factum esset, μοι vel νῶν ab correctore deletum esse videtur.

61. δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν] Hunc versum si addidit Sophocles, fatendum est rectius eum facturum fuisse si omisisset: quod sensit Steinhartus, qui in commentatione Portensi a. 1843. p. 7. elici voluit: uncis inclusit Otto Iahnus. Legit eum Athenaeus 3. p. 122 c. καὶ ἀλλαχού ὁ αὐτός (Σοφοκλῆς) ἔφη μηδὲν εἶναι ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν, etsi non nominata Electrae fabula.

77. [ὦ μοί μοι] Delevi quod in codice additum est δύστηνος contra morem tragicorum, de quo dixi in annotatione.

112. Post Ἐρινύες delevi verba in codice addita οἳ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε | τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους, quorum tria postrema iam Porsonus spuria esse intellexerat.

120. Glossema πατέρων, quod post γενναίων irreperat, delevit Monkius.

139. οὔτε γόοισιν (sic Triclinius pro γόοις) οὔτ' ἀνταῖς] οὔτ' ἀνταῖς Hermannii emendatio est pro οὔτε λιταῖσιν. Vocabulum ex hoc tantum loco cognitum et ex glossa Hesychii, ἀντησι (codex ἀντήσει): λιτανείαις, ἀντήσεσι. Quae glossa ex poeta epico sumta videtur.

192. κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις] Codex ἀφίσταμαι a manu prima, ex quo recentior ἐφίσταμαι fecit. Vera quam metrum versus strophici 172. ποθὼν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι postulat scriptura ἀμφίσταμαι restituta in uno ex antiquioribus apographis eandemque suo in libro legit Eustathius ad Homer. p. 1692, 57. Recte autem ἀμφίστασθαι τραπέζαις etiam una dicitur persona quae mensam ambit et modo hic modo illic subsistit.

277. εὐροῦς' ἐκέλευν ἡμέραν] Mire dictum εὐροῦς', pro quo τηροῦς' probabiliter coniecit Meinek. Inapte enim Clytaemnestra diem quo Agamemnonem interfecerit computando invenisse dicitur, quasi diei quo facinus atrocissimum commiserat unquam oblivisci potuerit.

286. τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει] Expectes potius ἡδονὴν ἔχει, quod Nauckius coniecit et Meinek. (ad Oedip. Col. p. 254.) simili confirmavit exemplo Pherecratis (Com. vol. 2. p. 326.) σοὶ τε γὰρ κλύειν | ἐμοὶ τε λέξαι θυμὸς ἡδονὴν ἔχει. Sed fatendum etiam φέρει ab Sophocle dici potuisse. Neque admodum verisimile est hoc in φέρει corruptum esse.

337. τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν] ἄλλα scripsi pro ἄλλᾶ.

391. προσωτάτω φῦγῳ L. Dindorfius. Codex προσώτατ' ἐκφύγῳ.

433. ἐχθρὰς ἀπὸ γυναικὸς ἰστάναι | κτερίσματ'] ἀπὸ in codice a manu recenti et in apographis additum, haud dubie ex coniectura, sed ea verissima.

467. ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν] Verbi ἐπισπεύδειν unum est exemplum apud Euripidem Troad. 1275. ἀλλ', ὧ γεραιᾷ πότις, ἐπίσπευσον μολεῖν, nullum apud Aeschylum neque praeter hunc Electrae versum apud Sophoclem; ut non improbabilis sit Mauricii Schmidtii coniectura ἐπισπεύδειν ex glossemate illatum esse pro ἐπισπέρχειν, quod verbum per ἐπισπεύδειν interpre-

tatur Hesychius, et ἐπισπέρχουσαι per ἐπισπενύδουσαι, ἐπειγόμεναι. Idem aoristum ἐπέσπερξα, cuius exemplum nullum superest, per ἐφώρμησα explicuit. Aeschylus hoc verbo usus est Sept. 689, ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός, ubi Thomas Magister pariter per ἐπισπενύδει explicuit.

496. μήποθ' ἡμῖν] Tres quae in initio huius versus exciderunt syllabas recte supplevisse videtur grammaticus cuius ex coniectura in apographis pluribus legitur μήποτε μήποθ' ἡμῖν. Duplicato μήποτε usus est Aeschylus Prom. 894, μήποτε μήποτέ μ', ὦ | πότνια Μοῖραι — et Euripides Phoen. 190, μήποτε μήποτε τάνδ', ὦ πότνια —. In versu proximo ἀφεγές ex ἀμφεγές corruptum videri dixi in annotatione.

514. ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου | πολύπονος αἰκία] Quod librarius in L. primo scripserat οἴκου recte ipse correxit deletο σ, etsi οἴκου legit scholiasta, ἀφ' οὗ ὁ Μυρτίλος ἀπέθανεν, οὐ διέλιπεν αἰκία τοῦς πολυκτήμενας δόμους· ὁ γὰρ Ἑρμῆς πατήρ Μυρτίλου ἐμήνισε τοῖς Πελοπίδαϊς, qui pro πολύπονος aliud quod per πολυκτήμενας explicuit legisse videtur adiectivum, sive id πολυπόρους fuit, quod per dives, locuples, interpretantur Glossaria vetera, sive πολυβόρους, quod per πολυκτῆμων explicatur in scholiis ad Aeschyli Sept. 780. Sophocles vero non dubitandum quin πολύπονος scripserit. Nam αἰκία ut in annotatione monui, epitheto magis opus habet quam οἴκου et verba πολύπονος αἰκία aptissime hoc carmen claudunt, cuius in initio πολύπονος ἐπιτεία ut malorum origo nominata erat.

606. χοῆς pro χοῇ restituit Wunderus. De quo verbo supra diximus ad Aiac. v. 1373.

686. τὰφάσει (nam sic, non τῇ φέσει, scribere debebat) certæ emendatione restituit Musgravius pro τῇ φύσει, quod scholiastæ nihil mali suspicati more suo explicare studuerunt.

691. ἀθλ' ἄπερ νομίζεται Porsoni emendatio est pro πένταθλ' ἃ νομίζεται. Tacet scholiasta vetus: infimæ vero actalis grammaticus versus illos de ludis Pythicis duo adscripsit, de quibus supra dicebam p. V.

693. ὠβρίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος] ἀγκαλούμενος scribendum videri, (quod Sophoclis ætate ἀνκαλούμενος scribebatur) et mox v. 715. ἀμμεμιγμένοι potius quam ἀναμ-

μυγμένοι, in annotatione dixi: quae quaestio ad alios non paucos pertinet tragicorum versus similes, in quibus libri plerumque plenam, sed interdum etiam ἀποκεκομμένην huius praepositionis formam praebent. Qua apocope utrum tragici constanter usi sint ubi tribrachos vel dactylos hac ratione vitare licebat an non constanter, dubitari potest, quum codicum in hac quaestione auctoritas prorsus nulla sit. In initio vero trimetri Phil. 939. ἀνακλάομαι παρῶσι τοῖς εἰσθόσι nihil caussae esse cur ἀγκλάομαι scribatur ex iis apparebit quae infra dicam in annotatione ad Oedip. Col. 16.

695. Ἀγαμέμνωνος στρατεύμ' ἀγέραντός ποτε] Poterat ἀγέραντος γόνος scribere, quod Nauckius proposuit: sed ne tres deinceps versus in ὅς terminarentur, ποτὲ praetulisse videtur, ut in initio huius fabulae dixit, ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ | Ἀγαμέμνωνος παῖ.

709. σᾶντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς | κλήρους ἔπηλαν] Particulae ὅθι nullum praeter hoc apud tragicos exemplum reperitur nisi in carminibus melicis, ut observavit Elmsleius in annotatione ad Eurip. Iph. T. 35, neque apparet cur Sophocles ὅθ' αὐτοὺς scripserit, quum ἐν' αὐτοὺς scribere posset, quod Nauckius coniecit, vel ὅπον νιν, quod praetulisse Sophoclem credam propter accusativum κλήρους, qui sequitur, νιν autem numero plurali dictum ubique fere notare et per αὐτοὺς explicare solent scholiastae et glossatores. Quo glossemate illato, ut in Oed. Col. 121. λεύσαι' αὐτὸν pro λεύσαι νιν legitur in codice, facile corrector aliquis in ὅθ' αὐτοὺς incidere poterat. Contra ἐν' αὐτοὺς in ὅθ' αὐτοὺς mutandi caussa nulla erat.

710. κλήρους Wunderus emendavit pro κλήροις.

743. ἔπειτα λύον ἤνικεν ἀριστερέην] „Orestes metam circumventurus sinistram habenam adstringere debebat, ut equus certo itinere institutum cursum teneret; at laxabat illam aliquantulum, non consilio, sed casu, quo factum est ut equus metam stringeret.“ Sic haec interpretatur Meinekius ad Oedip. Col. p. 261. Quid induxerit Orestem ut habenam laxaret scholiasta consilii posse putavit, χαννῶν διὰ τὸ συμπεπλέχθαι.

818. ξύναικος αὐταῖς] Quod in codice legitur ξύναικος ξοσμ', a manu recentiori in ξσοσμ' mutatum, inter quas duas

SOPHOCLES.

h

scripturas etiam apographa fluctuant, notae non melioris est quam *ἐνταῦθ' ἐσμέν*, de quo supra dicebam ad v. 21. Recte, ut videtur, Hermannus *ξίνοις οὐτοῖς*, intellecto quod vetus glossator adscripsit futuro *ἔσομαι*, ellipsi rariore, de qua dixi ad Electr. 1065.

838. *ἔρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν*] Quod post *γυναικα* legebatur *ἀπάταις*, illato hic quoque in textum glossemate, delevit Brunckius.

851. *πανσούτῳ παμμήνῳ δεινῶν | στυνγῶν τ' ἀχέων αἰῶνι*] Sic correxi quod in codice est *πανσούτῳ παμμήνῳ πολλῶν | δεινῶν στυνγῶν τ' ἀχέων*, ubi *ἀχέων* in *αἰῶνι* mutari volebat Hermannus, quod ego recepi servato *ἀχέων*, deleto vero *πολλῶν*. Quod autem versui *στυνγῶν τ' ἀχέων αἰῶνι* in antistropha v. 863. puri oppositi sunt spondei, frequens haec responsionis inaequalitas est in hoc anapaestorum genere, velut supra v. 197. *γενύων ὠρμάθῃ πλαγά.* = 216. *ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς.* 202. *ὦ πασῶν κελνα πλέον ἄμερα* = 221. *δεινοῖς ἠναγκάσθην δεινοῖς.*

856. *αὐδᾶς δὲ ποῖον* post *τὲ γῆς* lectum recte delevit Triclinius. Simili otiosi hominis additamento ego liberavi Oedip. Col. v. 1746. ubi verbis poetae *μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλαχέτην τι* adiectum est *καὶ ναί*, ξύμφημι καὶ τός.

915. *τάπιτύμβια* correxi pro *τάπιτίμια*, de quo pluribus dixi in annotatione.

918. *νῶν ἦν*] Sic codex. Male in apographis *νῶν δ' ἦν*.

968. *πατρὸς καίω | θανόντος*] Recte, ut videtur, Meinekius (ad Oedip. Col. p. 205.) *θανόντος* ex glossemate illatum esse coniecit pro *κεύθοντος*. Sic glossema *θανοῦσι* verbo *κειμένοις* olim adscriptum postea textui illatum notavimus supra ad Aī. v. 988.

1007. 1008. *οὐ γὰρ θανεῖν ἐχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν | χορῆζων τις εἴτα μηδὲ τοῦτ' ἔχη λαβεῖν*] Hos versus, qui fortasse Euripidis sunt, margini olim adscriptos in textum irrepsisse verissime iudicavit Nauckius. Neque enim mortem sibi denegatam expetit Chrysothemis, sed veretur ne sibi moriendum sit turpi poena affectae, quam Electrae imminere dixerat v. 279. *μέλλουσι γὰρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων.* | *ἐνταῦθα πέμψειν ἐνθα μὴ ποθ' ἦλλον* | *φέγγος προσόψει*, *ζῶσα δ' ἐν*

κατηρεφεῖ | στίγγη χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά. Quali carceri inclusa Antigona in fabula cognomine mortem sibi consciscit, quod Chrysothemidi quoque facere licebat.

1070. τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ] νοσεῖ ex glossemate illatum alius vocabuli quod una syllaba longius fuit, ut metrum versus antistrophici docet. Facillima correctio foret νοσεύει, si de huius formae usu aliunde constaret ut de aliis verbis pluribus rariore exemplo in ἔνῳ terminatis constat, qualia in annotatione memoravi.

1075. Ἠλέκτρα, τὸν ἐὼν πότμον | δειλαῖα στενάχονα' ὅπως | ἃ πάνδυστος ἀηδῶν] Sic emendavi quod in codice est Ἠλέκτρα τὸν αἰὲ πατρός δειλαῖα etc. Neque αἰὲ particula opus erat. Nam si Electra sortem suam deplorat sicut Philomela, semper deplorat.

1082. γὰρ recte addidit Hermannus et in antistropha v. 1091. τεῶν ἐχθρῶν restituit pro τῶν ἐχθρῶν. Forma τεός Sophocles utitur Antig. v. 604. τεῶν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν —, et Oed. Col. 534. αὐτὰι γὰρ ἀπόγονοι τεαί. Mox v. 1092. ὑπόχειρ Musgravo debetur pro ὑπὸ χεῖρα.

1125. ἀλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν] Hunc verum et inutilem et locutione πρὸς αἵματος φύσιν suspectum recte delere videtur Otto Iahnus. Eidem suspectus est versus 659. τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ τέκος ἐστὶ πάνθ' ὄραν.

1140. μητρός σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ καμοῦ φίλος] Quid dici ille debuerit sensit unus ex scholiastis, ἐγὼ σοι μᾶλλον ἤμην μήτηρ ἢπερ ἡ Κλυταιμνήστρα. Quod Sophocles dixisse videtur, οὕτε γάρ ποτε | μητρός σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ καμοῦ τέκος, non φίλος, quod inepte de infante dici alius scholiasta recte monuit.

1172. Versum qui sequitur in codice πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν recte delevit Bergkhus. Legitur apud Stobaeum Flor. 98, 16. adiunctus versui ex Aristophanis Polyido appposito, τὸ γὰρ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον λήρος πολὺς.

1336. καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς] Recte Purgoldum σὺν βοῇ χαρᾷ correxisse puto. Quocum comparandum quod Electra dixerat v. 1312. οὐπὸς' ἐκλήξω χαρᾷ | δακρυροοῦσα.

1351. ὦν ποτ'] Recte ὦν τότε ab Meinekio (ad Oedip. Col.

p. 270.) corrigi censeo. Hoc enim requirunt verba praecedentia, quibus tempus ita designatum est ut parum apte ποτέ sequatur.

1395. νεακόνητον αἶμα] Corruptum est metrumque violat νεακόνητον. νεαρόκητον coniecit Meinekius l. c. p. 271. quod vocabulum glossatori similis est quam poetae veteri, qui νεόκητον dicturus erat. Scholiastae, qui ipse quoque νεακόνητον legit, annotationi lemma νεοκόνητον praeiixit editor Romanus: unde fuit qui νεοκόνητον conieceret, ut Sophocles παγκόνιτ' ἄεθλ' ἀγώνων vocabulo ab se ficto dixit Trach. 506.

1413. νῦν σε | μοῖρα καταμερῖα φθίνειν ἔχει] Sic ego correxi quod legebatur φθίνει φθίνει, omisso ἔχει.

1424. Ὀρέστα, πῶς κυρεῖτε; OP. τὰν δόμοισι μὲν | καλῶς] κυρεῖτε restituit Elmsleius pro κυρεῖ, quod ad verba proxima Orestis ex κυρεῖτε intelligi posset, nisi probabilius esset κυροῦμεν intelligere. Recte enim dicitur καλῶς κυρῶ τόδε καὶ τόδε, ut εὐτυχῶ τόδε et alia multa huiusmodi.

1485. 1486. Seclusi versus futiles duo et tres nihilo meliores 1505. — 1507. de quibus dixi in annotationibus Oxoniensibus. Sunt autem quinque hi versus nec Sophoclis neque ex Euripide vel alio poeta vetere adscripti, sed, ut genus dicendi ostendit, ab interpolatore temporis inferioris compositi.

OEDIPUS REX.

65. ὦσε' οὐχ ὕπνω γ' ἐνδόντα μ' ἐξεγείρετε] Codex εὐδόντα. Restitui ἐνδόντα, quam emendationem C. Badhamus mecum communicavit.

105. οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω] Vitiosum est πω. Recte, ut videtur, Hartungius εἰσεῖδόν γ' ἐγώ.

117. Codex κατεῖδεν ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν. Probabilior scriptura est quam in annotatione proposui, κατεῖφ' ὅτω τις —, i. e. κατεῖπέ τι ὅτω τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν. Verbo χρῆσθαι similiter utitur Trach. 60. παρέστι χρῆσθαι τὰνδρὶ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις.

191. ἀντιάξων Hermannus. ἀντιάξω L.

196. ὄρμων Boederlinus. ὄρμον L.

198. τέλει γὰρ εἴ τι νῦν ἀφ᾽ ἡ, | τοῦτ' ἐπ' ἡμᾶρ ἔρχεται] Sensum verborum hunc esse patet, nox si quid malorum perficiendum reliquerit, id diem aggredi et perficere. Quamobrem τελεῖν scribendum cum Hermannō. τοῦτ' ἐπ' ἡμᾶρ ἔρχεται per timesin dictum pro τοῦτο ἡμᾶρ ἐπέρχεται.

206. προσταχθέντα scripsi pro προσταθέντα.

227. ὑπεξέλοι correxi pro ὑπεξελῶν, quod participium ferri non potest nisi quis unum post haec verba versum excidisse fingere velit.

240 — 251. Hos versus si scripsit Sophocles, non dubitandum quin post v. 272. collocaverit, ubi ego in editione Oxoniensi posui ex Oltonis Ribbeckii sententia (in Museo Rheno vol. 13. p. 131.), quam impugnarunt alii, inter quos Ioannes Classenus est, acutissimus et accuratissimus scriptorum veterum interpres, nuperrime vero defendit Teuffelius in Fleckeiseni Annalibus a. 1863. fasc. 6 p. 393 seqq.

205. καὶ πᾶν ἀφίξομαι ex Nauckii correctione scripsi pro πάντ', quod in codice a pr. m. πᾶντ' scriptum, ut El. 659. πᾶνθ' ὀρεῖν. Usitatum est ἐπὶ πᾶν ἀφικέσθαι, quod librarii alibi quoque non raro in πάντα mutarunt. Electrae v. 1022. πᾶν γὰρ ἂν κατεργάσω restituit Dawesius pro πάντα γὰρ ἂν κατεργάσω, quod est in L. eraso ab correctore ἂν, quod omitti non poterat.

287. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην] Recte, ut opinor, Meinekii ad Oedip. Col. p. 225. corrigit ἐπράξαμεν, quod in ἐπραξάμην mutatum esse videtur propter singularem qui sequitur ἐπεμψα. Eadem de caussa ἔβης in numerum pluralem ἐμέν ab correctore mutatum notavimus ad Electr. v. 21.

305. εἴ τι μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων] εἴ τι μὴ restituit Lud. Stephani pro εἴ καὶ μὴ, quod irrepsit ex v. 302. εἴ καὶ μὴ βλέπεις, alienum ab hoc loco, ut in annotatione ostendi. Modeste loquitur Oedipus εἴ τι μὴ, nisi forte, dicens, quia suspicari poterat vati non ignota esse quae dicturus erat. Quod confirmatur ipsius Tiresiae verbis v. 317. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ | εἰδὼς διώλεσα. καὶ particula si uti voluisset, εἴ μὴ καὶ dictura erat, nisi εἴ τι μὴ multo aptius fuisset. Codicis autem scripturam nihil aliud significare potest quam nihil audisse ab nunciis Tiresiam. Id vero scire Oedipus non poterat.

308. εἰ τοὺς κτανόντας Αἴον μαθόντες ἦ | κτείναιμεν,
ἦ γῆς φρυγάδας ἐκπεμφαίμεθα] Legebatur μαθόντες εὐ, ad-
verbio inutili εὐ versus explendi causa addito postquam ἦ ex-
ciderat, quod nunc cum Meinekio restitui.

324. ὅρῳ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὼν | πρὸς καιρόν·
ὥς οὖν μηδ' ἐγὼ ταῦτόν πάθω] De huius scripturae vitii in
annotatione dixi et Sophoclem tale quid dicere debuisse ostendi,
etsi quibus verbis usus sit incertum est, ὅρῳ γὰρ οὐτε σοὶ τὸ
σὸν φώνημ' ἰὼν | πρὸς καιρόν ὀρθῶς μὴτ' ἐγὼ ταῦτόν πάθω.
Inane est et ab hoc loco prorsus alienum scholiastae commen-
tium de aposiopesi verbi σιωπῶ, quo eo minus quidquam pro-
ficitur quum μηδ' remaneat, quod pro μὴ dici potuisse somnia-
vit scholiasta.

328. ἐγὼ δ' οὐ μήποτε | τὰμ' ὥς ἂν εἴπω, μὴ τὰ σ' ἐκ-
φῆνω κακῶ] Est hic locus inter eos quos philologi *cruces cri-
ticorum* appellare solent. Mihi satis manifestum videtur soloe-
cum illud ὥς ἂν εἴπω illatum esse lacunae explendae causa,
fortasse ab eodem artifice cui non minus ineptum illud ὥς οὖν
μηδ' debemus v. 325, de quo modo dicebam. Quid dici hic de-
buerit bene perspexit Brunckius, etsi vitiosa illata forma verbi
ἐξεπέπω, quae ἐξανείπω esse debebat. Poterat etiam ἐξανολῶ
conicere; sed Sophoclem probabilius esse puto ἐξελέγω scri-
psisse, quod aptissime de vate dicitur, ut apud Euripidem Suppl.
141, de oraculis explicandis, σὺ δ' ἐξελλίσσεις πῶς θεοῦ θεοπύ-
σματ'α; Pronomini τὰμ' in verbis Tiresiae oppositum est τὰ σά
κακῶ, eodemque spectant proxima Tiresiae verba ἐγὼ οὐτ'
ἐμαυτὸν οὐτε σ' ἄλγυνῶ, in quibus ἐμαυτὸν ad τὰμ', σὲ autem
ad τὰ σά refertur.

413. σὺ καὶ δεδορκᾶς κοῦ βλέπεις ἔν' εἰ κακοῦ] Veram
videri Reiskii emendationem δεδορκῶς οὐ βλέπεις in annotatione
dixi, quaecum Meinekios p. 220. similes locos comparavit, velut
Sophoclis apud Stobaeum Floril. 4, 1. οὐδ' ὀρῶντες εἰσορῶσι
τάμρανῃ, et Demosthenis p. 796, 26. ὥστε, τὸ τῆς παροιμίας,
ὀρῶντας μὴ ὀρᾶν καὶ ἀκούοντας μὴ ἀκοῦεν.

478. πέτρας ἄτε ταῦρος] Sic nunc ex Dorvillii coniectura
legitur (ad Chariton. p. 435.). In L. scriptum a prima manu fuit
πετραῖος ὁ ταῦρος. Vocabuli πετραῖος litterae το ita sunt erasae
ut solius litterae ι pars supersit. Recentior manus litterae ε ac-

centum acutum superscripsit et ex ὁ ταῦρος fecit ὡς ταῦρος ita ut literae σ et τ nunc uno ductu expressae appareant. His indiculis usus Meinekius p. 228. coniecit πετραῖος ὁ γαῦρος, insolens ille et superbus, quippe oraculum fuga eludere gestiens: ut Antig. 785. dictum φοιτᾷς ὁ ὑπερπόντιος ἐν τ' ἀγρονόμοις ἀνταῖς. Scholiasta πέτρας legit et in interpretatione sua plurali ταύρων utitur: unde Maur. Schmidtus in Leutschii Philologo vol. 17. p. 413. πέτρας ἴσα ταύροις, pro quo etiam πέτρας ἰσόταυρος coniecere poterat, vel πέτρας ὅσα ταῦρος.

509. φανερά Hermannus, deleto quod addebatur γὰρ ἐπ' αὐτῶ.

516. πρὸς τί μου πεπονθέναι (i. e. πρὸς μου πεπονθέναι τι) Hartungius, προστεμοῦ vel προσγεμοῦ codex.

539. οὐκ] Optime Blaydesius „I do not hesitate to substitute for this ἢ οὐκ (conf. v. 555.), as being imperatively required by the sense. Either it was a mark of μωρία in him not to perceive the coming plot, or of δειλία not to avert it from himself, when so perceived.“

566. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε.] Hoc pro ἔρευναν περὶ τὸν θανόντα dixit Sophocles, nisi τοῦ κτανόντος scripsit, ut Meinekius coniecit.

597. νῦν οἱ σέθεν χορῆζοντες αἰκάλλουσί με] Codicis scripturam ἐκκαλοῦσί με correxit Musgravius emendatione certissima, quam, incredibile dictu, ipse reiecit, non sentiens quam ineptum huic loco sit ἐκκαλοῦσι. Evocari ex aedibus Creon poterat, ut passim apud tragicos viri principes, ut ex nuncio aliisve personis audiret quae cognosce ipsius interesset: perineptum vero est Creontem ab homine privato quovis aliquid vel gratiae vel beneficii impetraturo ex aedibus suis evocari, quod in aula veterum Thebanorum haud dubie non minus impolitum habitum est quam in hodiernis principum aulis. Huc accedit quod librorum in hac quaestione auctoritas nulla est, quum librarii praesens verbi αἰκάλλειν tam constanter in ἐκκαλεῖν corruerint ut vix ullum eius exemplum intactum relictum sit, nec codicum auctoritate, sed ex sensu tantum cuiusque loci diiudicari possit utrum αἰκάλλειν an ἐκκαλεῖν scribendum sit.

623. Οἱ ἥκιστα θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι. | ΚΡ. ὅταν προδελῆς οἶόν ἐστι τὸ φθονεῖν. | Οἱ ὡς οὐχ ὑπείξων

οὐδὲ πιστεύσων λέγεις. | *KP.* οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.] Haec absurdum in modum perversa et interpolata esse in Praefatione editionis Oxoniensis vol. I. p. XIX — XXI. ostendi, partim praeunte Friderico Haasio (in commentatione Vratislaviae edita a. 1856.), Sophoclemque tale quid scripsisse videri dixi, etsi fortasse verbis aliis usum, *OI.* ἤμιστά· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι. | *KP.* ὥς οὐχ ὑπελξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις. | *OI.* ὥς οὐ φρονοῦν σὺ δ' οἶόν ἐστι τὸ φθονεῖν. | *KP.* οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω. Quod autem Creonti quaerenti, τί δῆτα χεῖρεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν; Oedipus respondet ἤμιστά· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι, pugnare videatur cum v. 641. ubi Creon, praesente adhuc Oedipo, locustae narrat Oedipum velle eum ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρὶδος, ἢ κτείναι λαβρόν. In quo non argutandum; nam Creon verba Oedipī iracundiora mitigat addito ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρὶδος, ne ipsa quidem Oedipo contradicente, qui v. 309. oraculum editum esse narraverat, ἔκλυσιν | μόνην ἂν ἔλθειν τοῦδε τοῦ νοσήματος, | εἰ τοὺς κτανόντας Αἰῶν μαθόντες ἢ | κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμφαίμεθα.

640. δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις | δρῶσαι δικαιοῖ, θάτερον δυοῖν κακοῖν] Legebatur δικαιοῖ δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. Veram scripturam restitui in Praefat. ad Luciani ed. Lips. vol. 2. p. XVIII. Hic quoque, ut in locis pluribus supra tractatis, glossema expulerat vocabulum a poeta positum.

665. ἀλλὰ μοι δυσμόρφ γὰ φθινὰς | τρύχει ψυχάν] φθινὰς pro φθίνουσα scripsi ut metro, cuius de forma non est dubitandum, satisfacerem, correctione quamvis valde incerta, quum Sophocles etiam alio usus esse possit vocabulo, cui φθίνουσα ab interprete adscribi potuit.

696. τανῦν τ' εὐπομπὸς εἰ γένοιο Bergkii est emendatio pro τανῦν τ' εὐπομπὸς εἰ δύναι γενοῦ, quae scriptura ab interpolatore ficta est qui non vidisset εἰ hic non si, sed ulinam significare.

741. τὸν δὲ Αἰῶν φύσιν | τίν' ἦλθε φράξε, τίνα δ' ἀκμήν ἦβης ἔχων] Legebatur εἶχε, pro quo restitui ἦλθε.

763. ἄξιός γάρ σι' ἀνὴρ | δοῦλος φέρειν ἦν τῇσδε καὶ μέλῳ χάριν] οἷ' ἀνὴρ Hermannii emendatio est pro ὅγ' ἀνὴρ. Similiter Phil. 584. πόλλ' ἐγὼ κείνων ὑπο | δρῶν ἀντιπάσχω

χορηστά θ', οἱ ἄνθρωποι πένης. et in hac fabula 1118. Λαῶν γὰρ ἦν | εἵπερ τις ἄλλος πιστὸς ὥς νομεὺς ἄνθρωπος. Verbis τῆσδε καὶ μεῖζω χάριν pariter utitur Sophocles Aí. 1371.

800. καὶ σοι, γύναι, τὰληθῆς ἐξεργῶ. τριπλῆς] Hunc versum codex a manu recenti in margine additum habet, ut ex apographis illatus esse videatur, fictus ab grammatico aliquo, quum versus Sophoclis excidisset; de quo dixi in annotatione. Aliquanto deterior est versus τίς τοῦδε γ' ἄνδρὸς νῦν ἔστ' ἀθλιώτερος, qui in codice versum 816. τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἄνθρωπος; praecedat. Quum ἐχθροδαίμων omnia illa complectatur malorum genera quae Oedipus in reliqua orationis suae parte describit, nullo istiusmodi additamento opus erat, etsi id minime reprehendendum foret, si verbis perscriptum esset poeta dignis, qualia non sunt illa τίς τοῦδε γ' ἄνδρὸς νῦν ἔστ' ἀθλιώτερος, etiam si metri vitium corrigatur ἔστ' in ἔτ' mutato, vel sublati quae metro tantum explendo inserviunt particulis γε et νῦν scribatur τίς τοῦδε ἄνδρὸς ἔστιν ἀθλιώτερος; adiectivo ἀθλιώτερος in tempore praesenti posito, altero vero ἐχθροδαίμων in futuro, licet aptius sit de utroque aut ἔστιν aut γένοιτ' ἂν dicere, aut, quod non raro fit in huiusmodi locis, coniuncto utroque ἔστιν ἢ γένοιτ' ἂν, vel ἔστιν ἢ γενήσεται ποτε. Itaque Sophocles aut uno tantum versu usus est, τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἄνθρωπος (vel γένοιτ' ἐμοῦ), aut, si duobus usus est, priore aliter quam nunc legitur scripto, vel ut τίς τοῦδ' ἀκούειν ἄνδρὸς ἀθλιώτερος, ut v. 1204. ubi chorus, postquam priorem Oedipi felicitatem praedicaverat, pergit, τανῶν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος; | τίς αἰαίς ἀγροίαις, τίς ἐν πόνοις | ξύνοικος ἀλλαγῇ βίου; Tertium interpolationis manifestae exemplum in hac Oedipi oratione praebet v. 827. ubi quum poeta dixisset γάρμοις | μητρός ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτείνειν, prudenter, ut in annotatione ostendi, omisso nomine patris, interpolator id addidit illato versu Πόλυβον, ὃς ἐξέφρασε καὶ ἐθροισέ με, quem eiiciendum esse primus intellexit Wunderus.

817. ὅν — τινὲς corlexi pro ὧν — τινά. τινά etiam Schaeferus.

876. ἀκροτάτον, ut metrum versus strophici postulabat, correxit Erfurdus pro ἀκροτάταν. Quod autem post εἰδανά-

βᾶσ' exciderat αἶπος restituit Arndtius in Quaestionibus Sophocleis Brandenburgi novi a. 1844. editis p. 19.

803. τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θυμοῦ βέλλῃ] Non satis certa huius versus scriptura, in quo θυμοῦ ex apographis pluribus pro θυμῷ positum est, in quo cum codice consentiunt scholiasta et qui scholiastam exscripsit Suidas s. v. κέρδος. Versus antistrophicus 906. φθίνοντα γὰρ Αἰῶν quattuor syllabis est defectus, quas inserto post γὰρ adiectivo πυνόχρηστα supplendas esse coniecit Schneidewinus. φθίνοντα per παλαιὰ explicuit scholiasta, quod in apographis aliis ante aliis post Αἰῶν est illatum, in uno post θέσφατα.

920. κατέρχασιν] Codex κατεύχασιν. Emendavit Wunderus.

943. Haec in codice sic conformata leguntur, violata stichomythia, IO. πῶς εἶπας; ἡ τέθνηκε Πόλυβος; AI. εἰ δὲ μὴ | λέγω γ' ἐγὼ τᾶληθές, ἄξιὼ θανεῖν, quod manifestum, si quod aliud, interpolatoris est commentum verborum quae perierant defectum utcumque resarcientis. Egrege Nauckius ab Sophocle haec sic fere scripta fuisse intellexit

IO. πῶς εἶπας; ἡ τέθνηκεν Οἰδίπουν πατήρ;

AI. τέθνηκε Πόλυβος· εἰ δὲ μὴ, ἄξιὼ θανεῖν.

quae recepi, nisi quod versu altero scripsi

τέθνηκεν· εἰ δὲ μὴ, αὐτὸς ἄξιὼ θανεῖν.

Hoc enim pronomine multo magis hic opus erat quam Polybi nomine. Cum crasi qua μὴ et αὐτός, etsi λογικῶς disiuncta, coalescunt comparanda exempla Euripidis Androm. 242. καλῶς γε χρωμέναισιν· εἰ δὲ μὴ, οὐ καλά. 254. εἰ μὴ θανούμαι γ'· εἰ δὲ μὴ, οὐ λείπω ποτέ.

958. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς, | εὖ ἴσθ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα] Quam tragici hiatum εὖ ἴσθι vel εὖ οἶδα non videantur admisisse, σάφ' ἴσθι coniecit Porsonus, collato versu Aeschylī in quo σάφ' οἶδα recte scriptum est apud Strabonem 4. p. 183., male εὖ οἶδα apud Dionys. Ant. Rom. 1. 41. cui coniecturae adeo non obstat quod praecedit ἀπαγγεῖλαι σαφῶς, ut ei favere potius videatur. Quamobrem non opus erat ut ἀπαγγεῖλαι τορῶς conicerem in annotatione.

976. οὐκ ὀκνεῖν λέχος με δεῖ scripsi pro λέχος οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ, quod est in codice, vocabulis, ut alibi saepe, errore

librarii transpositis. Sic, ne longius abeam, v. 1024. librarus ἐξέπεισ' αὐτὸν scripserat, sed errore animadverso αὐτὸν ἐξέπεισ' in litura restituit.

998. μακρὰν ἀπώκιστ'] Codex μακρὰν ἀπώκειτ'. Veram scripturam ex apographis restitui, de qua dictum in Addendis ad editionem Oxoniensem vol. 8. p. 205.

1025. τυχῶν Bothius. τεκῶν L.

1030. Codex σου γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ, inepte duplicata γε particula. Vera scriptura σου δ', ὦ τέκνον — ex uno restituta est apographo, δὲ eodem modo posito quo Antig. 518. ΑΝ. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο. | ΚΡ. πορθῶν δὲ τήνδε γῆν, ὃ δ' ἀντιστάς ὕπερ. ubi pari errore apographa nonnulla πορθῶν γε.

1031. τί δ' ἄλλος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις] Sic in apographis legitur ex coniectura correctoris pro ἐν καιροῖς λαμβάνεις, quod est in codice, male lectis, ut videtur, literis in exemplari antiquiore prope evanidis. Sophocles νάπαισι vel νάπαις με, vel simile quid scripsisse videtur, non tamen δρυμοῖσι, nisi hoc correpta syllaba priore dixerit, ut δρυμά epicū dixerunt. In versu proximo ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά incertum est utrum ποδῶν an, quod probabilius, ποδοῖν scripserit Sophocles, ut paullo post v. 1034. ποδοῖν ἀκμάς dixit.

1002. ἐὼν τρίτης ἐγὼ] ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ L. Correxit Hermannus.

1084. Codex οὐκ ἂν ἐξέλθαιμ' ἔτι | ποτ' ἄλλος. Interpolatoris manum prodit ποτ' in initio trimetri in diverbio positum inutiliterque additum ἔτι. Hinc correxi οὐκ ἂν ἐξέλθουν ποτὲ | ἄλλοις, quae optativi forma ubique fere offensioni fuit librariis et correctoribus veteribus. Idem ἄλλοις non raro in ἄλλος corruerunt, cuius erroris exemplis nuper accessit Epiphanii locus vol. 2. p. 596, 20. cui ἄλλοις pro ἄλλος restitui ex codice Veneto.

1090. τὰν ἐτέραν scripsi pro τὰν αὐρίον, quod interpretis est verba poetae non recte interpretati, ut in annotatione ostendi. Multo gravius depravata et interpolata sunt quae v. 1098. — 1102. sic scripta sunt in codice

τίς σε τέκνον, τίς σ' ἔτικτε

τῶν μακραιῶνων. ἄρα
πανός ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσα,
ἢ σέ γε θυγάτηρ (u in litura alius literae) λοξίου.
τῷ γὰρ πλάκες etc.

quae ut legi et intelligi possent nec metrum violarent, sic cor-
rexī

τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιῶνων ἄρα
νύμφα, ὀρεσσιβάτα που
Πανὶ πλαθεῖς; ἢ σύ γε καὶ γενέτας
Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες etc.

ex quibus coniecturis una satis certa videtur, Πανὶ πλαθεῖς, reliquae incertae sunt; de quo videnda quae in annotationibus Oxoniensibus dixi. Quae de verbis ἢ σέ γε θυγάτηρ nuper proposita est coniectura ἢ σέ γ' εὐνάτειρά τις probari nequit. Id enim Sophocles hic non magis erat dicturus quam poeta Latinus *pellea aliqua*, vel *concubina aliqua*. Θυγάτηρ qui primus scripsit, genitivo τῶν μακραιῶνων adscripsisse videtur postquam νύμφα exciderat, quo Sophoclem hic usum esse tanto certius haberi potest quia omisso eo μακραιῶνων de deabus potius quam de nymphis dictum videretur.

1123. ἢ δοῦλος οὐκ ὀνητός] Imperfecti personae primae formam ἦ, cui ἦν, ut solent librarii, in codice substitutum est, hic ab se lectam testati sunt Porphyrius in scholio codicis Veneti Rom. II. 5, 533. et schol. Od. 8, 186. Eam librarii tanta constantia expulerunt ut perpauca eius exempla relicta sint in Aeschyli et Sophoclis tragoediis, quos poetas constanter ea usos esse Elmslejus recte ex eo collegit quod nullus in iis versus reperitur in quo metrum formam alteram ἦν postulet. Minus certa res est de Euripide, qui etsi non dubium est quin ipse quoque ἦ potius quam ἦν dixerit, de quo Didymi testimonium ex codice scholiorum in Euripidem Vaticano nuper edidi²⁾, tamen an constanter ea usus sit incertum est, quum loci plures

2) Schol. in Eurip. vol. 4. p. 233. ad Hecubae v. 13. νεώτατος δ' ἦν ἀντὶ τοῦ ἡμην. Ἀττικοὶ δὲ φασιν ἦν, καὶ χωρὶς δὲ τοῦ ν ἢ ἀντὶ τοῦ εἰ. οὕτω Δίδυμος. ἐν μέντοι τοῖς ἀντιγράφοις ἦν φέρεται καὶ κοινὴ ἀνάγνωσις ἦν. Nam sic cor-
rexī codicis scripturam ἄττικῶς δὲ φησιν ἦν καὶ χωρὶς δὲ τοῦ ἦν ἢ ἀντὶ —.

apud eum reperiantur, ab Nauckio collecti in Studiorum Euripideorum parte secunda p. 67., in quibus litera quae sequitur vocalis alteram exigit formam $\eta\nu$. Quorum versuum unus quidem alterque propter alias causas vitii suspectus est, sed in aliis praeter insum illud $\eta\nu$, de quo disceptatur, nihil est quod corruptelae suspicionem movere possit. Quod Aelius Dionysius (ap. Eustath. p. 1761, 51.) η Atticis, $\eta\nu$ τοῖς μέσοις tribuit, etsi confirmatur exemplo Aristophanis, qui in Pluto tantum, mediae comoediae fabula, $\eta\nu$ tribus locis 29. 695. (quo versu utitur Aelius Dionysius) et 822. ante vocalem posuit, quod nusquam fecit in fabulis prioribus, ut in his ubique η restituendum videatur, tamen aliquanto prius etiam $\eta\nu$ dici coeptum esse potest. Neque enim verisimile est Aristophanis tria illa exempla prima omnium fuisse.

1132. $\mu\eta\eta\mu\eta\varsigma$ ὑπο codex contra usum loquendi, qui $\mu\eta\eta\mu\eta\varsigma$ ἀπο postulat, quod restituit Blaydesius.

1144. τί δ' ἔστι πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;] Male vulgo post τί δ' ἔστι signum interrogandi ponitur. Nam praecedentia nuncii verba φέρ' εἰπὲ νῦν, τὸτ' οἶσθα παῖδά μοι τινα | δοῦς, ὥς ἐμὰντῶ θερέμμε θερψαλμῶν ἐγώ; nihil continent eiusmodi ut alter quaerere possit τί δ' ἔστι; quid vero est, sed hoc unum quaerere debebat, quid esset cur nuncius ex ipso illa quaereret. τί δ' ἔστι πρὸς τί ἰgitur dictum est pro τί δ' ἔστι πρὸς ὃ τι, de quo usu loquendi post Bernhardyum in Syntaxi p. 443. pluribus diximus ego in annotationibus Oxoniensibus ad Electrae v. 316. et Nauckius ad eundem locum in editione quarta, ὥς νῦν ἀπόντος ἱστορεῖ τί σοι φίλον, ubi si τί interrogativum esset, chorus quaerere iuberetur quid ipsi placeat: quod absonum est. Nam quid ipsi placeat ipse melius scit quam ab Electra sciri poterat, quae hoc potius dicit, *quaere quicquid tibi placet.*

1167. τῶν Αὐτὸν τοίνυν τις ἦν γεννημάτων] His verbis famulus respondet ad verba superiora Oedipi, τίνας πολιτῶν τῶνδε καὶ πόλας στέγῃ; ad quae nisi prompte respondeat, mortem ei minatur Oedipus. Respondet tamen ita ut verba eius ambigua videantur Oedipo, qui rursus ex famulo quaerit, ἦ δούλος, ἦ κελὶν τις ἐγγενὴς γένος; Id vero periviepte quaerit Oedipus, quum verba famuli, ut nunc scripta leguntur, nihil

aliud significant quam, *puer qui mihi traditus est erat unus ex filiis* (sive liberis) *Laï*: quod aliter se habere exspecto qui ullo aut scriptoris Graeci aut ex alia lingua quacunque exemplo doceat. Quam difficultatem interpretandi arte removere studuit Doederlinus "*γεννημάτων nomine et νόθους et γνησίους vel ἑγγενεῖς παῖδας complectitur. Ergo utrum ex ancilla an ex uxore partum sit illud γέννημα sciscitatur Oedipus.*" Verum ut alia omittam quae huic interpretationi obstant, si famuli verborum sententia illa fuisset, puerum ex Laïo, sive νόθον sive γνησίον, natum fuisse dixisset, quod plus est quam hoc loco dici ab eo debebat. Nam ex Laïo natum esse versu demum 1171. nova Oedipi quaestione in angustias compulsus prodit verbis *πένον γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήξεται*. Hoc qui sensit Hartungius τῶν Λαῖου τοῖων τινὸς γεννήματ' ἦν coniecit, quod significat puerum ex aliquo natum fuisse eorum qui in aedibus Laïi tum temporis vixissent: qua coniectura mentem quidem verborum Sophoclis, sed non ipsa poetae verba assecutus est. Neque enim verisimile est *γεννήματα* numero plurali hoc loco de uno puero dixisse Sophoclem, quod non defenditur numeri pluralis pro singulari positi exemplis quae Porsonus ad Eurip. Or. 1051. alijque collegerunt. Itaque non dubitandum videtur quin hic quoque versus, ut tot alii antiquitus vel corrupti vel defecti, interpolatoris manum sit expertus, Sophocles autem aliud quid scripserit quod praecedenti Oedipi quaestioni, *τίνος πολιτῶν τῶνδε καὶ πόας στέργῃ*: accurate responderet, velut

τῶν Λαῖου δόμων τις ὀνομάζεται,

quemadmodum de pastore aliquo Laïi v. 1022, dixit, *τῶν Λαῖου δῆπου τις ὀνομάζεται*, ubi videnda quae de hac structura verbi *ὀνομάζεσθαι* cum genitivo annotavi. Nam *δόμων* nomen hic multo magis requirebatur quam inutilis interpolatoris particula *τοῖων*.

1204. *τίς ἄταις ἀγροῖαις, τίς ἐν πόνοις* incerta est Hermannii correctio pro *τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγροῖαις*. Eidem in versu antistrophico 1214. debetur *δικάζει τ' ἄγαμον* pro *δικάζει τὸν ἄγαμον*. Non minus incertum est quod v. 1219. ex G. Burgesii coniectura positum *περίαλλ' ἰὰν χέων* pro *περίαλλα ἰαχέων*. Porro v. 1216. *ἰὼ, Αἰτίων ὦ τέκνον, ὦ* ex Erfurdlii coniectura insertum et v. 1217. alterum *σε* ab Wundero additum est.

1271. αὐδῶν τοιαῦθ' ὁδοῦνεκ' οὐκ ὄφθινοτό νιν | οὐθ' οἷ' ἐπασχεν οὐθ' ὅποι' ἔδρα κακά, | ἀλλ' ἐν σκοτῶ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδρα | ὁποῖαθ', οὓς δ' ἔχρηξεν οὐ γνωστοῖατο] Errorem criticorum quorundam qui ὁδοῦνεκα, quod hic ut alibi non raro pro ὡς dictum est, per quia sunt interpretati et ὄφθινοτο in ὄφθαιτο, inauditam Atticis formam, mutari voluerunt, notavi in annotatione notavitque etiam Blaydesius, et convellitur ἀλλ' particula in verbis proximis, quae omittenda fuisset. Non haesissent, ut opinor, si Sophocles tertio quartoque versu omisso hoc tantum dixisset, oculos Oedipi effossos non esse visuros quae mala vel passus sit vel commiserit. His vero non repugnant, sed apte adiuncta sunt illa ἀλλ' ἐν σκοτῶ — γνωστοῖατο.

1279. χάλαζα θ' αἵματοῦσσ' ἐτέγγετο ex Porsoni emendatione certissima restitui pro χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο. Versus proximos duo, qui ex pessimis sunt quos interpolatores veteres sinxerunt, eieci, τὰδ' ἐκ δυοῖν ἐρρωγεν, οὐ μόνου κακὰ, | ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακὰ, quorum alterum etiam Elmsleius delendum esse censuit. Non est tamen verisimile Sophoclem ab verbis ὄμβρος χάλαζα θ' αἵματοῦσσ' ἐτέγγετο ad proxima ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος etc. transiisse nullis aliis interpositis verbis, quibus narrationem finitam esse indicaretur, ut est in huiusmodi locis mos tragicorum, velut El. 696. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ' ὅταν δέ τις θεῶν | βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φηγεῖν. 761. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὡς μὲν ἐν λόγῳ | ἀλγεῖνᾷ etc. Trach. 943. τοιαῦτα τὰνθάδ' ἐστίν. ὥστ' εἴ τις δυοῖ | ἢ καὶ τι πλείους ἡμέρας λογιζέται etc. Quamobrem in annotationibus Oxoniensibus conieci post ἐτέγγετο unum vel duo versus excidisse, ab verbis τοιαῦτα μὲν τὰδ' ἐστίν incipientes, quorum in locum, quum oblitterali essent, duo versus spurii sint illati lacunae explendae causa. Ceterum suspectum est verbum ἐτέγγετο, non propter ἔτεγγον modo praegressum v. 1277. γλῆναι γένει' ἔτεγγον, in quo nihil offensionis esse alia verborum intra paucos versus repetitorum exempla docent, sed propterea quod nomina ὄμβρος et χάλαζα gravius postulare videntur verbum violentiae significationem habens, quale est ἐρρώγηντο, quod satis probabiliter coniecit Herwerdenus Comm. crit. p. 115.

1289. τὸν μητέρ' — αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ζητά μοι] Codex τὸν μητρός. Recepi egregiam emendationem Nauckii, qui similia huius aposiopeses exempla comparat, velut Arist. Vesp. 1178. ὁ Καρδοπλὼν τὴν μητέρα, et Parmenionis Anth. Pal. 5, 34. ὁ Ζεὺς τὴν Δανάην.

1303. Delevi verba φεῦ φεῦ δύστανος ante ἀλλ' οὐδ' ἐσεῖν inepte illata, quae ex v. 1308. conficta sunt αἰαί, δύστανος ἐγώ, cui glossema φεῦ φεῦ adscriptum fuit.

1310. φθογγὰ διαπέταται φορέσθην] Verbum διαπέταται ex glossemate illatum esse metri lex docet. Non sufficit tamen πέταται, quum versus non ex tribus, sed ex quattuor constare debeat anapaestis. διαπαῳάται coniecit Musgravius.

1340. ἀπάγεται ἐκτόπιον ὅτι τάχιστα με] Non apparet cur poeta ἐκτόπιον scribere maluerit quam, quod versui antistrophico accurate respondet, ἐκ τόπων. Hoc igitur restituendum videri dixi in annotationibus Oxoniensibus ad Trachin. 955.

1350. νομάδ' pro νομάδος et 1360. ἄθεος pro ἄθλιος Elmsleims. 1361. ὁμολεχὴς pro ὁμογενὴς Meinekius.

1400. αἷ τοῦμόν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο | ἐπλετε πατρός] τοῦμόν αἷμα πατρός etsi pro τοῦμοῦ αἷμα πατρός dici posse similia exempla docent, quibus Latinum „*meus herilis filius*“ addidit Blaydesius, tamen etiam alia interpretatio locum habet, quam W. B. Jones nuper proposuit, „*τοῦμόν not for τοῦμοῦ, but because his father's blood was his own: τοῦμόν αἷμα is brought forward, and sharply contrasted with τῶν ἐμῶν χειρῶν, and the πατρός is added for expl.*“ In verbis proximis ἀρά μου μέμνησθ' ὅτι | οἳ ἔργα δράσας etc., etsi ὅτι defendi potest, tamen multo probabilius est μέμνησθ' ἔτι, quod in apographis pluribus legitur.

1412. καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον] “Mili hic versus suspectus est, non tantum propter καλύψατε, sed etiam propter ea quae statim addita sunt φονεύσατ' ἢ θαλάσσιον ἐκρίψατε, quae plane abhorrent ab Oedipi animo, non supplicium, sed exilium expetentis. V. 1340. 1436. 1451. 1518. Adde quod subridiculum est hominem mediterraneum optare ut in mare abiciatur. Quare deleta hoc versu lenique mutatione adlibita scribendum suspicor, ὅπως τάχιστα πρὸς Θεῶν ἔξω μὲ

ποι (pro που) | ἐκρίψατ', ἔνθα μή ποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι." Meinekios ad Oedip. Col. p. 243.

1437. Θνητῶν θανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος] φανοῦμαι, quod in codice est, in θανοῦμαι mutandum esse optime ostendit Meinekios p. 245.

1494. τοῖς ἐμοῖς | γονεῦσιν] ἐμοῖς ab interpolatore pedem qui in fine versus exciderat supplente additum est non cogitante id ὑμετέροις dicendum fuisse. Sophocles haud dubie τοῖς παλαι γονεῦσιν scripserat, vel τοῖσι πρὶν γονεῦσιν, ut Theseus τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος dicitur Oed. Col. v. 69.

1508. ἐγγενεῖς restitui pro ἐγγενεῖς, de quo pluribus dixi in annotatione.

1511. σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας, | πόλλ' ἂν παρήνουν· νῦν δὲ τοῦτ' ἠϋχθῶ μόνον, | οὐ καιρὸς ἔἴξῃ] Codex νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθ' ἐμοὶ | οὐ καιρὸς ἀεὶ ξῆν. Plana est verborum sententia, si adultae essetis, multa vobis praeciperem: nunc quum non sitis, unum quid vobis appropinquor quod etiam ab vestrae aetatis puellis intelligi possit. Apparet ex his absurde legi εὔχεσθ' ἐμοὶ, quod nihil aliud significare potest quam *apprecamini mihi*, et desiderari ξῆν vel μόνον, quod praecedenti πολλά opponatur. His indicis veram restitui scripturam ἠϋχθῶ μόνον, οὐ καιρὸς ἔἴξῃ ξῆν. Ne imperativo rariore ἠϋχθῶ, quem non mirum est ab librario vetere corruptum esse, dixi in annotatione. In verbis postremis poteram etiam οὐ καιρὸς ἢ ξῆν conlicere, quod maluit Meinekios p. 247., vel οὐ καιρὸς ἂν ξῆν, intellecto cuius omissi exempla non desunt coniunctivo ἢ: sed praetuli ἔἴξῃ (una syllaba, ut saepe, pronunciandum), quia hoc in ἀεὶ corruptum esse verisimilius est quam ἢ vel ἂν.

OEDIPUS COLONEUS.

16. χῶρος δ' ὅδ' ἱρὸς, ὡς ἀπεικάσαι, βρύων] Propitia fortuna factum est ut recta scriptura ἱρὸς hoc loco non solum in codice, sed etiam apud Suidam s. v. ἱρὸς servaretur, quam mox v. 54, ubi codex χῶρος μὲν ἱερὸς, et aliis locis plurimis

tragicorum restitui, ubi poetae ἱρὸς scripserant pedem disyllabum trisyllabo praeferentes (quemadmodum eadem de causa praepositionis ἀνὰ apocope usi sunt in verbis cum ea compositis, de quo supra dicebam p. XVII.) ab librariis eadem fere constantia expulsam qua apocopen illam removerant, ἣν pro ἧ scripserunt et alia multa ad suae linguae consuetudinem conformarunt, ne iis quidem locis exceptis in quibus manifesta metri lex formam trisyllabam ἱερὸς excludit, de quibus dixi in Thesaurο vol. 4. p. 544. Cavendum tamen est ne quis iusto longius in hoc genere procedat et ἱερὸς quoque vocabuli compositorumque cum ἱερὸς nominum, quorum omnium minus frequens usus erat, forma Ionica tragicos usos esse confidenter contendat vel in mediis versibus vel, quod minus etiam probabile, in primo pede trimetri, velut Oed. T. 18. ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηρὸς, οἱ δ' ἐπ' ἡθέων, ubi nemo facile sibi persuadebit Sophoclem vitandi quem tot aliis in locis admisit anapaesti causa ad Ionicam confugisse formam ἱερῆς. Simili lege usus vocabulorum ἐκτεῖρα ἐκτῆρα, ἐκτέης ἐκτης, ἐκτέης ἐκτις, ἐκτεῖριος ἐκτῆριος regitur, quae litera ε vel servata vel extrita dicuntur, de quo exposui in annot. Oxon. ad Oed. T. 185.

44. τὸν ἐκτέην editor Londinensis a. 1747. pro τόνδ' ἐκτέην. Eodem modo erratum v. 59. ubi τὸν ἐκπότην ex Reiskii coniectura restitui pro τόνδ' ἐκπότην.

71. ὡς πρὸς τέ, λέξων ἢ καταρτύσων, παρῇ] παρῇ scripsi pro μολεῖν, quod ex μόλοι ortum est, in fine praecedentis versu posito. Minus aptum huic loco λέξων, quod Elmsleius inferri voluit, ὡς πρὸς τέ; λέξων. ἢ καταρτύσων μολεῖν;

84. εὐτε νῦν ἔδρας | πρῶτον ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ] ἔδρας si scripsit Sophocles, non dubitandum quin casu dixerit non genitivo, sed accusativo cum ἔκαμψα construendo, eodem modo quo ἔδραν προσθακεῖν dixit v. 1106. et ἔδρας θαάζειν (i. e. θαάσειν) Oed. T. v. 2. Et sic fere Meinekίus.

121. προσπεύθου, λεῦσέ νιν, | προσδέρκου πανταχῇ] Sic Hermannus. Codex λεύσαι αὐτόν, προσδέρκου | προσπεύθου πανταχῇ. Sic ὅθ' αὐτούς ex ὅπου νιν corruptum esse conieci Electr. v. 700. Huc accedit quod αὐτόν, nihil offensionis habiturum in diverbio, in carmine melico minus probabile est quam νιν.

144. οὐ πᾶν μοιρας εὐδαιμονίᾳ | πρώτης] Poterat omittere εὐδαιμονίᾳ, sed videtur liberiore orationis structura (pro ὥστε εὐδαιμονίᾳ με vel εἰς τὸ εὐδαιμονίᾳ dictum, ut scholiasta explicat) adiecissee, ut ambiguitatem verborum tolleret, quae omisso εὐδαιμονίᾳ etiam hoc significare possent, non esse Oedipum primi ordinis virum. De usu genitivi dixit Bernhardus in Paralipomenis Syntaxis Graecae p. 68.

152. μακρῶν γ', ὅς' ἐπεικᾶσαι] Codex μακρῶν τέ θ' ὥς ἐπεικᾶσαι. Correctum partim ab me partim a Bothio, cui ὅς' debetur.

172. εἰκοντας ἃ δεῖ καὶ ἀκούοντας] Codex κοῦκ ἀκούοντας, quod ex κακούοντας ortum esse intellexit Musgravius. culusmodi crases saepe fraudi fuerunt librariis. Praetuli tamen plenam scripturam καὶ ἀκούοντας.

175. Codex σοὶ πιστεύσας καὶ μεταναστής. καὶ deleuit Hermannus. Idem ἐτ' οὖν ἐτι deleuit, quod ante προβῶ legebatur v. 178. Ibidem πῶρσω Bothius et v. 181. ego restituimus pro πρῶσω.

183. Post hunc versum quattuor versuum lacunam indicavit Hermannus.

192. τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος] Suspectum est ἀντιπέτρου, pro quo Iacobsius αὐτοπέτρου, saxum non arte, sed natura ad considendum aptum intelligens, Meinekius ἀγχιπέτρου coniecerunt.

195. Codex ἡ σθῶ, correctum in ἡσθῶ, quod sive ἐσθῶ sive ἡ' σθῶ scribatur, non est verisimile Sophoclem novitia hac usum esse aoristi forma, quum κλιθῶ scribere posset.

196. λῶος] Correxī quod codex praebet λάον antiquo librorum vitio, quo iam Herodianum deceptum fuisse ex Arcadii epitome intelligimus p. 37, 2. τὸ δὲ λῶος (codices λάος) παρὰ Σοφοκλεῖ ἀπὸ γενικῆς εἰς εὐθείαν μετεποιήθη.

202. δύσφρονος ἄτας] Non minus apte δυσφόρου ἄτας dici potuisse, ut δύσφρονον ἄταν dixit Δι. 643., in annotatione monui: sed videtur δύσφρονος praetulisse, ad infelices respiciens quos Oedipus commiserat mentis errores.

210. μὴ μὴ μὴ μ' ἀνέρη τίς εἰμι] Aptissimum huic loco est triplicatum μὴ, quo etiam Meleager, etsi paullo aliter, usus est

c*

Anth. Pal. 12, 80. μή μὴ, πρὸς σε Διὸς, μὴ πρὸς Διὸς, ὡ φι-
λάβουλε, | κινήσης τέφρῃ πῦρ ὑπολαμπομένον.

211. τόδ' ; αἰνὰ Wunderi emendatio est pro τόδε. δεινά.

216. βαίνει Triclinius. Codex μένει, qui frequentissimus
est librariorum error.

220. ΟΙ. Αἴτον ἴστε τιν' ὄντ' ; ΧΟ. ὁσοῶ.] Sic correxi
quod in codice est Αἴτον ἴστε τιν' ἀπόγονον. ὡ ὡ | ἰού. ἀπό-
γονον delendum esse viderat Reisingius. Pro ὄντ', quod ego
posui in Praefat. editionis Oxoniensis secundae p. VI., qui ὡ
scribere maluerunt non animadverterunt nihil caussae esse cur
Oedipus ὡ exclamet, quod soli chori personae convenit. Quod
autem ὁσοῶ in ὡ ὡ ἰού corruptum legitur prorsus ex more
librariorum factum est, qui omnes huiusmodi interiectiones
longiores, velut οἰοῖντ' et οἰμοίματ', de quibus Apollonii Dyscoli
aliorumque grammaticorum testimoniis constat, discerpere so-
lent. Itaque non mirandum etiam ὡῶ ὡῶ, δῦσμορος, ὡῶ ὡῶ,
quod v. 224. restitui, in codice scriptum esse ἰῶ. ὡ ὡ ὡ. δῦσ-
μορος. ὡ ὡ. Non magis haec sic conformare licet ut Oedipus
Αἴτον ἴστε τιν' ; chorus ὡ, tum rursus Oedipus ἀπόγονον δι-
cat: quod nihilo melius est quam si quis verum chori 224. ὡῶ
ὡῶ δῦσμορος, ὡ ὡ, inter chorum ὡῶ ὡῶ, Oedipum δῦσμορος
et rursus chorum ὡῶ dicentem distribuat, ut in codice factum
est: quem errorem correxit Hermannus. Neque horrori, quo
chorus audito praeter omnem expectationem famoso Oedipi pa-
tris nomine corripitur, exprimendo una illa sufficit literula ὡ,
egregie vero convenit quadruplicatum ὁσοῶ, a quo deinde paullo
sedatior ad disyllabum transit ὡῶ versu 224. ὡῶ ὡῶ, δῦσμο-
ρος, ὡῶ.

230. ὦν] Recte Wunderus ἄν.

237—257. Ad hos versus scholiasta annotavit, τὸ τῆς Ἀντι-
γόνης πρῶσσωπον ὄλον καὶ τοῦ χοροῦ τὸ τετραστίχον ὀβελισθὲν
εὕρομεν, sed cuius haec opinio et quae caussa fuerit non pro-
didit. Itaque hoc tantum conicere licet, hos versus, in quibus
nihil est quod non ab veteri poeta Attico scribi potuerit, in uno
pluribusve exemplaribus non lectos fuisse, quod casu vel hi-
strionis alicuius arbitrio factum esse potest. Ceterum scholiasta
ipse opinionem illam refutat additque, οὐδὲν δὲ ἐν τοῖς Αἰθύ-
μον τούτων ὀβελισθὲν εὕρομεν.

237. ὦ ξένοι in codice ad versum proximum relatum est.

238. γεράον πατέρα τόνδ' ἐμόν] Ex his verbis, ut scripta in codice leguntur, nullam elici posse probabilem metri formam in annotatione dixi, nec verisimile est poetam πατέρα γεράον τόνδ' ἐμόν cum anapaesto, aut, novo ficto vocabulo, γεραοπάτερα τόνδ' ἐμόν scripsisse.

251. λέχος Reiskius pro λόγος.

253. ὄγοι, φνυγεῖν δύναιτο] Correxī quod in L. est ἐκφυγεῖν.

278. Codex εἶτα τοὺς θεοὺς | μοῖραις ποιέσθῃς μηδαμῶς. Incerta huius loci emendatio est. Quum plurali μοῖραις locus non sit, singularem μοῖρᾱ posui, intellecto ἐν. Brunckius τῶν θεῶν μοῖραν.

281. μήπω γενέσθαι φῶτὸς ἀνοσίῳ. τὰδ' οὖν | ξυνεῖς σὺ μὴ κάλυπτε] Sic ego emendavi codicis scripturam ineptissime interpolatam, μήπω γενέσθαι φῶτὸς ἀνοσίῳ βροτῶν. | ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε. Erroris origo haud dubie ab ξυνεῖς in ξὺν οἷς antiquitus corrupto repetenda. τὰδ' οὖν in sexto pede trimetri positum, ut saepe apud Sophoclem aliosque ὁ δέ, ὁ γάρ, τὸ γάρ, τὸ δέ, τὰ γάρ, τὰ δέ.

301 — 304. Seclusi versus spurios quattuor, quorum absurditatem clarissima in luce collocavit Henricus Hirzelius in Ritschelii Museo Rhenano a. 1863. vol. 18, p. 306 seqq. Iis deletis post verba Oedipi αὐτόν ὥστ' ἐλθεῖν πέλας aptissime pergit chorus θάρσει, παρέσται —, quibus verbis chorus rursus utitur v. 726. Eidem fortasse interpolatori versus debentur quattuor post v. 637. illati

εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μέμνῃν, σέ νιν
τάξω φυλάσσειν, εἴτ' ἐμοῦ στείχειν μέτα,
τόδ' ἡδὺ, τούτων, Οἰδίπους, δίδωμι σοι
κρίναντι χρῆσθαι. τῇδε γὰρ ξυνοῖσομαι.

ubi ipso genere dicendi satis se prodidit, quod primus animadvertit Nauckius, qui tertium quartumque versum deleuit.

307. ὥστε κελ βραδὺς | γῆρα, κλύων σου δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς] Absurde codex εὐδελ. Restitui γῆρα. Nam haec demum idonea ratio est cur tarde incedere Theseus dicatur, quem non iuvenem, sed provecia aetate virum cogitandum esse ex ipsius verbis colligi potest v. 890. λέξασθ', ὥς εἰδῶ τὸ πᾶν, | οὐ χά-

ριν δεῦρ' ἤσα θάσσουν ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός. Similiter Creon
χρόνῳ βραδύς dicitur v. 879.

309. ἔσθ' ὡς Nauckius. ἔσθλός L.

313. κρατὶ δ' ἡλιοστερῆς | κυνῇ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν
ἀμπέχει] Lepide dictum ἡλιοστερῆς, quasi dolendum sit solis ra-
dios ab Ismenae capite arceri. Recte, ut videtur, Coraēs ἡλιο-
στεγῆς.

315. τί φῶ:] Expectes potius tres syllabas, ut τάλαινα v.
318. Hinc Hermannus τί φῶ νιν, quod aptius quam τί φημί
ab Elmsleio propositum.

321. μόνης τόδ' ἔστ' ἀδελφὸν Ἰσμήνης κάρα certissima est
Herwerdeni emendatio in Observationibus in Comicos (Lugd.
Bat. 1855.) p. 133., ut in initio Antigoniae, ὦ κοινὸν ἀντάδελ-
φον Ἰσμήνης κάρα. Codex τόδ' ἔστι δῆλον, quae corruptela
non mirabilior est quam αὐτόν ὥστ' in ἀπόνως depravatum
v. 360. et quae sunt similes etiam notissimorum vocabulorum
corruptelae in locis quorum scriptura obscurata erat in codici-
bus antiquioribus.

323. Non apparet cur αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν dicere maluerit
quam αὐτίκ' ἔξεσται, quod recte restituit Dobraeus.

330. ὦ δὴ ἄλλω τροφᾷ emendavi pro ὦ δυσάθλιαι τρο-
φαί, quod est in codice, ut solent librarii formas duales cor-
rumpere. Adiectivo δυσάθλιος nemo usus est. Ceterum versum
hunc vulgo post 327. lectum suum in locum reposuit Mus-
gravius.

367. πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις Κρέοντί τε | θρόνους
ἔασθαι μηδὲ κραλνεσθαι πόλιν] Optime Meinekius monet horum
verborum structuram hanc esse, αὐτοῖς (vel αὐτοῖν) Κρέοντί
τε ἦν ἔρις, sequente post ἦν ἔρις infinitivo, ut apud Thucydi-
dem 2. 54. ἐγένετο ἔρις τοῖς ἀνθρώποις μὴ ὀνομάσθαι λοι-
μὸν ἐν τῷ ἔπει, ἀλλὰ λιμὸν. Idem κραλνεσθαι in κραλνεσθαι
mutat, collato loco Euripidis Phoen. 900. ἐκεῖνο μὲν γὰρ προῶ-
τον ἦν, τῶν Οἰδίκου | μηδένα πολίτην μηδ' ἄνακτ' εἶναι
χθονός, | ὡς δαίμονωντας ἀνατρέφοντας πόλιν. Quae con-
iectura si vera sit, unus post κραλνεσθαι πόλιν versus excli-
disse putandus erit, velut ἐνός παρ' ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ πλη-
θους πάρα. Neque enim monarchiae tantum, sed etiam demo-
cratiae κραλνονται, non ab regibus quidem, sed ab magistrati-

bus a populo constitutis: unde *Φθίας κράντορες* recte numero plurali de proceribus civitatis dixit Euripides *Androm.* 508. quemadmodum chorus procerum Thebanorum verbis *χώρας ἀναιτες* compellatur apud Sophoclem *Antig.* 988. Versu proximo *λόγῳ σκοποῦσι* idem est quod vulgo *λογιζομένοις* dicitur.

370. καὶ ἀλιτρίας scripsi pro καὶ ἀλιτηροῦ, quod divisim scriptum in apographis καὶ ἀλιτηροῦ, violato metro, quum adiectivi ἀλιτηροῦ syllaba secunda brevis sit.

380. ὡς ἀντίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον | τιμῇ καθέξον (nam sic codicis scriptura καθέξον recte correcta est in apographo uno), ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν] Hos versus suspectos mihi esse dixi in annotatione. Meinekius satis habuit τιμῇ, quod scholiasta explicare conatus est, in αἰχμῇ mutasse cum Cobeto. Quo nihil proficitur, nisi removeatur quod absonum esse ostendi, Polynicem foedus cum Argivis quaesivisse, ut aut vinceret Thebanos aut ipse vinceretur ab illis eorumque gloriam in immensum augeret. Quale quid si dixisset Polynices, inlustram ab se caussam agi ipse concessisset, a quo longe abest licet succumbere in certamine se posse fatcatur v. 1305. ὅπως τὸν ἐπιτάλογχον ἐς Θήβας στόλον | ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας ἢ θάνοιμι πανδίκως, | ἢ τοὺς τὰδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς. ubi θάνοιμι πανδίκως dictum ut παντελῶς θανεῖν in *Oed. T.* 669. καὶ χορὴ με παντελῶς θανεῖν, | ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾱ.

453. συννοῶν τε τὰς ἐμοῦ | παλαίφραθ' ἄμοι Φοῖβος ἦνυσέν ποτε] τε τὰς *Heathii* correctio est pro τὰτ' ἐξ. Requiritur tamen potius τὰτ' (i. e. τὰ ἐπὶ ἐμοῦ, vel τὰτ' ἐμοί, ut v. 414. dixit, καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκῶς κυρεῖ;

457. θέληθ' ὁμοῦ | προστάτισταί ταῖς] Sic correxi quod in codice est θέλητέ μου πρὸς ταῖσι ταῖς, σύν ab alia manu antiqua supra πρὸς scripto. De quo pluribus dixi in annotatione.

475. οἷὸς νεαλοῦς pro οἷὸς νεαρᾶς et v. 495. μήτε σωκαῖν pro μή δύνασθαι restitui, sublatis utrobique glossematis. Eiusdem generis est ἀνθαρετον v. 523. ubi metrum vocabulum requirit quale est ἐθέλητόν, quod Hermannus proposuit.

510. πέπον et v. 521. ἐκῶν *Bothius*. πέπονθ' et ἄκων *L.*

528. *δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω*] *Suspectum esse ἐπλήσω in annotatione monui. ἐπάσω Nauckius.*

534. *αὐται γὰρ ἀπόγονοι τεαί* Hermannus. *σαί τ' ἄρ' εἰσὶν ἀπόγονοί τε καὶ L.*

535. *κοιναί τε* Meinek. *κοιναί γε L.* Eodem modo erratum v. 821, ubi τ' pro γ' restituit Bothius.

547. *ἀλούς* Hermannus. *ἄλλους L.*

560. *ἐφ' ἀστάλη* scripsi pro *ἀπεστάλη.*

590. *οὐ θέλοντων* Goebelius. *εἰ θέλοντ' ἂν L.*

637. *ἔμπολιν* Musgravius. *ἔμπολιν L.*

654. *μὴ διδάσχ' ἂ' χροί με ὄραν*] Post verba Oedipi, quae Theseus interrumpit, *ὄρα με λείπων*, potius *ἂ' χροί μ' ὄραν* expectatur, quod Nauckius restituit.

663. *πλώσιμον*] Dialectus Attica *πλεῦσιμον* postulare videtur, quod coniecit Meinek. Idem *ξώμης* pro *γνώμης* scripsit v. 665.

674. *οἰνώπα νέμουσα* scripsi pro *οἰνώπ' ἀνέχουσα*. Nam verbum *ἀνέχειν* de *αἰ* quae arbori insidet tam absurde dictum est quam recte in narratione Pausaniae 4, 18, 5. *φασὶν ὄρηθαι τὸν αἶτον ὑποπέτεσθαι καὶ ἀνέχειν Ἀριστομένην πτέρυξιν ἐς ὃ κατήνεγκεν αὐτὸν ἐς τὸ πέρας.*

702. *οὐθ' ἄβός οὔτε γήραx σημαίνων*] Codex *οὔτε νεαρός*, glossemate non minus quam v. 475. manifesto, quo eiecto *οὐθ' ἄβός* restitui, forma Dorica pro *ἥβός*, vocabulum rectissime formatum, etsi ex hoc tantum loco unoque Theocriti 5, 100., de quo infra dicam, cognitum. Qui autem *ἄβός* per *νεαρός* est interpretatus, ne recte quidem est interpretatus. Nam *νεαρός* nunquam de viro iuvene dicitur, sed constanter de tenella puerorum aetate: quod observavit Ritschellius in annotatione de hoc carmine Bonnae edita a. 1862. Verba *γήραx σημαίνων* non simpliciter senem imperatorem significant, sed imperatorem grandaeum, cuius auctoritatem augeat senectus: quales exercituum duces etiam nostra aetas vidit. Alluditur autem hoc versu ad narrationem de Xerxe et Archidamo in annotatione ab me memoratam: unde explicatur quod de senibus dicit poeta, aliter ratione cariturum. Nam arbores in hortis vel viis publicis positas pueri et adolescentes petulantes saepe laedunt, senes perraro, ut opinor, exemplo. Reliquum est ut de loco Theocriti dicam, *Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἄμυν*, | *μὴ*

μεν λωβάσθητε τὰς ἀμπέλους· ἐντὶ γὰρ ἄβαί, ubi ἄβαί recto accentu in codicibus nonnullis scriptum, in aliis vitioso ἄβαί. De quo quum verissime iudicasset Meinekius in annotatione p. 237. collatis alijs adiectivis ab ipsa verborum radice formatis, velut ὕβος οἶφος κυφός αἰθός πηγός ὀλός, iniuriam sibi ipse fecit in Addendis p. 474. vitiosa revocata scriptura ἄβαί, non alia de causa quam quod apud Hesychium s. v. ἥβη inter alia scriptum in fine glossae videret καὶ ἀμπέλους, quam glossam ego pridem ipse memoraveram in Thesauro vol. 4. p. 84., sed consulto nullam eius rationem habueram quum ἄβαί apud Theocritum probarem ib. p. 86. et Sophocli ἄβος restituerem ib. p. 2218. Nam apud Theocritum non substantivum, sed adiectivum vel participium requiritur, quod senserunt scholiastae, qui recto sunt interpretati ἀντὶ τοῦ ἥβῶσαι καὶ ἀκμάζουσai, vel εἰσὶ γὰρ νέαι ἔτι, etsi memoratis librariorum in libris quibusdam hallucinationibus εἶναι ἄσαι αὐταί. Hesychius autem si ad locum Theocriti spectavit, nihil aliud sequitur quam ipsum quoque vitioso accentu ἄβαί scriptum legisse, nisi haec librarii culpa est, ipse autem καὶ ἀμπέλους ἥβῃ scripsit, ut ἀμπέλων ἥβῶσαν dixit Nonnus Dion. 42, 296. ad exemplum Homericī Od. 5, 69. ἡμεῖς ἥβῶσα, et quae sunt similia, etiam apud Latinos, qui vites pubescentes dixerunt. Contra ἥβη qui simpliciter pro ἀμπέλους vel νέαι ἀμπέλους dixerit nemo dum est inventus.

703. ἀλιώσει χερὶ πέρσας· ὁ γὰρ αἰὲν ὄρων κύκλος | λεύσσει νιν Μορτίου Διός] χερὶ pro χερσὶ restitui cum Heathio, αἰὲν pro εἰσαἰὲν cum Porsono, non solum propter metrum verus antistrophicū, sed etiam propterea quod Iovis oculus, ut tot alijs in locis similibus, aptius semper quam in sempiternum vigilans dicitur, εἰσαἰὲν, quod Apollonius Rhodius dixit 2, 716., nusquam apud tragicos legitur, qui saepe εἰς αἰὲν dixerunt.

708. δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος εἵπαεν, χθονὸς αὖχνημα μέγιστον] χθονὸς quod exciderat restituit, versus strophicū indicio, Porsonus, coniectura tanto certiore, quod omisso eo δαίμονος αὖχνημα μέγιστον dici videretur.

721. νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαλνείν ἔπη] σὸν pro σοὶ Nauckii emendatio est. Quo vitio non animadverso in apographis δὴ in δεῖν est mutatum.

752 οὐ γάμων | ἔμπειρος] Pro ἔμπειρος exspectes potius

adiectivum quale est ἔμμοιρος a Meinekio, vel ἔγκληρος ab Nauckio propositum.

755. οὐ νῦν] Codex οὐ νῦν. Quum post ἀλλ' οὐ γάρ in apodosi nullae istiusmodi particulae, quales sunt νῦν vel οὖν, inferri soleant aptissimumque huic loco sit pronomen, νῦν restitui eum Blaydesio.

758. τήνδε τήν πόλιν φίλως [εἰπών] Mira locutio φίλως εἰπών, quod προσηγορεῖν φίλως dixit Sophocles El. 1471. Vera videtur Blaydesii coniectura φίλως λιπών, quod quum λειπών, ut saepissime in libris veteribus, scriptum esset, facile in εἰπών corruptum potuit. φίλος λιπών maluit Herwerdenus.

813. Codex μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σέ, πρὸς δὲ τοὺς φίλους. Correxī, propter rationes in annotatione expositas, οὐχί σ', ὅς γινώσκει φίλους —.

882. Quinque quae in initio huius versus exciderunt syllabas Spengelius (in Leutschii Philologo vol. 19. p. 445.) supplet verbis σαφῶς ἐγώδ' α, ad quae apte ab Creonte respondetur Ζεὺς ἂν εἶδ' εἴη, σὺ δ' οὔ.

936. τῷ νῶ θ' ὁμοίως κ' ἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω] Incertum est utrum Sophocles sic scripserit an, quod Meinekius coniecit, τοῦ νοῦ, praepositione ex altero membro in priore intellecta, ut saepe fit.

980. ἐμφορεῖς] ἐμφορεῖς codex, ἐμφέρεις apographa. ἀμφέρεις L. Dindorfius in Thesaurο vol. 1. part. 2. p. 609.

990. ἐμοί] Aptius ἔχειν, ut Nauckius.

1016. Corruptum est ἐξηρασμένοι, pro quo F. G. Schmidtius apud Schneidewinum coniecit ἐξεργασμένοι, quod per η scriptum, ut saepe in hoc verbo, ἐξηρασμένοι facile in ἐξηρασμένοι corruptum potuit.

1027. τυχή] Δίκη Doederlinus.

1055. Θῆσεν καὶ τὰς διστόλους] καὶ hoc loco non et, sed etiam significare monet Spengelius.

1068. κατὰ [ἀμπυκτηρίῃ + ~ ~ ~ | ἄμβασις] Codex κατ' ἀμ[πυκτηρία φάλαρα πώλων ἄμβασις, quod correxi, praesente Bothio, qui φάλαρα ex glossemate illatum alius vocabuli locum occupasse animadvertit. Spectat ad hunc locum Hesychius, ἀμπυκτηρία: τὰ φάλαρα Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐν Κολωνῶ.

1074. ἔρδουσιν ἢ μέλλουσ'] μέλλουσ' pro μέλλουσιν recte

scripsit Hermannus. Molosso in antistropha respondet creticus, ἰὼ πάνταρχε θεῶν (θεῶν monosyllabo), quod non infrequens in hoc metro

⊥ ⊔ — | ⊥ ⊔ —.

1088. κύρσαιμι τῶνδ' ἀγώνων, ἐωρήσασα Wunderus. Codex κύρσαιμι, αὐτῶν δ' ἀγώνων θεωρήσασα. Non satis certa huius loci emendatio est, quum verba αὐτῶν δ' ἀγώνων sive sic scripta sive (ut Doederlinus in Actis Philol. Monac. vol. I. p. 58. correxit) τῶνδ' ἀγώνων, quae incommode post κύρσαιμι ad praegressos genitivos referendum inferri in annotatione ostendi, interpolatoris esse possint ex versu superiore μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων ficta postquam verba poetae exciderant. In versu altero oculos sursum tollere recte dicitur qui ad nubes evolat, ut ex his spectet quae in terra aguntur: sed dubitatur de scriptura verbi ἐωρήσασα, non aliunde cognita quam ex glossis quibusdam Hesychii, quarum fides parum certa est, unoque versu Sophoclis Oed. T. 1264. quo Eustathius de forma ἐώρα pro αἰώραν agens p. 389, 42. utitur, πλεκταῖς ἐώραῖς ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ | ὅπως ὄρα νιν, ubi Herwerdenus πλεκταῖσιν αἰώρασιν ἐμπεπλεγμένην, | ὁ δ' ὥς ὄρα νιν coniecit, idemque Nauckius proposuit, nisi quod ἀρτάναισιν substituit. Qui si recte iudicarunt, non sequitur errasse Wunderum, sed redeundum esse ad αἰωρήσασα, quod Wunderus ipse primum posuerat. Nam hanc quoque communem verbi formam librarij interdum in θεωρεῖν corruerunt, ut in annotatione ostendi. Neque obstat syllaba brevis in initio versus antistrophici 1095. μολεῖν γὰρ τῇδε καὶ πολλταῖς, cuius non rara sunt in metro antispastico iambico exempla, velut infra v. 702. τὸ μὲν τις, cui respondet πρώταισι in antistropha v. 715, et Oed. T. 666. τρύχει ψυχάν, τὰδ' εἰ κακοῖς κακά = 696. ἐλύουσιν κατ' ὀρθὸν οὐραίας.

1086. ἰὼ πάνταρχε θεῶν, | παντόπτα Zeῦ] Zeῦ ante πάνταρχε lectum recte transposuit Hermannus.

1088. σθένει' ἐρινικελῶ scripsi pro ἐρινικελῶ σθένει. σθένει transponendum esse viderat Hermannus.

1096. τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς | ὥς ψευδόμαντις] Expectes potius τὸν σκοπὸν, quod coniecit Elmsleius.

1118. καὶ σοὶ τε τοῦργον τοῦτ' ἐμοί τ' ἔσται βραχύ]

σοί τε τοῦργον τοῦμόν ἔσται βραχὺ codex. Correxuit Elmsleius, Plautum Pseudoli 5. comparat Blaydesius, *Duorum labori ego hominum parsissem lubens, | mihi te rogandi et tui respondendi mihi.*

1132. καίτοι τί φωνῶ; πῶς σ' ἂν ἄθλιος γεγώς | θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρός, ὃ τίς οὐκ ἐνι | κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε, | οὐδ' οὖν ἑάσω] Sic haec correxit Hermannus, interrogativo τίς οὐ, ut saepissime, significationem adiectivi πῶς habente. In codice est πῶς δ' ἂν ἄθλιος — ὃ τίς οὐκ, verbis τίς οὐκ pro οὐ τίς acceptis, quo sententia pervertitur, verbis gravissimis κηλὶς κακῶν ξύνοικος, quae Oedipi conditioni describendae aptissima sunt, ad Theseum relatis, de Oedipo vero nihil amplius dicto quam ἄθλιος γεγώς, quod non poterat impedire quominus Theseus manum ei porrigeret, nisi gravius quid accederet quam debili isto ἄθλιος γεγώς significatur, cui simile est quod Philoctetes in fabula cognomine de se dicit v. 1214. οἱ πόλις ὡ πατρίᾳ, | πῶς ἂν εἰσείδοιμ' ἄθλιός γ' ἀνὴρ, verbis, ut γε particula inepte illata ostendit, interpolatis. In verbis proximis v. 1135. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν | μόνους οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τᾶδε, genitivum βροτῶν, qui in fine versuum 1123. 1129. recte legitur, hic explendi qui defectus erat versus causa interpolator non minus inepte intulit quam v. 281. de quo loco supra dicebam p. XXXVII. Sophocles haud dubie τοῖς γὰρ ἐμπείροις ἐμῶν scripserat. Nam spectant haec verba ad liberos Oedipi, qui causas miseriarum, in quas Oedipus fati iniquitate coniectus erat, melius quam alius quisquam perspetas habebant. Manifesta autem quae in hoc versu lectoribus fraus facta est ab interpolatore suspicionem movet idem versus superiore accidisse, ubi si Sophocles scripsit quod in codice legitur πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγώς, vel quod Hermannus posuit πῶς σ' ἂν ἄθλιος γεγώς, miranda erit hebetudo poetae, qui non viderit quod, si qua in eo fuit recte cogitandi scribendique facultas, primo quasi adspectu videre debuit, in priore sententiae parte τὸ ἄγνόν Thesei, in altera τὸ ἀναγνόν Oedipi significandum esse, verbis sic scriptis, πῶς ἂν ἄγνόν ὄντα σέ | θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρός, ὃ τίς οὐκ ἐνι | κηλὶς κακῶν ξύνοικος; Nam vocabulo κηλὶς significatur τὸ ἀναγνόν, utiturque eo Oedipus ipse ubi de caede patris agit Oed. T. 833. βαλεῖν ἄφρων-

τοὺς πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἴδοιν | κηλῖδ' ἱμαντιῶ συμφορᾶς ἀφι-
γμένην, et cum ἀναγνος coniuncto ih. 1384. τὸν ἐκ θεῶν |
φρανέντ' ἀναγμον καὶ γένους τοῦ Λαίου. | τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖ-
δα μηνύσας ἐμῇ | ὀρθοῖς ἐμελλόν ὁμμασιν τοὺτους ὀρεῖν;

1148. ἀγών Heathius pro ἀγών οὗτος.

1192. ἀλλ' ἔασον editor Londinensis a. 1722. Legobatur
ἀλλ' αὐτόν, illato, ut saepe, glossemate, et omissio Sophoclis
verbo: cuius erroris exempla huic loco simillima duo attuli in
annotatione.

1209. σὺ δ' ὦν | σῶς ἴσθ'] σὺ δ' ὦν pro σὺ δὲ mihi, σῶς
pro σῶν Scaligero debetur.

1220. ὁ δ' Hermannus. οὐδ' L.

1230. φέρον ex apographis positum pro φέρων, quod est in
L. Praecedens παρῇ est aoristus verbi παρήμι, ut in loco
Platonis ab Nauckio allato Rep. 5. p. 460 e. ἐπειδὴν τὴν ὅξυ-
τάτην δρόμον ἀκμήν παρῇ.

1231. τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω; τίς οὐ καμάτων ἐνι;]
De verbis manifesto vitiosis τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω tres
sunt scholiastarum annotationes, duae in quibus ἔξω, fortasse
librarii culpa, omissum est, τοῦτο ἰδίως ἐξηγήσας· βούλεται
δὲ τι τοιοῦτο σημαίνειν, τίς ἂν πλάγχθῃ τῶν πολλῶν μό-
χθων; et, τίς πλάγχθη τῶν μόχθων τῶν πολλῶν; tertia, τίς
ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη; ἔξω si sine genitivo
posuisset Sophocles, grammatica ratio postulare ut ex praeco-
dentibus verbis εὐτ' ἂν τὸ νῆον παρῇ genitivus intelligeretur
τῆς νεότητος. Quod quum absurdum sit, sequitur Sophoclem
non πολύμοχθος scripsisse, quod fortasse ex glossemate τίς
οὐ πολύμοχθος ἔστι remansit, sed genitivum aliquem posuisse
nominis aerumnas vel molestias significantis, qualis est κα-
κότατος, vel, si exquisitius quid ei placuerit, δανότατος,
quod vocabulum, aerumnam vel simile quid significans, cum
μόχθων coniunxit Fragm. 338. versibus, ut hic, glyconeis, ἐν ᾗ
παύσαιθ' ἀμερίων | μόχθων καὶ δανότητος. ubi si recte legi-
tur ἀμερίων, etiam ἔ et δανότατος Sophocles Doricè scripsisse
putandus erit, ut κακότατα, non κακότητα, dixit in versu gly-
coneo Oed. Col. 521. quo loco κακότης, ut passim, non morum
pravitatem, sed aerumnam vel mala significat, ut Electr. 236
καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφν;

1250. ἀνδρῶν γε μῦθος, ὦ πάτερ, δι' ὀμματος] Hunc versum totum aut certe prima verba ἀνδρῶν γε μῦθος, quae non potuerunt sic scribi ab Sophocle, interpolatori debere in annotatione dixi.

1259. πῖνος Scaliger. πόνος L.

1266. τάμα Reiskius. τᾶλλα L.

1279. οὕτως ἀφ' ἡ με scripsi pro οὕτως μ' ἀφ' ἡ γε.

1282. δυσχεράναντ' ἢ κατοικτίσαντα] In annotatione errorem Brunckii notare debebam, qui haec verba significatione transitiva accepit. Nam ipsa verba, quae quis loquitur, δυσχεραίνειν et κατοικτίζειν dicuntur, de quo monuit Meinekius, collato ἄπανθ' ὀρώντα λέξομεν v. 74.

1294. γονῇ πεφυνκῶς ἤξουν γεραίτερά] Recte Nauekius γεραίτερος corrigit.

1326. ἀντί] ἀμφί L. Dindorfius in Thesouro s. v. Ἀμφί.

1361. μεμνημένον scripsi pro μεμνημένος.

1407. σφῶ γ', ἐάν Elmsleius. σφῶν γ' ἂν L.

1436. θανόντ', ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντί γ' αὐθις ἔξετον] Versus spurcius in locum genuini qui exciderat illatus, in quo si θανόντι fuit, sine elisione fuit, quam sibi permisit interpolator.

1448. νέα ante βαρύποτμα addidit Hermannus.

1452. ὁρᾷ ὁρᾷ πάντ' αἰὲ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἔτερά] Pro ταῦτ', quod est in codice, restitui πάντ'. Nam ταῦτα si recte legeretur, ad νέα βαρύποτμα κακὰ referendum foret. Ea vero χρόνος νῦν ὁρᾷν potius dicendus fuisset quam αἰὲ ὁρᾷν. Pro ἐπεὶ requiritur participium aliquod temporis praesentis, respondens proximo αὖξων. Id fortasse ἄγων fuit, per ἐπάγων explicatum ab glossatore, unde ἐπεὶ ortum esse potest. In versu proximo τὰ δὲ παρ' ἡμᾶρ ex scholiastae annotatione restitutum. Codex τὰ δὲ πῆματ', corruptela, ut vel metri vitium docet, manifesta.

1460. ἔπτηξα θυμόν· ὀρανία γὰρ ἀστραπή] ὀρανία scripsi pro οὐρανία, ut metri saltem vitium removerem, Sophocles haud dubie alio usus est vocabulo, fortasse αἰθέρα, quod coniecit Meinekius. αἰθέρα autem ἀστραπή dici poterat quia puro coelo tonabat.

1468. τί μὰν ἀφήσει τέλος;] Pro ἀφήσει conici posse

ἐπαξει monet Meinekius, qui ipse ἀφήσει βέλος scripsit. Probabilius est ἐφήσει τέλος.

1474. πῶς οἴσθαι; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις, πάτερ.] Versum uno pede in codice defectum explevi addito πάτερ. In apographis nonnullis τοῦτο post οἴσθαι additum.

1483. συντυχοίμι] σοῦ τύχοιμι Cobetus Nov. Lect. p. 201.

1491. Post βᾶθ' indicavi quinque syllabarum defectum, de quo dixi in annotatione. ἄκρον pro ἄκραν Vauvillersii emendatio est.

1494. Ποσειδανῶν ex apographo uno restitui pro ποσειδανῶν, quod est in L. Quod post θεῶ addit codex τυγχάνεις recte delevit Hermannus.

1499. - ὦ αἴσω.] Duas quae exciderunt syllabas supplevit Triclinius addito σπεῦσον satis probabiliter.

1514. αἱ πολλὰ βρονταὶ ex aliquot apographis positum est pro αἱ πολλαὶ βρονταί. Probabilior Meinekii coniectura est δηλοῦσι βρονταί.

1534. ἀδῆον τήνδ' ἐνοικῆσεις πόλιν | σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν] Notandum ἀδῆος cum ἀπό constructum, quemadmodum ἐλεύθερος ἀπό et, quod frequentissimum est in Inscriptionibus Delphicis ab Ernesto Curtio et numero multo maiore nuper ab Weschero et Foucarto editis, ἀνέφαπτος ἀπό dicitur. Non erat igitur cur Meinekius miraretur Schaeferi coniecturam ὑπ' αὐτῶν indignam mihi pariterque Nauckio visam esse quam memorarem.

1551. ἤδη γὰρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίον | κρύψων παρ' Αἰδην] Inerte dictum τὸν τελευταῖον βίον, quod sensit Musgravius, qui coniecit τήν τελευταίαν, βίον | κρύψων. Mihi probabilius videtur, τήν τελευταίαν ὁδὸν | κεύσων.

1560. λίσσωμαι, ut metrum postulat, restitui pro λίσσομαι. Sic Homerus Il. 22, 418. σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' ὅλον ἑάσατε, κηδόμεναί περ, | ἐξελθόντα πόληος ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, | λίσσωμ' ἀνέρα κείνον, ἀτάσθαλον, ὄβριμοεργόν.

1561. μήτ' ἐπιπόνῳ] Non respondet hic versus antistrophico, cuius indicio μήτ' delevit Scidlerus.

1562. ἑξανύσαι Vauvillersius. ἑκτανύσαι L.

1574. ὄν] τὸν recte Meinekius.

1584. ληλοιπότα | κείνον τὸν αἰὲ βίοτον ἐξεπίστασο] In-

1746. ἐλαχέτην] *AN.* ναὶ ναί, ξύμψημι καὐτός addit L. nulla metri forma. Quae deleui.

1752. ξύν' ἀπόκειται Reisigius, ξυναπόκειται L.

1755. χρείας] χρεῖαν Brunckius.

1758. ἀλλ' οὐ θεμιτόν Bothius, deleto quod addebatur κείσε μολεῖν.

1761. κακῶν Hermannus. καλῶς L.

1772. τοῖσιν ὀμαίμοις] Exspectatur potius versus paroemiacus: unde Meinekius τοῖς ἡμετέροισιν ὀμαίμοις coniecit.

ANTIGONA.

1. ὦ κοινὸν ἀντάδελφον Ἰσμήνης κάρα, | ἄρ' οἶσθ' ὅ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν | ὅποιον οὐχὶ νῶν ἔτι ζῶσαιν τελεῖ;] Literas *OTI* non particulam ὅτι esse, sed neutrum pronominis ὅστις, monet scholiasta: unde διαστολῆς signum post *O* addidit in L. manus antiqua. Eadem veteris sententia fuit glossatoris, qui, ne lectores literas *OTI* secus acciperent, margini adscripserat glossema ὅποιον, quod alius initio versus proximi intulit, eiecto quo Sophocles usus erat verbo, quod vix aliud fuisse potest quam ἐλλείπον, ut in hac ipsa fabula v. 585. ἄτας οὐδὲν ἐλλείπειν dixit poeta. Simillimi erroris exemplum est, de quo supra dicebam p. XIII., in versibus Ai. 988.

ἦθ', ἐγκόνει, σὺγκαμνε' τοῖς θανοῦσι τοι

φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν,

ubi glossema θανοῦσι ad κειμένοις adscriptum versui praece-
denti est illatum, eiecto quod Sophocles scripserat ἐχθροῖσι.
Ceterum in loco Antigoniae etiam verbum οἶσθα quaeri potest
an recte scriptum sit. Nam quum usitata formula sit ἄρ' οἶσθ'
ὅτι, velut in loco simillimo Aristophanis Av. 1245. ἄρ' οἶσθ'
ὅτι Ζεὺς, εἰ με λυπήσει πέρα, | μέλαθρα καταθαλώσω; faten-
dum est parum apte Sophoclem ἄρ' οἶσθ' *OTI* ita dixisse ut
OTI praeter expectationem spectantium et lectorum pro ὅ τι
esset accipiendum, quod ex sequentibus demum verbis colligi-
tur. Hoc igitur quicquid est incommodi vitare poterat scriben-
do ἄρ' οἶσθ' ὅ τι, de quo etiam Blaydesius cogitavit, estque
memoratu dignum verbi οἶσθα nullum esse in scholiastae anno-

SOPHOCLES.

d

tatione vestigium, ex quo tamen non colligam non legisse eum ὁ ἴσθ'. Sic autem scribit, ἀρὰ γε ἐστὶ τῶν ἀπ' Οἰδίποδος κακῶν ὅποιον οὐχὶ ὁ Ζεὺς ἐτι ζῶσαις ἡμῖν τελεί; ὥς εἰ ἔλεγεν, ἀρὰ ἔχει τι ὁ Ζεὺς τούτων τῶν κακῶν μείζον ποιῆσαι εἰς ἡμᾶς; εἶπεν δὲ διττῶς, πρῶτον μὲν ὅτι, ἔπειτα δὲ ὅποιον, ἀρκούντως θατέρου. Neque obici scripturae illi potest aptius esse secundae personae verbum, quod ad praecedentem vocalium referatur ὡ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κέρα. Cuius argumenti vis quum per se nulla sit, ut similes tragicorum loci docent, tum minuitur pronomine ad personas relato quod sequitur in verbis νῦν ἐτι ζῶσαιν τελεί.

In versibus proximis οὐδὲν γὰρ οὐτ' ἀλγεινὸν οὐτ' ἄτης ἄτερ | οὐτ' αἰσχρὸν οὐτ' ἀτιμὸν ἴσθ', ὅποιον οὐ — verbis οὐτ' ἄτης ἄτερ antiquum insidet codicum vitium, quod Didymus non perspexerat, ut scholiastae annotatio ostendit, Αἰδύμος φησιν ὅτι ἐν τούτοις τὸ ἄτης ἄτερ ἐναντίας συντίθεται τοῖς συμφραζομένοις· λέγει γὰρ οὕτως, οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ἀλγεινὸν οὔτε ἀτηρὸν οὔτε αἰσχρὸν, ὃ οὐκ ἔχομεν ἡμεῖς· ἄτης ἄτερ δὲ ἐστὶ τὸ ἀγαθόν, περισσὸν δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ἔτερον οὐ, ὥστε ὥσπερ ἀπόφασιν εἶναι· σύνηδες δὲ τοῦτο τραγικοῖς. Missis his veterum et recentiorum interpretum ineptiis satis erit dixisse Sophoclem ut in loco simili de infortuniis domus Oedipodeae Oed. T. 1283. quattuor usus est substantivis, νῦν δὲ τῇδε θῆμερα | στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη, κακῶν | ὅς ἐστι πάντων ὀνόματ' οὐδὲν ἐστ' ἀπόν, ita in versibus Antigoniae quattuor usum esse adiectivis, quorum secundum ab ἄτη derivatum latet in ἄτης ἄτερ, quod Brunckius sensit, quum ἀτήριον scriberet, forma vitiosa pro ἀτηρὸν. Quamobrem ego ἀτήσιμον restitui, quod alibi non legi nemo mirabitur, quum alia quoque adiectiva similiter formata non minus rara sint, velut ὠφελήσιμος, activa significatione ut ἀτήσιμος dictum et ex duobus tantum locis cognitum, altero Sophoclis Ai. 1022., altero Aristophanis Av. 316., ἀκούσιμος, quod pro ἀκουστός metri caussa, plane ut ἀτήσιμος pro ἀτηρός, finxit Sophocles Fragm. 823., et ἀρήσιμος pariter apud Sophoclem solum Phil. 74.

24. Ἐτεοκλέα μὲν, ὥς λόγος, κατὰ χθονὸς | ἔκρυψε] Codex Ἐτεοκλέα μὲν, ὥς λέγουσι, σὺν δίκῃ | χρησθεῖς δικαίᾳ καὶ νόμῳ κατὰ χθονὸς | ἔκρυψε, interpolatione manifesta, partim

Iam ab Wundero aliisque animadversa: de quo dixi in annotatione. Emendatio tamen incerta est, quum diversae corrigendi huius loci viae pari fere probabilitate iniri possint. Pro ὡς λόγος pari iure ὡς νόμος, vel ὡς δίκη, conici potest.

29. εἰν δ' ἄκλαντον ἄταφον οἰωνοῖς γλυνκύν —] Rectus verborum ordo ex apographis restitutus, quae tamen male ἄκλανστον. Codex ἄταφον ἄκλαντον. Eodem modo variatur in libris Euripidis Hec. versu 30. ab ἄκλαντος ἄταφος incipiente. Sophoclis versus totus Euripidi Phoen. post 1633. in codicibus est illatus, εἰν δ' ἄκλανστον, ἄταφον οἰωνοῖς βοράν. De quo erroris genere supra dixi p. XX.

45. 46. τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἦν σὺ μὴ θέλῃς. | ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦς ἁλώσομαι] Hic quoque ex uno quo Sophoclem usum fuisse versu stichomythiae lex docet, duo fecit vetus interpolator, fortasse idem cui interpolatam versuum 24. et 25. scripturam debemus. Et hic quidem iam Alexandrini veteres fraudem animadverterunt, ut ex scholiastae de versu altero notatione discimus, Αἰδυμός φησιν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἐξῆς στίχον νενοθεῦσθαι. Sophoclis versus unus fuit τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἦν σὺ μὴ θέλῃς, de quo pluribus dixi in Praefatione ad Poet. scen. p. VII.

57. ἐπαλλήλοιν Hermannus. ἐπ' ἀλλήλοιν L. qui Oed. C. 1059. ἐφ' ἔσπερον pro ἐφέσπερον, et quae sunt alia huiusmodi vel in hanc vel, quod multo frequentius, in contrariam partem librarii peccata.

84. ἐχθρά δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκη] Vocabulum δίκη, cuius usus hic nullus est, interpolator addidisse videtur sextum qui exciderat versus pedem supplens. Sophocles fortasse προσκείσει κάσει scripserat vel, si hoc ei minus bene sonare visum sit, προστήσει κάσει.

106. ἐκ φῶτα βάντα] I. e. φῶτα ἐκβάντα. Nam ἐκ, quod exciderat, restituit Hermannus.

110. ὅς — Πολυνέικους Scaliger. ὄν — πολυνείκης L.

113. αἰετὸς ἐς γῆν] αἰετὸς ἐς γάν ὡς L. ὡς delevit Hermannus.

117. φονώσασιν Boeckhius. φονάσιν L.

121. τε ab Triclinio additum.

130. καναχῇ θ' Emperius. καναχῆς L.

155. ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χάρας, | Κρέων ὁ Μεναι-
κίως, | νεοχμοῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχλαῖς] Sic emendavi codicis
scripturam κρέων ὁ μεναικίως νεοχμός | νεαράϊσι θεῶν ἐπὶ
συντυχλαῖς. νεοχμός, quod parum apte de rege recens electo
dicitur, addidit interpolator, qui dimetrum facere voluit, et νεοχ-
μοῖσι, quod aptissime de eventis inexpectatis dicitur, in νεα-
ράϊσι mutavit, vel ex glossemate sumpsit, ut νεαρός alibi quo-
que ex glossematis textui illatum est, de quo exposui in annot.
Oxon. ad Oed. C. 475. Nomen Κρέων una syllaba pronuncian-
dum, de quo dixi in annotatione, ut Δεξικρέων et Ἐρμοκρέων in
Δεξικρέων et Ἐρμοκρέων, et si qua sunt similia, contracta esse
novimus, de quibus dictum in Thesaurο. Quam synizesin veteribus
Athenensibus multo minus miram accidisse credo quam Κρέων
miraturi fuissent, quod Meinekius servato vitioso νεοχμός, eiecto
vero ὁ Μεναικίως intulit, forma epica ex uno cognita loco Ho-
meri Od. 11, 269. sed ab nemine tragicorum usurpata et valde
aliena ab vulgari hoc anapaestorum genere, quibus coryphaeus
novae personae adventum indicat: cuiusmodi in locis tragici
formis non ex alia dialecto sumtis, sed communibus utuntur.

203. τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκρήνεται τάφῳ | μήτε κτερί-
ξιν] ἐκκεκρήνεται Musgravii correctio est pro ἐκκεκρήνχθαι.
Servari infinitivus potest, si deleto τάφῳ ex Carneadis parodia
apud Diog. L. 4, 64. τοῦτον σχολῆς τῇδ' ἐκκεκρήνχθαι λέγω
verbum λέγω assumatur, quod Nauckio placuit, etsi haec non
satis certa ratio est, quum Carneades, etiam si τάφῳ in exem-
plari suolegerit, aliud vocabulum substituere debuerit.

212. κας scripsi pro καί, et 213. που πάρεστι pro ποὺ τ'
ἔνεστι. In editione Antigoniae Parisina anni 1836. πον μέτεστι
scripseram.

215. πῶς ἂν σκοποὶ νῦν εἴτε emendavi pro ὥς ἂν σκοποὶ
νῦν ἦτε, quod est in codice, soloece dictum.

235. πεπραγμένος correxi pro πεπραγμένος, quod in apo-
graphis nonnullis πεπραγμένος scriptum cum glossemate ἡ-
σφαλισμένος. Grammatici conjectura memoratur in scholio, γρ.
δὲ καὶ δεδραγμένος, ὅπερ πρὸς τὸ ἐλπίδος συνάφεις.

263. κοῦδεις ἐναργής, ἀλλ' ἔφηνε πᾶς τὸ μὴ] Sic correxi
quod est in codice κοῦδεις ἐναργής, ἀλλ' ἔφηνε τὸ μὴ εἰδέ-
ναι, scriptura tripliciter vitiosa. Primo enim post οὔδεις non

debat omitti oppositum πᾶς; deinde pes quintus est anapaestus; denique εἰδέναι falsum est. Nam hic non περὶ τοῦ μὴ εἰδέναι, sed περὶ τοῦ μὴ ἐξεργάσθαι agitur, ut praecedentia verba ostendunt.

292. οὐδ' ὑπὸ ζυγῶ | λόφον δικαίως εἶχον, ὥς στέργειν ἐμέ] Habet aliquid offensionis ὥς στέργειν ἐμέ, sed ut non mutandum videatur. Si tamen corruptum sit, facillima coniectura erit ὥστ' ἀργεῖν ἐμέ, quocum comparari possunt eiusdem Creontis verba Oed. T. 585. σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς | ἀργεῖν ἐλίσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ | ἄτρεστον εὐδοντ', εἰ τὰ γ' αὖθ' ἔξει κράτη.

351. ἀέξεται Doederlinus. ἔξεται L. Incerta emendatio, de qua dixi in annot.

356. ὑπαθρεία Boeckhius. αἰθρία L.

369. παραιρῶν scripsi pro παρείρῶν.

395. καθηρόδη] Legebatur καθευρέδη. Correxerit vir doctus in *Classical Journal* XVII. p. 58. collato v. 382. ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες.

414. ἀκηδήσοι egregia Bonitzii emendatio est pro ἀφειδήσοι.

437. αἶμ' ἠδέως correxi pro ἄλλ' ἠδέως.

447. ἦδησθα κηρυχθέντα Cobetius. ἦδης τὰ κηρυχθέντα L. Dixi de hoc loco in annot. ad Trach. 988.

466. οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν | παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἄλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς | μητρὸς θανόντ' ἄθαρτον ἠνσχύμην (ἠσχύμην) νέκυν] Versus temerariis deformati coniecturis interpolatoris veteris, cuius fraudem primus animadvertit Nauckius, de quo explicatius dixi in Addendis editionis Oxoniensis vol. 8. p. 207. Erroris origo ab unius versus defectu repetenda esse et Sophocles tale quid scripsisse mihi videtur. ἀλλὰ μᾶλλον εἴ τι σοῖς | ὑπειαθοῦσα καινοπηγέσιν νόμοις | θανόντ' ἄθαρτον τόνδ' ἀνσχύμην νέκυν.

504. τοῦτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν (ἀνδάνει L.) λέγοιτ' ἂν] Male collocatum τοῦτοις. Aliud quid scripserat Sophocles, velut καὶ τοῦτ' ἔσθ' ὃ πᾶσιν —. Versu proximo codex ἐγκλείσσει, quod ἐγκλείοι est, ut recte vidit Schaeferus, nisi quod ἐγκλήοι scribendum, ut monui in annot. a. 1830

506. 507. Hos versus secluserat Nauckius.

527. δάκρυ' εἰβομένη Triclinii emendatio est pro δάκρυα λειβόμενα.

551. δῆ, καὶ γέλωτ' ἐν σοι ego pro δῆτ' εἰ γέλωτ' ἐν σοί.

557. μὲν τοῖς est in apographo Paris. 2712. μὲν γοῦ, sed in μέντοι mutatum, L. μὲν σοί scholiasta.

569. ἀρώσιμοι γὰρ εἶσι χᾶτέρων γύαι scripsi pro ἀρώσιμοι γὰρ χᾶτέρων εἶδιν γύαι, non quod hoc vitiosum putarem, sed quod Sophoclem non potuit fugere quanto numerosius alterum illud esset. Similiter Euripidem Bacch. 962. μόνος γὰρ αὐτῶν εἰμ' ἀνὴρ τολμῶν τόδε scripsisse intellexit Elmsleius, non quod in libris est μόνος γὰρ εἰμ' αὐτῶν ἀνὴρ τολμῶν τόδε. Et sic alibi non raro vocabulis non consilio, sed casu transpositis contra numerorum elegantiam peccarunt librarii, qualia priorum temporum editores corrigere non facile audebant nisi ubi spondeus in sede pari senariorum vel aliud manifestum metri vitium accederet, quod ingenia eorum excitaret: ut laudandus sit Musgravius, qui plus quam sexaginta abhinc annis Sophocli Oed. T. 719. ἔρριπεν ἄλλων χειρὶν ἄβατον εἰς ὄρος restituendum esse viderit pro vulgato εἰς ἄβατον ὄρος.

572. ὦ φίλταθ' Αἴμον, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ] Hunc versum Antigoniae recte tribuit Aldus, male Ismenae est in codice, quod quam ineptum sit proxima Creontis verba ostendunt, ἀγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος, quasi non Antigona, sed Ismena Haemoni sit desponsata, nec minus chori verba ἢ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σάυτοῦ γόνον; nam huius et hic versus est et v. 576., in codice male Ismenae tributi, quod correxit Boeckhius. Recte autem fecit Sophocles quod Haemonem hoc uno loco ab Antigona memorari fecit, ut Haemonem quidem carissimum ei esse appareret, nec tamen Haemonis amoris plus quam amoris erga fratrem tribuere videretur.

578. ἀλλὰ νιν | κομίζετ' εἶσω, δμῶες· εὖ δὲ τάσδε χορὴ | γυναῖκας ἴλαι μὴδ' ἀναιμένας ἔαν] Sic emendavi corruptam et interpolatam codicis scripturam ἐκ δὲ τάσδε (corrector ταῦδε, quod est in apographis) χορὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε μὴδ' ἀναιμένας. De qua videnda quae in annotatione dixi. Erroris origo inde est repetenda quod ἔαν, verbum hic prorsus necessarium, exciderat post ἀναιμένας. Pro ἴλαι, coercere, quod veteres ἴλαι scribebant, εἰρξαι ponere poteram e loco simili Aiacis 753.

quem in annotatione comparavi. εἶρξαι κατ' ἡμᾶρ τοῦ μφανὲς τὸ νῦν τόδε | Ἀλανθ' ὑπὸ σκηναῖσι μηδ' ἀφέντ' ἔαν, sed praetuli εἶλαι, quia hoc facilius in εἶναι corrumpi poterat quam εἶρξαι.

586. παντίαις Elmsleius. ποντίαις (corrector ποντίαις) ἀλλὸς L.

595. πῆματ' ἄλλ' ἄλλοις scripsi pro πῆματα φθιμμένων.

602. κοπίς Iortinus. κόνις L.

606. παντογῆρας] Non aptum somno epitheton. παντοθήρας Bambergerus.

607. οὗτ' ἄκοποι θεῶν νιν | μῆνες scripsi pro οὗτ' ἀκάματοι θεῶν μῆνες.

613. νόμος ὅδ' ± — — | θνατῶν βιότῳ πάμπολις — — —] Sic scripsi indicato syllabarum quae exciderunt defectu, quae in codice absurde sunt suppletac, νόμος ὅδ' οὐδὲν ἔρπει | θνατῶν βιότῳ πάμπολις ἐκτὸς ἄτας, verbis οὐδὲν ἔρπει ex v. 619., ἐκτὸς ἄτας ex v. 625. illatis: unde sententiae prodeunt quas non mirandum est ab nemine dum ita explicari potuisse ut sanae rationi satisfaceret.

628. Glossema ante τέλιδος textui illatum in codice τῆς μελλογάμων νύμφης delevit Triclinius.

630. ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν] ἀπάτας pro genitivo habuit scholiasta, qui explicat ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀποτυχίας. Sed forma Dorica in hoc anapaestorum genere locum non habet, neque in versu praecedente Ἀντιγόνας, sed Ἀντιγόνης legitur. Est igitur ἀπάτας accusativus pluralis, pro quo etiam dativus ἀπάταις poni potuisset, quum ὑπεραλγεῖν cum hoc quoque casu construeretur.

637. ἀξιώσεται Musgravius. ἀξίως ἔσται L.

639—680. Versibus his Creontis quadraginta duobus Haemon respondet versibus uno et quadraginta (683—723.), quod a poeta sic esse institutum incredibile est propter rationes quas in editione Oxoniensi (Praefat. vol. 8. p. V.) exposui, praeunte Heilando in commentatione de stichomythia Tragicorum, Sten-daliae edita a. 1855. Ex quo sequitur aut Creontis versibus unum esse detrahendum aut ex Haemonis oratione unum excidisse versum. Priorem viam inierunt Heilandus et qui paullo probabiliore quam Heilandus coniectura usus versum ultimum

Creontis (680.) deleri voluit Meinekius, καὶ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλούμεθ' ἂν, quo apte et graviter finitur Creontis oratio, licet verba similia praecesserint (679.) κοῦτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἥσσητέα. Alteram opinionem qui probant inter versus Haemonis 690. 691. τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ | λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρπει κλύων, unum excidisse versum credere poterunt, in quo fortasse verbum huic loco aptissimum fuerit *χρώμενοι*, quo ego in annotatione usus sum ut dativos *λόγοις τοιούτοις* explicarem, vel ante v. 690. οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν; cui Sophocles tale quid praemittere potuit, οὐχ ἥδε πασῶν παρθένων ὑπερτέρα; cuiusmodi versus propter idem versus sequentis initium facile excidere poterat.

648. φρένας ὑφ' ἡδονῆς δαμείς scripsi pro τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς.

718. καὶ θυμῷ scripsi pro θυμῷ καί.

782. Ἐρως ἀνέκατε μάχαν, | Ἐρως, ὃς (sic ex apographis pro ὅστ') ἐν κτήμασι πίπτεις, | ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς | νεανίδος ἐννυχεύεις] Describitur his sequentibusque verbis insuperabilis in omne animantium genus vis amoris, sed, ut nunc haec leguntur, ita describitur ut virgines tantum et bruta animalia memorentur, viri vero omittantur, quasi hi amoris expertes sint. Manifestum est hos primo loco nominari debuisse eorumque nomen in vocabulo corrupto κτήμασι latere, quod, si quid literarum similitudini tribuendum sit, ex λήμασι ortum videri posse in annotatione editionis Oxoniensis tertiae dixi, in quod eodem fere tempore duo inciderunt docti amici, qui editionem meam nondum viderant, Blaydesius in editione Londinensi et Meinekius in annotationibus in Antigonom Berolini editis a. 1861. p. 28. Qui trium hominum in eadem opinione consensus etsi quoddam quasi documentum veritatis esse videatur, nihilominus falsam illam esse coniecturam arbitror. Est enim ex eo inventorum genere quae facile sentias non in veteris Graeciae solo nata, sed in hodiernorum philologorum φροντιστηρίοις excogitata esse: quo vitio centenae criticorum coniecturae laborant. Nam ut λήμασι pro ληματίαις dictum excusari possit, etsi haec figura loquendi non ubique apta est, nihil attingebat fortes hoc loco nominari, quum fortes pariter atque

ignavi vim amoris sentiant: quamobrem Sophocles, si quid huiusmodi dicere volebat, non *fortes* simpliciter, sed *vel fortissimos* dicere debebat. Ita nihil relinquitur quam ut Sophoclem apte simpliciterque locutum ἀνδράσι scripsisse credamus, quod Blaydesius quoque sensit quum inter alia ὅς ἐν ἀνδράσι πίπτεις coniceret, cui praeferendum puto ὅς ἐν τ' ἀνδράσι πίπτεις, | ὅς τ' ἐν μαλ' ἀνδράσι παρειαῖς —, servato quod codex praebet, etsi permutato versus utriusque initio, ὅς τ'. Cui coniecturae neque τε in versu altero aliter quam in priore collocatum obstat, neque anacrusis in versu altero longa, quum in antistropha brevis sit, quae inaequalitas frequens est in quorumvis fere metrorum anacrusi, velut in hac ipsa fabula v. 354.

καὶ φθέγμα καὶ ἀνέμωεν,

in antistropha vero 365. σοφὸν τι τὸ μηχανῶεν, et in hac ipse metri glyconei specie Oed. T. 885. Αἰκας ἀφόβητος οὐδέ = 900. οὐδ' ἐς τὸν Ἀβραῖσι ναόν. 888. κακὰ νιν ἔλοιτο μοῖρα = 902. εἰ μὴ τάδε χειροδειαῖα. et 807. πατήρ μόνος οὐδέ νιν = 878. ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμω.

797. τῶν μεγάλων ἐκτὸς ὁμιλῶν | θεσμῶν] Codex τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεσμῶν, sententia perversa et metro vitiatō. Correxī, collatō loco similī Aiāc. 640., ut postulānt proxima chori verba νῦν δ' ἤδη γὰρ καὶ τὸς θεσμῶν | ἔξω φέρομαι. De quo videnda quae in annotationibus dixi.

814. ἐπινύμφειος scripsi pro ἐπινυμφίδιος.

836. Verba μέγ' ἀκούσαι post φθιμένω lecta post λαχεῖν transposuit Hermannus. Versus qui in codice post λαχεῖν sequitur ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανούσαν recte omissus est in apographo Paris. 2712.

837. ἔγκληρα] σύγκληρα Schaeferus.

840. οἰχομέναν Martinus. ὀλομένην L.

876. ἔρχομαι | τὰν πνύματα ὁδὸν scripsi pro ταλαίφρων ἄγομαι τὰνδ' ἐτοίμαν ὁδόν, de quo dixi in annotatione, ubi monere debebam τὰν πνύματα ὁδόν iam ab Reiskio restitutum fuisse.

887. χρῆ correxi pro χρή.

900–928. Versus spuril: de quibus vide annotationem.

929. ἀνέμων δισπαὶ | τήνδε γ' ἔχουσιν scripsi pro ἀνέμων

αὐταὶ | ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν. Suspectum etiam γε, quod remouetur restituto τήνδ' ἐπέχουσιν.

931. τοιγάρτοι καὶ] τοιγάρτοι τούτων codex, quod correxi.

952. ὄλβος Erfurdii. ὄμβρος L.

966. Κουανεῶν σπιλάδων Wieseleri emendatio est pro κυανέων πελάγεων πετρῶν.

967. ἄξενος addidit Boeckhius.

970. Σαλμύδησος, ἴν' ἀγγίπτολις Ἀρης] ἀγγίπτολις ex duobus apographis restitutum pro ἀγγίπολις, pro quo in Annotationibus Oxon. a. 1830. conieceram ἀγγουρος, ut versus responderet antistrophico 981. ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων | ἄντας Ἐρεθιδεῶν. Nunc vitium in antistrophico potius versu quaerendum mihi videri dixi in annot. editionis Oxon. tertiae.

973. ἀραχθὲν Wunderus. τυφλωθὲν L.

975. ἄτερθ' Hermannus. ἀραχθὲν L.

1037. τὰπὸ Σάρδεων] τὰ ^{ὄν} (ὄν a m. pr.) προσάρδεων codex, ex quo in apographis factum τὸν πρὸς Σάρδεων. Restitui veram scripturam, eodem fere tempore ab Blaydesio et Nauckio propositam.

1079. Quattuor qui post hunc sequuntur versus delendos esse vidit Wunderus, de quo dixi in annotatione.

1110. ὀρμαῖσθ' ἑλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον] Post hunc versum nonnulla exciderunt, quae supplere voluisse videtur proximorum versuum duorum scriptor, ἐγὼ δ' ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη, | αὐτὸς τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι, quos Sophocle indignos esse in annotatione ostendi. In versu altero apographorum plerorumque scripturam recepi δόξα τῇδ' ἐπεστράφη.

1115. Καδμεῖας scripsi cum diaeresi pro Καδμείας et in antistropha 1126. διλόφοιο pro διλόφου. Rarior diaeresis Θηβαῖας v. 1135.

1123. Βακχεῦ, Βακχῶν | ὁ ματρώπολιν Θήβαν] ὁ addidi cum Musgravio. Sic Ai. 704. eodem metro Ἀπόλλων | ὁ Δάλιος εὐγνώστος.

1123. ναιετῶν scripsi pro ναίων, 1130. στίχουσι pro στελχουσι, 1137. ἐκπαγλα τιμᾶς ὑπὲρ πασῶν pro ἐκ πασῶν τιμᾶς ὑπερτάταν. Porro 1141. αἶμα πόλις pro simplici πόλις Boeck-

lius, 1147. *νυχλων* pro καὶ *νυχλων* Brunckius, 1149. *Ζηνὸς* pro *Διὸς* Bothius, 1150. *προφάνηθ'* ὧ pro *προφάνηθι* Musgravius, 1152. *Θυλάσιν* pro *Θυιάσιν* Boeckhius. Quae omnia recepi.

1167. Versum in codice et apographis omissum ex Athenaeo 7. p. 280, 12. p. 547. supplevit Turnebus.

1289. *τί φῆς, ὦ, τίν' αὖ λέγεις μοι νέον* Engerus. *τί φῆς, ὦ παῖ, τίνα λέγεις μοι νέον λόγον* L. *λόγον* etiam Hermannus deleverat.

1309. ἥ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ] Verba interpolata, ut in annotatione ostendi, sed emendatio incerta.

1336. *τοιαῦτα* scripsi pro *ταῦτα*.

1343. ὅπα πρὸς πότερα κλιθῶ Kayserus. ὅπα πρὸς πότερον ἔδω παῖ καὶ θῶ L.

1349. *χρη δ' ἐς τὰ θεῶν* correxi pro *χρη δὲ τὰ τ' εἰς θεοῦς*.

TRACHINIAE.

7. *ἔτ' ἐν Erfurdtius*. *ἔτι* L.

80. Codex ἡ τοῦτον ἄρας ἄθλον εἰς τὸν ὕστερον] Delevi *εἰς τὸν ὕστερον*, quo interpolator versum defectum explevit. Sophocles aliud quid scripserat, velut *εὐτόλμῳ φρενί*. ὕστατον πόνων coniecit Herwerdenus.

83. Sequitur in codice versus ἡ πλῖπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότης, deletus a Bentleio. Est interpolatoris, qui eum versui proximo substitui voluit, *κείνου βίον σώσαντος, ἡ οἰχόμεσθ' ἄμα*. Eidem deberi videntur versus duo vulgo post 87. lecti, quos Hermannus notavit, *νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐξ πατρὸς | ἡμᾶς προταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἄραν* et alii nihilo meliores, partim ab me, partim ab aliis notati, 17. 150. 166—168. (ubi interpolator non intellexerat ὥς cum adiectivo numerali *τρίμηνον* iunctum v. 164.) 170. 295. 684. 696. 898. 899.

108. *τρέφουσαν* Casaubonus. *φέρουσαν* L.

122. *ἀδεῖα*] Recte, ut videtur, Musgravius *αἰδοῖα*.

188. *πρὸς πολλοὺς* Hermannus. *πρόσπολος* L.

209. *Ἀπόλλω* scripsi pro *Ἀπόλλωνα* et 214. *θεῶν* addidi.

217. Addidi alterum ἰδοῦ et 221. alterum Παιάν.

222. ἰδ', ὦ φίλα γυναικῶν, ut proximorum versuum metrum suadebat, scripsi. Codex ἰδε ἰδ' ὦ φίλα γύναι inepta metri forma.

267. φανείς Hermannus. φῶνεϊ (duplici accentu) L. Tum ἀντ' Wunderus pro ὡς.

323. διήσει Wakefieldus. διοίσει L.

331. νέαν λάβοι scripsi pro λύπην λάβοι.

396. κἄννεώσασθαι (i. e. καὶ ἀνανεώσασθαι) Hermannus. καὶ νεώσασθαι L.

425. κλύειν scripsi pro ναὶ κλύειν. Saepe ναὶ sic supplerunt glossatores.

526. ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα φράζω] Verba Bentleio merito vitii suspecta.

602. τόνδε ταναῦφῃ Wunderus. τόνδε γ' εὐνφῃ L. α ab correctore superscripto.

614. εὐθέως scripsi pro εὐμαθὲς et 615. ἐπὶν μαθήσεται cum Billerbeckio pro ἐπ' ὅμα θήσεται.

639. κλέονται Musgravius. καλέονται L.

651. τάλαιναι metro postulante restitui pro τάλαινα.

653. αὐ στρωθεὶς Musgravius. οἰστῆθεὶς L.

654. ἐπιπόνων ἀμερῶν Erfurdtius. ἐπιπονὸν ἀμέραν L.

660. πανήμερος Mudgius. πανάμερος L.

661. τᾶς πειθοῦς παγχρόστῳ συγκραθεὶς | ἐπὶ προφάνσει θηρός] Haec sic corrigenda videri ut eiecto παγχρόστῳ in initio proximi versus trium syllabarum lacuna indicetur, vocabulo ἐμύοις vel simili aliquo explenda, in annotatione dixi. προφάνσει, ut metrum postulabat, scripsi pro προφάσει, quod causam vel praetextum, non praedictionem significat. Adiectivo πρόφαντος bis in hac fabula utitur Sophocles v. 1159, 1163.

700. ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου] ἂν βλέψειας ex aliquot apographis restitutum pro ἐκβλέψειας, quod librarius scripserat ad praecedens ἐκβρώματ' aberrans.

825. ἀναδοχὰν (ο in litura)] Requiritur vocabulum quale est ἀνάλυσιν, quo utitur Sophocles Electr. 143., ubi ἀνάλυσιν κακῶν dixit, vel ἀναπνοῶν, quod coniecit Meinekius ad Oedip. Col. p. 299. ἀναδοχὰν fortasse ex veteri glossemate ἀνοχὴν vel

ἀνακωχὴν (nam sic grammatici pro ἀνοκωχῇ scribere solent) ortum, quibus vocabulis scholiasta utitur.

830. ποτ' ἔτ' ἐπείπονον correxi pro ἔτι ποτὲ ἔτ' ἐπείπονον.

836. δεινότητ' μὲν ὕδρας | φάσματι προστετακώς] φάσματι si scripsit Sophocles, vestem ab Deianira missam spectro comparavit quod Herculi apparuerit: quam metaphoram iure mirati sunt interpretes. Scholiastarum tres ad hunc locum annotationes sunt, prima haec, προστετακώς φάσματι: προσκεκολλημένος τῷ ἰῷ τῆς ὕδρας· τοῦτο δὲ καθ' ἑαυτό· αἰτιατικὴν γὰρ ἐπιφέρει. secunda, Ἄλλως, προσκεκολλημένος τῷ ἰῷ, ἢ τῷ ὀλεθρῷ (recte corrigitur ὀλέθρῳ), παρὰ τὸ πεφουευσθαι. tertia, φάσματι: τουτέστι τῷ ἱματίῳ τῷ κεχειρισμένῳ τῷ φαρμάκῳ τῆς ὕδρας, τουτέστι τῇ χολῇ. Sophocles ξάσματι scripsisse videtur, quod vocabulum ex Sophocle annotavit Pollux 7, 30. Nam ξαίνειν non de lana tantum carminanda dicitur, sed etiam de textura, ut ξαίνειν πέπλον dixit Aristophanes. φάσματι autem vel ex ξάσματι corruptum esse potest ab librario ad vocabulum sibi ignotum obstupescente, vel ex glossemate ὑφάσματι ortum, quod ipsum in lemmate scholii tertii poni volebat Schneiderus in Lexico, opinione incerta, quum hic scholiasta etiam ξάσματι legisse possit.

837. μελαγχαίτα τ'] Probabilius videtur μελαγχαίτα δ', quod respondeat praecedenti μέν, priore sententiae parte in interrogatione, altera extra interrogationem posita, quod non raro fit.

840. θηρὸς ὀλόεντα κέντρ' ἐπιξέσαντα emendavi pro νέσου θ' ὑπο φοίνικ' ὀλόμυνθα κέντρ' ἐπιξέσαντα. θ' ὑπο ex θηρὸς corruptum, cui glossema Νέσσον adscriptum fuit.

845. οὐλλαισι συναλλαγαῖς Wunderus. ὀλεθρῶν συναλλαγαῖς L.

854. Addidi Ζηνὸς κέλωρ', deleto quod post ἀγακλειτόν legebatur glossemate Ἡρακλέους.

869. ἀηδὴς Wunderus. ἀήθης L.

879 — 895. In his versibus, ut metrorum deformitas, quae nonnulli laborant, ostendit, plura sunt corrupta vel interpolata, quae nunc in integrum restitui nequeunt: de quibus dixi in annotationibus. Versum 888. ἐπειδες, ὦ μεταλα, τάνδ' ὕβριν in trimetri formam probabiliter redegit Wunderus ἐπειδες, ὦ μάταιε, τήνδε τὴν ὕβριν;

900. γὰρ ἦλθε Schaeferus. παρῆλθε L.

905. γένοιεντ' ἔρημοι Nauckius. γένοιτ' ἔρημη L.

928. τῆς τεχνωμένης τάδε] τῆσδε μωμένης τάδε Meinekius.

944. ἢ καὶ τι πλείους scripsi pro ἢ καὶ πλείους τις.

947. πότερα πρότερον correxi pro πότερ' ἂν πρότερον.

948. μέλεα Musgravius. τέλεα L.

951. μένομεν Erfurdtius. μέλλομεν L.

963. ξένοι post ἀηδῶν lectum delevit Triclinius.

964. ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις] Pro βάσις probabilis est Meinekii coniectura στάσις ad Oedip. Col. p. 304. ἐξόμιλος si recte legitur, fictum ab Sophocle vocabulum est eadem fere significatione qua ἔξεδρος dixit Fragm. 578. τίς ὄρνις οὐτος ἔξεδρον χώραν ἔχων;

970. τί χρεῖ, θανόντα νιν, ἢ καθ' ὕπνον ὄντα κρῖναι;] Pro θανόντα vocabulum requiritur quod anapaesti mensuram habeat, quale φθίμενον foret, quod coniecit Hermannus, illud ex glossemate illatum esse ratus. Sophoclem θάνατον scripsisse coniecit Bothius, non qui κατὰ θάνατον εἶναι pro θνήσκειν ubique dici posse crederet, sed qui Sophocli concedendum esse putaret priorem sententiae partem alteri, in qua est καθ' ὕπνον ὄντα, assimilare, quemadmodum non raro in sententiis bipertitis verba ponuntur alteri tantum secundum communem loquendi usum apta. καθ' ὕπνον ὄντα autem dictum ut καθ' ὕπνον καταυλισθεῖς Philoct. 30.

977. γέρον Brunekius. γέρων L.

988. ἐξῆδ' ἦσθ Cobetus Nov. Lect. p. 215. ἐξῆδ' ἦσθ L.

995. οἶαν οἶων ἐπὶ μοι Martinus. οἶαν ἄνθ' οἶων θυμάτων ἐπὶ μοι L. illatis glossematis duobus.

1005 b. εἰθ' ὕστατον εὐνάσαι Hermannus. εἰτ' με δύστατον εὐνάσαι L.

1020. σοὶ τε γὰρ ὄμμα [ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ] Locus corruptus et, ut videtur, defectus, de quo dixi in annotatione.

1031. ὦ Παλλὰς Παλλὰς, τόδε μ' αὖ λαβᾶται. ἰὼ παῖ, [τὸν φύτορ' οἰκτελεας —] Sic emendavi quae in codice leguntur, hexametro misere composito, ἰὼ Παλλὰς, τόδε μ' αὖ λαβᾶται. ἰὼ παῖ [τὸν φύσαντ' οἰκτελεας, de quo pluribus dixi in annotatione.

1041. ὦ Διὸς αὐθαλμων ante ὦ γλυκὺς Ἴδιδας legebatur. Transposuit Seidlerus.

1046. λόγων πέρα Wanderus. λόγῳ κακὰ L.

1132. ἐντόπου] ἐκτόπου L. Correxuit Meinekius p. 309.

1160. ἀνδρῶν scripsi pro πρὸς τῶν.

1238. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν (sic Brunckius pro νέ-
μειν) ἐμοὶ | φθίνοντι μοῖραν] Ad hunc locum in editione Oxo-
niensi haec annotavi „Structura verborum ex duabus, ut vulgo
creditur, mixta, altera ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νεμεῖ, altera
ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἔοικε νεμεῖν. Quae ratio exemplis quibusdam
defenditur partim corruptis, partim huic non satis similibus.
(De quibus dixi in Thesaurο vol. 8. p. 2078.) Quamobrem vereor
ne scriptura interpolata sit.“ Sophocles scripsisse videtur οὐ
νέμει (vel νεμεῖ) πατρί, cui quum adscriptum esset glossema
ἐμοί, id textui illatum est et νέμει hiatus tollendi caussa in νέ-
μειν mutatum. Nomine vel sibi proprio vel, ut hic, appellativo
qui de se utitur, in lingua Graeca ut in aliis linguis omnibus,
maiore cum affectu loquitur quam qui pronomine personali uti-
tur. Quae loquendi forma aptissima est huic loco, ubi et ἀνὴρ
ὅδε pro σύ dictum praecedit et pater filio, si non obediat,
iram deorum imprecatur verbis proximis, ἀλλὰ τοι θεῶν
ἄρα | μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

1263. τελέουσ' Billerbeckius. τελέως L.

PHILOCTETES.

22. ἄ μοι προσελθὼν σῖγα σήμαιν' εἴτ' ἔχει | χῶρον πρὸς
αὐτὸν τόνο' ἔτ' εἴτ' ἄλλη κυρεῖ] ἔτ' addidi cum Elmsleio. In
apographis interpolatum τόνδε γ'. Iubet autem Ulixes Neopto-
lemum videre an Philoctetes adhuc in locis modo descriptis
versetur an aliorum abierit.

66. οὐδὲν ἀλγυνεῖ μ' scripsi pro οὐδέμ' (ν ab correctore)
ἀλγυνεῖς.

79. παῖ Erfurdcius pro καί.

135. με δέσποτ' Triclinius pro δέσποτά μ'. Idem in anti-
strophā v. 150. recte deleuit τὸ σόν post ἀναξ lectum, et v. 141.
σοὶ scripsit pro σέ.

150. μή προσπεσών με λάθῃ Hermannus. μή με λάθῃ προσπεσών L.

170. θεῶν Lachmannus. θνητῶν L.

187. βαρεῖ. ἃ δ' Boeckhius. βαρεῖα δ' L.

190. ὑπ' ὀχεῖται Hermannus. ὑπόκειται L.

209. θρηνεῖ scripsi pro θραεῖ, et in antistropha v. 218. τι γὰρ cum Wundero pro γάρ τι.

220. καὶ ποίας τύχης Nauckius. καὶ ποίας πάτρας codex, vocabulo πάτρας ex v. 222. huc illato: de quo dixi supra p. V. In apographis tantum non omnibus interpolatum τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ. In apographo Laurentiano (XXXI, 10.) servata quidem est codicis archetypi scriptura, sed superω scripto ab eadem manu ναυτίλῳ, κώπῃ τῇ πλάτῃ προσορμίσσατε, quod est ναυτίλῳ πλάτῃ cum scholio τῇ κώπῃ προσορμίσσατε.

222. ἂν ὑμᾶς πατρίδος pro πάτρας ἂν ὑμᾶς scripsi propter rationes in annotatione expositas.

228. Suspectum καλούμενον, quod in κακούμενον mutabat Brunckius, in καλούμενοι, implorati, Meinekius.

251. ἄρ' addidit Erfurdtius.

271. ἄσμενον scripsi pro ἄσμενοι.

291. δύστηνον Canterus. δύστηνος L.

421. τί δ' ὃ (ὦ codex, spiritu leni super ω in asperum mutato) παλαιὸς κάγαθὸς φίλος τ' ἐμὸς] Versus, quum defectus esset, ab interpolatore inscite suppletus.

425. ὃς παρῆν Musgravius. ὅπερ ἦν L.

445. αὐτὸν] αὐτὸς Schneidewinus.

491. δειράδα τε Heathius. τε δειράδα L.

550. συννεναυστοληκότες Dobraeus. οἱ νενναυστοληκότες L.

554. σου νέα Auratus. σ' οὐνεκα L.

642. οἷδ' Doederlinus. οὐκ L.

670. εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὐτ' ἐκτησάμην] Qui in codice sequuntur versus tres Philoctetae continuati, οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φίλον· | ὅστις γὰρ εὐ δρᾶν εὐ παθῶν ἐπίσταται, | παντὸς γένει· ἂν κτήματος κρεῖσσων φίλος, non puto ab Sophocle scriptos esse, sed ab interpolatore, qui

praecedentis versus sententiam amplificare voluit, neglecto sententiarum nexu, qui postulabat, οὐκ ἔχθομαι δ' ἰδὼν σε καὶ λαβὼν φίλον. Non magis Neoptolemi, cui editores nonnulli tribuerunt, esse possunt, qui quum solo Ulixis iussu fraudem faciat Philoctetae invitus, nihil caussae erat cur hic, postquam a Philocteta impetraverat quod voluerat, verba illa ad eum faceret falsitatis plena, quum satis esset tribus respondere verbis χωροῖς ἂν εἶσω, quemadmodum infra bis deinceps tribus verbis respondet, v. 1402, εἰ δοκεῖ, στεῖχόμεν, et v. 1407. στεῖχε προσκύσας χθόνα.

680. Ἴξλον' ἂν' ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὥς ἔβαλ', ut metrum postulabat, scripsi pro Ἴξλονα κατ' ἄμπυκα δὴ δρομάδα δέσμιον ὥς ἔλαβ'. ἔβαλ' etiam Wakefieldus restituerat.

685. ὦν Schultzius. ἐν L.

686. ὠλέκεθ' ὦδ' ἀτίμως scripsi, ut metro satisfaceret, pro ὠλλυθ' ὦδ' ἀναξίως, et ἀτίμως iam Erfurdlius proposuerat. Utraque tamen coniectura incerta est. Porro τόδε τοι θανῆμά μ' ἔχει restitui pro τόδε θανῆμ' ἔχει με.

691. Ἴν' αὐτὸς ἦν πρόσσυρος, οὐκ ἔχων βάσιν] Priora verba sic interpretantur ut Philoctetes sibi ipsi vicinus fuisse dicatur, quia in solitudine vivebat, ut Timon Luciani c. 43. ἑαυτῷ γειττον καὶ ὁμορος dicitur. Quae tamen eo differre in annotatione monui quod apud Lucianum pronomen ἑαυτῷ additum est. Quod quum omitti non potuerit, Meinekius p. 318. coniecit Ἴν' αὐτὸς οἱ πρόσσυρος, deleto quo aegre caremus ἦν. Eo servato Bothius corrigebat Ἴν' αὐτὸς ἦν (ubi solus erat) πρόσσυρον οὐκ ἔχων βάσιν, ut μηδὲ σύντροφον ὅμ' ἔχων dicitur v. 171. Certius est in verbis proximis αὐδὲ τιν' ἐγγύρων κακογείτονα cum Meinekio ἐγγύρων scribendum esse, quum Philoctetes de Lemno semper loquatur ut de insula deserta nulliusque pede litta.

696. ὃς τὰν Hermannus. οὐδ' ὃς τὰν L.

699. τι — ἐκ γαίης scripsi pro τις — ἐκ τε γᾶς.

701. εἴρητε Bothius. ἔρηπει L.

705. πόρον Wakefieldus. πόρον L.

711. πτανοῖς λοῖς ἀνύσειε Erfurdlius. πτανῶν ἀνύσειε πτανοῖς L.

800. ἀνακαλουμένῳ] ἀνακυκλουμένῳ Toupius.

832. ἴθ' ἴθι μοι παιῶν scripsi pro ἴθι ἴθι μοι παιῶν.

834. ποῖ δὲ βάσει, πῶς δὲ μοι ταῖ τευθεν] Versus interpolatus, sed incerta emendatio propter versus antistrophici (850.) corruptelam.

838. πολὺ τι, quod ante πολὺ exciderat, addidit Hermannus.

855—859. Versus, ut metrorum perversitas ostendit, graviter corrupti, qui ex quattuor vel quinque tetrametris dactylicis coaluisse videntur. ἀλεῆς v. 859. In ἀδεῆς probabiliter mutavit Reiskius.

861. ὥς τίς τ' scripsi pro ὅστις.

862. 863. Haec quoque graviter corrupta. Versus haud dubie fuerunt dactylici, unde ἀμᾶ pro ἐμᾶ restitui.

873. τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως | οὕτως ἐνεγκεῖν] Codex εὐπόρως, quod manifestum est nihil aliud esse quam quod Brunckius restituit εὐφόρως. Sophocles vero dubitari potest utrum hoc scripserit an εὐπειῶς, quo adverbio pariterque adiectivo εὐπειῆς saepe usi sunt tragici, ab Meinekio propositum p. 319. ut hoc ipsum εὐπειῶς φέρειν legitur apud Sophoclem Fragm. 521. Eadem dubitatio de locis multis est Hippocratis, apud quem εὐφόρως et εὐπειῶς (εὐπετέως) non raro legitur.

880. ἀπαλλάξῃ ποτὲ] ἀπαλλάξῃ, τότε Meinekius p. 320.

973. οἷ scripsi pro οἷς.

1003. ξυλλάβετον Bernhardus. ξυλλάβετ' L.

1007. οἷ' αὖ Hermannus pro οἷα, ὅς pro ὡς Wakefieldus.

1089. τίπτ' Bothius. τίπττ' L.

1092. εἴθ' αἰθέρος ἄνω] Verba interpolata, ut metrum docet et qui sequitur coniunctivus ἔλωσι, soloece cum εἴθε constructus.

1095. ὦ βαρύνοιμ', οὐκ | ἄλλοθεν ἂν τύχα ἄδ' scripsi pro ὦ βαρύνοιμε | οὐκ ἄλλοθεν ἔχει τύχαι ταῖδ'.

1100. πλέονος ex scholiis. λρόνος L. In fine versus codex κάκιον ἔλειν. Scripsi ἀντί, deleto quo metrum perditur glossemate ἔλειν.

1132. τὸν Ἡράκλειον | σύννομον scripsi pro τὸν Ἡράκλειον ἄθλιον, ubi ἄθλιον (cui corrector codicis γρ. ἄθλον adscripsit)

ineptum est supplementum versus tribus syllabis defecti, ex aliis huius fabulae locis sumtum ubi Philoctetes ἄθλιος dicitur : de quo videnda quae in annotatione dixi.

1134. ἔτ' ego addidi.

1139. κάκ' ἐμήσατ', ὡς Ζεῦ scripsi pro κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς, deleto glossemate.

1140. ἔν scripsi pro εὔ.

1163. σὸν correxi pro σοί. Idem vitium Oed. Col. 721. sustulit Nauckius.

1207. κρατ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω] κρατὰ καὶ ἄρθρ' ἀπὸ πάντα τέμω Bergkii.

1213. ὦ πόλις ὦ πατρίᾳ, | πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ἄθλιός σ' ἀνὴρ] Sic correxi quod in codice est ὦ πόλις ὦ πατρίᾳ, | πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ὁ ἄθλιός γ' ἀνὴρ, ut metro saltem consulerem.

1284. αἰσχιστος Pierseus. ἐχθιστος L.

1304. ἀλλ' οὐτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὐτε σοὶ καλόν] καλόν, quod codex post ἐμοὶ habet, transposuit Wakefieldus.

1333. καὶ τοῖν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδάιν] Codex καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν. Dativum dualem recte restituit Erfurdtius, nisi quod falso accentu Ἀσκληπιδᾶιν scripsit. Intelliguntur autem noti ex Homero ἰητῆρ' ἀγαθῶ, Ποδαλείριος ἡδὲ Μαχάων.

1361. κακούς Dobræus pro κακά.

1364. Verba post συλῶντες ab interpolatore illata, οἳ τὸν ἄθλιον | Αἶανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκη | ἔκριναν, delenda esse vidit Brunckius.

1381. ἂ σοὶ τε καὶ μοὶ λῶσθ' ὄρω τελούμενα] λῶσθ' in καλῶς corruptum in codice, quod correxi.

1390. ἐγὼ οὐκ Ἀτρεΐδας ἐμβαλόντας οἰδᾶ με;] Codicis scriptura ἐγὼ οὐ κατρεΐδας indicio est crasin oblitteratam esse ἐγὼ οὐκ, quam restitui. In apographis interpolatum ἐγὼ γ' Ἀτρεΐδας sublata interrogatione.

1407. NE. πῶς λέγεις; ΦΙ. εἴρξω πελάζειν. NE. στεῖχε προσκύσας χθόνα.] Versus inepte in codice interpolatus additis post πελάζειν verbis σῆς πάτρας, et ante στεῖχειν verbis ἀλλ' εἰ (εἰ ex οὐ factum ab manu antiqua) δρᾶς ταῦθ' ὥσπερ ἀνδρᾶς, quae delevi.

1440. ἐννοεῖθ' Elmsleius. ἐννοεῖσθ' L.

1442—1444. Seclusi versus spurios, ὡς τὰλλα πάντα δει-
τερ' ἡγεῖται πατήρ | Ζεὺς, ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βρο-
τοῖς, | καὶ ζῶσι καὶ θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται, de quibus vi-
denda quae in annotationibus Oxoniensibus dixi.

1455. προβολῆς Hermannus. προβλῆς L.

1469. δῆ Hermannus. ἥδη L.

Sed satis exemplorum ut lectores intelligant quanta fuerit
librariorum inde ab antiquissimis temporibus usque ad codicis
Laurentiani aetatem in transcribendis his tragoediis negligentia
et imperitia, quanta interpolatorum veterum in corrigendis ve-
tustiorum librorum vitiis et resarciendis versibus defectis licen-
tia. Nec dubitandum quin multa supersint ὑπουλα, quae nunc
vel sine offensione leguntur vel, si quid offensionis habere vi-
deantur, utcumque excusantur et explicantur. Horum alia in
aeternum latebunt, nisi insperata alicunde lux affulgeat, alia
criticorum peritorum sollertia paullatim investigabit et persana-
bit, quemadmodum novissimis his triginta annis multa omnium
qui de his rebus recte iudicare didicerunt consensu in integrum
sunt restituta, quorum de scriptura in codice qui superest unico
tradita dubitasse maiores nostri piaculum habituri fuissent. Nam
plerique, ut hodie quoque non raro fieri videmus, unam tantum
in arte critica fugiebant audaciae et temeritatis speciem, quae
in mutandis codicum scripturis cernitur, non fugiebant alteram,
quae in defendendis et explicandis vitiosis cernitur. Ab utroque
erroris genere etsi nemini continget ut omni tempore prorsus
immunem se praebeat, tamen errandi periculum magnopere
minui potest, si quis innatum veri rectique sensum accurata et
assidua poetarum tragicorum lectione excultum habeat, et hoc
inprimis caveat, ne interpolatorum veterum licentiam multis
manifestisque in omni fere scriptorum genere exemplis cognitam
praetendens vanissimis quibusque coniecturis colorem quendam
veritatis conciliare studeat.

Scribebam Lipsiae.

PRAEFATIO EDITIONIS QUINTAE.

Post tres primas Sophoclis tragoediarum editiones Teubnerianas Lipsienses nullis instructas Praefationibus quarta anno 1863 prodiit editio ampla aucta Praefatione et aliquoties usque ad annum 1876 nullis factis mutationibus typis iterata. Intra hoc tredecim annorum spatium non solum Poetarum scenicorum editio quinta prodiit anno 1869, in qua multa sunt emendata, quae in prioribus editionibus meis intucta reliqueram, sed etiam collatis in hunc poetam plurimorum studiis in Germania et apud externos harum tragoediarum emendatio non contemnendos fecit progressus, etsi hic studiorum fervor hoc secum attulit malum ut ingens profundetur vanissimarum coniecturarum omnisque generis commentorum copia, quorum nova quotannis seges succrescit mox aliis cessura nihilo durabilioribus. Ego procul habita hac multorum levitate, severioribus me legibus adstrinxi, ut earum tantum coniecturarum rationem haberem quarum vel manifesta veritas esset vel quae magna quadam commendarentur probabilitatis specie. Quo factum est ut quae in Praefatione editionis quartae ante annos quindecim scripseram in quinta quae nunc prodit editione paucis factis mutationibus repetere possem. Nam perpauca tantum reperi de quibus aliter mihi nunc iudicandum esset quam quindecim abhinc annis fuit, multa vero quae prioribus utiliter accedere posse viderentur: quorum ampla specimina edidi in Praefatione fabulis Sophocleis praemissa in Poetarum Scenicorum editione quinta p. III—XIV.

Scribebam Lipsiae mense Februario a. 1879.

SOPHOCLIS
TRAGŌEDIAE.

Ελευθέριος Κόριννα

ἔχ' ἴσως τὰ ἐνδύα ἐνδύσει αὐτὸν ὁ

θεὸς ἡ δὲ βασιλ. αὐτὸν εὐχάσεται ὡς
τὸν ὀρθρὸν καὶ εὖ ἔσται τὸ ἐρῶν

I.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Α Ι Α Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΘΗΝΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΑΙΑΣ.

MENEΛΑΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ. ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΚΩΦΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ. ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. ΣΤΡΑΤΟΚΗΡΥΞ.

τον οὐρανόν ἰσχυρῶς κινήσας ὁ θεὸς
τοῦ ἀριστοῦ καὶ σοφιστοῦ καὶ τοῦ ἰσχυροῦ
καὶ τοῦ δυνατοῦ τοῦ παντός.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὸ δράμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὥσπερ
 αἱ ANTHROPIAI καὶ AIXMALOTIAES καὶ
 ELLENHΣ APΛAGH καὶ MEMNΩN. πεπιωκότος
 γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως ἐδόχουν Αἴας τε καὶ
 Ὀδυσσεύς ἐπ' αὐτῷ πλέον τι ἀριστεύειν περὶ τὴν τοῦ
 σώματος κομιδὴν· καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὅπλων κρα-
 τεῖ Ὀδυσσεύς. ὅθεν καὶ ὁ Αἴας, τῆς κρίσεως μὴ τυχῶν
 παρακεκίνηται καὶ διεφθαρται τὴν γνώμην, ὥστε ἐφαπτό-
 μενος τῶν ποιμνίων δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας διαχεῖσθαι.
 καὶ τὰ μὲν ἀνείλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δῆσας ἀπάγει
 ἐπὶ τὴν σκηνήν· ἐν οἷς ἐστὶ τις καὶ κριὸς ἑξοχος, ὃν
 ᾤετα εἶναι Ὀδυσσεά, ὃν δῆσας ἔμαστιγώσεν, ὅθεν καὶ
 τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ, ἢ πρὸς ἀν-
 τιδιαστολήν τοῦ ΛΟΚΡΟΤ. Δικαίαντος δὲ Αἴαντος
 ΘΑΝΑΤΟΝ ἐπιγράφει. ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς
 ΑΙΑΣ ἀναγράφεται.

Ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας· καταλαμβάνει δὲ
 Ἀθηναῖον Ὀδυσσεά ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτρεύοντα τί ποτε
 ἄρα πράττει ὁ Αἴας, καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα, καὶ
 προκαλεῖται εἰς τὸ ἐμφανὲς τὸν Αἴαντα ἔτι ἔμμανῃ ὄντα
 καὶ ἐπικροπάζοντα ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνηρημένων. καὶ
 ὁ μὲν εἰσέρχεται ὡς ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν τὸν Ὀδυσσεά·
 παραγίνεται δὲ χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν, εἰδὼς μὲν τὸ
 γεγονός, ὅτι ποιμνία ἐσφάγησαν Ἑλληνικά, ἀγνοῶν δὲ
 τὸν δράσαντα. ἔξεισι δὲ καὶ Τεκμήσση, τοῦ Αἴαντος
 αἰχμάλωτος παλλακίς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τῶν ποι-
 μνίων ὅτι Αἴας ἐστίν, ἀγνοοῦσα δὲ τίνας εἶεν τὰ ποιμνία.
 ἑκάτερος οὖν παρ' ἑκατέρου μαθόντες τὸ ἀγνοούμενον,
 ὁ χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσσης, ὅτι ὁ Αἴας ταῦτα ἔδρασε,
 Τεκμήσση δὲ παρὰ τοῦ χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικά τὰ σφα-
 γέντα ποιμνία, ἀπολοφύρονται, καὶ μάλιστα ὁ χορὸς.
 ὅθεν δὴ ὁ Αἴας προελθὼν ἔμφρων γενόμενος ἑαυτὸν
 ἀπολοφύρεται. καὶ τούτου ἡ Τεκμήσση δεῖται παύσα-
 σθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δὲ ὑποκρινόμενος πεπαῦσθαι ἔξεισι
 καθαρσίῳν ἕνεκα καὶ ἑαυτὸν διαχρῆται· εἰς δὲ καὶ ἐπὶ

τῷ τέλει τοῦ δράματος λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς Μενέλαον, οὐκ ἔχοντα θάπτειν τὸ σῶμα. τὸ δὲ πέρας, θάψας αὐτὸν Τεύκρος ἀπολοφύρεται. παρίστησι δὲ ὁ λόγος τῆς τραγωδίας ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας οἱ ἄνθρωποι ἤκοιεν ἐπὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα, ὥσπερ ὁ Αἴας προσδοκῆσας ἐγκρατῆς εἶναι τῶν ὅπλων ἀποτυχὼν ἔγνω ἑαυτὸν ἀνελεῖν. αἱ δὲ τοιαῦται φιλονεικίαι οὐκ εἰσὶν ἐπωφελεῖς οὐδὲ τοῖς δοκοῦσι νενικηκέναι. ὅρα γὰρ καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὰ περὶ τῆς ἡττης τοῦ Αἴαντος πάνυ διὰ βραχείων καὶ περιπαθῶς· (Ὀδ. λ, 542.)

οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδου
νόσφιν ἀφεισθήκει κεχολωμένη εἵνεκα τευχέων.
εἶτα αὐτοῦ ἄκουε τοῦ κεκρατηκότος· (547.)

ὥς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλῳ.
οὐκ ἔλυσι τέλησεν ἄρα αὐτῷ ἡ νίκη, τοιοῦτου ἀνδρὸς διὰ
τὴν ἡτταν ἀποθανόντος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν τῷ ναυστάθμῳ πρὸς τῇ σκηνῇ τοῦ Αἴαντος. δαιμονίως δὲ εἰσφέρει προλογίζουσαν τὴν Ἀθηνᾶν. ἀπιδανον γὰρ τὸν Αἴαντα προῖόντα εἰπεῖν περὶ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ὥσπερ ἐξελέγχοντα ἑαυτὸν· οὐδὲ μὴν ἑτέρος τις ἡπίστατο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀπορρήτῳ καὶ νυκτὸς τοῦ Αἴαντος δράσαντος. θεοῦ οὖν ἦν τὸ ταῦτα διασαφῆσαι, καὶ Ἀθηνᾶς προκηδομένης τοῦ Ὀδυσσεύς, διό φησι·

καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγία.

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Αἴαντος διαφόρως ἱστορήσασιν. οἱ μὲν γὰρ φασιν ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρωθεὶς ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἰμορροῶν, οἱ δὲ ὅτι χρησμὸς ἐδόθη Τρωσὶ πηλὸν καὶ αὐτοῦ βαλεῖν· σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτός· καὶ οὕτω τελευτᾷ. οἱ δὲ ὅτι αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν, ὧν ἔστι καὶ Σοφοκλῆς. περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυψεν ἡ λεοντὴ, ἄτρωτον ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν τρωτὸν ἔμεινε.

ΑΘΗΝΑ.

Ἄει μὲν, ὦ παῖ Λαοτίου, δέδορκά σε
 πειρᾶν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον·

καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικάς ὄρω

Αἰαντος, ἐνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,

πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον 5

ἶχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς

εἴτ' ἐνδον εἴτ' οὐκ ἐνδον. εὖ δέ σ' ἐκφέρει

κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὐρίνοιο βάσις.

ἐνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κᾶρα

στάζων ἰδρωῖτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους. 10

καὶ σ' οὐδὲν εἴσω τῇσδε παπταίνειν πύλης

ἔτ' ἔργου ἐστὶν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν

σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὥς παρ' εἰδυίας μάθῃς.

ΟΛΤΣΣΕΤΣ.

ὦ φθέγμ' Ἀθάνας φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,

ὥς εὐμαθὲς σου, καὶν ἄποπτος ἦς ὅμως, 15

φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάξω φρενὶ

χαλκοστόμου κώδωνος ὥς Τυρσηνικῆς.

καὶ νῦν ἐπέγνων εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ

βάσιν κυκλοῦντ', Αἰαντι τῷ σακεσφόρῳ.

κεῖνον γὰρ, οὐδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι. 20
 νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρῶτος ἄσκοπον
 ἔχει περᾶνας, εἶπερ εἰργασται τάδε·
 ἴσμεν γὰρ οὐδέν τρᾶνές, ἀλλ' ἀλώμεθα·
 κἀγὼ θελοντῆς τῷδ' ὑπεξύγην πόνῳ.
 ἐφθαρμένους γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν 25
 λείας ἀπάσας καὶ κατηναρισμένους
 ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
 τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
 καὶ μοί τις ὀπτῆρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
 πηδῶντα πεδίᾳ σὺν νεορράντῳ ξίφει 30
 φράζει τε κἀδήλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
 κατ' ἶχνος ἄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοῦκ ἔχω μαθεῖν ὅτον.
 καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τὰ τ' οὔν
 πάρος

τὰ τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χειρί. 35

- ΑΘ. ἔγνω, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
 τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγία.
 ΟΔ. ἦ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;
 ΑΘ. ὥς ἐστιν ἀνδρὸς τοῦδε τᾶργα ταῦτά σοι.
 ΟΔ. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἤξεν χέρα; 40
 ΑΘ. χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.
 ΟΔ. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βᾶσιν;
 ΑΘ. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χαίνεσθαι φόνῳ.
 ΟΔ. ἦ καὶ τὸ βούλενμ' ὥς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;
 ΑΘ. κὰν ἐξεπράξατ', εἰ κατημέλησ' ἐγὼ. 45
 ΟΔ. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει;
 ΑΘ. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὀρμαῖται μόνος.
 ΟΔ. ἦ καὶ παρῆσθι κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο;

- ΑΘ. καὶ δὴ πὶ δισσαις ἦν στρατηγίσιν πύλαις.
 ΟΔ. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαίμαῶσαν φόνου; 50
 ΑΘ. ἐγὼ σφ' ἀπείρω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
 γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
 καὶ πρὸς τε ποιμένας ἐκτρέπω σύμμικτά τε
 λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·
 ἐνθ' ἐσπεσὼν ἐκείρε πολύκερων φόνον 55
 κύκλῳ ῥαχίζων· καδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
 δισσοὺς Ἀτρεΐδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
 ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπίτνων στρατηλατῶν.
 ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
 ὠτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρηκ κακὰ. 60
 ἅπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου,
 τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν
 ποιμένας τε πάσας ἐς δόμους κομίζεται,
 ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὐκερων ἄγραν ἔχων,
 καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται. 65
 δεῖξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
 ὥς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς.
 θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου
 τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους
 αὐγὰς ἀπείρω σὴν πρόσσοψιν εἰσιδεῖν. 70
 οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
 δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ·
 Αἴαντα φωνῶ· στεῖχε δωμάτων πάρος.
 ΟΔ. τί δρᾶς, Ἀθάνεια; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.
 ΑΘ. οὐ σῆγ' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἄρει; 75
 ΟΔ. μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' ἐνδον ἀρκεῖται μένων.
 ΑΘ. τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνήρ ὅδ' ἦν;
 ΟΔ. ἐχθρὸς γε τῷδε τάνδρ' καὶ τανῦν ἐτι.

- ΑΘ.* οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;
ΟΔ. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν. 80
ΑΘ. μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
ΟΔ. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνω.
ΑΘ. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἰδῆ πέλας.
ΟΔ. πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρα;
ΑΘ. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα. 85
ΟΔ. γένοιτο μεντᾶν πᾶν θεοῦ τεχνωμένον.
ΑΘ. σίγα νυν ἐστὼς καὶ μὲν' ὥς κυρεῖς ἔχων.
ΟΔ. μένοιμ' ἄν· ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὦν τυχεῖν.
ΑΘ. ὦ οὔτος, Αἴας, δευτέρόν σε προσκαλῶ.
 τί βαιὼν οὕτως ἐντρέπει τῆς συμμάχου; 90

ΑΙΑΣ.

- ὦ χαῖρ' Ἀθήνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον,
 ὡς εὖ παρέστης καὶ σε παγχρόσοις ἐγὼ
 στείψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.
ΑΘ. καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
 ἔβαψας ἐγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῶ; 95
ΑΙ. κόμπος πάρεστι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.
ΑΘ. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἥχησας χεῖρα;
ΑΙ. ὥστ' οὐποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.
ΑΘ. τεθναῖσιν ἄνδρες, ὥς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.
ΑΙ. θανόντες ἤδη τᾶμ' ἀφαιρείσθων ὄπλα. 100
ΑΘ. εἶεν, τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
 ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; ἦ πέφευγέ σε;
ΑΙ. ἦ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου;
ΑΘ. Ὀδυσσεά γ' ὦ τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.
ΑΙ. ἥδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω 105
 θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω.
ΑΘ. πρὶν ἂν τί δράσης ἢ τί κερδάνης πλεον;

- ΑΙ. πρὶν ἂν δεθῇς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης
 ΑΘ. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;
 ΑΙ. μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινηχθεὶς φανῇ. 110
 ΑΘ. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ᾧδὲ γ' αἰκίσῃ.
 ΑΙ. χαίρειν, Ἀθάνᾳ, τᾷλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι.
 κείνος δὲ τίσει τήνδε κοῦκ ἄλλην δίκην.
 ΑΘ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν,
 χρῶ χειρὶ, φείδου μηδὲν ὧν περ ἐννοεῖς. 115
 ΑΙ. χωρῶ πρὸς ἔργον· σοὶ δ' ἐφίεμαι, θεᾷ,
 τοιάνδ' αἰεί μοι σύμμαχον παρεστάναι.
 ΑΘ. ὄρᾳς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση;
 τούτου τίς ἂν σοι τάνδρὸς ἢ προνοούστερος,
 ἢ δρᾶν ἀμείνων ἠγρέθῃ τὰ καίρια; 120
 ΟΔ. ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'. ἐποικτείρω δέ νιν
 δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῇ,
 ὁδοῦνεκ' ἄτῃ συγκατέξενυται κακῇ,
 οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμὸν σκοπῶν.
 ὄρω γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν 125
 εἰδῶλ' ὅσοι περ ζῶμεν ἢ κούφην σκιάν.
 ΑΘ. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν ὑπέροκοπον
 μηδὲν ποτ' εἶπης αὐτὸς ἐς θεοὺς ἔπος,
 μηδ' ὄγκον ἄρῃ μηδέν', εἰ τινος πλέον
 ἢ χειρὶ βρῖθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. 130
 ὥς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
 ἅπαντα τάνθρωπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
 θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοὺς.

ΧΟΡΟΣ.

- Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
 Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου, 135
 σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω·

σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ξαμενῆς
 λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
 μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι
 πτηνῆς ὥς ὄμμα πελείας. 140
 ὥς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
 μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
 ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἵππομανῆ
 λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν
 βοτὰ καὶ λείαν, 145
 ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπῇ,
 κτείνοντ' αἰθωνι σιδήρῳ.
 τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσω
 εἰς ὧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς,
 καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ νῦν 150
 εὖπιστα λέγει, καὶ πᾶς ὁ κλύων
 τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον
 τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
 τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς
 οὐκ ἂν ἀμάρτοις· κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ 155
 τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι.
 πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.
 καῖτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς
 σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πελονται·
 μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν 160
 καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.
 ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους
 τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
 ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ
 χῆμεῖς οὐδὲν σθένεομεν πρὸς ταῦτ' 166
 ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ.

ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
 παταγοῦσιν ἅπερ πτηνῶν ἀγέλαι·
 μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες
 τάχ' ἄν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης, 170
 σιγῇ πτήξιαν ἄφωνοι.

ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἀρτεμις,
 [ὦ μεγάλα φάτις, ὦ
 μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς]
 ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελείας, 175
 ἦ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
 ἦ ῥα κλυτῶν ἐνάρων
 ψευσθεῖς, ἀδώροισι εἰτ' ἐλαφαβολίαις;
 ἦ χαλκοθώραξ ἦντιν' Ἐνυάλιος
 μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς ἐννυχίοις 180
 μαχαναῖς ἐτίσαστο λῶβαν;
 οὐ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά,
 παῖ Τελαμῶνος, ἔβας 183
 τόσσον ἐν ποίμναις πίτνων· 185
 ἦκοι γὰρ ἄν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
 καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
 εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι
 κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
 ἦ τὰς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, 190
 μὴ μὴ μ', ἄναξ, ἔθ' ὦδ' ἐφάλοισι κλισίαις
 ὄμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄρη. 193
 ἀλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων, ὅπου μακροαῖωνι
 στηρίξει ποτὲ τᾶδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ 195
 ἄταν οὐραναίαν φλέγων. ἐχθρῶν δ' ὕβρις

172 — 182. = 183 — 193.

ἀτάρβητος ὀρμαῖται
 ἐν εὐανέμοις βάσσαις,
 ἀπάντων καχαζόντων 199
 γλώσσαις βαρυαλήτης·
 ἐμοὶ δ' ἄχος ἔστακεν. 200

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος, *αὐτὸς γυναικὶς*
 γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθιδῶν,
 ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
 τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
 νῦν γὰρ ὁ δεινὸς μέγας ὠμοκρατῆς 205
 Αἴας θολερῶ
 κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

ΧΟ. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡρεμίας
 νῦξ ἥδε βάρος;
 παῖ τοῦ Φρυγίοιο Τελεύταντος, 210
 λέγ', ἐπεὶ σε λέχος δουριάλωτον
 στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας·
 ὥστ' οὐκ ἂν αἰδοῖς ὑπείπιδις.

ΤΕΚ. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον;
 θανάτῳ γὰρ ἴσον βάρος ἐκπεύσει. 215
 μανία γὰρ ἄλous ἡμῖν ὁ κλεινὸς
 νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
 τοιαῦτ' ἂν ἰδοῖς σκηνῆς ἔνδον
 χειροδάκτυτα σφάγι' αἵμοβαφῇ,
 κείνου χρηστήρια τάνδρός. 220

ΧΟ. οἶαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἰθονος ἀγγελίαν ἄτλα-
 τον οὐδὲ φευκτάν,
 τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑπο κληζομέναν, 225

221 — 232. = 245 — 256.

τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.

οἶμοι φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. περίφαντος
ἀνὴρ

θανεῖται, παραπλήκτω χειρὶ συγκατακτὰς 230
κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βοτῆρας ἵππωνώμας.

ΤΕΚ. ὦμοι· κεῖθεν κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν 233

δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμνην·
ὦν τὴν μὲν ἔσω σφάξ' ἐπὶ γαίης, 235

τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερορήγνυ.

δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών

τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν

ῥιπτεῖ θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω

κίονι δῆσας 240

μέγαν ἵπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν

παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ,

κακὰ δεινάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων

κούδεις ἀνδρῶν ἐδίδαξεν. 244

ΧΟ. ὦρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψάμενον
ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,

ἢ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐξόμενον

ποντοπόρῳ ναῦ μεθεῖναι. 250

τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι

καθ' ἡμῶν· πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη

ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς, τὸν αἰς' ἄπλα-

τος ἴσχει. 255

ΤΕΚ. οὐκέτι· λαμπρὰς γὰρ ἄτερ στεροπῆς 257

ἄξας ὀξύς νότος ὥς λήγει,

καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.

τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, 260

μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,

μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

ΧΟ. ἀλλ' εἰ πέπανται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ·
φροῦδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.

ΤΕΚ. πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἴρεσιν, λάβοις 265
φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;

ΧΟ. τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μείζον κακόν.

ΤΕΚ. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτάμεσθα νῦν.

ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιιδ' ὅπως λέγεις. 270

ΤΕΚ. ἀνὴρ ἐκείνος, ἡνίκα' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἦδεθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἡνία ξυνών·
νῦν δ' ὥς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλათαι κακῇ 275
ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἦσσον ἢ πάρος.

ἄρ' ἔστι ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;

ΧΟ. ξύμφημι δὴ σοι καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγὴ τις ἦκη. πῶς γὰρ, εἰ πεπανμένος
μηδὲν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται; 280

ΤΕΚ. ὥς ᾧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρὴ.

ΧΟ. τίς γὰρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
θλήωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.

ΤΕΚ. ἅπαν μαθήσει τοῦργον, ὥς κοινῶνός ὢν.
κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίκα' ἔσπεροι 285
λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον, ἄμφηκες λαβὼν
ἐμαίετ' ἔργος ἐξόδους ἐρπειν κενός.

καὶ γὰρ 'πιπλήσσω καὶ λέγω, τί χρῆμα δοῶς,
Αἴας; τί τήνδ' ἄκαιρος οὐθ' ὑπ' ἀγγέλων
κληθεὶς ἀφορμᾶς πεῖραν οὔτε του κλύων 290
σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὐδαι στρατός.

α. 24. η. 703.

ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί', αἶε δ' ὑμνούμενα·
 γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει.
 καὶ γὰρ μαθοῦσ' ἔληξ', ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.
 καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας· 295
 εἴσω δ' ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
 ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὐερόν τ' ἄγραν.
 καὶ τοὺς μὲν ἠυχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων
 ἔσφαξε κάρραχιζε, τοὺς δὲ δεσμίους
 ἠκίζεθ' ὥστε φῶτας ἐν ποιύμναις πίτνων. 300
 τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν σκιᾶ τινὶ
 λόγους ἀνέσπα τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
 τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, συντιθείς γέλων πολὺν,
 ὄσσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσσαιτ' ἰών·
 κἄπειτ' ἐπάξας αὐθις ἐς δόμους πάλιν 305
 ἔμφρων μόλις πῶς ξὺν χρόνῳ καθίσταται,
 καὶ πληῖρες ἄτης ὥς διοπτρεύει στέγος,
 παίσας κάρα θῶπυξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
 νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔξετ' ἀρνείου φόνου,
 κόμην ἀπριξ' ὄνυξι συλλαβὼν χερί. 310
 καὶ τὸν μὲν ἦστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον·
 ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δειν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
 εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
 κἀνῆρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτε.
 κἀγὼ, φίλοι, δείσασα τοῦξειργασμένον 315
 ἔλεξα πᾶν ὅσον περ ἐξηπιστάμην.
 ὁ δ' εὐθύς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
 ἃς οὐ ποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.
 πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους
 τοιούσδ' αἰεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν. 320
 ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων

- ὑπεστέναξε ταῦρος ὥς βρυχώμενος.
 νῦν δ' ἐν τοιαῦδε κείμενος κακῇ τύχῃ
 ἄσιτος ἀνὴρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
 σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών. 325
 καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν.
 [τοιαῦτα γὰρ πῶς καὶ λέγει κῶδύρεται.]
 ἀλλ', ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὐνεκ' ἐστάλην,
 ἀρῆξαιτ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
 φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται λόγοις. 330
- XO. Τέκμησθα δεινὰ παῖ Τελευταυτος λέγεις
 ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.
- AI. ἰὼ μοί μοι
- TEK. τάχ', ὥς ἔοικε, μᾶλλον· ἢ οὐκ ἤκούσατε
 Αἴαντος οἶαν τήνδε θωυῖσσει βοήν; 335
- AI. ἰὼ μοί μοι
- XO. ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
 νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρῶν.
- AI. ἰὼ παῖ παῖ.
- TEK. ὦμοι τάλαινα· Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ. 340
 τί ποτε μενοινᾷ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαινα, ἐγὼ.
- AI. Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεῖ
 λεηλατήσῃ χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.
- XO. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε.
 τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ καὶ π' ἐμοὶ βλέψας λάβοι. 345
- TEK. ἰδοῦ, διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
 τὰ τοῦδε πράγῃ, καὶ τὸς ὥς ἔχων κυρεῖ.
- AI. ἰὼ φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων, 348
 μόνοι ἔτ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ, 350
 ἰδεσθέ μ' οἶον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης
- 348 — 355. = 356 — 363.

ἀμφίδρομον κυκλείται.

ΧΟ. οἴμ' ὥς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
δηλοῖ δὲ τοῦργον ὥς ἀφροντίστως ἔχει. 355

ΑΙ. ἰὼ γένος ναῖας ἀρωγὸν τέχνας,
ὅς ἀλίαν ἔβας ἐλίσσων πλάταν,
σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορκα πημονὰν ἐπ-
αρκέσουτ'· 360

ἀλλά με συνδάϊξον.

ΧΟ. εὐφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς
ἄκος πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

ΑΙ. ὀρᾷς τὸν θρασὺν, τὸν εὐκάρδιον, +
τὸν ἐν δαῖτοις ἄτρεστον μάχαις, 365
ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
ᾧμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα.

ΤΕΚ. μὴ, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὐδα τάδε.

ΑΙ. οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄπορρον ἐκνεμεῖ πόδα;
αἰαῖ αἰαῖ. 370

ΤΕΚ. ᾧ πρὸς θεῶν ὕπεικε καὶ φρόνησον εὖ.

ΑΙ. ᾧ δύσμορος, ὅς χειρὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλά-
στορας,
ἐν δ' ἐλίκεσσι βουσὶ καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπο-
λίοις 375

ἐρεμνὸν αἰμ' ἔδενσα.

ΧΟ. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ᾧδ' ἔχειν.

ΑΙ. ἰὼ πάνθ' ὀρώων, ἀπάντων τ' αἰὲ
κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαοτίου, 380
κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
ἧ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.

364 — 378. = 379 — 393.

XO. ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κωδύρεται.

AI. ἰδοιμι μὴν νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.
 ἰὼ μοί μοι.

385

XO. μηδὲν μέγ' εἶπης. οὐχ ὀρᾷς ἵν' εἴ κακοῦ;

AI. ὦ Ζεῦ, προγόνων γένετορ, πῶς ἂν τὸν
 αἰμυλώτατον,
 ἐχθρὸν ἄλημα, τοὺς τε δισσάρχας ὀλέσσας
 βασιλῆς,

390

τέλος θάνοιμι καὐτός.

TEK. ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν
 εὐχου· τί γὰρ δεῖ ζῆν με σοῦ τεθνηκότος;

AI. ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος.

394

ἔρεβος ὧ φαειννότατον, ὥς ἐμοί.

ἔλεσθ' ἔλεσθέ μ' οἰκήτορα,

ἔλεσθέ μ'· οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἀμερίων
 ἔτ' ἄξιος βλέπειν τίν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων.

400

ἀλλὰ μ' ἅ Διὸς

ἀλκίμα θεὸς

ὀλέθρι' αἰκίζει.

ποῖ τις οὖν φύγῃ;

ποῖ μολῶν μενῶ;

εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τίσις δ'

405

ὁμοῦ πέλει, μώραις δ' ἄγραις προσκείμεθα,

πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἂν με
 χειρὶ φρονέοι.

TEK. ὦ δυστάλαινα, τοιᾶδ' ἄνδρα χρῆσιμον 410
 φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὔτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἂν.

AI. ἰὼ πόροι ἀλίρροθοι

πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,

394 — 411. = 412 — 429.

πολὺν πολὺν με δαρόν τε δὴ
κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον· ἀλλ' οὐκέτι
μ', οὐκ 415

ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα· τοῦτό τις φρονῶν ἴστω.
ὦ Σκαμάνδριοι

γείτονες ῥοαί,
εὐφρονες Ἀργείοις, 420

οὐκέτ' ἄνδρα μὴ
τόνδ' ἰδῆτ', ἔπος
ἔξερω μέγ', οἷον οὗτινα

Τροία στρατοῦ δέροχθι χθονὸς μολόντ' ἀπὸ 425
Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος

ὥδε πρόκειμαι.

ΧΘ. οὔτοι σ' ἀπείργειν, οὐδ' ὅπως ἐὼ λέγειν
ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπιτωκότα.

ΑΙ. αἰατ'· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὥδ' ἐπώνυμον 430

τοῦμόν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάζειν ἐμοὶ
καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·
ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς
τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ 435

πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων·
ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον
Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσοι σθένει,
οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
ἄτιμος Ἀργείοισιν ὥδ' ἀπόλλυμαι. 440

καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,
εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι
κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί,
οὐκ ἄν τις αὐτ' ἐμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.

νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντουργῶ φρέ-
νας 445

ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.
κεῖ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι
γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἂν ποτε
δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν.
νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ 450
ἦδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν
ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
ᾧστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς
κεῖνοι δ' ἐπεργελῶσιν ἐκπεφευγότες,
ἐμοῦ μὲν οὐχ ἐκόντος· εἰ δέ τις θεῶν 455
βλάπτοι, φύγοι τᾶν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα.
καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατὸς,
ἐχθεὶ δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.
πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἔδρας 460
μόνους τ' Ἀτρεΐδας, πέλαγος Αἰγαίου περῶ;
καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανείς
Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῖν
γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
ᾧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν; 465
οὐκ ἔστι τοὔργον τλητύν. ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις
καὶ δρωῶν τι χρηστὸν, εἴτα λολίσθιον θάνω;
ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρεΐδας ἂν εὐφράναιμί που.
οὐκ ἔστι ταῦτα. πείρᾳ τις ζητητέα 470
τοιᾶδ' ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ
μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
αἰσχροὺν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,

κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.

τί γὰρ παρ' ἡμαρ ἡμέρα τέρευν ἔχει 475

προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;

οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν
ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.

ἀλλ' ἢ καλῶς ξῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι

τὸν εὐγενῆ χροῖ. πάντ' ἀκήκοας λόγον. 480

ΧΟ οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὥς ὑπόβλητον λόγον,

Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαντοῦ φρενός.

παῦσαι γε μέντοι καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις

γνώμης κρατῆσαι τάσδε φροντίδας μεθείς.

ΤΕΚ. ὦ δεσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης 485

οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.

ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός,

εἶπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν·

νῦν δ' εἰμι δούλη. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που

καὶ σὴ μάλιστα χειρὶ. τοιγαροῦν, ἐπεὶ 490

τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,

καὶ σ' ἀντιάξω πρὸς τ' ἐφεστίου Διὸς

εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἢ συνηλλάχθης ἐμοί,

μή μ' ἀξιώσης βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν

ταῦν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἐφείς τινί. 495

ἢ γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς,

ταύτῃ νόμιζε κάμει τῇ τόθ' ἡμέρα

βία ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο

ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἔξειν τροφήν.

καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ 500

λόγοις ἰάπτων, ἴδετε τὴν ὁμουνέτιν

Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,

οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.

τοιαῦτ' ἐρεῖ τις. καὶ μὲν δαίμων ἐλά,
 σοὶ δ' αἰδοχρὰ τ' ἄπη ταῦτα καὶ τῷ σῶ γένει. 505
 ἀλλ' αἰδεσθαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
 γήρῳ προλείπων, αἰδεσθαι δὲ μητέρα
 πολλῶν ἐτῶν κληρουῶν, ἥ σε πολλάκις
 θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν·
 οἴκτειρε δ', ὦναξ, παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας 510
 τροφῆς στερηθεῖς σοῦ διοίσεται μόνος
 ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
 κείνῳ τε καὶ μοι τοῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς.
 ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὃ τι βλέπω
 πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἦστωσας δόρει, 515
 καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρᾶ τὸν φύσαντά τε
 καθεῖλεν Ἀίδου θανασίμους οἰκήτορας.
 τίς θῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
 τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σῶζομαι.
 ἀλλ' ἴσχε καμῶν μνηστίν. ἀνδρὶ τοι χρεὼν 520
 μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἰ τί που πάθοι.
 χάρις χάριν γὰρ ἐστίν ἢ τίκτους' αἰεῖ·
 ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνηστὶς εὖ πεπονθότος,
 οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ.

ΧΟ. Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἴκτον ὥς καὶ γὰρ φρενὶ 525
 θέλοισι' ἂν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη.

ΑΙ. καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεταί πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
 ἔαν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.

ΤΕΚ. ἀλλ', ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πέισομαι.

ΑΙ. κόμιξέ νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὥς ἴδω. 530

ΤΕΚ. καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.

ΑΙ. ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἥ τί μοι λέγεις;

ΤΕΚ. μὴ σοὶ γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.

- ΑΙ. πρέπον γέ τ' ἂν ἦν θαίμονος τοῦμοῦ τόδε.
 ΤΕΚ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι. 535
 ΑΙ. ἐπ' ἡμέσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἦν ἔθου.
 ΤΕΚ. τί δ' ἦτ' ἂν ὥς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε;
 ΑΙ. δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῇ τ' ἰδεῖν.
 ΤΕΚ. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.
 ΑΙ. τί δ' ἦτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; 540
 ΤΕΚ. ὦ παῖ, πατήρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
 ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
 ΑΙ. ἔρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγου;
 ΤΕΚ. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.
 ΑΙ. αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὐ 545
 [νεοσφαγῇ τοῦτόν γε προσλεύσσω φόνον.]
 εἶπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
 ἀλλ' αὐτίκ' ὥμοις αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
 δεῖ πωλοδαμνεῖν καὶ ὁμοιοῦσθαι φύσιν.
 ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, 550
 τὰ δ' ἄλλ' ὁμοῖος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
 καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
 ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
 ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδιστος βίος,
 ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης. 555
 ὅταν δ' ἵκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
 δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἶος ἕξ οἴου 'τράφης.
 τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
 ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
 οὗτοι σ' 'Αχαιῶν, οἶδα, μὴ τις ὑβρίσῃ 560
 στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.

Post 554 sequebatur τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κατ' ἀνάδυσιν
 κακῶν.

τοῖον πνλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι
 λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεί τανῦν
 τηλωπὸς οἶχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
 ἀλλ', ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεῶς, 565
 ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν,
 κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὅπως
 τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμούς ἄγων
 Τελαμῶνι δείξει μητρὶ τ', Ἑρίβοιαν λέγω,
 ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεῖ. 570
 καὶ τὰμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
 θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήθ' ὁ λυμεῶν ἐμός.
 ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον,
 Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυρράφου στρέφων 575
 πόρπακος ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος·
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.
 ἀλλ' ὥς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
 καὶ δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκήνους γόους
 δάκρυε. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. 580
 πύκαζε θάσσον. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
 θρηνεῖν ἐπιδὰς πρὸς τομῶντι πῆματι.
 ΧΟ. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν.
 οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.
 ΤΕΚ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασεῖεις φρενί; 585
 ΑἸ. μὴ κρῖνε, μὴ ἔεταξε. σωφρονεῖν καλόν.
 ΤΕΚ. οἴμ' ὥς ἀθυμῶ· καὶ σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
 καὶ θεῶν ἱκνουῦμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη.
 ΑἸ. ἄγων γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς
 ὥς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι; 590

Post 570 sequebatur μέχρις οὗ μυχοὺς κίχῳσι τοῦ κάτω
 θεοῦ.

ΤΕΚ. εὖφημα φώνει.

ΑΙ. τοῖς ἀκούουσιν λέγε.

ΤΕΚ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει;

ΑΙ. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.

ΤΕΚ. ταρβῶ γὰρ, ὦναξ.

ΑΙ. οὐ ξυνέρξεθ' ὥς τάχος;

ΤΕΚ. πρὸς θεῶν, μαλάσσου.

ΑΙ. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
εἰ τοῦ μὲν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς. 595

ΧΟ. ὦ κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μὲν που

ναίεις ἀλίπλακτος εὐδαίμων,

πᾶσιν περίφαντος αἰεὶ.

ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος 600

Ἰδαῖα μίμνω λειμώνι' ἄποινα, μηνῶν

ἀνήριθμος αἰὲν εὐνώμα

χρόνῳ τρυχόμενος, 605

κακὰν ἐλπίδ' ἔχων

ἔτι μέ ποθ' ἀνύσειν

τὸν ἀπότροπον ἀλδήλον Αἶδαν.

καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας

ξύνεστιν ἔφειδος, ὦ μοι μοι, 610

θεῖα μανία ξύνναυλος.

ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δὴ ποτε θουρίῳ

κρατοῦντ' ἐν Ἀρεῖ· νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας

φίλοις μέγα πένθος ἡΰρηται. 615

τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν

μεγίστας ἀρετᾶς

ἄφιλα παρ' ἀφίλοις 620

ἔπεσ' ἔπεσε μελέοις Ἀτρεΐδαις

596 — 608. = 609 — 621.

ἥ που παλαιᾷ μὲν σύντροφος ἀμέρα, 622
 λευκὰ δὲ γήρα ματηρ νιν ὅταν νοσοῦντα 625
 φρενομόρως ἀκούσῃ,

αἴλινον αἴλινον

οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
 ἦσει δῦσμορος, ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾧδ' 630

θηρηνήσει, χερόπληγτοι δ'

ἐν στέρνοισι πεσοῦνται

δοῦποι καὶ πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας. 634

κρείσσων παρ' Αἰδᾶ κεύθων ὁ νοσῶν ματαν,

ὅς ἐκ πατρώας ἦκων γενεᾶς ἄριστος

πολυπόνων Ἀχαιῶν,

οὐκέτι συντρώφοις

ὄργαις ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ. 640

ὦ τλαῖμον πάτερ, οἶαν σε μένει πνυθέσθαι

παιδὸς δῦσφορον ἄταν,

ἂν οὐπω τις ἔθρεψεν

δῖων Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε. 645

41. ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος 647-648

φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέιντα κρύπτεται·

κοῦκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἄλίσκεται

χῶ δεινὸς ὄρκος καὶ περισκελεῖς φρένες.

κἀγὼ γάρ, ὅς τὰ δειν' ἐκαρτέρουν τότε, 650

βαφῇ σίδηρος ὡς ἐθελύνθην στόμα

πρὸς τῇσδε τῆς γυναικός· οἰκτεῖρω δέ νιν

χῆραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὄρφανὸν λιπεῖν.

ἀλλ' εἶμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους

λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ 655

μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς·

622 — 634. = 635 — 645.

μολών τε χώρον ἐνθ' ἂν ἀστιβῇ κίχῳ
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἔχθιστον βελῶν,
 γαίας ὀρούξας ἐνθα μή τις ὄψεται·
 ἀλλ' αὐτὸ νύξ Ἀιδης τε σωζόντων κάτω. 660
 ἐγὼ γάρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 παρ' Ἑκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,
 οὐπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοῦκ ὀνήσιμα. 665
 τοιγάρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρεΐδας σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπείκτεον. τί μή;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
 τιμαῖς ὑπείκει· τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς 670
 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος
 τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν·
 δεινὰ γὰρ λείων τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος 675
 λύει πεδῆσας, οὐδ' αἶλ λαβῶν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
 ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως μαθῶν ὅτι
 ὃ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος,
 ὥς καὶ φιλήσων αὐτίς, ἐς τε τὸν φίλον 680
 τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
 ὥς αἶεν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
 βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἔταιρείας λιμήν.
 ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
 εἴσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι, 685
 εὐχου τελεῖσθαι τοῦμόν ὧν ἐρεῖ κέαρ.

μολών τε χώρον ἐνθ' ἂν ἀστιβῇ κίχῳ
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἔχθιστον βελῶν,

ὕμεις θ', ἐταῖροι, ταῦτ' αὖ τῇδ' ἐμοὶ τάδε
 τιμᾶτε, Τεύκρω τ', ἣν μόλῃ, σημῆνατε
 μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὕμιν ἅμα.
 ἐγὼ γὰρ εἴμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον· 690
 ὕμεις δ' ἂν φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μ' ἴδωσ
 πύθοισθε, κεῖ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

ΧΟ.

ἔφροιξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν.
 ἰὼ ἰὼ Πᾶν Πᾶν,
 ὦ Πᾶν Πᾶν ἀλίπλαγκτε, Κυλλανίας χιονο-
 κτύπου 695

πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ
 θεῶν χοροποι' ἄναξ, ὅπως μοι
 Νύσια Κνώσσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνῶν
 ἰάψῃς. 700

νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.
 Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μολῶν ἄναξ Ἀπόλλων
 ὁ Δάλιος εὐγνωστός
 ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὖφρων. 705
 ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης.

ἰὼ ἰὼ. νῦν αὖ,
 νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι
 φάος

θοᾶν ὠκνάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας 710
 λαθίπονος πάλιν, θεῶν δ' αὖ
 πάνθ' οὐτα θέσμι' ἐξήνυσ' εὐνομίᾳ σέβων με-
 γίστα.

πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει,
 κοῦδ' ἐν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἂν, εὐνέ γ' ἐξ
 ἀέλπτων 715

693 — 705. = 706 — 718.

Αἶας μετανεγνώσθη

θυμοῦ τ' Ἀτρεΐδαις μεγάλων τε νεικέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,
Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ 720

κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήριον
κυδιάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.

στείχοντα γὰρ πρόσσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
μαθύντες ἀμφέστησαν, εἰπ' ὀνειδέσιν
ἦρασσον ἐνθεν κἄνθεν οὔτις ἔσθ' ὅς οὔ, 725

τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατῷ
ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὡς οὐκ ἀρκέσοι
τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.

ὥστ' ἐς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χερσὶν
κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφῃ. 730

λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.

ἀλλ' ἡμῖν Αἶας ποῦ 'στιν, ὡς φράσω τάδε;
τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον.

ΧΟ. οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φρουρὸς ἀρτίως, νέας 735
βουλὰς νέοισιν ἐγκαταξεύξας τρώποις.

ΑΓ. ἰοὺ ἰοὺ.

βραδείαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
πέμπων ἐπεμψεν, ἢ φάνην ἐγὼ βραδύς.

ΧΟ. τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένοι; 740

ΑΓ. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἐνδοθεν στέγῃς
μὴ ἔω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχοι.

ΧΟ. ἀλλ' οἴχεται τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπείς
γνώμης, θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου.

ΑΓ. ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη μωρίας πολλῆς πλέα, 745

εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.

ΧΟ. ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πάρει;

ΑΓ. τοσοῦτον οἶδα καὶ παρῶν ἐτύγχανον.

ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου

Κάλχας μεταστάς οἶος Ἀτρείδων δίχα, 750

ἐς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως

θεὸς εἶπε κἀπέσκηψε παντοίᾳ τέχνῃ

εἰρῆαι κατ' ἡμᾶρ τοῦμφανὲς τὸ νῦν τόδε

Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι μῆδ' ἀφέντ' εἶν,

εἰ ζῶντ' ἐκείνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ. 755

ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν τῇδε θῆμέρα μόνη

δίας Ἀθάνας μῆνις, ὥς ἔφη λέγων.

τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα

πίπτειν βαρεῖαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις

ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσει 760

βλαστῶν ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπου φρονῇ.

κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος

ἄνους καλῶς λέγοντος ἠύρεθ' πατρός.

ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, τέκνον, δόρει

βούλου κρατεῖν μὲν, σὺν θεῷ δ' αἰεὶ κρατεῖν.

ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἡμείψατο, 766

πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μῆδ' ἐν ὅμοῦ

κράτος κατακτῆσαιτ'. ἐγὼ δὲ καὶ δίχα

κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.

τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον. εἶτα δεύτερον 770

δίας Ἀθάνας, ἥνικ' ὀτρύνουσά νιν

ἠὺδ' ἔπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,

τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος

ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας

ἴστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὐποτ' ἐκρήξει μάχη. 775

τοιούσδε τοι λόγοισιν ἀστεργῇ θεᾶς
ἐκτίσας ὄργην, οὐ κατ' ἀνθρώπων φρονῶν.
ἀλλ' εἶπερ ἔστι τῇδε θῆμέρα, τάχ' ἂν
γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι.
τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθύς ἐξ ἔδρας 780
πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς
Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.

ΧΟ. ὦ δαῖτα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
ὄρα μολοῦσα τόνδ' ὅποι' ἔπη θροεῖ. 785

ἔνθευ γὰρ ἐν χρῶ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.

ΤΕΚ. τί μ' αὖτάλαιναι, ἀρτίως πεπαιγμένην
κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἔδρας ἀνίστατε;

ΧΟ. τοῦδ' εἰσάκουε τάνδρὸς, ὡς ἥκει φέρων
Αἴαντος ἡμῖν προᾶξιν ἣν ἤλγησ' ἐγώ. 790

ΤΕΚ. οἴμοι, τί φῆς, ὦνθρωπε; μὼν ὀλώλαμεν;

ΑΓ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν προᾶξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
θυραῖος εἶπερ ἔστιν, οὐ θαρσῶ πέρι.

ΤΕΚ. καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδύνειν τί φῆς.

ΑΓ. ἐκείνον εἰργεῖν Τεῦκρος ἐξεφίεται 795
σκηνῆς ὑπαυλον μὴδ' ἀφιέναι μόνον.

ΤΕΚ. ποῦ δ' ἔστι Τεῦκρος, καπὶ τῷ λέγει τάδε;

ΑΓ. πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι· τῇνδε δ' ἔξοδον
ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζειν φέρει.

ΤΕΚ. οἴμοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθῶν; 800

ΑΓ. τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν ὅς αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.

ΤΕΚ. οὐ γὰρ, φίλοι, πρόσσῃτ' ἀναγκαίης τύχης,
καὶ σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν,
οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους 805

ζητεῖτ' ἰόντες ἀνδρὸς ἔξοδον κακὴν.
 ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἡπατημένη
 καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
 οἴμοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἰδρυτέον.
 ἀλλ' εἶμι καὶ γὰρ κείτ' ὅποιπερ ἂν σθένω. 810
 χωρῶμεν, ἐγκουῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμή.

ΧΟ. χωρεῖν ἐτοῖμος, κοῦ λόγῳ δεῖξω μόνον.
 τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἔψεται.

ΑΙ. ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἢ τομώτατος 815
 γένοιτ' ἂν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
 δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἑκτορος ξένων ἐμοὶ
 μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὄραν.
 πέπηγε δ' ἐν γῇ πολέμια τῇ Τρωάδι,
 σιδηροβοῶτι θηγάνῃ νεηκουῆς. 820
 ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ,
 εὐνοῦστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
 οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδ' ἐμοὶ
 σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκὸς, ἄρκεσον.
 αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν. 825
 πέμψον τίν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
 Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὥς με βαστάσῃ
 πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
 καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος
 ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἴωνοις θ' ἔλωρ. 830
 τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω, καλῶ θ' ἅμα
 πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
 ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι
 πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.

Post 811 sequebatur σῶζειν θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπενύδη
 θανεῖν.

καλῶ δ' ἄρωγους τὰς αἰετὰς παρθένους 835
 αἰετὰς ὁρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
 σεμνὰς Ἐρινύς ταυόποδας, μαθεῖν ἐμὲ
 πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας. 838
 ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποῖνιμοί τ' Ἐρινύες,
 γεύεσθε, μὴ φεῖδεσθε πανδήμου στρατοῦ.
 σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν 845
 Ἥλιε, πατρώαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἰδῇς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἥνιαν
 ἄγγελον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
 γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
 ἣ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, 850
 ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην,
 ἀλλ' ἄρκτεον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
 ὦ Θάνατε Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολῶν
 καίτοι σὲ μὲν κάκει προσανδῆσω ξυνῶν. 855
 σὲ δ', ὦ φαιεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 καὶ τὸν διφρευτήν Ἥλιον προσεννέπω,
 πανύστατον δὴ κοῦποτ' αὐθις ὕστερον.
 ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
 Σαλαμῖνος, ὦ πατρῶον ἐστίας βᾶθρον, 860
 κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
 κρηναί τε ποταμοί θ' οἶδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 πεδία προσανδῶ, χαίρειτ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
 τοῦθ' ὑμῖν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ,
 τὰ δ' ἄλλ' ἐν Αἰδοῦ τοῖς κάτω μνθῆσομαι. 865

Ροῦτ 838 sequebantur καὶ σφας κακοὺς κἀκίστα καὶ πανω-
 λέθρους | ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσερωῶς' ἐμὲ | αὐτοσφαγῇ πί-
 πτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς | πρὸς τῶν φιλίστων ἐγγόνων ὀλοίατο.

SOPHOCLES

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

πόνος πόνῳ πόνον φέρει,
 πᾶ πᾶ
 πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἔγῳ;
 κούδεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τοπος.
 ἰδοὺ,
 δοῦπον αὖ κλύω τινά.

870

ΗΜ. ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.

ΗΜ. τί οὖν δῆ;

ΗΜ. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.

ΗΜ. ἔχεις οὖν;

875

ΗΜ. πόνου γε πλήθος, κούδεν εἰς ὄψιν πλέον.

ΗΜ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
 κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.

ΧΟ. τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων
 ἄλιαδᾶν ἔχων ἀμφ' αὖπνους ἄγρας,
 ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεᾶν, ἢ ῥυτῶν
 Βοσπορίων ποταμῶν, τὸν ὠμόθυμον
 εἰ ποθι πλαζόμενον λεύσσω

879

885

ἀπύοι; σχέτλια γὰρ

ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων

οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,

ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου. 890

ΤΕΚ. ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους;

ΤΕΚ. ἰὼ τλήμων.

ΧΟ. τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὄρῳ
 Τέκμησσαν, οἷκτῳ τῷδε συγκεκραμένην. 895

ΤΕΚ. ὦχῳκ', ὄλωλα, διαπεπύρθημαι, φίλοι.

879 — 914. = 925 — 960.

ΧΟ. τί δ' ἔστιν;

ΤΕΚ. Αἴας ὃδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς
κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς.

ΧΟ. ὦμοι ἐμῶν νόστων· 900
ὦμοι, κατέπεφνες, ἄναξ, σὸν
τόνδε συνναύταν, ὦ τάλας·
ὦ ταλαῖφρον γύναι.

ΤΕΚ. ὥς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος αἰάζειν πάρα.

ΧΟ. τίνος ποτ' ἄρ' ἔρξε χειρὶ δύσμορος; 905

ΤΕΚ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ· δῆλον. ἐν γάρ οἱ χθονὶ
πηκτὸν τόδ' ἐγγχος περιπετὲς κατηγορεῖ.

ΧΟ. ὦμοι ἐμᾶς ἄτας, οἷος ἄρ' αἰμάχθης, ἄφαρ-
κτος φίλων· 910
ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάντ' αἰδρὺς, κατ-
ημέλησα. πᾶ πᾶ

κεῖται ὁ δυστράπελος δυσώνυμος Αἴας;

ΤΕΚ. οὗτοι θεατός· ἀλλὰ νῖν περιπτυχεῖ 915

φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ

οὐδεὶς ἂν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίῃ βλέπειν

φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας, ἔκ τε φοινίας

πληγῆς μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.

οἴμοι, τί δρᾶσω; τίς σε βαστάσει φίλων; 920

ποῦ Τεῦκρος; ὥς ἀκμαῖ' ἂν, εἰ βαίῃ, μόλοι,

πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.

ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὦν οἷως ἔχεις,

ὥς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

ΧΟ. ἔμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ 925

στερεόφρων ἄρ' ὧδ' ἐξανύσειν κακὰν

μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων. τοῖά μοι

πάννυχα καὶ φασγάνοντ' ἀνεστέναζες 930

ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρεΐδαις
 οὐλίῳ σὺν πάθει.
 μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
 πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ
 — — — ὄπλων ἔκειτ' ἄγων πέρι.

935

ΤΕΚ. ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. χωρεῖ πρὸς ἦπαρ, οἶδα, γειναία δύνῃ.

ΤΕΚ. ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶξαι, γύναι, 940
 τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

ΤΕΚ. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.

ΧΟ. ξυναυδῶ.

ΤΕΚ. οἶμοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
 χωροῦμεν, οἷοι νῶν ἐφεστᾶσι σκοποῖ. 945

ΧΟ. ὦμοι, ἀναλγήτων
 δισσων ἐθρόησας ἄναυδον
 ἔργον Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει.
 ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

ΤΕΚ. οὐκ ἂν τάδ' ἔσθῃ τῇδε, μὴ θεῶν μέτα. 950

ΧΟ. ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.

ΤΕΚ. τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἢ δεινὴ θεὸς
 Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν.

ΧΟ. ἦ ῥα κελαινῶπαν θυμὸν ἐφυβρίξει πολύτλας
 ἀνὴρ, 954

γελᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέ-
 λωτα, φεῦ φεῦ,

ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεΐδαι. 960

ΤΕΚ. οἱ δ' οὖν γελῶντων κἀπικαιρόντων κακοῖς
 τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεί βλέποντα μὴ πύθουν,
 θανόντ' ἂν οἰμῶξειαν ἐν χρειᾷ δορός.

οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τὰγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλῃ. 965

[ἔμοι πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκὺς,
αὐτῷ δὲ τερπνός. ὦν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν
ἐκτήσαθ' αὐτῷ, θάνατον ὅνπερ ἠθέλεν.]

τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελάωεν ἂν κάτα;
θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὐ. 970
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβρίζετω.
Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἔμοι
λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. σίγησον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν 975
βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

ΤΕΥ. ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὅμμ' ἔμοι,
ἄρ' ἡμυπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;

ΧΟ. ὄλωλεν ἀνὴρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.

ΤΕΥ. ὦμοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης. 980

ΛΟ. ὥς ὦδ' ἐχόντων ΤΕΥ. ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΧΟ. πάρα στενάζειν. ΤΕΥ. ὦ περισπερχὲς πάθος.

ΧΟ. ἄγαν γε, Τεῦκρε. ΤΕΥ. φεῦ τάλας. τί γὰρ
τέκνον

τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;
ΧΟ. μόνος παρὰ σκηναῖσιν. ΤΕΥ. οὐχ ὅσον τάχος
δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις ὥς κενῆς 986
σκύμνου λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;

ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε. τοῖς ἐχθροῖσί τοι
φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελάω.

ΧΟ. καὶ μὴν ἐτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν 990
ἐφίεθ' ἀνὴρ κείνος. ὥσπερ οὖν μέλει.

ΤΕΤ. ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
 ἄλγιστον ὦν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγὼ,
 ὁδὸς θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ
 μάλιστα τοῦμόν σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἐβην,
 ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὥς ἐπησθόμην 996
 μόρον διώκων καὶ ξιχροσκοπούμενος.
 ὀξεῖα γάρ σου βάξις ὥς θεοῦ τινος
 διήλθ' Ἀχαιοὺς πάντας ὥς οἶχει θανόν.
 ἀγὼ κλύων δύστηνος ἐκποδῶν μὲν ὦν 1000
 ὑπεστέναζον, νῦν δ' ὄρωι ἀπόλλυμαι.
 οἶμοι.
 ἴθ', ἐκκάλυψον, ὥς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
 ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς,
 ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. 1006
 ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, ἐς ποίους βροτούς,
 τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
 ἦ πού με Τελαμῶν, σὸς πατήρ ἐμός θ' ἄμα,
 δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἱλεῶς τ' ἴσως
 χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. πῶς γὰρ οὐχ; ὅτῳ πάρα
 μὴδ' εὐτυχοῦντι μὴδὲν ἥδιον γελᾶν. 1011
 οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἔρεϊ κακόν,
 τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθου,
 τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ
 σὲ, φίλτατ' Αἴας, ἣ δόλοισιν, ὥς τὰ σὰ 1015
 κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς.
 τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς,
 ἔρεϊ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
 τέλος δ' ἀπαστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι,
 δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φάνεις. 1020
 τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δέ μοι

πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.
 καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος ἡνρόμην.
 οἶμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
 τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, ᾧ τάλας, ὅφ' οὗ 1025
 φρονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; εἶδες ὥς χρόνῳ
 ἐμελλέ σ' Ἐκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν;
 σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
 Ἐκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
 ζωστῆρι περισθίς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων 1030
 ἐκνάπτει αἶν, ἐς τ' ἀπέψυξεν βίον.
 οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων
 πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανάσιμῳ πεσῆματι.
 ἄρ' οὐκ Ἑριρὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος
 κάκεινον Ἀιδῆς, δημιουργὸς ἄγριος; 1035
 ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἰὲ
 φάσχοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς.
 ὅτῳ δὲ μὴ τὰδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
 κεῖνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω κἀγὼ τάδε.

ΧΟ. μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ 1040
 φράξου τὸν ἄνδρα χῶ τι μυθήσει τάχα.
 βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
 γελῶν αἰ δὴ κακοῦργος ἐξέκοιτ' ἀνῆρ.

ΤΕΤ. τίς δ' ἐστὶν ὄντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;

ΧΟ. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. 1045

ΤΕΤ. ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὢν οὐ δυσπετήης.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χερσὶν
 μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἔαν ὅπως ἔχει.

ΤΕΤ. τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον;

ΜΕ. δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὅς κραίνει στρατοῦ.

ΤΕΤ. οὐκ οὖν ἂν εἶποις ἦντιν' αἰτίαν προθείς; 1051
 ΜΕ. ὁθοῦνεν' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
 ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
 ἐξηγύρομεν ζητοῦντες ἐχθίῳ Φρυγῶν·
 ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον 1055
 νύκτωρ ἐπεστράτεισεν, ὥς ἔλοι δόρει·
 καὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἐσβεσεν,
 ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἦν ὅδ' εἴληχεν τύχην,
 θανόντες ἂν προὔκειμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ,
 οὗτος δ' ἂν ἔξη. νῦν δ' ἐνῆλλαξεν θεὸς 1060
 τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ πόλιν καὶ πεσεῖν.
 ὦν οὐνεν' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων
 τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ,
 ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος 1065
 ὄρνισι φορβὴ παραλίῳις γενήσεται.
 πρὸς ταῦτα μῆδεν δεινὸν ἐξάρεος μένος.
 εἰ γάρ βλέποντος μὴ ἴδυνήθημεν κρατεῖν,
 πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, καὶ μὴ θέλῃς,
 χερσὶν παρενθύνοντες. οὐ γάρ ἔσθ' ὅπου 1070
 λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλῃς' ἐμῶν.
 καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἀνδρα δημότην
 μῆδεν δικαιοῦν τῶν ἐφ' ἐστωάτων κλύειν.
 οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
 φέροντ' ἂν, ἔνθα μὴ καθεστήκη δέος,
 οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι 1075
 μῆδεν φόβου πρόβλημα μῆδ' αἰδοῦς ἔχων.
 ἀλλ' ἀνδρα χρὴ, καὶ σῶμα γεννήσῃ μέγα,
 δοκεῖν πεσεῖν ἂν καὶ ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
 δέος γάρ ὃ πρόσσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ,
 σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο· 1080

ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἃ βούλεται παρῇ,
ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
ἐξ οὐρίων δραμουῖσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν.
ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
καὶ μὴ δοκῶμεν δρωῶντες ἂν ἡδόμεθα 1085
οὐκ ἀντιτίσειν αὐθις ἂν λυπώμεθα.

ἔρπει παραλλὰξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
αἰθων ὑβριστῆς, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ.
καὶ σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς. 1090

ΧΟ. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς
εἴτ' αὐτὸς ἐν θανουῖσιν ὑβριστῆς γένη.

ΤΕΥ οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
ὃς μηδὲν ὦν γοναῖσιν εἶθ' ἀμαρτάνει,
ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι 1095
τοιαῦθ' ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.

ἄγ', εἰπ' ἀπ' ἀρχῆς αὐθις, ἣ σὺ φῆς ἄγειν
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;
οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὥς αὐτοῦ κρατῶν;
ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν 1100
ἔξεστ' ἀνάσσειν ὦν ὅθ' ἥγαγ' οἰκοῖεν;

Σπάρτης ἀνάσσειν ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.
οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμησάι πλέον
ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός ἢ καὶ τῷδε σέ.

[ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπλευσας, οὐχ ὅλων 1105
στρατηγός, ὥστ' Αἰαντος ἡγεῖσθαι ποτε.]

ἀλλ' ὦνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
κόλαξ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς
εἶθ' ἄτερος στρατηγός, ἐς ταφὰς ἐγὼ
θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δέσας στόμα. 1110

- οὐ γὰρ τι τῆς σῆς οὔνεκ' ἐστρατεύσατο
 γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω,
 ἀλλ' οὔνεχ' ὅρκων οἷσιν ἦν ἐνώμοτος.
 σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἡξίου τοὺς μηδένας.
 πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν 1115
 καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε, τοῦ δὲ σοῦ φόφου
 οὐκ ἂν στραφεῖν, ὥς ἂν ἦς οἷός περ εἶ.
 ΧΟ. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλωῖσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
 τὰ σκληρὰ γὰρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ἦ, δάκνει.
 ΜΕ. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. 1120
 ΤΕΤ. οὐ γὰρ βάνανσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.
 ΜΕ. μέγ' ἂν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.
 ΤΕΤ. κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὥπλισμένῳ.
 ΜΕ. ἢ γλωσσά σου τὸν θυμὸν ὥς δεινὸν τρέφει.
 ΤΕΤ. ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν. 1125
 ΜΕ. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με;
 ΤΕΤ. κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ξῆς θανόν
 ΜΕ. θεὸς γὰρ ἐκσώξει με, τῷδε δ' οἴχομαι.
 ΤΕΤ. μή νυν ἀτίμα θεοῦς, θεοῖς σεσωσμένος.
 ΜΕ. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; 1130
 ΤΕΤ. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔῃς θάπτειν παρῶν.
 ΜΕ. τοὺς γ' αὐτοὺς αὐτοῦ πολεμίους· οὐ γὰρ καλόν.
 ΤΕΤ. ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔσθη ποτέ;
 ΜΕ. μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.
 ΤΕΤ. κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιοὺς ἠῤῥέθης. 1135
 ΜΕ. ἐν τοῖς δικασταῖς, κοῦκ ἐμοί, τόδ' ἐσφάλη.
 ΤΕΤ. πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.
 ΜΕ. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινί.
 ΤΕΤ. οὐ μᾶλλον, ὥς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.
 ΜΕ. ἔν σοι φράσω· τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτεόν. 1140

ΤΕΤ. ἀλλ' ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται.

ΜΕ. ἤδη πότ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασὺν
ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
ὃ φθιέγμ' ἂν οὐκ ἐνεῦρες, ἥνίκ' ἐν κακῷ
χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὕφ' εἵματος κρυφαῖς 1145
πατεῖν παρείχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.
οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα
σμικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας
χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλήν βοήν.

ΤΕΤ. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὕπωπα μωρίας πλέων, 1150
ὅς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
κατ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμφερῆς ἐμοὶ
ὀργήν θ' ὁμοῖος εἶπε τοιοῦτον λόγον,
ὄνθρωπε, μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος. 1155
τοιαυτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.
ὀρῶ δέ τοι νιν, κᾶστιν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἡνιξάμην;

ΜΕ. ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθοιτό τις
λόγοις κολάζειν ὃ βιάζεσθαι παρῇ. 1160

ΤΕΤ. ἄφερπέ νιν. κᾶμοι γὰρ αἰσχιστον κλύειν
ἄνδρὸς ματαίου φλαυρ' ἔπη μυθουμένον.

ΧΟ. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἁγῶν.
ἀλλ' ὥς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
σπεῦσον κοίλῃν κάπετόν τιν' ἰδεῖν 1165
τῷδ', ἐνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.

ΤΕΤ. καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίοι
πάρεισιν ἄνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ. 1170

ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
 ἱκέτης ἔφαψαι πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο.
 θάκει δὲ προστρόπαιος ἐν χερσὶν ἔχων
 κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτου,
 ἱκτῆριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ 1175
 βία σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
 κακὸς κακῶς ἄθαρτος ἐκπέσοι χθονὸς,
 γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος,
 αὐτῶς ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
 ἔχ' αὐτόν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδὲ σε 1180
 κινήσάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
 ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
 παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔς τ' ἐγὼ μολὼν
 τάφου μεληθῶ τῷδε, καὶν μηδεὶς ἐᾷ.

- ΧΟ. τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων
 ἐτέων ἀριθμὸς 1185
 τὰν ἅπανστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων
 μόχθων ἅταν ἐπάγων
 ἀν' εὐρώῃη Τροίαν, 1190
 δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων;
 ὄφειλε πρότερον αἰθέρα δῦναι μέγαν ἢ τὸν
 πολύκοινον Ἄϊδαν 1192
 κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὀπλῶν 1195
 Ἑλλάσι κοινὸν Ἄρη.
 ἰὼ πόνοι πρόπονοι.
 κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.
 ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων
 οὔτε βαθειᾶν κυλίκων 1200

1185 — 1191. = 1192 — 1198.

1199 — 1210. = 1211 — 1222.

νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,
οὔτε γλυκὺν αὐλῶι ὄτοβον
δύσμορος οὔτ' ἐννυχίαν
τέρψιν ἰαύειν.

ἑρώτων δ' ἑρώτων ἀπέπαυσεν, ὦμοι. 1205

κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,

ἅει πυκναῖς δρόσοις

τεγγόμενος κόμας,

λυγρᾶς μνήματα Τροίας.

1210

καὶ πρὶν μὲν ἐξ ἐννυχίου

δείματος ἦν μοι προβολὰ

καὶ βελέων θούριος Αἴας·

νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῶ

δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν

1215

τέρψις ἐπέσται;

γενοίμαν ἵν' ὑλᾶεν ἐπεστι πόντου

πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν

ὑπὸ πλάκα Σουνίου,

1220

τὰς ἱερὰς ὅπως

προσείπομεν Ἀθάνας.

TET. καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην

Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὀρμώμενον·

δῆλος δέ μοῦστί σκαιὸν ἐκλύσων στόμα. 1225

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι

τλῆναι καθ' ἡμῶν. ᾧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν;

σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω,

ἧ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο

ὑψηλ' ἐκόμπεις κάπ' ἄκρων ὠδοιπόροις, 1230

οὔτ' οὐδὲν ὦν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ,

κοῦτε στρατηγούς οὔτε ναυάρχους μολεῖν
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω,
 ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὥς σὺ φῆς, Αἴας ἐπλεῖ.
 τὰυτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;
 πολὺ κέκραγας ἀνδρὸς ᾧδ' ὑπέφθονα; 1236
 ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος οὔπερ οὐκ ἐγώ;
 οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε;
 πικροὺς εἰργμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
 ἄγωνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε, 1240
 εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί,
 κοῦκ ἀρκέσει ποθ' ὑμῖν οὐδ' ἡσσημένοις
 εἴκειν ἅ τοῖς πολλοῖσιν ἥρεσκεν κριταῖς,
 ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτε που
 ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι. 1245
 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε
 κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
 εἰ τὸν δίκη νικῶντας ἐξωθήσομεν
 καὶ τοὺς ὀπισθεν ἐς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς
 οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι, 1251
 ἀλλ' οἱ φρονούντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾷς ὄμῳς
 μᾶστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
 καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον 1255
 ὀρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτῇσει τινά·
 ὃς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,
 θαρσῶν ὑβρίζεις κᾶξελευθεροστομεῖς.
 οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὃς εἰ φύσιν
 ἄλλον τίν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1260
 ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;

σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαῖω.

ΧΟ. εἴθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν·
τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶον φράσαι. 1265

ΤΕΤ. φεῦ· τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦς' ἀλίσκεται,
εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
Αἴας, ἔτ' ἰσχει μνηστίν, οὗ σὺ πολλάκις
τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δόρει·
ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα. 1271
ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδὲν, ἥνικα
ἐρκέων ποθ' ὑμᾶς οὔτος ἐγκεκλημένους,
ἤδη τὸ μῆδεν ὄντας, ἐν τροπῇ δορός 1275
ἐρρύσαςτ' ἐλθὼν μουῖνος, ἀμφὶ μὲν νεῶν
ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις
πυρός φλέγοντος, ἐς δὲ ναυτικὰ σκάφη
πηδῶντος ἄρδην Ἑκτορος τάφρων ὕπερ;
τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; οὐχ ὅδ' ἦν ὁ θρῶν τάδε,
ὃν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί; 1281
ἄρ' ὑμῖν οὔτος ταῦτ' ἔδρασεν ἐνδίκαι;
χῶτ' ἀνθις αὐτὸς Ἑκτορος μόνος μόνου,
λαχῶν τε κἀκέλευστος, ἦλθ' ἐναντίος,
οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς, 1285
ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὅς εὐλόφου
κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν;
ὅδ' ἦν ὁ πράσσω ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρῶν,
ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς·
δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290
οὐκ οἶσθα σοῦ πατρὸς μὲν ὅς προὔφν πατήρ

ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα,
 Ἀτρεά δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε δυσσεβέστατον,
 προδέντ' ἀδελφῷ δειπνον οἰκείων τέκνων;
 αὐτός δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσης, ἐφ' ἣ 1295
 λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιλύσας πατὴρ
 ἐφῆκεν ἑλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.

τοιοῦτος ὢν τοιῷδ' ὄνειδίξεις σποράν;
 ὃς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
 ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἐμὴν 1300
 ἴσχει ξύννευνον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν
 βασιλεία, Λαομέδοντος· ἔκκριτον δὲ νιν
 δώρημ' ἐκείνῳ ἔδωκεν Ἀλκμήνης γόνος.

ἄρ' ὦδ' ἀριστος ἐξ ἀριστερίων δυοῖν 1304
 βλαστὸν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος,
 οὓς νῦν σὺ τοιοῦσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
 ὦθεις ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων;
 εὔ νυν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
 βαλεῖτε χῆμας τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους.

ἐπεὶ καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ 1310
 θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ
 γυναικὸς, ἣ σοῦ σοῦ θ' ὁμαίμονος λέγω;
 πρὸς ταῦθ' ὄρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν.
 ὥς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ ἔμολ' ἑρασύς. 1315

ΧΟ. ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς,
 εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.

ΟΔ. τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἡσθόμην
 βοὴν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.

ΑΓ. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους, 1320
 ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;

- ΟΔ. ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
κλύοντι φλαῦρα συμβαλεῖν ἐπη κακά.
- ΑΓ. ἤκουσεν αἰσχρά· δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.
- ΟΔ. τί γὰρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν;
- ΑΓ. οὐ φησ' εἶσεν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς 1326
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.
- ΟΔ. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τάληθ' ἢ φίλῳ
σοὶ μηδὲν ἥσσον ἢ πάρος ξυνηρετεῖν;
- ΑΓ. εἶπ'· ἢ γὰρ εἶην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ 1330
φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.
- ΟΔ. ἄκουέ νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς θεῶν
μὴ τλῆς ἄθαρπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν·
μηδ' ἢ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. 1335
κάμοι γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ κ' ἠράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὀπλων,
ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
οὐκ ἀντατιμάσασαιμ' ἂν, ὥστε μὴ λέγειν
ἐν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι 1340
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι·
οὐ γὰρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
φθείροις ἄν. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῆς. 1345
- ΑΓ. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί·
- ΟΔ. ἔγωγ'· ἐμίσουν δ', ἥνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.
- ΑΓ. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή;
- ΟΔ. μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδῃ, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
- ΑΓ. τὸν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥάδιον. 1350
- ΟΔ. ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.

- ΑΓ. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.
 ΟΔ. παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικῶμενος.
 ΑΓ. μέμνησ' ὁποῖω φωτὶ τὴν χάριν διδῶς.
 ΟΔ. ὅδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γευναιὸς ποτ' ἦν. 1355
 ΑΓ. τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ᾧδ' αἰδεῖ νέκυν;
 ΟΔ. νικᾷ γὰρ ἀρετὴ με τῆς ἐχθρας πολὺ.
 ΑΓ. τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτῶν.
 ΟΔ. ἢ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καὶθις πικροί.
 ΑΓ. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κταῖσθαι φίλους; 1360
 ΟΔ. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φίλῳ ψυχὴν ἐγώ.
 ΑΓ. ἡμᾶς σὺ δειλούς τῇδε θῆμέρα φανείς.
 ΟΔ. ἄνδρας μὲν οὖν Ἑλλησι πᾶσιν ἐνδίκους.
 ΑΓ. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἕαν;
 ΟΔ. ἐγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἴξομαι. 1365
 ΑΓ. ἢ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.
 ΟΔ. τῷ γὰρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ μαντῷ πονεῖν;
 ΑΓ. σὺν ἄρα τοῦργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
 ΟΔ. ὥς ἂν ποιήσης, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει.
 ΑΓ. ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὥς ἐγὼ 1370
 σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῇσδε καὶ μείζω χάριν,
 οὗτος δὲ κάκει κἀνθάδ' ὦν ἔμοιγ' ὁμῶς
 ἐχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἐξεσθ' ἃ χρῆς.
 ΧΟ. ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
 φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνὴρ. 1375
 ΟΔ. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τὰπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι
 ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦ, τοσούνδ' εἶναι φίλος.
 καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
 καὶ ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσων
 χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς. 1380
 ΤΕΤ. ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι

λόγοισι· καὶ μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ.
 τούτῳ γὰρ ὦν ἐχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ
 μόνος παρῆστος χερσὶν, οὐδ' ἔτλης παρῶν
 θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα, 1385

ὥς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολῶν,
 αὐτὸς τε χῶ ξύναιμος ἠθελησάτην
 λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ.
 τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ
 μνήμων τ' Ἐρινὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη 1390
 κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἤθελον
 τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.

σὲ δ', ὦ γεραίου σπέρμα Λαέρτου πατρὸς,
 τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἑᾶν,
 μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ· 1395
 τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε, καὶ τινα στρατοῦ
 θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
 ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
 ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὦν ἐπίστασο.

ΟΔ. ἀλλ' ἤθελον μὲν· εἰ δὲ μή' στί σοι φίλον 1400
 πρᾶσσειν τὰδ' ἡμᾶς, εἴμ', ἐπαινέσας τὸ σόν.

ΤΕΤ. ἄλκις· ἥδη γὰρ πολλὺς ἐκτέταται
 χρόνος· ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον
 χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
 τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὀσίων 1405
 θέσθ' ἐπίκαιρον·

μία δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ἱλὴ
 τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω.
 παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις,
 φιλότῃτι θυγῶν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ 1410
 τάσδ' ἐπικούφιζ'· ἔτι γὰρ θερμοαὶ

σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
 μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς, φίλος ὅστις ἀνὴρ
 φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω,
 τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ 1415
 κοῦθενί πω λῶονι θνητῶν.

ΧΟ. ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν
 γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις
 τῶν μελλόντων ὅ τι πράξει.

Post 1416 sequebatur Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε γυνῶ.

Π.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΑΤΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ.

Υπόκειται ὡδε τροφεὺς δεικνὺς Ὀρέστη τὰ ἐν Ἀργεῖ, μικρὸν γὰρ αὐτὸν ὄντα κλέψασα ἡ Ἥλεκτρα, ἥνίκα ὁ πατήρ ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, δέισασα μὴ καὶ αὐτὸν κτείνωσιν. ὁ δὲ ὑπεξέθετο αὐτὸν εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον· νῦν δὲ μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἐπανιὼν σὺν αὐτῷ πρὸς τὸ Ἀργος δεικνυσὶν αὐτῷ τὰ ἐν Ἀργεῖ.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἀργεῖ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ὀρέστου.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ω τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
 Ἀγαμέμνωνος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
 παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' αἰεί.
 τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος οὐπόθεις τόδε,
 τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης· 5
 αὕτη δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
 ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερεᾶς δ' ὅδε
 Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός· οἱ δ' ἰκάνομεν,
 φάσκειν Μυκῆνας τὰς πολυχρύσους ὄρᾱν,
 πολὺφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε, 10
 ὅθεν σε πατὴρ ἐκ φονῶν ἐγὼ ποτε
 πρὸς σῆς ὀμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν
 ἤνεγκα κᾶξέσωσα κᾶξεθρεψάμην
 τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
 νῦν οὖν, Ὀρέστα καὶ σὺ φίλτατε ξένων 15
 Πυλάδῃ, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·
 ὥς ἡμῖν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
 ἔῶα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῇ
 μέλαινά τ' ἄστρον ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
 πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης, 20
 ξυνάπτετον λόγοισιν· ὥς ἐνταῦθ' ἔβης

ἴν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, καὶ ἢ γέρον, 25
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
ἀλλ' ὀρθὸν οὐς ἴστησιν, ὡσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καὶ τοὺς ἐν πρώτοις ἐπει-
τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω, σὺ δὲ
ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς, 30
εἰ μὴ τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἰκόμην τὸ Πυθικὸν
μαντεῖον, ὥς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὶ
δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
χρηὶ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος ὦν πεύσει τάχα· 35
ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ
δόλοισι κλέψαι χεῖρὸς ἐνδίκους σφαγὰς.
ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
σὺ μὲν μολὼν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον, 40
ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμῖν ἀγγείλῃς σαφῆ.
οὐ γάρ σε μὴ γήρα τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
γνώσ' οὐδ' ὑποπτέουσιν ὧδ' ἡνθισμένον.
λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἰ
Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἦκων· ὁ γὰρ
μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. 46
ἄγγελλε δ' ὅρκον προστιθεῖς ὀθούνεκα
τέττην' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχληάτων
δίφρων κυλισθεῖς· ὧδ' ὁ μῦθος ἐστιάτω 50

ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὥς ἐφίετο,
 λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
 στέφαντες, εἴτ' ἄφορρον ἤξομεν πάλιν,
 τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένον χειροῖν,
 ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἰσθ' αἰ μοι κεκρυμμένον, 55
 ὅπως λόγῳ κλέπτουντες ἠδεῖαν φάτιν
 φέρωμεν αὐτοῖς τοῦμόν ὥς ἔρρει δέμας
 φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.
 τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανῶν
 ἔργοισι σωθῶ κάξενέγκωμαι κλέος; 60
 δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
 ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
 λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ', ὅταν δόμους
 ἔλθωσιν αὐθις, ἐκτετίμηνται πλέον·
 ὥς αἶμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἅπο 65
 δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὥς λάμψειν ἔτι.
 ἀλλ', ὦ πατρῷα γῇ θεοὶ τ' ἐγγῶριοι,
 δεξασθῆ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
 σὺ τ', ὦ πατρῶον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
 δίκη καθαρτῆς πρὸς θεῶν ὠρμημένος· 70
 καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλῃτε γῆς,
 ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.
 εἰρηκα μὲν νυν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
 τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρηῆσαι χρέος.
 νῶ δ' ἔξιμεν· καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσιν 75
 μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ μοι μοι.

ΠΑΙ. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
 ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθ' εἶσθαι· τέκνον.

- ΟΡ. ἄρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἥλέκτρα; θέλεις 80
μείνωμεν αὐτοῦ ἀνακούσωμεν γόων;
- ΠΑΙ. ἤκιστα. μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Δοξίου
πειρώμεθ' ἔρδειν ἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν,
πατρὸς χέοντες λουτρά· ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.
- ΗΛ. ὦ φάος ἀγνὸν 86
καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀῆρ· ὥς μοι
πολλὰς μὲν θρηήνων ὥδ' αἶς,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ἥσθου
στέρνων πληγὰς αἵμασσομένων,
ὅπότεν δυοφερὰ νύξ ὑπολειφθῇ·
τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγερά
ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνώ
πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν 95
φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
μήτηρ δ' ἡμὴ χῶ κοινολεχῆς
Αἰγισθοῦ ὅπως δρῶν ὑλοτόμοι
σχίζουσι κάρη φονίῳ πελέκει
κοῦδεις τούτων οἶκος ἀπ' ἄλλης 100
ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
ἀλλ' οὐ μὲν δὴ
λήξω θρηήνων στυγερῶν τε γόων,
ἔς τ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρον 105
ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμᾶρ,
μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδῶν
ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῶων

86 — 89. = 103 — 106.

πρὸ θυρῶν ἤχῳ πᾶσι προφωνεῖν.
 ὦ δῶμ' Ἀλδου καὶ Περσεφόνης, 110
 ὦ χθόνι' Ἑρμῇ καὶ πότνι' Ἀρὰ,
 σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἑρινύες,
 [αἱ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾷτ',]
 ἔλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς 115
 φόνον ἡμετέρου,
 καὶ μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.
 μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι στωκῶ
 λύπης ἀντίρροπον ἄχθος. 120

ΧΟΡΟΣ.

ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτας
 Ἥλέκτρα ματρὸς, τίν' αἰὶ
 τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν
 τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεώτατα
 ματρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα 125
 κακᾶ τε χειρὶ πρόδοτον; ὥς ὁ τάδε πορῶν
 ὅλοιτ', εἰ μοι θέμις τάδ' ἀνδᾶν.

ΗΛ. ὦ γενέθλα γενναίων
 ἦκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον. 130
 οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὐ τί με
 φυγγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
 μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στενάχειν πατέρ' ἄθλιον.
 ἀλλ' ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
 ἑᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν, 135
 αἰαῖ, ἱκνοῦμαι.

ΧΟ. ἀλλ' οὗτοι τόν γ' ἐξ Αἴδα
 παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν-

113. Post ὁρᾷτε sequebatur τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους.

121 — 136. = 137 — 152.

στάσεις οὔτε γόοισιν οὔτ' ἦνταις.
 ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον 140
 ἄλγος αἰεὶ στενάχουσα διόλλυσαι,
 ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν.
 τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει;

ΗΛ. νήπιος ὅς τῶν οἰκτρῶς 145
 οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
 ἀλλ' ἐμέ γ' ἂ στυγέουσ' ἄραρεν φρένας,
 ἂ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται,
 ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
 ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν,
 αἶτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ 151
 αἰαῖ δακρυεῖς.

ΧΟ. οὔτοι σοὶ μούνα, τέκνον.
 ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
 πρὸς ὃ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ, 155
 οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονὰ ξύναιμος,
 οἷα Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάνασσα,
 κρυπτὰ τ' ἀχέων ἐν ἡβῇ
 ὄλβιος, ὃν ἂ κλεινὰ 150
 γὰ ποτὲ Μυκηναίων

δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὐφροني
 βήματι μολόντα τάνδε γὰρ Ὀρέσταν.
 ΗΛ. ὃν γ' ἐγὼ ἀκάματα προσμένουσ', ἄτεκνος,
 τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἶχῳ, 165
 δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
 οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὃ δὲ λάθεται
 ὦν τ' ἔπαθ' ὦν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ
 ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; 170

153 — 172. = 173 — 192.

ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ,
ποθεῖν δ' οὐκ ἄξιοι φανῆναι.

ΧΟ. θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον
ἔτι μέγας οὐρανῷ
Ζεὺς, ὃς ἔφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει. 175
ὧ τὸν ὑπεραλγῇ χόλον νέμουνσα
μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάθου.
χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός.
οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίδα 180
βούνομον ἔχων ἀκτὰν

παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσει.
ΗΛ. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη 185
βίотος ἀνέλπιστος, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ.
ἄτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι,
ἅς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίστανται,
ἀλλ' ἀπερεῖ τις ἔποικος ἀναξία
οἰκονομῷ θαλάμους πατρὸς, ὧδε μὲν 190
ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,
κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις.

ΧΟ. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδὰ,
οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῷαις 195
ὅτε οἱ παργάλων ἀνταῖα
γενύων ὠρμάθη πλαγὰ.
δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
μορφὰν, εἴτ' οὖν θεὸς εἴτε βροτῶν
ἦν ὁ ταῦτα πράσσων. 200

ΗΛ. ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἡμέρα
193 — 212. = 213 — 232.

ἐλθοῦς· ἐχθίστα δὴ μοι·
ὦ νῦξ, ὦ δειπνων ἀρρήτων
ἐκπαγλ' ἄχθη·

τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ 205
θανάτους αἰκεῖς διδύμειν χεῖροιν,
αἶ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον πρόδοτον, αἶ μ'
ἀπώλεσαν·

οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος 210
ποινίμα πάθεα παθεῖν πόροι,
μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονάατο
τοιᾶδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΧΟ. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν.
οὐ γνόμην ἰσχεις ἐξ οἴων
τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας 215
ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;
πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
σᾶ δυσθύμῳ τίκτους' αἶε
ψυχᾶ πολέμους· τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς
οὐκ ἐριστὰ πλάθειν. 220

ΗΛ. δεινοῖς ἤναγκάσθην, δεινοῖς·
ἐξοιδ', οὐ λάθει μ' ὄργα.
ἀλλ' ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω
ταύτας ἄτας, 225
ὄφρα με βίος ἔχη.
τίνι γάρ ποτ' ἂν, ὦ φίλῃ γενέθλα,
πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος, τίνι φρονοῖντι
καίρια;

ἄνετέ μ' ἄνετε, παράγοροι. 230
τάδε γὰρ ἄλυστα κεκλήσεται·
οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι

ἀνὰριθμος ὥδε θρήνων.

ΧΟ. ἀλλ' οὖν εὐνοία γ' ἀνδῶ,
μάτηρ ὥσεί τις πιστὰ,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις. 235

ΗΛ καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφν; φέρε,
πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
μήτ' εἶην ἐντιμος τούτοις
μήτ', εἰ τῷ πρόσκειμαι χρηστῷ, 240
ξυνναίοιμ' εὖκηλος, γονέων
ἐκτίμους ἰσχουσα πτέρυνγας
ὀξυτόνων γόων.

εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γὰρ τε καὶ οὐδὲν ὦν
κείσεται τάλας, 245

οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἂν αἰδῶς
ἀπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν. 250

ΧΟ. ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα
καὶ τοῦμὸν αὐτῆς ἤλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα· σοὶ γὰρ ἐψόμεσθ' ἅμα.

ΗΛ. αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις ὀδυροεῖν ὑμῖν ἄγαν. 255
ἀλλ' ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δοῦν,
σύγγνωτε. πῶς γὰρ ἦτις εὐγενὴς γυνή,
πατρῷ ὀρῶσα πῆματ', οὐ δρώη τὰδ' ἂν,
ἀγὼ κατ' ἡμᾶς καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ
θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὀρῶ; 260
ἢ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἢ μ' ἐρείνατο,
ἐχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν

ἐν τοῖς ἐμαυτῆς τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
 ξύνειμι, καὶ τῶνδ' ἄρχομαι καὶ τῶνδ' μοι
 λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει. 26
 ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
 ὅταν θρόνοις Αἰγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
 τοῖσιν πατρώοις, εἰσίδω δ' ἐσθῆματα
 φοροῦντ' ἐκείνῳ ταῦτά, καὶ παρεστίους
 σπένδοντα λοιβὰς ἐνθ' ἐκείνου ὤλεσεν, 27
 ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
 τὸν αὐτοέντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς
 ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, μητέρ' εἰ χρεῶν
 ταύτην προσανδᾶν τῷδε συγκοιμημένην·
 ἢ δ' ὧδε τλήμων ὥστε τῷ μιάστορι 27
 ξύνεστ', Ἐρινὺν οὕτιν' ἐκφοβουμένη·
 ἀλλ' ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
 εὐροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ἣ τότε
 πατέρα τὸν ἄμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν,
 ταύτῃ χοροὺς ἴσθησι καὶ μηλοσφαγεῖ 28
 θεοῖσιν ἔμμην' ἱρὰ τοῖς σωτηρίοις.
 ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἢ δύσμορος κατὰ στέγας
 κλάω, τέτηκα, κάπικωκύω πατρὸς
 τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην
 αὐτὴ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
 τοσόδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει. 28
 αὕτη γὰρ ἢ λόγοισι γευναία γυνή
 φωνοῦσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακὰ,
 ὦ δύσθεον μίσσημα, σοὶ μόνη πατὴρ
 τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὕτις ἐν πένθει βροτῶν
 κακῶς ὅλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ 29
 τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.

τάδ' ἐξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
 ἤξοντ' Ὀρέστην· τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
 βοᾷ παραστᾶς, οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία; 295
 οὐ σὺν τόδ' ἐστὶ τοῦργον, ἥτις ἐκ χειρῶν
 κλέψας Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
 ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην.
 τοιαῦθ' ὕλακτεῖ, σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας
 ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτ' ἀνυμφίος παρῶν, 300
 ὁ πάντ' ἀναλκίς οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
 ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
 ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' αἰεὶ
 παυστήρ' ἐφήξειν ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
 μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι τὰς οὔσας τέ μου
 καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. 306

ἐν οὖν τοιοῦτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
 οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοι κακοῖς
 πολλή 'στ' ἀνάγκη κάπιτηδεύειν κακά.

ΧΟ. φέρ' εἰπὲ, πότερον οὗτος Αἰγίσθου πέλας 310
 λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;

ΗΛ. ἢ κάρτα. μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας,
 θυραῖον οἴχνειν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.

ΧΟ. ἢ καὶ ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
 τοὺς σοὺς ἱκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει;

ΗΛ. ὥς νῦν ἀπόντος ἱστόρει τί σοι φίλον. 316

ΧΟ. καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φῆς,
 ἤξοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.

ΗΛ. φησὶν γε· φάσκων δ' οὐδὲν ὦν λέγει ποιεῖ.

ΧΟ. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρῶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.

ΗΛ. καὶ μὴν ἐγὼ γ' ἔσωσ' ἐκείνου οὐκ ὀκνῶ. 321

ΧΟ. θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥστ' ἄρκειν φίλοις.

- ΗΛ. πέποιθ', ἐπεὶ τὰν οὐ μακρὰν ἔξω·ν ἔγω·.
 ΧΟ. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μὴδέν· ὥς δόμων ὄρω
 τὴν σὴν ὄμαιμον, ἐκ πατρὸς ταύτου φύσιν, 325
 Χρυσόθεμιν, ἐκ τε μητρὸς, ἐντάφια χερσὶν
 φέρουσάν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

- τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
 ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν,
 κοῦδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις 330
 θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
 καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κάματον, ὅτι
 ἀλγῶ πλὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἄν, εἰ σθένος
 λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἄν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
 νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ, 335
 καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μὴ-
 τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν.
 καίτοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ἧ' γὰρ λέγω,
 ἀλλ' ἧ' σὺ κρίνεις. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
 ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα. 340
 ΗΛ. δεινόν γέ σ' οὔσαν πατρὸς οὗ σὺ παῖς ἔφυς,
 κείνου λεληῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
 ἅπαντα γάρ σοι τὰμὰ νοουθετήματα
 κείνης διδάκτ'α, κοῦδέν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
 ἔπειθ' ἑλοῦ γε θάτερόν, ἧ' φρονεῖν κακῶς, 345
 ἧ' τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν·
 ἧτις λέγεις μὲν ἀρτίως ὥς, εἰ λάβοις
 σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδειξείας ἄν·
 ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης
 οὔτε ξυνέρδεις τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις. 350
 οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;

ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
 κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων.
 οὐ ξῶ; κακῶς μὲν, οἷδ', ἐπαρκοῦντως δ' ἐμοί.
 λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι 355
 τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
 σὺ δ' ἡμῖν ἢ μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ,
 ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἂν ποτ', οὐδ' εἰ μοι τὰ σά
 μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδαῖς, 360
 τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
 τράπεξα κείσθω καὶ περιρρεῖται βίος.
 ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦμὲ μὴ λυπεῖν μόνον
 βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
 οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' οὔσα. νῦν δ' ἐξὸν
 πατρὸς 365

- πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλησθαι, καλοῦ
 τῆς μητρός. οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακῇ,
 θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σοὺς.
 XO. μηδὲν πρὸς ὀργὴν πρὸς θεῶν· ὥς τοῖς λόγοις
 ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις 370
 τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.
 XP. ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἡθιὰς εἰμί πως
 τῶν τῆσδε μύθων· οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
 εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
 ἤκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων.
 HA. φέρ' εἰπέ δὴ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνδέ μοι 376
 μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντίποιμ' ἔτι.
 XP. ἀλλ' ἔξερω τοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
 μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
 ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μὴ ποθ' ἡλίου 380
 5*

- φῆγγος προσόψει, ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεί
 στέγη χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά.
 πρὸς ταῦτα φράξου καὶ με μὴ ποθ' ὕστερον
 παθοῦσα μέμψη. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.
 ΗΛ. ἦ ταῦτα δὴ με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; 385
 ΧΡ. μάλισθ'· ὅταν περ οἶκαδ' Αἰγισθοῦς μόλῃ.
 ΗΛ. ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὔνεκ' ἐν τάχει.
 ΧΡ. τί ν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;
 ΗΛ. ἐλθεῖν ἐκεῖνον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.
 ΧΡ. ὅπως πάθῃς τί χροῆμα; ποῦ ποτ' εἰ φρενῶν; 390
 ΗΛ. ὅπως ἄφ' ὑμῶν ὥς προσωτάτω φύγω.
 ΧΡ. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνεῖαν ἔχεις;
 ΗΛ. καλὸς γὰρ οὐμὸς βίωτος ὥστε θαναμάσαι.
 ΧΡ. ἀλλ' ἦν ἂν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.
 ΗΛ. μὴ μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακῇν. 395
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν
 ΗΛ. σὺ ταῦτα θάωπευ'· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.
 ΧΡ. καλὸν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.
 ΗΛ. πεσοῦμεθ', εἰ χροῆ, πατρὶ τιμωρούμενοι.
 ΧΡ. πατήρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει. 400
 ΗΛ. ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη πρὸς κακῶν ἐπανέσαι.
 ΧΡ. σὺ δ' οὐχὶ πείσεις καὶ συναινέσεις ἐμοί;
 ΗΛ. οὐ δῆτα. μὴ πῶ νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή.
 ΧΡ. χωρήσομαί τᾶρ' οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ.
 ΗΛ. ποῦ δ' ἐμπορεύει; τῷ φέρεις τὰδ' ἐμπυρα; 405
 ΧΡ. μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεύσαι χοάς.
 ΗΛ. πῶς εἶπας; ἦ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;
 ΧΡ. ὃν ἔκταν' αὐτή. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.
 ΗΛ. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;
 ΧΡ. ἐκ δειμάτος του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί. 410

- ΗΛ. ὦ θεοὶ πατρῶοι, συγγένεσθέ γ' ἄλλὰ νῦν.
 ΧΡ. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;
 ΗΛ. εἰ μοι λέγοις τὴν ὕψιν, εἴποιμ' ἂν τότε.
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.
 ΗΛ. λέγ' ἄλλὰ τοῦτο. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι 415
 ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς.
 ΧΡ. λόγος τις αὐτὴν ἔστιν εἰσιδεῖν πατρὸς
 τοῦ σοῦ τε κάμου δευτέραν ὁμιλίαν
 ἐλθόντος ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέστιον
 πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον οὐφόρει ποτὲ 420
 αὐτὸς, τανῦν δ' Αἰγισθοῦ· ἐκ δὲ τοῦδ' ἄνω
 βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν, ὃ κατὰ σκιον
 πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
 τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἥλιω
 δείκνυσι τοῦναρ, ἔκλυον ἔξηγουμένον. 425
 πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
 πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
 πρὸς νῦν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν
 ἔμοι πιθέσθαι μηδ' ἀβουλίας πεσεῖν·
 εἰ γάρ μ' ἀπώσῃ, σὺν κακῷ μέτει πάλιν. 430
 ΗΛ. ἀλλ', ὦ φίλη, τούτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν
 τύμβῳ προσάψῃς μηδέν· οὐ γάρ σοι θέμις
 οὐδ' ὅσιον ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς Ἰστάναι
 κτερίσματ' οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί·
 ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει 435
 κρύψον νιν, ἔνθα μὴ ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
 τούτων πρόσσεισι μηδέν· ἀλλ' ὅταν θάνῃ,
 κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωξέσθω κάτῳ.
 ἀρχὴν δ' ἂν, εἰ μὴ τλημονεστάτῃ γυνῇ
 πασῶν ἐβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοᾶς 440

οὐκ ἂν ποθ' ὄν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε.
 σκέψαι γὰρ εἰ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
 γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξεσθαι νέκυς
 ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενῆς,
 ἐμασχαλίσθη καπλὶ λουτροῖσιν κάρῃ 445
 κηλίδας ἐξέμαξεν. ἄρα μὴ δοκεῖς
 λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;
 οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
 τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φύβας
 κάμου ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
 ἄχω, θὸς αὐτῷ, τήνδ' ἀλιπαρῇ τρίχα 451
 καὶ ζῶμα τοῦμὸν οὐ χλιδαῖς ἡσκημένον.
 αἰτοῦ δὲ προσπίπνουσα γῆθεν εὐμενῇ
 ἡμῖν ἄρωγόν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν,
 καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χειρὸς 455
 ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδῖ,
 ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
 χειρσὶ στέφωμεν ἢ τανῦν δωροῦμεθα.
 οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κακύνω μέλον
 πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα. 460
 ὅμως δ', ἀδελφῇ, σοί θ' ὑπούργησον τάδε
 ἐμοὶ τ' ἄρωγὰ, τῷ τε φιλάτῳ βροτῶν
 πάντων, ἐν Αἰδοῦ κειμένῳ κοινῷ πατρί.
 ΧΟ. πρὸς εὐσέβειαν ἢ κόρη λέγει· σὺ δὲ,
 εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τάδε. 465
 ΧΡ. δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
 δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.
 πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
 σιγῇ παρ' ὑμῶν, πρὸς θεῶν, ἔστω, φίλαι·
 ὥς εἰ τάδ' ἢ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν 470

ΧΟ

δοκῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.
 εἰ μὴ ᾿γὼ παράφρων μάντις ἔφυν καὶ γνώμας
 λειπομένα σοφᾶς,
 εἶσιν ἅ πρόμαντις 475

Δίκα, δίκαια φερομένα χεροῖν κράτη-
 μέτεισιν, ὧ τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.
 ὕπεστί μοι θράσος,
 ἄδυπνόων κλύουσιν 480

ἄρτίως ὀνειράτων.
 οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας Ἑλλάνων
 ἄναξ,
 οὐδ' ἅ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφάκης γένυς,
 ἅ νιν κατέπεφνεν αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις. 486

ἦξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἅ δεινοῖς 488
 κρυπτομένα λόχοις 490

χαλκόπους Ἐρινύς.
 ἄλεκτρο' ἄννυφα γὰρ ἐπέβα μαιφόνων
 γάμων ἀμιλλήμαθ' οἷσιν οὐ θέμις.
 πρὸ τῶνδ' ἐτοίμ' ἔχει 495

— — — μήποθ' ἡμῖν
 ἀφεγῆς πελᾶν τέρας
 τοῖς θρωῶσι καὶ συνθρωῶσιν. ἦ τοι μαντεῖαι
 βροτῶν
 οὐκ εἶσιν ἐν δεινοῖς ὀνείροις οὐδ' ἐν θεσ-
 φάτοις, 500

εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει.
 ὦ Πέλοπος ἅ πρόσθεν 504

πολύπονος ἱππεῖα, 505
 ὥς ἔμολες αἰανῆς

472 — 487. = 488 — 503.

τᾷδε γὰρ.
 εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
 Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
 παγχρύσων ἐκ δίφρων
 δυστάνοις αἰκίαις
 πρόρριζος ἐκριφθεὶς,
 οὐ τί πω
 ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
 πολύπονος αἰκία.

510

515

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀνειμένη μὲν, ὥς ἔοικας, αὖ στρέφει.
 οὐ γὰρ πάρεστ' Αἰγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' αἰεὶ
 μή τοι θυραΐαν γ' οὔσαν αἰσχύνειν φίλους·
 νῦν δ' ὥς ἄπεστ' ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐντρέπει
 ἔμοῦ γε· καίτοι πολλὰ πρὸς πολλοὺς με δὴ
 ἐξεῖπας ὥς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης 521
 ἄρχω, καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
 ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω, κακῶς δέ σε
 λέγω κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.
 πατήρ γάρ, οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' αἰεὶ, 525
 ὥς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
 ἐξοῖδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.
 ἢ γὰρ Δίκη νιν εἶλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
 ἢ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦς' ἐτύγχανες·
 ἐπεὶ πατήρ σὸς οὗτος, ὃν θρηνεῖς αἰεὶ, 530
 τὴν σὴν ὄμαιμον μοῦνος Ἑλλήνων ἔτλη
 θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμῶν ἐμοὶ
 λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἢ τίκτους' ἐγώ.
 εἶεν, δίδαξον δὴ με τοῦ χάριν τίνων
 ἔθυσεν αὐτήν. πότερον Ἀργείων ἔρεῖς; 535

ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
 ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανῶν
 τᾶμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδ' ἐμοὶ δώσειν δίκην;
 πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ, 539
 οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
 καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν,
 ἢ τῶν ἐμῶν Αἰδῆς τίν' ἱμερον τέκνων
 ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλεον;
 ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
 παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν; 545
 οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρὸς·
 δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
 φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
 δύσθυμος· εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς 550
 γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγει.
 ἔρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ' ὥς ἄρξασά τι
 λυπηρόν, εἴτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὑπο·
 ἀλλ' ἦν ἐφῆς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ' ὑπερ
 λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ. 555
 καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δέ μ' ὥδ' ἀεὶ λόγους
 ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.
 ΗΑ. καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῆς κτεῖναι. τίς ἂν
 τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι,
 εἴτ' οὖν δικαίως εἴτε μή; λέξω δέ σοι 560
 ὥς οὐ δίκη γ' ἔκτεινας, ἀλλὰ σ' ἔσπασεν
 πειθῶ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν ξύνει.
 ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἀρτεμιν τίνος
 ποινὰς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
 ἢ γὰρ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν. 565

πατήρ ποθ' οὐμός, ὥς ἐγὼ κλύω, θεᾶς
 παίζων κατ' ἄλσος ἐξεκίνησεν ποδοῖν
 στικτὸν κερᾶσθην ἔλαφον, οὐ κατὰ σφαγὰς
 ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλὼν.
 καὶ τοῦδε μηνίσασα Λητώα κόρη 570
 κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὥς πατήρ ἀντίσταθμον
 τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην.
 ᾧδ' ἦν τὰ κείνης θυμάτ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
 ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον οὐδ' εἰς Ἴλιον.
 ἀνθ' ὧν βιασθεῖς πολλὰ ἀντιβὰς μόλις 576
 ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
 εἰ δ' οὔν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν, κείνον θέλων
 ἐπωφελῆσαι ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
 χοῆν αὐτὸν οὔνεκ' ἐκ σέθεν; ποῖω νόμῳ;
 ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς 580
 μὴ πῆμα στυγῇ καὶ μετὰ γνοίαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
 πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
 ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὔσαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν 585
 αἰσχίστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
 ἣτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὐ
 πατέρα τὸν ἄμυν πρόσθεν ἑξαπώλεσας.
 καὶ παιδοποιεῖς, τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
 καὶ εὐσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦς' ἔχεις. 590
 πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς,
 ὥς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
 αἰσχροῦς, ἔάν περ καὶ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὸν
 ἐχθροῖς γαμείσθαι τῆς θυγατρὸς οὔνεκα.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε, 595

ἢ παῖσαν ἵης γλῶσσαν ὥς τὴν μητέρα
 κακοστομοῦμεν. καὶ σ' ἐγώ γε δεσπότῃν
 ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,
 ἢ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἐκ τε σοῦ κακοῖς
 πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου. 600
 ὁ δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγών,
 τλήμων Ὀρέστης δυστυχῇ τρίβει βίον·
 ὃν πολλὰ δὴ μέ σοι τρέφειν μιάστορα
 ἐπιητιάσω· καὶ τόδ', εἶπερ ἔσθηνον,
 ἔδρων ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθι. τοῦδέ γ' οὔνεκα 605
 κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρῆς κακὴν
 εἴτε στόμαργον εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
 εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἰδρις,
 σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φῦσιν.
 ΧΟ. ὁρῶ μένος πνέουσιν· εἰ δὲ σὺν δίκη 610
 ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ.
 ΚΑ. ποίας δ' ἐμοὶ δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντίδος,
 ἣτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν,
 καὶ ταῦτα τηλικούτος; ἄρά σοι δοκεῖ
 χωρεῖν ἄν ἐς πᾶν ἔργον αἰσχύνῃς ἄτερ; 615
 ΗΛ. εὖ νυν ἐπίστω τῶνδε μ' αἰσχύνῃν ἔχειν,
 καὶ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ' ὀφθούνεκα
 ἔξωρα πράσσω· κούκ ἐμοὶ προσεικότα.
 ἄλλ' ἢ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σά
 ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δοῦναι βίᾳ. 620
 ΚΑ. αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκειται.
 ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς, ἢ σ' ἐγὼ καὶ τᾶμ' ἐπη
 καὶ τᾶργα τὰμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ.
 ΗΛ. σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς
 τοῦργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὐρίσκεται. 625

- ΚΑ. ἀλλ' οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἀρτεμιν θράσους
τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὐτ' ἂν Αἰγισθος μόλῃ.
- ΗΛ. ὀρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει, μεθεῖσά μοι
λέγειν ἢ χρῆζοιμ', οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν.
- ΚΑ. οὐκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς 630
θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;
- ΗΛ. ἐῶ, κελεύω, θῦε· μηδ' ἐπαιτιῶ
τοῦμὸν στόμ', ὥς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι.
- ΚΑ. ἐπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἢ παροῦσά μοι
πάγκαρπ', ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους 635
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ἃ νῦν ἔχω.
κλύοις ἂν ἦδη, Φοῖβε προστατήριε,
κεκρυμμένην μου βάξιν. οὐ γὰρ ἐν φίλοις
ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρόπει
πρὸς φῶς παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί, 640
μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
σπείρη ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.
ἀλλ' ὧδ' ἄκουε· τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω.
ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα
δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἄναξ, 645
εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλὰ, δὸς τελεσφόρα,
εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες·
καὶ μὴ με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες
δόλοισι βουλεύουσιν ἐμβαλεῖν, ἐφῆς,
ἀλλ' ὧδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεὲ βίῃ 650
δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
φίλοισί τε ξυνοῦσαν οἷς ξύνειμι νῦν
εἰήμεροῦσαν καὶ τέκνων ὄσων ἐμοί
δύσνοια μὴ πρόσσεστιν ἢ λύπη πικρά.
ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἀπολλόν, ἴλεως κλύων 655

δοῖς παῖσιν ἡμῖν ὥσπερ ἐξαιτούμεθα.
 τὰ δ' ἄλλα πάντα καὶ σιωπώσης ἐμοῦ
 ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι.
 τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν.

ΠΑΙ. ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς 660
 εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;

ΧΟ. τάδ' ἐστίν, ὦ ξέν'. αὐτὸς ἤκαστας καλῶς.

ΠΑΙ. ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
 κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.

ΧΟ. μάλιστα πάντων· ἦδε σοι κείνη πάρα. 665

ΠΑΙ. ὦ χαῖρ', ἄνασσα. σοὶ φέρων ἤκω λόγους
 ἠδέϊς φίλου παρ' ἀνδρὸς Αἰγίσθου θ' ὁμοῦ.

ΚΑ. ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
 πρωτίστα χορήξω τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν.

ΠΑΙ. Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, παῖγμα πορσύνων μέγα.

ΚΑ. τὸ ποῖον, ὦ ξέν'; εἶπέ. παρὰ φίλου γὰρ ὦν 671
 ἀνδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.

ΠΑΙ. τέθνηκ' Ὀρέστης· ἐν βραχεὶ ξυνθεις λέγω.

ΗΛ. οἷ' γὰρ τάλαιν', ὅλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΚΑ. τί φῆς, τί φῆς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε. 675

ΠΑΙ. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ πάλαί λέγω.

ΗΛ. ἀπωλύμην δύστηνος, οὐδέν εἰμ' ἔτι.

ΚΑ. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πράσσ', ἐμοὶ δὲ σὺ, ξεῖνε,
 τέληθῆς εἶπες, τῷ τρόπῳ διόλλυται;

ΠΑΙ. κάπεμπόμην πρὸς ταῦτα καὶ τὸ πᾶν φράσω. 680
 κείνος γὰρ ἐλθὼν ἐς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 πρόσχημ' ἀγῶνος Δελφικῶν ἀθλῶν χάριν,
 ὅτ' ἥσθητ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
 δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρῖσις,
 εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας· 685

δρόμου δ' ἰσώσας τ' ἀφέσει τὰ τέρματα
 νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
 ᾧ πῶς μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
 οὐκ οἶδα τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
 ἐν δ' ἴσθ'· ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς 690
 δρόμων διαύλων ἅθλ' ἅπερ νομίζεται,
 τούτων ἐνεγκῶν πάντα τὰ πινύκια
 ὠλβίζειτ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
 ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 Ἀγαμέμνονος στρατεύμ' ἀγείραντός ποτε. 695
 καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ὅταν δέ τις θεῶν
 βλάβη, δύναται ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν,
 κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἱππικῶν
 ἦν ἡλίου τέλλοντος ὠκύπους ἄγων,
 εἰσῆλθε πολλῶν ἄρματηλατῶν μέτα. 700
 εἰς ἦν Ἀχαιὸς, εἰς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
 Αἰβυες ξυρωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται·
 κάκεῖνος ἐν τούτοισι Θεσσαλὰς ἔχων
 ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
 ξανθαῖσι πώλοις· ἑβδομος Μάγνης ἀνὴρ· 705
 ὁ δ' ὄγδοος λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος·
 ἔνατος Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
 Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
 στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
 κλήρους ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους, 710
 χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἦξαν· οἱ δ' ἅμα
 ἵπποις ὁμοκλήσαντες ἡνίας χεροῖν
 ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
 κτύπου κροσσητῶν ἁρμάτων· κόνις δ' ἄνω
 φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι 715

φείδοντο κέντρων οὐδέν, ὥς ὑπερβάλαι
 χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά.
 ἑμοῦ γὰρ ἄμφι νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
 ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.
 κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων 720
 ἔχριμπτ' αἰεὶ σύριγγα, δεξιὸν τ' ἀνεῖς
 σειραῖον ἵππου εἶργε τὸν προσκείμενον.
 καὶ πρὶν μὲν ὄρθοι πάντες ἕστασαν δίφροι·
 ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
 πῶλοι βία φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς 725
 τελοῦντες ἔκτον ἑβδομόν τ' ἤδη δρόμον
 μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις·
 κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἐνὸς κακοῦ
 ἔθραυε κἀνέπιπτε, πᾶν δ' ἐπίμπλατο
 ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον. 730
 γνούς δ' οὐκ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
 ἔξω παρασπᾶ κἀνοκωχεύει παρεῖς
 κλύδων' ἐφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
 ἤλαννε δ' ἐσχατος μὲν, ὑστέρας ἔχων
 πῶλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων· 735
 ὅπως δ' ὄρᾳ μόνον νιν ἐλλειμμένον,
 ὅξυν δι' ὧτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
 πῶλοις διώκει, κἀξισώσαντε ζυγὰ
 ἤλαννέτην, τότε ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος
 κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων. 740
 καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
 ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὄρθος ἐξ ὄρθων δίφρων·
 ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
 κἀμπτοντος ἵππου λανθάνει στήλην ἄκραν
 παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας, 745

καὶ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ' ἐλίσσεται
 τμητοῖς ἱμάσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ
 πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
 στρατὸς δ' ὅπως ὄρα νιν ἐκπεπτωκότα
 δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν, 750
 οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ,
 φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
 σκέλη προφαίνων, ἐς τέ νιν διφρηλάται,
 μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον,
 ἔλυσαν αἵματηρόν, ὥστε μηδένα 755
 γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
 καὶ νιν πυρᾷ κέαντες εὐθύς ἐν βραχεὶ
 χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
 φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
 ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχῃ χθονός. 760
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὥς μὲν ἐν λόγῳ
 ἀλγεῖνᾶ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἶδομεν,
 μέγιστα πάντων ὧν ὅπῳ ἐγὼ κακῶν.
 ΧΟ. φεῦ φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπότησι τοῖς πάλαι
 πρόρριζον, ὥς ἔοικεν, ἐφθάρται γένος. 765
 ΚΛ. ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῇ λέγω,
 ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
 εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σῶζω κακοῖς.
 ΠΑΙ. τί δ' ὧδ' ἄθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;
 ΚΛ. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς 770
 πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται.
 ΠΑΙ. μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὥς ἔοικεν, ἤκομεν.
 ΚΛ. οὐτοὶ μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
 εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
 προσῆλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγῶς, 775

μαστιῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπεξενούτο· καὶ μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
ἐξηλθεν, οὐκέτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι
φόνους πατρῷους δαίν' ἐπηπείλει τελεῖν·
ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας 780
ἐμὲ στεγάζειν ἠδὺν, ἀλλ' ὁ προστατῶν
χρόνος διηγέ μ' αἰὲν ὥς θανουμένην.
νῦν δ' — ἡμέρα γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαί φόβου
πρὸς τῆσδ' ἐκείνου θ'. ἦδε γὰρ μελίων βλάβη
ξύνοικος ἦν μοι, τοῦμόν ἐκπίνουσ' αἰὲν 785
ψυχῆς ἄκρατον αἷμα — νῦν δ' ἐκγλά που
τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὔνεχ' ἡμερεύσομεν.

ΗΛ. οἴμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
Ὅρεστα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, ὅθ' ὥδ' ἔχων
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρός. ἄρ' ἔχει καλῶς; 790

ΚΛ. οὔτοι σύ· κείνος δ' ὧς ἔχει καλῶς ἔχει.

ΗΛ. ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.

ΚΛ. ἦκουσεν ὦν δεῖ ἀπεκύρωσεν καλῶς.

ΗΛ. ὑβρίξε· νῦν γὰρ εὐτυχούσα τυγχάνεις.

ΚΛ. οὔκουν Ὅρεστης καὶ σὺ παύσετον τάδε. 795

ΗΛ. πεπάνυμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.

ΚΛ. πολλῶν ἂν ἦκοις, ὦ ξέν', ἄξιός τυχεῖν,
εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.

ΠΑΙ. οὔκουν ἀποστείχοιμ' ἂν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.

ΚΛ. ἦκιστ'· ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ κατάρξει' ἂν 800
πράξιαις οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.

ἀλλ' εἰσιθ' εἰσω· τήνδε δ' ἐκτοθεν βοᾷν
ἔα τά θ' αὐτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

ΗΛ. ἄρ' ὑμῖν ὥς ἀλγοῦσα κώδυνωμένη
δεινῶς δακρυῦσαι ἀπικωκυῖσαι δοκεῖ 805

τὸν υἱὸν ἢ δύστηνος ὧδ' ὀλωλότα;
 ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ·
 Ὀρέστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανάων.
 ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχει φρενὸς
 αἶ μοι μόναι παρήσαν ἐλπίδων ἔτι, 810
 σὲ πατρὸς ἥξιν ζῶντα τιμωρόν ποτε
 κἀμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χορὴ μολεῖν;
 μόνῃ γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
 καὶ πατρός. ἤδη δεῖ με δουλεύειν πάλιν
 ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ 815
 φρονεῦσι πατρός. ἄρά μοι καλῶς ἔχει;
 ἀλλ' οὐ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
 ξύνοικος αὐτοῖς, ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
 παρεῖς' ἐμαντὴν ἄφιλος ἀνάνω βίον.
 πρὸς ταῦτα καινέτω τις, εἰ βαρύνεται, 820
 τῶν ἔνδον ὄντων· ὥς χάρις μὲν, ἣν κτάνῃ,
 λύπη δ', ἐὰν ζῷ· τοῦ βίου δ' οὐδείς πόθος.
 ΧΟ. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἣ ποῦ φαέθων Ἄλιος,
 εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες 825

κρύπτουσιν ἔκηλοι;

ΗΛ. αἶατ' αἶατ'.

ΧΟ. ὦ παῖ, τί δακρύεις;

ΗΛ. φεῦ.

ΧΟ. μηδὲν μέγ' αὖσης. 830

ΗΛ. ἀπολεῖς. ΧΟ. πῶς;

ΗΛ. εἰ τῶν φανερώς οἰχομένων εἰς Ἄιδαν ἐλπίδ'
 ὑπο-

σεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἔπεμ-
 βάσει. 836

824 — 836. = 837 — 848.

ΧΟ. οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις ἔρ-
κεσι κρυφθέντα γυναικῶν.

καὶ νῦν ὑπὸ γαίας

ΗΛ. αἰατ' αἰατ'. 840

ΧΟ. πάμπνυχος ἀνάσσει.

ΗΛ. φεῦ.

ΧΟ. φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γὰρ

ΗΛ. ἐδάμῃ. ΧΟ. ναί. 845

ΗΛ. οἶδ' οἶδ'· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν
πένθει· ἐμοὶ δ'
οὔτις ἔτ' ἔσθ'· ὅς γὰρ ἔτ' ἦν, φρεῦδος
ἀναρπασθεὶς.

ΧΟ. δειλαία δειλαίων κυρεῖς.

ΗΛ. κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ, 850

πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν

στυγνῶν τ' ἀχέων αἰῶνι.

ΧΟ. εἶδομεν ἀθρήνεις.

ΗΛ. μὴ μέ νυν μηκέτι
παραγάγῃς, ἵν' οὐ 855

ΧΟ. τί φῆς;

ΗΛ. πᾶρειςιν ἐλπίδων ἔτι κοινοτόκων

εὐπατρίδων τ' ἀρωγαί.

ΧΟ. πᾶσι θνατοῖς ἔφν μόρος. 860

ΗΛ. ἦ καὶ χαλάργοις ἐν ἀμίλλαις

οὔτως, ὥς κείνῳ δυστάνῳ,

τμητοῖς ὀλκοῖς ἐγκυῖρσαι;

ΧΟ. ἄσκοπος ἁ λῶβα.

ΗΛ. πῶς γὰρ οὔκ; εἰ ξένος 865

ἥτερ ἐμῶν χερῶν

849 — 859. = 860 — 870.

ΧΟ. παπαῖ.

ΗΛ. κέκευθεν, οὔτε του τάφου ἀντιάσας
οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.

870

ΧΡ. ὑφ' ἡδονῆς τοι, φιλιότη, διώκομαι
τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν.
φέρω γὰρ ἡδονάς τε κἀνάπαυλαν ὧν
πάρουθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.

ΗΛ. πόθεν δ' ἂν εὖροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;

870

ΧΡ. πάρεστ' Ὀρέστης ἡμῖν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ', ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσοράς ἐμέ.

ΗΛ. ἀλλ' ἢ μέμνης, ὦ τάλαινα, κἀπὶ τοῖς
σαυτῆς κακοῖσι κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;

880

ΧΡ. μὰ τὴν πατρώαν ἐστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τὰδ', ἀλλ' ἐκείνον ὡς παρόντα νῶν.

ΗΛ. οἴμοι τάλαινα· καὶ τίρος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσας' ὥδε πιστεύεις ἄγαν;

ΧΡ. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοῦκ ἄλλου σαφῇ
σημεῖ' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ.

885

ΗΛ. τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι
βλέψασα θάλλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;

ΧΡ. πρὸς νυν θεῶν ἄκουσον, ὡς μαθοῦσά μου
τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν ἢ μῶραν λέγῃς.

890

ΗΛ. σὺ δ' οὖν λέγ', εἰ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.

ΧΡ. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν ὅσον κατειδόμεν.

ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὄρῳ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρότους

πηγὰς γάλακτος καὶ περιστεφῇ κύκλῳ

895

πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρὸς.

ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ

μὴ ποῦ τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγγράμπτῃ βροτῶν.
 ὥς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδεσκόμην τόπον,
 τύμβου προσεΐσπον ἄσπον· ἐσχάτης δ' ὄρω
 πυρᾶς νεώρη βόστρυχον τετμημένον· 901
 κενὺς τάλαιν' ὥς εἶδον, ἐμπαλεῖ τί μοι
 ψυχῇ σύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
 πάντων Ὀρέστον τοῦθ' ὄρᾶν τεκμήριον·
 καὶ χερσὶ βαστάσασα δυσσημῶ μὲν οὐ, 905
 χαρᾶ δὲ πύμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.
 καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε' ἐξεπίσταμαι
 μὴ του τόδ' ἀγλαΐσμα πλὴν κείνου μολεῖν.
 τῷ γὰρ προσήκει πλὴν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε;
 κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι, 910
 οὐδ' αὖ σὺ· πῶς γάρ; ἢ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
 ἔξεστ' ἀκλαύτῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέργης.
 ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
 τοιαῦτα πράσσειν οὔτε δρωσ' ἐλάνθανεν·
 ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστον ταῦτα τὰπιτύμβια. 915
 ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
 οὐχ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.
 νῶν ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
 πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.
 ΗΛ. φεῦ, τῆς ἀνοίας ὥς σ' ἐποικτεῖρω πάλαι. 920
 ΧΡ. τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;
 ΗΛ. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει.
 ΧΡ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἃ γ' εἶδον ἐμφανῶς;
 ΗΛ. τέθνηκεν, ὦ τάλαινα· τὰκείνου δέ σοι
 σωτήρι' ἔρρει· μηδὲν ἐς κείνόν γ' ὄρα. 925
 ΧΡ. οἴμοι τάλαινα· τοῦ τὰδ' ἤκουσας βροτῶν;
 ΗΛ. τοῦ πλησίου παρόντος, ἥνικ' ὄλλυτο.

- ΧΡ. καὶ ποῦ ἔστιν οὗτος; θαυμά τοί μ' ὑπέρχεται.
 ΗΛ. κατ' οἶκον ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.
 ΧΡ. οἴμοι τάλαινα· τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν 930
 τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τέφρον κτερίσματα;
 ΗΛ. οἴμαι μάλιστα ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
 μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναι τινά.
 ΧΡ. ᾧ δυστυχής· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
 τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα 935
 ἔν' ἡμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἐκόμεν,
 τά τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὐρίσκω κακά.
 ΗΛ. οὔτως ἔχει σοι ταῦτ'· ἐὰν δέ μοι πύθη,
 τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.
 ΧΡ. ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; 940
 ΗΛ. οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ᾧδ' ἄφρων ἔφυν.
 ΧΡ. τί γὰρ κελεύεις ὦν ἐγὼ φερέγγυος;
 ΗΛ. τλήναι σε δρωσαν ἂν ἐγὼ παραινέσω.
 ΧΡ. ἀλλ' εἰ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι.
 ΗΛ. ὄρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ. 945
 ΧΡ. ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσον περ ἂν σθένω.
 ΗΛ. ἄκουε δὴ νυν ἢ βεβούλευμαι ποιεῖν.
 παρούσιαν μὲν οἶσθαι καὶ σύ που φίλων
 ὥς οὔτις ἡμῖν ἔστιν, ἀλλ' Αἰδῆς λαβὼν
 ἀπεστέρηκε καὶ μόνον λελείμμεθον. 950
 ἐγὼ δ' ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίω
 θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας
 φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵζεσθαι πατρός·
 νῦν δ' ἡνίκ' οὐκέτ' ἔστιν, ἐς σὲ δὴ βλέπω,
 ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρῷου φόνου 955
 ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν
 Αἰγισθον· οὐδὲν γὰρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.

ποὶ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος ἐς τίν' ἐλπίδων
 βλέψας· ἔτ' ὀρθήν; ἢ πάρεστι μὲν στένει
 πλούτου πατρῷου κτῆσιν ἐστερημένη, 960
 πάρεστι δ' ἄλγειν ἐς τοσούνδε τοῦ χρόνου
 ἄλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμέναιά τε.
 καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
 τεύξει πότ'. οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
 Αἰγισθοῦς ὥστε σὸν ποτ' ἢ κάμον γένος 965
 βλαστεῖν ἔᾶσαι, πημονήν αὐτῷ σαφῇ.
 ἀλλ' ἦν ἐπίσπῃ τοῖς ξμοῖς βουλευμασιν,
 πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
 θανόντος οἴσει τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
 ἔπειτα δ' ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα 970
 καλεῖ τὸ λοιπὸν καὶ γάμων ἐπαξίῳ
 τεύξει· φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὄραν
 λόγων γε μὴν εὐκλειαν οὐχ ὀρθῶς ὅσῃν
 σαυτῇ τε κάμοι προσβαλεῖς πεισθεῖς· ἐμοί;
 τίς γὰρ ποτ' ἄστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν 975
 τοιοῦτ' ἐπαίνοισι οὐχὶ δεξιώσεται,
 ἰδεσθε τῷδε τῷ κασιγνήτῳ, φίλοι,
 ὦ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην,
 ὦ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ
 ψυχῆς ἀφειδήσαντε προὔστητην φόνον· 980
 τούτῳ φιλεῖν χρὴ, τῷδε χρὴ πάντας σέβειν·
 τῷδ' ἔν θ' ἑορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει
 τιμᾶν ἅπαντας οὐνεκ' ἀνδρείας χρεῶν.
 τοιαῦτά τοι νῦν πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
 ζῶσιν θανούσιν θ' ὥστε μὴ κλιπεῖν κλέος.
 ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρί, 986
 σύγκαμν' ἀοελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμὲ,

- παῦσόν δὲ στυτήν, τοῦτο γιννώσκουσ', ὅτι
 ζῆν αἰσχροὺν αἰσχροῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.
 ΧΟ. ἐν τοῖς τοιοῦτοῖς ἐστὶν ἡ προμηθεῖα 990
 καὶ τῷ λέγουσι καὶ κλύοντι σύμμαχος.
 ΧΡ. καὶ πρὶν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
 ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἄν
 τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται.
 ποῖ γὰρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θρόσος 995
 αὐτῇ θ' ὀπλίζει κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
 οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν οὐδ' ἀνὴρ ἔφους,
 σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χειρί.
 δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχῆς καθ' ἡμέραν,
 ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ κἄπὶ μηδὲν ἔρχεται. 1000
 τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλευῶν ἔλειν
 ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
 ὄρα κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
 κτησώμεθ', εἰ τις τοῦσδ' ἀκούσεται λόγους.
 λυεῖ γὰρ ἡμῖν οὐδὲν οὐδ' ἐπωφελεῖ 1005
 βάζειν καλὴν λαβόντε δυσκλεῶς θανεῖν.
 [οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
 χρήζων τις εἴτα μηδὲ τοῦτ' ἔχη λαβεῖν.]
 ἀλλ' ἀντιάξω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
 ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι καῖξερημῶσαι γένος, 1010
 κατὰσχος ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
 ἄρρητ' ἐγὼ σοι κἄτελῃ φυλάξομαι,
 αὐτὴ δὲ νοῦν σῆς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
 σθένουσα μηδὲν τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν.
 ΧΟ. πιθοῦ. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφν 1015
 κέρδος λαβεῖν ἄμεινον οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.
 ΗΛ. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς δ'

ἤδη σ' ἀπορρίψουσαν ἀπηγγελλόμην.
 ἀλλ' αὐτόχειρ' μοι μόνη τε δραστέον
 τοῦργον τόδ'· οὐ γὰρ δὴ κενὸν γ' ἀφήσομεν.
 φεῦ· 1021

εἰθ' ὥφελες τοιάδε τὴν γνώμην πατὴρ
 θνήσκοντος εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω.
 ἅλλ' ἢ φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.

XP. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν.

HA. ὥς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε. 1025

XP. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.

HA. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.

XP. ἀνέξομαι κλύουσα χῶταν εὖ λέγῃς.

HA. ἀλλ' οὐ ποτ' ἐξ ἑμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.

XP. μακρὸς τὸ κρίναι ταῦτα ὥς λοιπὸς χρόνος. 1030

HA. ἄπελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.

XP. ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθῃσις οὐ πάρα.

HA. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἐξείπε σῇ.

XP. οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἔχθαίρω σ' ἐγῶ.

HA. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις. 1035

XP. ἀτιμίας μὲν οὐ, προμηθείας δέ σου.

HA. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ;

XP. ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῶν.

HA. ἢ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.

XP. εἰρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ. 1040

HA. τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;

XP. ἀλλ' ἔστιν ἔνθα καὶ δίκη βλάβην φέρει.

HA. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.

XP. ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.

HA. καὶ μὴν ποιήσω γ' οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε. 1045

XP. καὶ τοῦτ' ἀληθές, οὐδὲ βουλευσει πάλλιν;

- ΗΛ. βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς.
 ΧΡ. φρονεῖν ἔοικας οὐδέν ὦν ἐγὼ λέγω.
 ΗΛ. πάλαί δέδοκται ταῦτα κοῦ νεωστὶ μοι.
 ΧΡ. ἄπειμι τοίνυν· οὔτε γὰρ σὺ τᾶμ' ἔπη 1056
 τολμᾶς ἐπαινεῖν οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους·
 ΗΛ. ἀλλ' εἴσιθ' οἷ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
 οὐδ' ἦν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνης· ἐπεὶ
 πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.
 ΧΡ. ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι 1059
 φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'· ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
 ἤδη βεβήκης, τᾶμ' ἐπαινέσεις ἔπη.
 ΧΟ. τί τοὺς ἄνωθεν φρονηματάτους οἰωνοὺς
 ἐσορῶμενοι τροφᾶς κηδομένους ἀφ' ὧν τε
 βλάστω— 1060
 σιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὐρωσι, τὰδ' οὐκ ἐπ'
 ἴσας τελοῦμεν;
 ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν
 καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,
 δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι. 1065
 ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα, κατὰ μοι βόασον
 οἰκτρὰν
 ὅπα τοῖς ἐνερθ' Ἀτρεΐδαις, ἀχόρευτα φέρουσ'
 ὀνειδίη·
 ὅτι σφὶν ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ*, 1070
 τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῇ φύλοπις οὐκέτ'
 ἐξισοῦται
 φιλοτασίᾳ διαίτα. πρόδοτος δὲ μόνᾳ σαλεύει
 Ἥλεκτρα, τὸν ἐὼν πότμον 1075
 δειλαία στενάχουσ' ὅπως
 1058 — 1069. = 1070 — 1081.

ἅ πάνδυρτος ἀηδὼν,
οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθῆς, τό τε μὴ βλέ-
πειν ἐτοίμα,
διδύμαν ἐλοῦσ' ἐρινύν, τίς ἂν εὐπατοῖς ὧδε
βλάστοι; 1081

οὐδείς τῶν ἀγαθῶν γὰρ
ζῶν κακῶς εὐκλειαν αἰσχῦναι θέλει
νῶνυμος, ὦ παῖ παῖ, 1084
ὥς καὶ σὺ πάγκλευτον αἰῶνα κοινὸν εἴλου,
τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα, δύο φέρει εἰ ἐν ἐνὶ
λόγῳ,

σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκληῖσθαι.
ζοῆς μοι καθύπερθε 1090
χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν ὅσον
νῦν ὑπόχειρ ναίεις·
ἐπεὶ σ' ἐφηύρηκα μοῖρα μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ
βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγιστ' ἐβλάστε νόμιμα, τῶνδε
φερομέναν 1095

ἄριστα τᾷ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ.

- ΟΡ. ἄρ', ὦ γυναῖκες, ὁρθά τ' εἰσηκούσαμεν
ὁρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῆζομεν;
ΧΟ. τί δ' ἐξερευνᾷς καὶ τί βουληθῆς πάρει; 1100
ΟΡ. Αἰγισθὸν ἐνθ' ὅκηκεν ἱστορῶ πάλαι.
ΧΟ. ἀλλ' εὖ θ' ἱκάνεις χῶ φράσας ἀξήμιος.
ΟΡ. τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
ΧΟ. ἦδ', εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεῶν.
ΟΡ. ἔθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦς' ὅτι 1106
Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἰγισθὸν τινες.

1082 — 1089. = 1090 — 1097.

- ΗΛ. οἴμοι τάλαινα, οὐ δὴ ποθ' ἧς ἠκούσαμεν
φῆμης φέροντες ἐμφανῇ τεκμήρῳ;
- ΟΡ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'. ἀλλὰ μοι γέρων
ἐφείτ' Ὀρέστου Στρώφιος ἀγγεῖλαι πέρι. 1111
- ΗΛ. τί δ' ἔστιν, ὦ ξέν'; ὥς μ' ὑπέροχεται φόβος.
- ΟΡ. φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὥς ὀρᾷς, κομίζομεν.
- ΗΛ. οὐ γὰρ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές. 1115
πρόχειρον ἄχθος, ὥς ξοικε, δέρομαι.
- ΟΡ. εἶπερ τι κλάεις τῶν Ὀρεστέων κακῶν,
τόδ' ἄγρος ἴσθι σῶμα τοῦκείνου στέγον.
- ΗΛ. ὦ ξεῖνε, δός νυν, πρὸς θεῶν, εἶπερ τόδε
κέκυνθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν, 1120
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω ἀποδύρωμαι σποδῶ.
- ΟΡ. δόθ' ἦτις ἐστὶ προσφέροντες· οὐ γὰρ ὥς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὐσ' ἐπαυτεῖται τόδε,
ἀλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν. 1125
- ΗΛ. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ
ψυχῆς Ὀρέστου λοιπὸν, ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων
οὐχ ὦνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν,
δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
ὥς ὄφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, 1131
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
κλέψασα ταῖνδε ἀνασώσασθαι φόνου,
ὅπως θανὼν ἐκείσο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρῷου κοινὸν εἰληχῶς μέρος. 1135
νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων ἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα.

κοῦτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἢ τάλαινα' ἐγὼ
 λουτροῖς σ' ἐκόσμησ' οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
 ἀνειλόμην, ὥς εἰκὸς, ἄθλιον βάρος. 1140
 ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
 οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
 πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε 1145
 μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ καμοῦ φίλος,
 οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφὸς,
 ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σὴ προσηυδώμην αἰεί.
 νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
 θανόντι σὺν σοί. πάντα γὰρ συναρπάσας
 θύελλ' ὅπως βέβηκας. οἴχεται πατήρ. 1151
 τέθνηκ' ἐγὼ σοι· φροῦδος αὐτὸς εἰ θανῶν·
 γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
 μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
 φήμας λάθρα προὔπεμψες ὥς φανούμενος
 τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχὴς 1156
 δαίμων ὁ σὸς τε καμὸς ἐξαφείλετο, -
 ὅς σ' ᾧδὲ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
 μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῇ.
 οἴμοι μοι. 1160
 ᾧ δέμας οἰκτρόν.
 φεῦ φεῦ.
 ᾧ δεινοτάτας,
 οἴμοι μοι,
 πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας·
 ἀπώλεσας δῆτ', ᾧ κασίγνητον κάρα.
 τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος, 1165

- τὴν μηδὲν ἐς τὸ μηδὲν, ὥς σὺν σοὶ κάτω
ναίω τὸ λοιπὸν. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
ξὺν σοὶ μετείχον τῶν ἰσῶν· καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανούσα μάπολείπεσθαι τάφου.
τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμενούς. 1170
- ΧΟ. θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἠλέκτρα, φρόνει·
θνητὸς δ' Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
- ΟΡ. φεῦ φεῦ. τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχανῶν
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω. 1175
- ΗΛ. τί δ' ἔσχες ἄλγος πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;
- ΟΡ. ἦ σὺν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε;
- ΗΛ. τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.
- ΟΡ. οἶμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.
- ΗΛ. οὐδ' ἄν ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε;
- ΟΡ. ὦ σῶμ' ἀτίμως καὶ θέως ἐφθαρμένον. 1181
- ΗΛ. οὐτοὶ ποτ' ἄλλην ἢ μὲ δυσφημεῖς, ξέने.
- ΟΡ. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
- ΗΛ. τί δ' ἄν ποτ', ὦ ξέν', ὦδ' ἐπισκοπῶν στένεις;
- ΟΡ. ὥς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν. 1185
- ΗΛ. ἐν τῷ διέγνωνς τοῦτο τῶν εἰρημένων;
- ΟΡ. ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν.
- ΗΛ. καὶ μὴν ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
- ΟΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν;
- ΗΛ. ὀθούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος 1190
- ΟΡ. τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;
- ΗΛ. τοῖς πατρός. εἴτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.
- ΟΡ. τίς γὰρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;
- ΗΛ. μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.

Post 1172 sequebatur πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται
παθεῖν.

- ΟΡ. τί δρωσα; πότερα χερσίν, ἢ λύμῃ βίου; 1196
 ΗΛ. καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ παῖσιν κακοῖς.
 ΟΡ. οὐδ' οὐπαρήξων οὐδ' ὁ καλύσων πάρα;
 ΗΛ. οὐ δῆθ'. ὅς ἦν γάρ μοι σὺ προὔθηκας σποδόν.
 ΟΡ. ᾧ δύσποτμ', ὡς ὄρων σ' ἐποικτεῖρω πάλαι.
 ΗΛ. μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτεῖρας ποτέ. 1200
 ΟΡ. μόνος γὰρ ἦκω τοῖς ἴσοις ἀλγῶν κακοῖς.
 ΗΛ. οὐ δὴ ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἦκεις ποθέν;
 ΟΡ. ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὖνουν πάρα.
 ΗΛ. ἀλλ' ἐστὶν εὖνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.
 ΟΡ. μέθες τόδ' ἄγρος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς. 1205
 ΗΛ. μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.
 ΟΡ. πιθοῦ λέγοντι κοῦχ ἁμαρτήσῃ ποτέ.
 ΗΛ. μὴ, πρὸς γενείου, μὴ ἔξελῃ τὰ φίλτατα.
 ΟΡ. οὐ φημ' εἰάσειν. ΗΛ. ᾧ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
 Ὅρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς. 1210
 ΟΡ. εὐφημα φῶναι· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
 ΗΛ. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκη στένω;
 ΟΡ. οὐ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
 ΗΛ. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;
 ΟΡ. ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν. 1215
 ΗΛ. εἴπερ γ' Ὅρέστου σῶμα βασιτάζω τόδε.
 ΟΡ. ἀλλ' οὐκ Ὅρέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἡσκημένον.
 ΗΛ. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ τάλαιπῶρου τάφος;
 ΟΡ. οὐκ ἔστι· τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.
 ΗΛ. πῶς εἶπας, ᾧ παῖ; ΟΡ. ψεῦδος οὐδὲν ὦν λέγω.
 ΗΛ. ἦ ξῆ γὰρ ἀνὴρ; ΟΡ. εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ. 1221
 ΗΛ. ἦ γὰρ σὺ κείνος; ΟΡ. τήνδε προσβλέψασά μοι
 σφραγίδα πατρὸς ἔκμαθ' εἰ σαφῇ λέγω.
 ΗΛ. ᾧ φίλτατον φῶς. ΟΡ. φίλτατον, συμμαρτυρῶ.

- ΗΛ. ὦ φθιέγμ', ἀφίκου; ΟΡ. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθη
 ΗΛ. ἔχω σε χερσίν; ΟΡ. ὡς τὰ λοιπ' ἔχοις αἰεί. 1226
 ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
 ὁράτ' Ὀρέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
 θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.
 ΧΟ. ὀρώμεν, ὦ παῖ, κἀπὶ συμφοραῖσί μοι 1230
 γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὁμμάτων ἄπο.
 ΗΛ. ἰὼ γοναί,
 γοναί σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων
 ἐμόλετ' ἀρτίως,
 ἐφῆρύρετ', ἤλθετ', εἶδεθ' οὓς ἐχρήζετε. 1235
 ΟΡ. πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.
 ΗΛ. τί δ' ἔστιν;
 ΟΡ. σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ.
 ΗΛ. ἀλλ' οὐ τὰν Ἀρτεμιν
 τὰν αἰὲν ἀδμήταν
 τόδε μὲν οὐ ποτ' ἀξιόσω τρέσαι 1240
 περισθὸν ἄχθος ἔνδον
 γυναικῶν ὄν αἰεί.
 ΟΡ. ὄρα γε μὲν δὴ κἂν γυναιξὶν ὡς Ἀρης
 ἔνεστιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.
 ΗΛ. ὅτοτοτοῖ τοτοῖ, 1245
 ἀνέφελον ἐπέβαλες οὐ ποτε καταλύσιμον,
 οὐδέ ποτε λησόμενον ἀμέτερον
 οἶον ἔφν κακόν. 1250
 ΟΡ. ἔξοιδα, παῖ, ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
 φράξῃ, τότε ἔργων τῶνδε μεμνησθαι χρεῶν.
 ΗΛ. ὁ πᾶς ἐμοὶ
 ὁ πᾶς ἂν πρόποι παρὼν ἐννέπειν

1232 — 1252. = 1253 — 1272.

τάδε δίκαι χρόνος.

1255

μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.

ΟΡ. ξύμφημι καὶ γῶ. τοιγαροῦν σῶζου τόδε.

ΗΛ. τί δρωσα;

ΟΡ. οὐ μή' στι καιρὸς μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

ΗΛ. τίς οὖν ἂν ἀξίαν 1260

γε σοῦ πεφηνότος

μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;

ἐπεὶ σε νῦν ἀφράστως

ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

ΟΡ. τότε εἶδες, ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν 1265

~~~~~

ΗΛ. ἔφρασας ὑπερτέραν 1265

τᾶς πάρος ἔτι χάριτος, εἰ σε θεὸς ἐπόρισεν

ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα δαιμόνιου

αὐτὸ τίθημι' ἐγώ. 1270

ΟΡ. τὰ μὲν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν, τὰ δε
δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

ΗΛ. ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν
ὁδὸν ἐπαξιῶσας ὧδέ μοι φανῆναι,

μή τί με, πολύπονον ὧδ' ἰδὼν 1275

ΟΡ. τί μὴ ποιήσω; ΗΛ. μή μ' ἀποστερήσης
τῶν σῶν προσώπων ἄδονὰν μεθέσθαι.

ΟΡ. ἢ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδῶν.

ΗΛ. ξυναινεῖς; ΟΡ. τί μὴν οὔ; 1280

ΗΛ. ὦ φίλοι, ἔκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἥλπισ' αὐδάν
ἔσχον ὀργάν

ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα

τάλαινα. νῦν δ' ἔχω σε· προῦφάνης δὲ 1285

φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,

SOPHOCLES.

7

- ἄς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.
 ΟΡ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
 καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με
 μήθ' ὡς πατρώαν κτῆσιν Αἰγισθος δόμων 1290
 ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.
 χρόνου γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
 ἂ δ' ἄρξῃ μοι τῶ παρόντι νῦν χρόνῳ
 σήμαιν', ὅπου φανέντες ἢ κεκρυμμένοι
 γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ. 1295
 οὕτω δ' ὅπως μήτηρ σε μὴ πιγνώσεται
 φαιδρῷ προσώπῳ τῶν ἐπελθόντων δόμους·
 ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένη
 στέναξ'. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
 χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως. 1300
 ΗΛ. ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον
 καὶ τοῦμόν ἐσται τῇδ'. ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
 πρὸς σοῦ λαβοῦσα κούκ ἐμὰς ἐκτησάμην.
 κούδ' ἂν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ
 αὐτὴ μέγ' εὐρεῖν κέρδος· οὐ γὰρ ἂν καλῶς
 ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι. 1305
 ἀλλ' οἶσθα μὲν τάνθενδε, πῶς γὰρ οὔ; κλύων
 ὀθούνεκ' Αἰγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
 μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δεισῆς πόθ' ὡς
 γέλῳτι τοῦμόν φαιδρὸν ὄψεται κᾶρα. 1310
 μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι,
 κᾶπεί σ' ἐσεῖδον, οὐ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶ
 θαυροτροοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ,
 ἥτις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
 καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἰργασαί με μ' ἄσκοπα·
 ὥστ' εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν 1315

τέρας νομίζειν αὐτὸ, πιστεύειν δ' ὄρα·
 ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεις ὁδόν,
 ἄρχ' αὐτὸς ὥς σοι θυμός. ὥς ἐγὼ μόνη
 οὐκ ἂν δυοῖν ἤμαρτον· ἢ γὰρ ἂν καλῶς 1320
 ἐσωσ' ἐμαντήν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

ΧΟ. σιγᾶν ἐπήνεσ'. ὥς ἐπ' ἐξόδοι κλύω
 τῶν ἐνδοθεν χωροῦντος. ΗΑ. εἰσιπ', ὦ ξένοι,
 ἄλλως τε καὶ φέροντες οἷ' ἂν οὔτε τις
 δόμων ἀπώσαιοι' οὔτ' ἂν ἡσθιείη λαβών. 1325

ΠΑΙ. ὦ πλείεστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι,
 πότρεα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
 ἢ νοῦς ἐνεστιν οὔτις ὑμῖν ἐγγενής,
 ὅτ' αὐ παρ' αὐτοῖς, ἄλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
 τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γινώσκετε; 1330
 ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ
 πάλαι φυλάσσω, ἣν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
 τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·
 νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προϋθέμην ἐγώ. 1334
 καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων
 καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς
 εἴσω παρέλθεθ', ὥς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν
 ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμῇ.

ΟΡ. πῶς οὖν ἔχει τὰν τεῦθεν εἰσιόντι μοι;

ΠΑΙ. καλῶς· ὑπάρχει γὰρ σε μὴ γινῶναί τινα. 1340

ΟΡ. ἡγγελίας, ὥς ἔοικεν, ὥς τεθνηκότα.

ΠΑΙ. εἰς τῶν ἐν Αἰδοῦ μάνθαν' ἐνθάδ' ὦν ἀνὴρ.

ΟΡ. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνας λόγους;

ΠΑΙ. τελουμένων εἰποιμ' ἂν· ὥς δὲ νῦν ἔχει, 1344
 καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.

ΗΑ. τίς οὗτός ἐστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν φράσον.

- ΟΡ. οὐχὶ ξυνύης; ΗΛ. οὐδέ γ' ἐς θυμον φέρω.
 ΟΡ. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χέρας ποτέ,
 ΗΛ. ποίω; τί φωνεῖς; ΟΡ. οὐ τὸ Φωκέων πέδον
 ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῖν. 1350
 ΗΛ. ἢ κείνος οὗτος ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
 μόνον προσσηῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
 ΟΡ. ὅδ' ἐστί· μὴ μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
 ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
 Ἀγαμέμνονος, πῶς ἤλθες; ἢ σὺ κείνος εἶ, 1355
 ὃς τόνδε καὶ μ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
 ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων
 ποδῶν ὑπηρέτημα, πῶς οὕτω πάλαι
 ξυνών μ' ἔληθες οὐδ' ἔφαινες, ἀλλὰ με
 λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί; 1360
 χαῖρ', ὦ πάτερ· πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ·
 χαῖρ'· ἴσθι δ' ὥς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
 ἠχθηρα καφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.
 ΠΑΙ. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι· τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
 πολλαὶ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι, 1365
 αἱ ταυτὰ σοι δείξουσιν, Ἥλέκτρα, σαφῆ.
 σφῶν δ' ἐννέπω γὰρ τοῖν παρεστῶτοιν ὅτι
 νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταίμνηστρα μόνη
 νῦν οὔτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
 φροντίζεθ' ὥς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις 1370
 ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.
 ΟΡ. οὐκοῦν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ἂν λόγων,
 Πυλάδῃ, τόδ' εἴη τοῦργον, ἀλλ' ὅσον τάχος
 χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἔδη
 θειῶν, ὅσοι περ πρόπυλα ναίουσιν τάδε. 1375
 ΗΛ. ἀναξ' Ἀπολλόν, ἵλεως αὐτοῖν κλύε.

ἔμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ
 ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερί.
 νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, ἐξ οἴων ἔχω
 αἰτῶ, προπίτνω, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων
 ἡμῖν ἄρωγος τῶνδε τῶν βουλευμάτων, 1381
 καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τὰπιτίμια
 τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.

ΧΟ. ἴδεθ' ὅποι προνέμεται

τὸ δυσέριστον αἶμα φυσῶν Ἀρης. 1385

βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
 μετὰδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἄφνυτοι
 κύνες,

ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ
 τοῦμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον. 1390

παράγεται γὰρ ἐνέρων
 δολιόπους ἄρωγος εἴσω στέγας,
 ἀρχαῖόπλουτα πατρὸς εἰς ἐδῶλια,
 νεακόνητον αἶμα χειροῖν ἔχων· ὁ Μαίας δὲ
 παῖς 1395

Ἐρμῆς σφ' ἄγει δόλον σκότῳ
 κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα, κοῦκέτ' ἀμμένει.

ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες ἀντίκα

τελοῦσι τοῦργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε.

ΧΟ. πῶς δῆ; τί νῦν πράσσουσιν; ΗΛ. ἡ μὲν εἰς
 τάφον

λέβητα κοσμεῖ, τὼ δ' ἐφέστατον πέλας. 1401

ΧΟ. σὺ δ' ἐκτὸς ἤξας πρὸς τί; ΗΛ. φρουρήσουσ'
 ὅπως

1384 — 1390. = 1391 — 1397.

1398 — 1421. = 1422 — 1441.

Αἰγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολῶν ἔσω.

ΚΛ. αἰαῖ. ἰὼ στέγαι
φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι. 1405

ΗΛ. βοᾷ τις ἔνδον. οὐκ ἀκούετ', ὦ φίλοι;

ΧΟ. ἤκουσ' ἀνήκουστα δύστανος, ὥστε φρεῖται.

ΚΛ. οἴμοι τάλαιν'. Αἰγισθε, ποῦ ποτ' ὦν κυρεῖς,

ΗΛ. ἰδὸν μάλ' αὖ θροεῖ τις. ΚΛ. ὦ τέκνον
τέκνον, 1410

οἴκτειρε τὴν τεκουῦσαν. ΗΛ. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ὥκτειρεθ' οὔτος οὐδ' ὁ γεννήσας πατήρ.

ΧΟ. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα, νῦν σε
μοῖρα καθαμερία φθίνειν ἔχει.

ΚΛ. ὦμοι πέπληγμαι. ΗΛ. παῖσον, εἰ σθένεις,
διπλῆν. 1415

ΚΛ. ὦμοι μάλ' αὖθις. ΗΛ. εἰ γὰρ Αἰγισθῷ θ'
ὁμοῦ.

ΧΟ. τελοῦσ' ἀραί· ξῶσιν οἱ γὰρ ὑπαὶ κείμενοι.
παλίσρρυτον γὰρ αἶμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν 1420
κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες.

καὶ μὴν πάρρυσιν οἶδε· φοινῖα δὲ χεῖρ
στάζει θυηλῆς Ἄρεος, οὐδ' ἔχω ψέγειν.

ΗΛ. Ὅρεστα, πῶς κυρεῖτε; ΟΡ. τὰν δόμοισι μὲν
καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν. 1425

ΗΛ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; ΟΡ. μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητρῶον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

ΗΛ. — — — — —
— — — — —

ΟΡ. — — — — —

ΧΟ. παύσασθε. λεύσσω γὰρ Αἰγισθον κ προδήλου.

ΟΡ. — — — — —

- ΗΛ. ὦ παῖδες, οὐκ ἄφορρον; ΟΡ. εἰσορᾷτέ που 1430
τὸν ἄνδρ'; ΗΛ. ἐφ' ἡμῖν οὗτος ἐκ προκαστίου
χωρεῖ γεγηθὼς — — — — —
ΧΟ. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα,
νῦν, τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τὰδ' ὥς πάλιν. 1434
ΟΡ. θάρσει· τελοῦμεν. ΗΛ. ἦ νοεῖς ἐπειγέ νυν.
ΟΡ. καὶ δὴ βέβηκα. ΗΛ. τάνθαδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί
ΧΟ. δι' ὧτ' ἂν παῦρά γ' ὥς ἡπίως ἐννέπειν
πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, λαθροζίου ὥς 1440
ὀρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα.

ΑἰΓΙΣΘΟΣ.

- τίς οἶδεν ὑμῶν ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,
οὓς φασ' Ὀρέστην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίον
λελοιπόθ' [ππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
σέ τοι, σέ κρίνω, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος 1445
χρόνῳ θρασείαν· ὥς μάλιστά σοι μέλειν
οἶμαι, μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι.
ΗΛ. ἔξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
ἔξωθεν εἶην τῶν ἐμῶν τῆς φιλάτης.
ΑΙ. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με. 1450
ΗΛ. ἐνδον· φίλης γὰρ προξένου καθήνυσαν.
ΑΙ. ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὥς ἐτητύμως;
ΗΛ. οὐκ, ἀλλὰ κάπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.
ΑΙ. πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν ὥστε κάμφανῃ μαθεῖν;
ΗΛ. πάρεστι δῆτα καὶ μάλ' ἄξηλος θέα. 1455
ΑΙ. ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ εἰωθότως.
ΗΛ. χαίροις ἂν, εἰ σοι χαρτὰ τυγχάνοι τάδε.
ΑΙ. σιγᾶν ἄνωγα κἀναδεικνύναι πύλας
πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ' ὄρεᾶν,
ὥς εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος 1460

- ἐξήρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν·
 στόμια δέχεται τὰμὰ, μηδὲ πρὸς βίαν
 ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχῶν φνύση φρένας.
- ΗΛ. καὶ δὴ τελεῖται τὰπ' ἐμοῦ· τῷ γὰρ χρόνῳ
 νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.
- ΑΙ. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμι' ἄνευ φθόγου μὲν οὐ 1466
 πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι Νέμεσις, οὐ λέγω.
 χαλᾷτε πᾶν κάλυμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
 τὸ συγγενές τοι κάπ' ἐμοῦ θρήνων τύχη.
- ΟΡ. αὐτὸς σὺν βάσταξ'. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σὸν,
 τὸ ταῦθ' ὁρᾶν τε καὶ προσηγορεῖν φίλως. 1471
- ΑΙ. ἀλλ' εὖ παραινείς, κάπιπιέσομαι· σὺ δέ,
 εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.
- ΟΡ. αὕτη πέλας σοῦ· μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.
- ΑΙ. οἴμοι, τί λεύσσω; ΟΡ. τίνα φοβεῖ; τίν'
 ἄγνοεῖς; 1475
- ΑΙ. τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρχυστάτοις
 πέπτοχ' ὁ τλήμων; ΟΡ. οὐ γὰρ αἰσθάνει
 πάλοι
- ζῶντας θανοῦσιν οὔνεκ' ἀνταυδᾶς ἴσα;
- ΑΙ. οἴμοι, ξυνήκα τοῦπος. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
 ὄδ' οὐκ Ὁρέστης ἔσθ' ὁ προσφωνῶν ἐμέ. 1480
- ΟΡ. καὶ μάντις ὦν ἄριστος ἐσφάλλου πάλοι.
- ΑΙ. ὄλωλα δὴ δείλαιος. ἀλλὰ μοι πάρες
 καὶν σμικρὸν εἰπεῖν. ΗΛ. μὴ πέρα λέγειν ἔα
 πρὸς θεῶν, ἀδελφε, μηδὲ μηκύνειν λόγους.
 [τί γὰρ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμιγμένων 1485
 θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι.]
 ἀλλ' ὥς τάχιστα κτεῖνε καὶ κτανῶν πρόθεσ
 ταφεῦσιν, ὦν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν,

ἄποπτον ἡμῶν. ὥς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον. 1490

OP χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἐστὶν ἀγῶν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.

AI. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν
τοῦργον, σκότου δεῖ, κοῦ πρόχειρος εἴ κτανεῖν;

OP. μὴ τάσσε· χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες 1495
πατέρα τὸν ἄμυν, ὥς ἂν ἐν ταύτῳ θάνης.

AI. ἦ πᾶς' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;

OP. τὰ γούν σ'· ἐγὼ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.

AI. ἀλλ' οὐ πατρώαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας. 1500

OP. πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἦ δ' ὁδὸς βραδύνεται.

ἀλλ' ἔρφ'. AI. ὑφηγοῦ. OP. σοὶ βαδιστέον
πάρος.

AI. ἦ μὴ φύγω σε; OP. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν
θάνης· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.

[χρῆν δ' εὐθύς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην, 1505

ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολὺ.]

XO. ᾧ σπέρμ' Ἀτρέως, ὥς πολλὰ παθὼν

δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες

τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν.

1510

III.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΘΕΡΑΠΩΝ *Λαῖον.*

ΧΟΡΟΣ *γερόντων Θηβαίων.*

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

[ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ]
ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΤΡΑΝΝΟΥ.

Αιπὼν Κόρινθον Οιδίπους, πατὴρ νόθος
πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορούμενος ξένος,
ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
ζητῶν ἑαυτὸν καὶ γένους φυτοσπόρον.
εὐρὼν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἀμαξιτοῖς
ἄκων ἔπερνε Λαῖον γεννήτορα.

Σφιγγος δὲ δεινῆς θνήσιμον λύσας μέλος
ἥσυχνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
λοιμὸς δὲ Θήβας εἶλε καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἐστίαν,
ὅπως πύθεται τοῦ κακοῦ παυστήριον,
ἤκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
τὸν Λαίειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οιδίπους τάλας
πόρπαισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναίς διώλετο.

ΔΙΑ ΤΙ ΤΤΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο ΤΤΡΑΝΝΟΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ἐπὶ διακρίσει θατέ-
ρου ἐπιγέγραπται. χαριέντως δὲ ΤΤΡΑΝΝΟΝ ἅπαντες
αὐτὸν ἐπιγράφουσιν, ὥς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους
ποιήσεως, καίπερ ἡττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὥς φησι
Δικαίαρχος. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ΠΡΟΤΕΡΟΝ, οὐ ΤΤΡΑΝ-
ΝΟΝ, αὐτὸν ἐπιγράφοντες, διὰ τοὺς χρόνους τῶν δι-
δασκαλιῶν καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν
Οιδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι.
ἴδιον δὲ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ' Ὀμηρον ποιηταί, τοὺς
πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς ΤΤΡΑΝΝΟΥΣ προσαγο-
ρεῦοντες, ὅπῃ ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας
διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχον χρόνους, καθάπερ
Ἰππίας ὁ σοφιστὴς φησιν. Ὀμηρος γοῦν τὸν πάντων
παρανομώτατον ἔχετον βασιλέα φησὶ, καὶ οὐ τύραννον.
(Ὀδυσσ. σ, 84.)

Εἰς Ἐχεται βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα.
 προσαγορευθῆναι δὲ φασὶ τὸν τυράννον ἀπὸ τῶν Τυρρη-
 νῶν· χαλεπούς γάρ τινες περὶ ληστέϊαν τούτους γενέσθαι.
 ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα δῆλον. οὔτε γὰρ
 Ὀμηροῦ οὔτε Ἡσίοδος οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν
 τυράννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης
 ἐν Κυμαίων πολιτεῖα τοὺς τυράννους φησὶ τὸ πρότερον
 αἰσυνήτας προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερον γὰρ ἐκείνο
 τοῦνομα.

Α Α Α Ω Σ.

Ὁ Τύραννος Οἰδίπους πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐν
 τῷ Κολωνῷ ἐπιγέγραπται. τὸ κεφάλαιον δὲ τοῦ δράμα-
 τος γνωστὸς τῶν ἰδίων κακῶν Οἰδίποδος, πῆρωσός τε τῶν
 ὀφθαλμῶν, καὶ δι' ἀγχόνης θάνατος Ἰοκάστης.

ΧΡΗΣΜΟΣ Ο ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩΙ ΤΩΙ ΘΗΒΑΙΩΙ.

Λαῖε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὕλβιον αἰτεῖς.
 δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
 σοῦ παιδὸς χεῖρεσσι λιπεῖν φάος. ὥς γὰρ ἔνευσε
 Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθῆσας,
 οὐ φίλον ἤρπασας υἱόν· ὁ δ' ἠὔξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἔστι δῖπον ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον, οὐ μία φωνή,
 καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φωνὴν μόνον ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
 ἐρπετὰ κινεῖται ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
 ἀλλ' ὁπότεν πλείστοισιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνει,
 ἐνθα τάχος γυρίσιν ἀφανρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Κλῦθι καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
 φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀπλάνης.
 ἀνθρώπον κατέλεξας, ὃς ἡνίκα γαῖαν ἐφέρει,
 πρῶτον ἔφν τετράπους νῆπιος ἐκ λαγόνων.
 γηραιὸς δὲ πέλιον τρίτατον πόδα βάκτρον ἐρείδει,
 ἀνχένα φορτίζων, γῆραῖ καμτόμενος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνα, Κάδμον τοῦ πάλαι νέα τροφή,
 τίνες ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θοάζετε
 λικηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
 πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
 ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων· 5
 ἄγῳ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
 ἄλλων ἀκούειν αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
 ὃ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
 ἀλλ', ὦ γεραῖε, φράξ', ἐπεὶ πρέπων ἔφρυς
 πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίμη τρόπῳ καθέσταις, 10
 δαΐσαντες, ἢ στέρξαντες; ὥς θέλοντος ἂν
 ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἂν
 εἶην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτεῖρων ἔδραν.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ', ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
 ὄρας μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα 15
 βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
 πέσθαι σθένοντες, οἱ δὲ σὺν γῆρα βαρεῖς
 ἰερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνὸς, οἱ δ' ἐπ' ἡθέων
 λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φύλον ἐξεστεμμένον
 ἀγοραῖσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς 20

ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεία σποδῶ.
 πόλις γὰρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
 ἤδη σαλεύει κἀνακουφίσαι κάρα
 βυθῶν ἐτ' οὐχ οἷα τε φοινίκου σάλου,
 φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς, 25
 φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
 ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἐχθιστος, πόλιν,
 ὕφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
 Ἄιδησ στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. 30
 θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ
 οὐδ' οἶδε παῖδες ἐξόμεσθ' ἐφέστιοι,
 ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίου
 κρίνοντες ἐν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς·
 ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστν Καδμεῖον μολῶν 35
 σκληρᾷς αἰοίδου δασμόν ὃν παρείχομεν,
 καὶ ταῦθ' ὕφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδῶς πλέον
 οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς, ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον·
 νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα, 40
 ἰκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι
 ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
 φήμην ἀκούσας εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἴσθ' αὖ ποῦ·
 ὥς τοῖσιν ἐμπεύροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
 ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων. 45
 ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν.
 ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὥς σὲ νῦν μὲν ἦδε γῇ
 σωτῆρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα
 στάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον, 50

ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
 ὄρουμι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
 παρέσχεσ ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
 ὥς εἶπερ ἄρξεις τῇσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν. 55
 ὥς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς
 ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

- ΟΙ. ὦ παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτά μοι
 προσήλθεθ' ἰμείροντες. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὥς ἐγὼ 60
 οὐκ ἐστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν' ἔρχεται
 μόνον καθ' αὐτὸν, κοῦδέν' ἄλλον, ἢ δ' ἐμὴ
 ψυχὴ πόλιν τε καὶ μὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
 ὥστ' οὐκ ὕπνω γ' ἐνδόντα μ' ἐξεγείρετε, 65
 ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με δακρύναντα δῆ,
 πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
 ἦν δ' εὖ σκοπῶν ἡὔρισκον ἱασιν μόνην,
 ταύτην ἐπραξα· παῖδα γὰρ Μειοικέως
 Κρέοντ', ἐμαντοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ 70
 ἐπεμψα Φοῖβον δώμαθ', ὥς πύθοιθ' ὃ τι
 δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε θυσσοίμην πόλιν.
 καὶ μ' ἡμᾶρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
 λυπεῖ τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα
 ἄπεστι πλείῳ τοῦ καθήκοντος χρόνου. 75
 ὅταν δ' ἴκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
 μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ' ὅς' ἂν δηλοὶ θεός.
 ΙΕ. ἀλλ' ἐς καλὸν σύ τ' εἶπας οἶδε τ' ἀρτίως
 Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι.
 ΟΙ. ὦναξ Ἀπολλων, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τω 80

- σωτήρι βάλῃ λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.
 ΙΕ. ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· οὐ γὰρ ἂν κάρα
 πολυστεφῆς ὦδ' εἶρε παγκάρπου δάφνης.
 ΟΙ. τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμετρος γὰρ ὥς κλύειν.
 ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, καὶ Μενοικέως, 85
 τίν' ἡμῖν ἦκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;
 ΚΡΕΩΝ.
 ἐσθλὴν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
 κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
 ΟΙ. ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασὺς
 οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ. 90
 ΚΡ. εἰ τῶνδε χρήξεις πλησιαζόντων κλύειν,
 ἔτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.
 ΟΙ. ἐς πάντας αὖδα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
 τὸ πένθος ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
 ΚΡ. λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα. 95
 ἄνωγεν ἡμῖς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
 μίαισμα χώρας, ὥς τεθραμμένον χθονὶ
 ἐν τῇδ', ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.
 ΟΙ. ποῖω καθαρωῶ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
 ΚΡ. ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν 100
 λύοντας, ὥς τόδ' αἶμα χειμάζον πόλιν.
 ΟΙ. ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
 ΚΡ. ἦν ἡμῖν, ὦναξ, Λαίῳς ποθ' ἡγεμῶν
 γῆς τῆσδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
 ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γε πῶ. 105
 ΚΡ. τούτου θανόντος νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
 τοὺς αὐτοέοντας χειρὶ τιμωρεῖν τινα.
 ΟΙ. οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὐρεθήσεται
 ἔχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

- KP. ἐν τῇδ' ἔφασκε γῆ· τὸ δὲ ζητούμενον 110
 ἄλωτον, ἐκφεύγει δὲ τὰμελούμενον.
- OI. πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λαῖος,
 ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπέπτει φόνος;
- KP. θεωρὸς, ὥς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
 πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκεθ', ὥς ἀπεστάλη. 115
- OI. οὐδ' ἄγγελός τις οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
 κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
- KP. θνήσκουσι γὰρ, πλήν εἰς τις, ὅς φόβῳ φυγῶν
 ὧν εἶδε πλήν ἐν οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.
- OI. τὸ ποῖον; ἐν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, 120
 ἀρχὴν βραχείαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
- KP. ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾷ
 ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χειρῶν.
- OI. πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
 ἐπράσσειτ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; 125
- KP. δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαῖου δ' ὀλωλότος
 οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίνετο.
- OI. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν τυραννίδος
 οὕτω πεσοῦσης εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι;
- KP. ἢ ποικιλωδὸς Σφίγξ τὸ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν
 μεθέντας ἡμᾶς τὰφανῇ προσήγετο. 131
- OI. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ.
 ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
 πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' εἴθεσθ' ἐπιστροφὴν·
 ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε καὶ μὲ σύμμαχον, 135
 γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἅμα.
 ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
 ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ, τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύθος.
 ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν τάχ' ἂν

καὶ μ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. 140
 κείνῳ προσαρκῶν οὖν ἑμαυτὸν ὠφελῶ.
 ἀλλ' ὥς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάρηθ' ὄντων
 ἴστασθε, τοῦσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους,
 ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὥδ' ἀθροίζετω,
 ὥς πᾶν ἑμοῦ δράσονται. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς 145
 σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπιτωκότες.
 IΕ. ὦ παῖδες, ἴστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
 καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
 Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας ἅμα
 σωτήρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου πανστήριος. 150

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Διὸς ἀδυεπὲς φάτι, τίς ποτε τὰς πολυ-
 χρύσου
 Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
 Θῆβας; ἐκτέταμαι φοβεράν φρένα, δείματι
 πάλλων,
 ἰήιε Δάλιε Παιᾶν,
 ἄμφι σοὶ ἄξιόμενος τί μοι ἢ νέον, 155
 ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος.
 εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἑλπίδος, ἅμ-
 βροτε Φάμα.
 πρῶτα σὲ κεκλόμενος, θύγατερ Διὸς, ἅμ-
 βροτ' Ἀθάνᾳ, 159
 γαιάοχόν τ' ἀδελφεᾶν 160
 Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα
 θάσσει,
 καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
 τρισσοὶ ἀλεξιμόροι προφάνητέ μοι,

151 — 158. = 159 — 166.

εἴ ποτε καὶ προτέρως ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας
πόλει 165

ἦνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πῆματος, ἔλθετε
καὶ νῦν.

ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω 167

πῆματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος, οὐδ'
ἐνι φροντίδος ἔγχος,

ὧς τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ ἔκγονα 171

κλυτὰς χθονὸς αὔξεται οὔτε τόκοισιν

ἰγῶν καμμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες· 174

ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις ἅπερ εὐπτερον
ὄρνιν

κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον

ἀκτὰν πρὸς ἐσπέρου θεοῦ·

ὦν πόλις ἀνάριθμος ὄλλνται·

νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρα
κεῖται ἀνοίκτως· 181

ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπι ματέρες

ἀκτὰν παρὰ βώμιον ἄλλοθεν ἄλλαν

λυγρῶν πόνων ἱκετῆρες ἐπιστενάρχουσιν. 185

παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρως ὄμαυλος·

ὦν ὕπερ, ὦ χρουσέα θύγατερ Διὸς,

εὐῶπα πέμψον ἀλκάν·

Ἄρεά τε τὸν μαλερὸν, ὃς νῦν ἄχαλκος
ἀσπίδων 190

φλέγει με περιβόατον, ἀντιάξω

παλίσσυντον δράμημα νωτίσαι πάτρας

167 — 178. = 179 — 189.

190 — 202. = 203 — 215.

ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτα,
εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμων 196

Θρήκιον κλύδωνα·

τέλει γὰρ εἴ τι νύξ ἀφῆ,

τοῦτ' ἐπ' ἡμαρ ἔρχεται·

τὸν, ὃ τῶν πυρφόρων 200

ἄστραπᾶν κράτη νέμων,

ὦ Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῶ φθίδιον κεραυνῶ.

Λύκει' ἀναξ, τὰ τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ'
ἀγκυλᾶν 205

βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι 205

ἄρωγὰ προσταχθέντα, τάς τε πυρφόρους

Ἀρτέμιδος ἀγλας, ξὺν αἷς Λύκι' ὄρεα διάσσει

τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω,

τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς, 210

οἰνώπα Βάκχον εὖιον,

Μαινάδων ὁμόστολον,

πελασθῆναι φλέγοντ'

ἀγλαῶπι — —

ΟΙ. πεύκα πλὴ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν. 215

αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τᾶμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη

κλύων δέχεσθαι τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,

ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν·

ἄγῳ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερω,

ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν 220

ἰχνευον αὐτὸ, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.

νῦν δ', ὅσπερος γὰρ ἄστὸς εἰς ἀστὺς τελεῶ,

ἡμῖν προσφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·

ὅστις ποθ' ὑμῶν Λαῖον τὸν Λαβδάκου

κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, 225
 τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
 κεί μὲν φοβεῖται, τοῦ πικλῆμ' ὑπεξέλοι
 αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 ἄστεργές οὐδέν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
 εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς 230
 τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 κέρδος τελῶ γὰρ καὶ χάρις προσκεῖσται.
 εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλον
 δείσας ἀπώσσει τοῦπος ἢ χαυτοῦ τόδε,
 ἅκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ. 235
 τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
 τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν
 κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χερνιβας νέμειν· 240
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
 τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 μαντεῖον ἐξέφηεν ἀρτίως ἐμοί.
 ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῶ τε δαίμονι
 τῶ τ' ἀνδρὶ τῶ θανόντι σύμμαχος πέλω. 245
 κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 εἷς ὢν λέληθεν εἴτε πλειόνων μέτα,
 κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρίψαι βίον.
 ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
 ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος, 250
 παθεῖν ἄπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἡρασάμην.
 ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκῆπτω τελείν,
 ὑπὲρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδὲ τε
 γῆς ὧδ' ἀκάρπως ἀσθέως ἐφθαρμένης.

οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
 ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως εἶναι,
 ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
 ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δ' ἐπεὶ κυρῶ γ' ἐγὼ
 ἔχων μὲν ἀρχὰς, ἃς ἐκείνος εἶχε πρὶν,
 ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναιχ' ὁμόσπορον, 260
 κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 μὴ ὀδυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα,
 νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη·
 ἀνθ' ὧν ἐγὼ τὰδ', ὥσπερ εἰ τοῦμοῦ πατρὸς,
 ὑπερμαχοῦμαι κἀπὶ πᾶν ἀφίξομαι, 265
 ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
 τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε καὶ
 τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος·
 καὶ ταῦτα τοῖς μὴ θρωῶσιν εὐχομαι θεοὺς
 μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινὰ 270
 μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας, ἀλλὰ τῷ πότμῳ
 τῷ νῦν φθερεῖσθαι κᾶτι τοῦδ' ἐχθίοι·
 ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 τὰδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἥ τε σύμμαχος Αἰθήνη
 χοῖ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεῖ θεοί. 275

ΧΟ. ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ.
 οὐτ' ἐκτανον γὰρ οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
 δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
 Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταὶ ποτε.

ΟΙ. δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς 280
 ἂν μὴ θέλωσιν οὐδ' ἂν εἰς δύναιτ' ἀνὴρ.

ΧΟ. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ' ἅμοι δοκεῖ.

ΟΙ. εἰ καὶ τρίτ' ἔστι, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσκει.

ΧΟ. ἄνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὀρώντ' ἐπίσταμαι

- μάλιστα Φοῖβω Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν 285
σκοπῶν τὰδ', ὦναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
ΟΙ. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
ἐπεμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος διπλοῦς
πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρῶν θαυμάζεται.
ΧΟ. καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαι' ἔπη. 290
ΟΙ. τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
ΧΟ. θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινων ὁδοιπόρων.
ΟΙ. ἤκουσα καὶ γὰρ· τὸν δὲ δρωῶντ' οὐδεὶς ὄρῃ.
ΧΟ. ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δειμάτων ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς. 295
ΟΙ. ᾧ μὴ 'στι δρωῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.
ΧΟ. ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτὸν ἔστιν· οἷδε γὰρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
τάληθες ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνω.
ΟΙ. ὧ πάντα νωμῶν Τειρεσία, διδακτά τε 300
ἄρρητά τ' οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ,
πόλιν μὲν, εἴ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
οἷα νόσφ' σύνεστιν· ἧς σὲ προστάτην
σωτήρᾳ τ', ὦναξ, μῦνον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γὰρ, εἴ τι μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων,
πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν 306
μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
εἰ τοὺς κτανόντας Λαῖον μαθόντες ἢ
κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
σὺ δ' οὖν φθονήσας μήτ' ἀπ' οἴωνων φάτιν 310
μήτ' εἴ τι ν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμὲ,
ῥῦσαι δὲ πᾶν μίasma τοῦ τεθνηκότος.
ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν

ἔχοι τε καὶ δύναιτο κάλλιστος πόνων. 315

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ φεῦ, φρονεῖν ὥς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη
λύη φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

ΟΙ. τί δ' ἔστιν; ὥς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕ. ἄφες μ' εἰς οἴκους· ὅσστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ
κἀγὼ διοίσω τοῦμόν, ἣν ἐμοὶ πίθῃ. 321

ΟΙ. οὐτ' ἔννομ' εἶπας οὔτε προσφιλεῖ πόλει
τῇδ', ἣ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.

ΤΕ. ὁρῶ γὰρ οὔτε σοὶ τὸ σὸν φάτιν μ' ἰὸν
πρὸς καιρὸν ὁρθῶς μῆτ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω. 325

ΟΙ. μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ
πάντες σε προσκυννοῦμεν οἷδ' ἱκτῆριον.

ΤΕ. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'. ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε
τάμ' ὥς ἂν εἶπω, μὴ τὰ σ' ἐκφῆνω κακά.

ΟΙ. τί φῆς; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἔννοεῖς 330
ἡμᾶς προδοῦναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

ΤΕ. ἐγὼ οὐτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'
ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

ΟΙ. οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτε, 335
ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος ἀτελεύτητος φανεῖ;

ΤΕ. ὀργὴν ἐμέμφω τὴν ἐμὴν, τὴν σοὶ δ' ὁμοῦ
ναίουσαν οὐ κατείδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.

ΟΙ. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάξεις πόλιν; 340

ΤΕ. ἥξει γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.

ΟΙ. οὐκοῦν ἄ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.

ΤΕ. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,

- θυμοῦ δι' ὀργῆς ᾗτις ἀγριωτάτη.
 ΟΙ. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ὥς ὀργῆς ἔχω, 345
 ἅπερ ξυνύημ'. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
 καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
 μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
 καὶ τοῦργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.
 ΤΕ. ἄληθες; ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι 350
 ὅπερ προείπας ἐμμένειν, κάφ' ἡμέρας
 τῆς νῦν προσκυδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμὲ,
 ὥς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι.
 ΟΙ. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τύδε
 τὸ ῥῆμα; καὶ που τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 355
 ΤΕ. πέφευγα· τάληθές γὰρ ἰσχυρὸν τρέφω.
 ΟΙ. πρὸς τοῦ διδαχθεῖς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
 ΤΕ. πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὔτρέψω λέγειν.
 ΟΙ. ποῖον λόγον; λέγ' αὐτίς, ὥς μᾶλλον μάθω.
 ΤΕ. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ κπειρᾷ λέγειν; 360
 ΟΙ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωτόν· ἀλλ' αὐτίς φράσον
 φρονέα σε φημὶ τάνδρός οὗ ζητεῖς κυρεῖν.
 ΟΙ. ἀλλ' οὐ τι χαίρων δῖς γε πημονὰς ἔρεῖς.
 ΤΕ. εἰπὼ τι δῆτα κάλλ', ἔν' ὀργίξῃ πλέον;
 ΟΙ. ὅσον γε χρῆζεις· ὥς μάτην εἰρήσεται. 365
 ΤΕ. λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
 αἰσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὄρᾶν ἔν' εἰ κακοῦ.
 ΟΙ. ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' αἰὲ λέξειν δοκεῖς;
 ΤΕ. εἶπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος. 369
 ΟΙ. ἀλλ' ἐστὶ, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
 τυφλὸς τά τ' ὥτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ
 ΤΕ. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοὶ
 οὐδείς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.

- ΟΙ. μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμὲ
μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρεᾷ, βλάψαι πότ' ἄν. 375
- ΤΕ. οὐ γάρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τὰδ' ἐκπράξαι μέλει.
- ΟΙ. Κρέωντος, ἣ σοῦ ταῦτα τᾶξευρήματα;
- ΤΕ. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
- ΟΙ. ᾧ πλουῖτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνη τέχνης 380
ὑπερφέρονσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχείρισεν,
ταύτης Κρέων ὁ πιστός, οὐξ ἀρχῆς φίλος, 385
λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐμβαλεῖν ἱμείρεται,
ὑφεῖς μάγον τοιούδε μηχανορράφον,
δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφνυ τυφλός.
ἐπεὶ, φέβ' εἶπε, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής; 390
πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ βασιλῆος ἐνθάδ' ἦν κύων,
ἠΰδα τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
καίτοι τό γ' αἰνιγμ' οὐχὶ τοῦπίοντος ἦν
ἄνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει.
ἦν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων 395
οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολῶν,
ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαιυσά νιν,
γνώμη κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθὼν·
ὃν δὴ σὺ πειρᾶς ἐμβαλεῖν, δοκῶν θρόνοισι
παρὰστατήσῃν τοῖς Κρεοντείοις πέλας. 400
κλάων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χῶ συνθεῖς τάδε
ἀγνηλατήσῃν· εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρον
εἶναι, παθὼν ἔγνωσ' ἄν οἷά περ φρονεῖς.

ΧΟ. ἡμῖν μὲν εἰκάξουσιν καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
ὄργῃ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπους, δοκεῖ. 405
δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

ΤΕ. εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισώτεον τὸ γοῦν
ἴσ' ἀντιλέξει· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξία· 410
ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφομαι.
λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ὠνείδισας·
σὺ καὶ δέδορκας κοῦ βλέπεις ἴν' εἰ κακοῦ,
οὐδ' ἔνθα νάεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
ἅρ' οἴσθ' ἅρ' ὦν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὦν 415
τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε κἀπὶ γῆς ἄνω,
καὶ σ' ἀμφιπλήξῃ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πα-
τρὸς

ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρὰ,
βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖτος οὐκ ἔσται λιμὴν, 420
ποῖτος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
ἄλλων δὲ πληθὸς οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
ἃ σ' ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. 425
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμόν στοῖμα
προπηλάκιζε. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν
κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε.

ΟΙ. ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν 430
ἄπορρος οἰκῶν τῶνδ' ἀποστραφεῖς ἄπει;
ΤΕ. οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.

- ΟΙ. οὐ γάρ τί σ' ἤδη μῶρα φωνήσουτ', ἐπεὶ
σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.
- ΤΕ. ἡμεῖς τοιοῖδ' ἔφνυμεν, ὥς μὲν σοὶ δοκεῖ, 435
μῶροι, γονεῦσι δ', οἳ σ' ἔφνυσαν, ἔμφορες.
- ΟΙ. ποίοισι; μεῖνον. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;
- ΤΕ. ἦδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.
- ΟΙ. ὥς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαφῃ λέγεις.
- ΤΕ. οὐκ οὐν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφης; 440
- ΟΙ. τοιαῦτ' οὐκ εἶδ', οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν.
- ΤΕ. αὐτὴ γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
- ΟΙ. ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.
- ΤΕ. ἄπειμι τοίνυν· καὶ σὺ, παῖ, κόμιξέ με.
- ΟΙ. κομιζέτω δῆθ'· ὥς παρῶν σύ γ' ἐμποδῶν 445
ὀχλεῖς, συνθεῖς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.
- ΤΕ. εἰπὼν ἄπειμ' ὧν οὐνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
δεῖσας πρόσσωπον· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
λέγω δέ σοι· τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
ζητεῖς ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων φόνον 450
τὸν Λαίρειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
ξένος λόγῳ μέτοικος, εἴτα δ' ἐγγενὲς
φανήσεται Θηβαῖος, οὐδ' ἡσθήσεται
τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος
καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ξένην ἐπι 455
σκήπτρῳ προδεικνύς γαῖαν ἐμπορεύσεται.
φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνῶν
ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καὶ ἥς ἔφνυ
γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
ὁμόσπορός τε καὶ φρονεὺς, καὶ ταῦτ' ἰὼν 460
εἰσω λογίζου· κἂν λάβῃς ἐψευσμένον,
φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

- ΧΟ. τίς ὄντιν' ἄθεσπιέπεια Δελφίς εἶπε πέτρα 463
 ἄρρητ' ἄρρητων τελέσαντα φοινίαισι χερσίν;
 ὦρα νιν ἀελλάδων 466
 ἵππων σθεναρώτερον
 φυγᾶ πόδα νωμᾶν.
 ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρόωσκει
 πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας, 470
 δεινὰ δ' ἅμ' ἐπονται
 Κῆρες ἀναπλάκῃτοι.
 ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἄρτίως φανείσα 473
 φάμα Παρνασοῦ τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ'
 ἰχνεύειν. 475
 φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν
 ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ
 πέτρας ἅτε ταῦρος,
 μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
 τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων 480
 μαντεῖα· τὰ δ' αἰὲ
 ζῶντα περιποτᾶται.
 δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἴωνο-
 θέτας, 483
 οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ'· ὅ τι λέξω
 δ' ἀπορῶ. 485
 πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων οὔτ'
 ὀπίσω.
 τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις
 ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ' οὔτε πάροιθεν
 ποτ' ἔγωγ' οὔτε τανῦν πω 490

463 — 472. = 473 — 482.

483 — 497. = 498 — 512.

ἔμαθον, πρὸς ὅτου δὴ βασάνω
ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα Λαβ-
δακίδαις 495

ἐπίκουρος ἀδῆλων θανάτων.
ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ
καὶ τὰ βροτῶν 498

εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ γὰρ
φέρεται, 500

κρίσις οὐκ ἔστιν ἀλαθής· σοφία δ' ἂν σοφίαν
παραμείψειεν ἀνήρ.

ἀλλ' οὐποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἰδοίμ' ὀρθὸν ἔπος,
μεμφομένων ἂν καταφαίην.

φανερὰ πετερόεσσ' ἦλθε κόρα 508

ποτὲ, καὶ σοφὸς ὥφθη βασάνῳ θ' ἀδύπολις·
τῷ ἀπ' ἐμαῖς 510

φρενὸς οὐποτ' ὀφλήσει κακίαν.

KP. ἄνδρες πολῖται, δαίμ' ἐπη πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν
πάρειμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς 515
ταῖς νῦν νομίζει πρὸς τί μου πεπονθέναι
λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν ἐς βλάβην φέρου,
οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
φέρουσι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν
ἢ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, 520
ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

XO. ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦνιδος τάχ' ἂν
ὀργῇ βιασθὲν μάλλον ἢ γνώμη φρενῶν.

KP. τοῦ πρὸς δ' ἐφάνθη ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι 525
πεισθεῖς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

- ΧΟ. ἡνδᾶτο μὲν τάδ', οἶδα δ' οὐ γνώμη τίη.
 ΚΡ. ἐξ ὁμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρονὸς
 κατηγορεῖτο τοῦπίκλημα τοῦτό μου;
 ΧΟ. οὐκ οἶδ'· ἂν γὰρ δρωῶσ' οἱ κρατοῦντες οὐχ ὀρω.
 αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾶ. 531
 ΟΙ. οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἤλθεις; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
 τόλμης πρόσωπον ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
 ἵκον, φονεὺς ὦν τοῦδε τάνδρὸς ἐμφανῶς
 ληστής τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος; 535
 φέρ' εἰπέ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
 ἰδὼν τιν' ἐν μοι ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
 ἢ τοῦργον ὥς οὐ γνωριῶμί σου τόδε
 δόλω προσέρπον ἢ οὐκ ἀλεξοίμην μαθῶν;
 ἄρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοῦγχείρημά σου, 540
 ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
 θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασιν θ' ἀλίσκεται;
 ΚΡ. οἶσθ' ὥς ποιήσον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
 ἴσ' ἀντάκουσον, κατὰ κρίν' αὐτὸς μαθῶν.
 ΟΙ. λέγειν σὺ δεινὸς, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακός 545
 σοῦ· δυσμενῇ γὰρ καὶ βαρύν' σ' ἤῤῥηκ' ἐμοί.
 ΚΡ. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἀκουσον ὥς ἐρῶ.
 ΟΙ. τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράξ', ὅπως οὐκ εἰ κακός.
 ΚΡ. εἰ τοι νομίζεις κτήμα τὴν αὐθαδίαν
 εἶναι τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς. 550
 ΟΙ. εἰ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῇ κακῶς
 δρωῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
 ΚΡ. ξύμφημί σοι ταῦτ' ἐνδικ' εἰρησθαι· τὸ δὲ
 πάθην' ὅποιον φῆς παθεῖν δίδασκέ με.
 ΟΙ. ἐπειθες, ἢ οὐκ ἐπειθες, ὥς χρειή μ' ἐπὶ 555
 τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαι τινα;

- ΚΡ. καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλευμάτι.
 ΟΙ. πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαῖος χρόνον
 ΚΡ. δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
 ΟΙ. ἄφαντος ἔρρει θανάσιμῳ χειρώματι; 560
 ΚΡ. μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι. *
 ΟΙ. τότε οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
 ΚΡ. σοφός γ' ὁμοίως καὶ ἴσου τιμώμενος.
 ΟΙ. ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότε ἐν χρόνῳ;
 ΚΡ. οὐκ οὖν ἐμοῦ γ' ἐστῶτος οὐδαμοῦ πέλας. 565
 ΟΙ. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;
 ΚΡ. παρέσχομεν, πῶς δ' οὐχί; κοῦκ ἠκούσαμεν.
 ΟΙ. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ἠὔδα τάδε;
 ΚΡ. οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾷ φιλῶ.
 ΟΙ. τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν. 570
 ΚΡ. ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἄρνησομαι.
 ΟΙ. ὀθούνεκ', εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τάσδ' ἐμὰς
 οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαῖου διαφθοράς.
 ΚΡ. εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σον
 μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ' ἅπερ κάμου σὺ νῦν. 575
 ΟΙ. ἐκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φρονεὺς ἀλώσομαι.
 ΚΡ. τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γῆμας ἔχεις;
 ΟΙ. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.
 ΚΡ. ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταῦτά γῆς ἴσον νέμων;
 ΟΙ. ἂν ἥ θέλουσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεται. 580
 ΚΡ. οὐκ οὖν ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;
 ΟΙ. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.
 ΚΡ. οὐκ, εἰ διδοίης γ' ὥς ἐγὼ σαντῷ λόγον.
 σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἰ τιν' ἂν δοκεῖς
 ἄρχειν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ 585
 ἄτρεστον εὐδοντ', εἰ τά γ' αὖθ' ἔξει κράτη.

ἐγὼ μὲν οὖν οὐτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφυν
 τύραννος εἶναι μάλλον ἢ τύραννα δοῶν,
 οὐτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
 νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω, 590
 εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ καὶ ἄκων ἔδρων.
 πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
 ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφν;
 οὐπω τοσοῦτον ἡπατημένος κυρῶ
 ὥστ' ἄλλα χορῆσειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά. 595
 νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται,
 νῦν οἱ σέθεν χορῆζοντες αἰκάλλουσί με·
 τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἐνι.
 πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφελὺς τάδε;
 οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν. 600
 ἀλλ' οὐτ' ἐραστῆς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν
 οὐτ' ἂν μετ' ἄλλου δοῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
 καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθιδ' ἰὼν
 πεύθου τὰ χρησθέντ', εἰ σαφῶς ἡγγειλά σοι·
 τοῦτ' ἄλλ', εἰάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς 605
 κοινῇ τι βουλεύσαντα, μὴ μ' ἀπλῇ κτάνῃς
 ψήφῳ, διπλῇ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβὼν,
 γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μὴ με χωρὶς αἰτιῶ.
 οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
 χρηστοὺς νομίζειν οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακοὺς.
 φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω 611
 καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοντον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
 ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τὰδ' ἀσφαλῶς, ἐπεὶ
 χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
 κακὸν δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ γνολῆς μιᾶ. 615
 καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,

ΧΟ.

- ἄναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
ΟΙ. ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθῃα
 χωρῇ, ταχὺν δεῖ καμὲ βουλεύειν πάλιν.
 εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν 620
 πεπραγμέν' ἔσται, τὰμὰ δ' ἡμαρτημένα.
ΚΡ. τί δῆτα χρήξεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
ΟΙ. ἥκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.
ΚΡ. ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
ΟΙ. ὥς οὐχ ὑπεῖξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; 625
ΚΡ. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω. **ΟΙ.** τὸ γοῦν
 ἐμὸν.
ΚΡ. ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ καμὸν. **ΟΙ.** ἀλλ' ἔφυς κακός.
ΚΡ. εἰ δὲ ξυνῆς μηδέν; **ΟΙ.** ἀρκτέον γ' ὅμως.
ΚΡ. οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος. **ΟΙ.** ὦ πόλις πόλις.
ΚΡ. καμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ. 630
ΧΟ. παύσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὄρω
 τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
 τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεῶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν
 γλώσσης ἐπήρασθ' οὐδ' ἐπαισχύνεσθε γῆς 635
 οὔτω νοσοῦσης ἰδία κινοῦντες κακά;
 οὐκ εἰ σύ τ' οἴκους σύ τε, Κρέον, κατὰ στέγας,
 καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος ἐς μέγ' οἴσετε;
ΚΡ. ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
 δρᾶσαι δικαιοῖ, θάτερον δυοῖν κακοῖν, 640
 ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβῶν.
ΟΙ. ξύμφημι· δρῶντα γὰρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
 εἰληφα τοῦμόν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
ΚΡ. μή νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῶς, εἰ σέ τι

- 645
 IO. δέδορακ', ὁλοίμην, ὧν ἐπαιτιά με δρᾶν.
 ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε.
 μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθῆις θεῶν,
 ἔπειτα καὶ με τοῦσδε θ' οἱ πάρεισί σοι.
 XO. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ' ἄναξ, λίσσομαι. 649
 OI. τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
 XO. τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν
 καταίδεσαι.
 OI. οἷσθ' οὖν ἃ χρήξεις; XO. οἶδα. OI. φράζε
 δὴ τί φῆς. 655
 XO. τὸν ἐναγῇ φίλον μήποτ' ἐν αἰτία
 σὺν ἀφανεῖ λόγῳ σ' ἄτιμον βαλεῖν.
 OI. εὔ νυν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
 ζητῶν ὀλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.
 XO. οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον 660
 "Αλιον· ἐπεὶ ἄθεος ἄφιλος ὃ τι πύματον
 ὁλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
 ἀλλὰ μοι δυσμόρῳ γὰ φθινὰς 665
 τρύχει ψυχὰν, τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ
 προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.
 OI. ὃ δ' οὖν ἵτω, κεί χρή με παντελῶς θανεῖν, 669
 ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ. 670
 τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτείρω στόμα
 ἐλεινόν· οὔτος δ' ἐνθ' ἃν ἢ στρυγγέται.
 KP. στρυγνὸς μὲν εἰκων δῆλος εἶ, βαρὺς δ', ὅταν
 θυμοῦ περάσῃς. αἶ δὲ τοιαῦται φύσεις
 αὐταῖς δικαίως εἶδν' ἄλγισται φέρειν. 675
 OI. οὔκουν μ' ἑάσεις κακτὸς εἶ; KP. πορεύσομαι,

649 — 659. = 678 — 688.

660 — 668. = 689 — 697.

- σοῦ μὲν τυχῶν ἀγνώστος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.
 ΧΟ. γύναι, τί μέλλεις κομίζεσθαι δόμων τόνδ' ἔσω; 678
 ΙΟ. μαθοῦσά γ' ἦτις ἡ τύχη. 680
 ΧΟ. δόκησις ἀγνώως λόγων ἤλθε, δάπτει δὲ καὶ τὸ
 μὴ νδικόν.
 ΙΟ. ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν; ΧΟ. ναίχι. ΙΟ. καὶ τίς
 ἦν λόγος;
 ΧΟ. ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γὰρ προπονουμένας, 685
 φαίνεται ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.
 ΟΙ. ὄρθς ἔν' ἦκεις, ἀγαθὸς ὦν γνώμην ἀνὴρ
 τοῦμόν παρίης καὶ καταμβλύνεις κέαρ.
 ΧΟ. ὦναξ, εἶπον μὲν οὐχ ἄπαξ μόνον, 689
 ἴσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα
 πεφάνθαι μ' ἄν, εἰ σ' ἐνοσφρίζομαν,
 ὅς τ' ἐμὰν γὰν φίλαν ἐν πόνοις
 ἀλύουσαν κατ' ὄρθον οὔρισας, 695
 τανῦν τ' εὐπομπος εἰ γένοιο.
 ΙΟ. πρὸς θεῶν δίδαξον καὶ μ', ἄναξ, ὅτου ποτὲ
 μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.
 ΟΙ. ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν, γύναι, σέβω· 700
 Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλενωκὸς ἔχει.
 ΙΟ. λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.
 ΟΙ. φρονέα με φησὶ Λαῖου καθεστάναι.
 ΙΟ. αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;
 ΟΙ. μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον ἐσπέμψας, ἐπεὶ 705
 τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἔλευθεροῖ στόμα.
 ΙΟ. σύ νυν ἀφείς σεαυτὸν ὦν λέγεις πέρι
 ἐμοῦ πάκουσον καὶ μάθ' οὔνεκ' ἐστὶ σοι
 βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
 φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα. 710

- χρησιμὸς γὰρ ἦλθε Λαίῳ πότ', οὐκ ἐρῶ
 Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
 ὥς αὐτὸν ἦξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
 ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε καὶ κείνου πάρα.
 καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ 715
 λησται φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς·
 παιδὸς δὲ βλάβστας οὐ διέσχον ἡμέραι
 τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν
 ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν ἄβατον εἰς ὄρος.
 κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὐτ' ἐκείνου ἦνυσεν 720
 φονέα γενέσθαι πατρὸς οὔτε Λαίου
 τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
 τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
 ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὧν γὰρ ἂν θεὸς
 χρεῖαν ἐρευνᾷ θεδνίως αὐτὸς φανεῖ. 725
 ΟΙ. οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
 ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν.
 ΙΟ. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑπο στραφεῖς λέγεις;
 ΟΙ. ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Λαῖος
 κατασφαγεῖν πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς. 730
 ΙΟ. ἡὐδατο γὰρ ταῦτ' οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
 ΟΙ. καὶ ποῦ σθ' ὁ χῶρος οὗτος οὐ τόδ' ἦν πάθος;
 ΙΟ. Φωκίς μὲν ἡ γῆ κλήζεται, σχιστὴ δ' ὁδὸς
 ἐς ταῦτά Δελφῶν καπὸ Δαυλίας ἄγει.
 ΟΙ. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς; 735
 ΙΟ. σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
 ἀρχὴν ἐφαίνου τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
 ΟΙ. ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
 ΙΟ. τί δ' ἐστί σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
 ΟΙ. μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λαῖον φύσιν 740

- τίν' ἤλθε φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἤβης ἔχων.
 IO. μέγας, χυοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
 μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστᾶται πολὺ.
 OI. οἶμοι τάλας· εἰκοῖ' ἐμαυτὸν εἰς ἄρας
 δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745
 IO. πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.
 OI. δεινῶς ἀθρυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
 δειξείς δὲ μᾶλλον, ἣν ἐν ἐξείπῃς ἔτι.
 IO. καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν, ἄν δ' ἔρη μαθοῦσ' ἐρῶ.
 OI. πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
 ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
 IO. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
 κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λαῖον μία.
 OI. αἰαῖ, τὰδ' ἤδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
 ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755
 IO. οἰκέυς τις, ὅσπερ ἴκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
 OI. ἦ καὶν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;
 IO. οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἤλθε καὶ κράτῃ
 σέ τ' εἶδ' ἔχοντα Λαῖόν τ' ὀλωλότα,
 ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θινῶν 760
 ἄγρους σφεπέμψαι καπλὶ ποιμνίων νομάς,
 ὡς πλειστον εἶη τοῦδ' ἀποπτος ἄστεως.
 καῖπεμψ' ἐγὼ νιν· ἄξιός γάρ οἱ' ἀνὴρ
 δοῦλος φέρειν ἦν τῇσδε καὶ μείζω χάριν.
 OI. πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν; 765
 IO. πάρεστιν. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
 OI. δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
 εἰρημέν' ἦ μοι δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
 IO. ἀλλ' ἴζεταί μιν· ἀξία δέ που μαθεῖν
 καὶ γὰρ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ. 770

- ΟΙ. κοῦ μὴ στερηθῆς γ' ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
 ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
 λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ διὰ τύχης τοιαῦδ' ἰῶν·
 ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
 μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς. ἡγόμην δ' ἀνὴρ 775
 ἄστων μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη
 τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἄξια,
 σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια.
 ἀνὴρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπλησθεὶς μέθῃ
 καλεῖ παρ' οἴνῳ πλαστός ὥς εἶην πατρί. 780
 κἀγὼ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν
 μόλις κατέσχον, θάτερον δ' ἰὼν πέλας
 μητρὸς πατρός τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρος
 τοῦνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
 κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἑτερπόμην, ὅμως δ' 785
 ἔκνιξέ μ' αἰὲ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.
 λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
 Πυθῶδε, καὶ μ' ὁ Φοῖβος ὦν μὲν ἰκόμην
 ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
 καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὔφηγεν λέγων, 790
 ὥς μητρὶ μὲν χρεῖη με μιχθῆναι, γένος δ'
 ἄτλητον ἀνδρώποισι δηλώσοιμ' ὄρῳ,
 φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
 κἀγὼ πακούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν
 ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα 795
 ἔφευγον, ἐνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
 χρησμῶν ὀνειδῆ τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 στείχων δ' ἰκνούμαι τούσδε τοὺς χώρους ἐν οἷς
 σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
 καὶ σοι, γύναι, τάληθες ἐξερῶ. τριπλῆς 800

ὅτ' ἡ κελεύθου τησδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
 ἐνταῦθα μοι κῆρυξ τε καὶ πωλικῆς
 ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς, οἷον σὺ φῆς,
 ξυνηγνιάζον· καὶ ὁδοῦ μ' ὅθ' ἡγεμῶν
 αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἡλαυνέτην. 805
 καὶ γὰρ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
 παῖω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὀρᾷ,
 ὄχους παραστείχοντα τηρήσας μέσον
 κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
 οὐ μὴν ἴσῃν γ' ἔτισεν ἀλλὰ συντόμως 810
 σκήπτρῳ τυπεῖς ἐκ τησδε χειρὸς ὕπτιος
 μέσης ἀπήνης εὐθύς ἐκκυλίνδεται·
 κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 ιούτῳ προσήκει Λαῖου τι συγγενὲς, 814
 τίς ἐχθροδαίμων μάλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ;
 ὃν μὴ ξένων ἔξεστι μῆδ' ἀστῶν τινὶ
 δόμοις δέχεσθαι, μῆδὲ προσφωνεῖν τινα,
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐτις ἄλλος ἦν
 ἢ γὰρ π' ἐμαντῷ τάσδ' ὀρᾷς ὁ προστιθείς. 820
 λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
 κραίνω, δι' ὧν περ ὦλετ'. ἄρ' ἔφυν κακός;
 ἄρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἰ με χορὴ φυγεῖν,
 καὶ μοι φυγόντι μῆστι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν
 μῆδ' ἐμβατεύειν πατρίδος, ἢ γάμοις με δεῖ 825
 μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτανεῖν;
 ἄρ' οὐκ ἀπ' ὧμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
 κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοῖν λόγον;

Post 814 sequebatur τίς τοῦδ' γ' ἀνδρὸς νῦν ἔστ'
 ἀθλιώτερος;

Post 826 sequebatur Πόλυβον, ὃς ἐξέφυνε καὶ ἐθρεψέ με.

- μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας, 830
 ἰδοίμι ταύτην ἡμέραν, ἀλλ' ἐκ βροτῶν
 βαλὴν ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
 κηλὶδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην.
- ΧΟ. ἡμῖν μὲν, ὦναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'· ἕως δ' ἂν οὖν 835
 πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.
- ΟΙ. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,
 τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.
- ΙΟ. πεφασμένον δὲ τίς ποθ' ἢ προθυμιά;
 ΟΙ. ἐγὼ διδάξω σ' ἣν γὰρ εὐρεθῇ λέγων 840
 σοὶ ταῦτ', ἐγὼ γ' ἂν ἐκπεφενυγμένην πάθος.
- ΙΟ. ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;
 ΟΙ. ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν 845
 ὥς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
 λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ κτανον·
 οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος· 845
 εἰ δ' ἄνδρ' ἐν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
 τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμέε' ἔρεπον.
- ΙΟ. ἀλλ' ὥς φανέν γε τοῦπος ὧδ' ἐπίστασο,
 κοῦκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
 πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε. 850
 εἰ δ' οὖν τι κάκτρεποίτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
 οὔτοι ποτ', ὦναξ, σόν γε Λαῖου φόνου
 φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὅν γε Λοξίας
 διείπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
 καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855
 κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
 ὥστ' οὐχὶ μαυτείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ
 βλέψαιμ' ἂν οὔνεκ' οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.
- ΟΙ. καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην

- πέμψον τινὰ στελοῦντα μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860
- ΙΟ. πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὦν οὐ σοὶ φίλον.
- ΧΟ. εἰ μοι ξυνείη φέροντι
μοῖρα τὰν εὖσεπτον ἀγνείαν λόγων
ἔργων τε πάντων, ὦν νόμοι πρόκεινται 865
ὑψίποδες, οὐρανίαν
δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὦν Ὀλυμπος
πατήρ μόνος, οὐδέ νιν
θνατὰ φύσις ἀνέρων
ἔτικτεν, οὐδὲ μήποτε λάθρα κατακοιμάσῃ· 870
μέγας ἐν τούτοις θεὸς, οὐδὲ γηράσκει.
ὔβρις φυτεύει τύραννον· 873
ὔβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
ἃ μὴ' πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875
ἀκρότατον εἰδαναβᾶσ'
αἶπος ἀπότομον ὄρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ
χρηῖται. τὸ καλῶς δ' ἔχον
πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.
θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἰσχων. 881
εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται, 883
Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ δαιμόνων ἔδη σέβων, 885
κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως
καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
ἢ τῶν ἀδίκτων ἔξεται ματᾶζων.

863 — 872. = 873 — 882.

883 — 896. = 897 — 910.

τίς ἔτι πότ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θυμοῦ βέλη
 εὗξεται ψυχᾶς ἀμύνειν;
 εἰ γὰρ αἱ τοιαῖδε πράξεις τίμαι, 895
 τί δεῖ με χορεύειν;
 οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γὰρ ἐπ' ὀμφαλὸν
 σέβων,
 οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναὸν, οὐδὲ τὰν Ὀλυμ-
 πίαν,

εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα 901
 πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
 ἀλλ', ὃ κρατύνων, εἶπερ ὄρθ' ἀκούεις,
 Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθοι
 σὲ τὰν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905
 φθίνοντα γὰρ Πυθόχρηστα Λαῖου
 θέσφατ' ἐξαίρουσιν ἥδη,
 κούδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
 ἔρρει δὲ τὰ θεῖα. 910

ΙΟ. χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάτῃ
 ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
 στέφη λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.
 ὕψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ' ὅποι' ἀνὴρ 915
 ἔννουσ τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται,
 ἀλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος, εἰ φόβους λέγοι.
 ὅτ' οὖν παραινοῦς οὐδὲν ἐς πλεον ποιῶ,
 πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, ἄγχιστος γὰρ εἰ,
 ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατάργμασιν, 920
 ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρῃς·
 ὥς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες ἐκπεπληγμένον
 κεῖνον βλέποντες ὥς κυβερονήτην νεῶς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- ἄρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὧ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
 τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου; 925
 μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.
 ΧΟ. στέγαι μὲν αἶδε, καὐτὸς ἐνδον, ὧ ξένη·
 γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.
 ΑΓ. ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
 γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ. 930
 ΙΟ. αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὧ ξέν'. ἄξιος γὰρ εἶ
 τῆς εὐεπείας οὔνεκ'. ἀλλὰ φράζ' ὅτου
 χρήζων ἀφίξαι χῶ τι σημῆναι θέλων.
 ΑΓ. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.
 ΙΟ. τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος; 935
 ΑΓ. ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὔξερῶ τάχ' ἂν
 ἦδοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ ἂν, ἀσχάλλοις δ' ἴσως.
 ΙΟ. τί δ' ἐστι; ποῖαν δύναμιν ᾧδ' ἔχει διπλῆν;
 ΑΓ. τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι χθονὸς
 τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὥς ηὐδαὶ' ἐκεῖ. 940
 ΙΟ. τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;
 ΑΓ. οὐδ' ἦτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
 ΙΟ. πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκεν Οἰδίου πατήρ;
 ΑΓ. τέθνηκεν· εἰ δὲ μὴ, αὐτὸς ἀξιῶ θανεῖν.
 ΙΟ. ᾧ πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὥς τάχος 945
 μολοῦσα λέξεις; ᾧ θεῶν μαντεύματα,
 ἴν' ἐστέ· τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
 τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι, καὶ νῦν ὅδε
 πρὸς τῆς τύχης ὕλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ἵπο.
 ΟΙ. ᾧ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κέρα, 950
 τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμαίων;
 ΙΟ. ἄκουε τὰνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλήων

- τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαυτεύματα.
 ΟΙ. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ καὶ τί μοι λέγει;
 ΙΟ. ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελοῦν 955
 ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
 ΟΙ. τί φῆς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημήνας γενοῦ.
 ΑΓ. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 εὖ ἴσθ' ἐκείνου θανάσιμον βεβηκότα.
 ΟΙ. πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ; 960
 ΑΓ. σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει ῥοπή.
 ΟΙ. νόσοις ὁ τλήμων, ὥς ἔοικεν, ἔφθιτο.
 ΑΓ. καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ,
 ΟΙ. φεῦ φεῦ, τί δήτ' ἄν, ὃ γύναι, σκοποῦτό τις
 τῇν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω 965
 κλάζοντας ὄρουεις, ὧν ὑψηλῶν ἐγὼ
 κτενεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
 κεῖθι κάτ' αὖθις γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
 ἄψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
 κατέφθιθ'. οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη ἔμοῦ. 970
 τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα
 κεῖται παρ' Αἰδῇ Πόλυβος ἄξι' οὐδενός.
 ΙΟ. οὐκοῦν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;
 ΟΙ. ἠὲθας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρεγρόμην.
 ΙΟ. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλλης. 975
 ΟΙ. καὶ πῶς τὸ μητρὸς οὐκ ὀκνεῖν λέχος με δεῖ;
 ΙΟ. τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἀνθρώπος ὅτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
 εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.
 σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα· 980
 πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ οὐνεῖρασιν βροτῶν
 μητρὶ ξυνηνῶσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτ' αὖ

- παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.
 ΟΙ. καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
 εἰ μὴ κῦρει ξῶς ἢ τεκοῦσα· νῦν δ' ἐπεὶ 986
 ξῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεί καλῶς λέγεις, οκνεῖν.
 ΙΟ. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
 ΟΙ. μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζωῆς φόβος.
 ΑΓ. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
 ΟΙ. Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ὄκει μέτα. 990
 ΑΓ. τί δ' ἐστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;
 ΟΙ. θεήλατον μάντευμα δεινόν, ὃ ξένε.
 ΑΓ. ἢ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
 ΟΙ. μάλιστα γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ
 χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῆμαντοῦ, τότε 995
 πατρῶν αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.
 ὦν οὔνεχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
 μακρὰν ἀπώκιστ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
 τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.
 ΑΓ. ἢ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις; 1000
 ΟΙ. πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
 ΑΓ. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
 ἐπεῖπερ εὐνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;
 ΟΙ. καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
 ΑΓ. καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως 1005
 σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμι τι.
 ΟΙ. ἀλλ' οὐποτ' εἰμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.
 ΑΓ. ὦ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δοῖς.
 ΟΙ. πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν διδάσκει με.
 ΑΓ. εἰ τῶνδε φεύγεις οὔνεκ' εἰς οἶκους μολεῖν. 1010
 ΟΙ. ταρβῶν γε μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
 ΑΓ. ἢ μὴ μίasma τῶν φυτευσάντων λάβῃς;

- ΟΙ. τοῦτ' οὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεῖ φοβεῖ.
 ΑΓ. ἄρ' οἴσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
 ΟΙ. πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;
 ΑΓ. ὁδοῦνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει. 1016
 ΟΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
 ΑΓ. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρως, ἀλλ' ἴσον.
 ΟΙ. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
 ΑΓ. ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὐτ' ἐκείνος οὐτ' ἐγώ. 1020
 ΟΙ. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
 ΑΓ. δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
 ΟΙ. καὶ θ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστειρξεν μέγα;
 ΑΓ. ἦ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
 ΟΙ. σὺ δ' ἐμπολήσας, ἦ τυχών μ' αὐτῷ δίδως; 1025
 ΑΓ. εὐρῶν ναπαῖαις ἐν Κιθαιρωνος πτυχαῖς.
 ΟΙ. ὠδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
 ΑΓ. ἐνταῦθ' ὄρειοις ποιμνίοις ἐπεσιτάτουν.
 ΟΙ. ποιμὴν γὰρ ἦσθα κάπλι θητεία πλάνης;
 ΑΓ. σοῦ δ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
 ΟΙ. τί δ' ἄλλος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις; 1031
 ΑΓ. ποδῶν ἂν ἔρῃρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
 ΟΙ. οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
 ΑΓ. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
 ΟΙ. δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. 1035
 ΑΓ. ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὃς εἶ.
 ΟΙ. ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἦ πατρὸς, φράσον.
 ΑΓ. οὐκ οἶδ'. ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.
 ΟΙ. ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες οὐδ' αὐτὸς τυχών;
 ΑΓ. οὐκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι. 1040
 ΟΙ. τίς οὗτος; ἦ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
 ΑΓ. τῶν Δαῖου δήπου τις ὠνομάζετο.

- ΟΙ. ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
 ΑΓ. μάλιστα· τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτῆρ.
 ΟΙ. ἡ κάστ' ἐτι ξῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ; 1045
 ΑΓ. ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οὐπιχώριοι.
 ΟΙ. ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστῶτων πέλας,
 ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
 εἰτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν;
 σημήναθ', ὥς ὁ καιρὸς ἡρῶσθαι τάδε. 1050
 ΧΟ. οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 ὃν κάματευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
 ἦδ' ἂν τάδ' οὐχ ἦκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
 ΟΙ. γύναι, νοεῖς ἐκείνον, ὄντιν' ἀρτίως
 μολεῖν ἐφριέμεσθαι τόν θ' οὗτος λέγει; 1055
 ΙΟ. τίς δ' ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῆς. τὰ δὲ
 ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνήσθαι μάτην.
 ΟΙ. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ' ὅπως ἐγὼ λαβῶν
 σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος.
 ΙΟ. μὴ πρὸς θεῶν, εἶπερ τι τοῦ σαντοῦ βίου 1060
 κήδει, ματεύσῃς τοῦθ'· ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ.
 ΟΙ. θάρσει. σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἔαν ἐγὼ 'κ τρίτης
 μητρὸς φανῶ τριδουλος, ἐκφανεῖ κακῇ.
 ΙΟ. ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.
 ΟΙ. οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
 ΙΟ. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ τὰ λῶστιά σοι λέγω. 1065
 ΟΙ. τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
 ΙΟ. ὦ δύσποτμ', εἶθε μήποτε γνοίης ὃς εἴ.
 ΟΙ. ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
 ταύτην δ' ἔατε πλουσίῳ χαίρειν γένει. 1070
 ΙΟ. ἰοὺ ἰοὺ, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
 μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐποθ' ὕστερον.

- ΧΟ. τί ποτε βέβηκεν, Οιδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄξασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῇσδ' ἀναρρήξει κακὰ. 1075
- ΟΙ. ὅποια χορῆζει δηγνύτω· τοῦμόν δ' ἐγὼ,
καὶ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι
αὕτη δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων 1080
τῆς εὖ διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
τοιόσδε δ' ἐκφυῖς οὐκ ἂν ἐξέλθοιν ποτὲ
ἄλλοις, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοῦμόν γένος. 1085
- ΧΟ. εἶπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμαν ἰδρὶς,
οὐ τὸν Ὀλυμπον ἀπείρων,
ὦ Κιθαιρῶν, οὐκέτι τὰν ἐτέραν 1090
πανσέληνον, μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οιδίπου
καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν,
καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, ὥς ἐπλήρα φέροντα
τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.
ἰήιε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.
τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων
ἄρα 1098
- Νύμφα ὀρεσσιβάτα που 1100
Παυλὶ πλαθεῖς; ἢ σύ γε καὶ γενέτας
Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι·
εἰθ' ὁ Κυλλάντας ἀνάσσω, 1104
εἰθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων σ'
εὗρημα δέξατ' ἐκ του

1086 — 1097. = 1098 — 1109.

10*

Νυμφᾶν Ἐλικωνίδων, αἷς πλείστα συμπαίξει.

ΟΙ. εἰ χορή τι καμὲ μὴ συναλλάξαντά πω, 1110
 πρέσβεις, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ,
 ὄνπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἐν τε γὰρ μακρῷ
 γήρᾳ ξυνάδει τῷδε τάνδρῃ σύμμετρος,
 ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας
 ἔγνωκ' ἑμαυτοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου 1115
 προὔχοις τάχ' ἂν που, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟ. ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι· Λαῖον γὰρ ἦν
 εἶπερ τις ἄλλος πιστὸς ὥς νομεὺς ἀνῆρ.

ΟΙ. σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
 ἢ τόνδε φράζεις; ΑΓ. τοῦτον, ὄνπερ εἰσορᾷς.
 ΟΙ. οὗτος σὺ, πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων 1121
 ὅς' ἂν σ' ἐρωτῶ. Λαῖον ποτ' ἦσθα σὺ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἢ δοῦλος οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.

ΟΙ. ἔργον μεριμνῶν ποῖον ἢ βίον τίνα;
 ΘΕ. ποιῖναις τὰ πλείστα τοῦ βίου συνειπόμην. 1125
 ΟΙ. χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύνανυλος ὦν;
 ΘΕ. ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
 ΟΙ. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθῶν;
 ΘΕ. τί χορήμα δρωῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
 ΟΙ. τόνδ' ὃς πάρεστιν· ἢ ξυναλλάξας τί πως; 1130
 ΘΕ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ἄπο.
 ΑΓ. κοῦδέν γε θαῦμα, δέσποτ'. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 ἄγνωτ' ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον
 ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ 1135
 ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρῃ τρεῖς ὅλους
 ἐξ ἧρος εἰς ἀρκτουῦρον ἐκμήνους χρόνους

- χειμῶνα δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐργῶ
 ἤλαυνον οὐτός τ' ἐς τὰ Λαῖον σταθμά.
 λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον; 1140
- ΘΕ. λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
 ΑΓ. φέρ' εἰπὲ νῦν, τότε οἷσθα παιδὰ μοί τινα
 δοῦς, ὥς ἐμαυτῷ θρόνῳμα θρεψαίμην ἐργῶ;
 ΘΕ. τί δ' ἐστὶ πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
 ΑΓ. ὅδ' ἐστὶν, ὃ τᾶν, κελνος ὅς τότε ἦν νέος. 1145
- ΘΕ. οὐκ εἰς ὅλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
 ΟΙ. ἂ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
 δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
 ΘΕ. τί δ', ὃ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
 ΟΙ. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ. 1150
- ΘΕ. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
 ΟΙ. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς.
 ΘΕ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
 ΟΙ. οὐχ ὥς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
 ΘΕ. δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχορήζων μαθεῖν; 1155
- ΟΙ. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
 ΘΕ. ἔδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὠφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
 ΟΙ. ἀλλ' ἐς τόδ' ἤξεῖς μὴ λέγων γε τοῦνδικον.
 ΘΕ. πολλῶ γε μᾶλλον, ἦν φράσω, διόλλυμαι.
 ΟΙ. ἀνὴρ ὅδ', ὥς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἔλᾳ. 1160
- ΘΕ. οὐ δῆτ' ἐργῶν, ἀλλ' εἶπον ὥς δοίην πάλαι.
 ΟΙ. πόθεν λαβῶν; οἴκειον, ἢ ἕ ἄλλου τινός;
 ΘΕ. ἐμὸν μὲν οὐκ ἐργῶν, ἐδεξάμην δέ του.
 ΟΙ. τίνος πολιτῶν τῶνδε καὶ ποίας στέγης;
 ΘΕ. μὴ πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἱστόρει πλέον. 1165
- ΟΙ. ὄλωλας, εἰ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
 ΘΕ. τῶν Λαῖον τοίηντις τις ἦν γεννημάτων.

- ΟΙ. ἡ δοῦλος, ἡ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;
 ΘΕ. οἶμοι, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
 ΟΙ. κἀγὼ γ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον. 1170
 ΘΕ. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήξεθ'· ἡ δ' ἔσω
 κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὥς ἔχει.
 ΟΙ. ἡ γὰρ δίδωσιν ἡδε σοι; ΘΕ. μάλιστ', ἄναξ.
 ΟΙ. ὥς πρὸς τί χρείας; ΘΕ. ὥς ἀναλώσαιμί νιν.
 ΟΙ. τεκοῦσα τλήμων; ΘΕ. θεσφάτων γ' ὄκνω
 κακῶν. 1175
 ΟΙ. ποίων; ΘΕ. κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν
 λόγος.
 ΟΙ. πῶς δ' ἦτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
 ΘΕ. κατοικτίσας, ὧ δέσποθ', ὥς ἄλλην χθόνα
 δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἐνθ' ἐν ἦν· ὁ δὲ
 κἀκ' ἐς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ 1180
 ὃν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
 ΟΙ. τοῦτο τοῦτο πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ.
 ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
 ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν
 οἷς τ'
 οὐ χρῆν μ' ὀμιλῶν, οὓς τέ μ' οὐκ ἔδει κτα-
 νῶν. 1185
 ΧΟ. ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
 ὥς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ.
 τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
 τᾶς εὐδαιμονίας φέρει 1190
 ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν
 καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
 τὸν σὸν τοι παρὰ δειγμ' ἔχων,
 1186 — 1195. = 1196 — 1203.

τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὃ τλαῖμον Οἰδιπόδα,
βροτῶν

οὐδὲν μακαρίζω · 1195

ὅστις καθ' ὑπερβολὰν 1196

τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου,

ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας

τὰν γαμψώνυχα παρθένον

χρησμοδόν, θανάτων δ' ἐμᾶ 1200

χώρᾳ πύργος ἀνέστα ·

ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ

ἐμὸς καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης, ταῖς μεγάλαι-
σιν ἐν

Θήβαισιν ἀνάσσω.

τανυῖν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος; 1204

τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις

ξύννοικος ἀλλαγᾶ βίου;

ὡς κλεινὸν Οἰδίπου κῆρα,

ὧς μέγας λιμὴν 1208

αὐτὸς ἤρκεσεν

παιδὶ καὶ πατρὶ

θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,

πῶς ποτε πῶς ποθ' αἰ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέ-
ρουν, τάλας, 1210

σὶγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;

ἐφηῦρῃ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὄρων χρόνος, 1213

δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλοι

τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον. 1215

ὡς, Λαττεῖον ὦ τέκνον,

εἶθε σ' εἶθε σε

1204 — 1212. = 1213 — 1222.

μήποτ' εἰδόμαν.

θύρομαι γὰρ ὥς

περίαλλ' ἰὼν χέων

ἐκ στομάτων. τὸ δ' ὀρθὸν εἶπεῖν, ἀνέπνευσά τ'

ἐκ σέθεν

1220

καὶ κατεκοίμησα τοῦμὸν ὄμμα.

1222

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰὲ τιμώμενοι,

οἳ ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'

ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἐτι

1225

τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.

οἶμαι γὰρ οὐτ' ἂν Ἰστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν

νίψαι καθαρυῶ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα

κεύθει, τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ

ἐκόντα κοῦκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν

1230

μάλιστα λυποῦσ' αἱ φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟ. λείπει μὲν οὐδ' ἂν πρόσθεν ἤδεμεν τὸ μὴ οὐ

βαρύντον εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς;

ΕΞ. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἶπεῖν τε καὶ

μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κῆρα.

1235

ΧΟ. ὦ δυστάλαινα, πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;

ΕΞ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲπραχθέντων τὰ μὲν

ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.

ὅμως δ', ὅσον γε καὶ ἐμοὶ μνήμης ἐνι,

πενύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.

1240

ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρήλθ' ἔσω

θυρώνας, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ

λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.

πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρράξας ἔσω

καλεῖ τὸν ἤδη Λαῖον πάλαι νεκρὸν,

1245

μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὕφ' ὧν
 θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουςαν λίποι
 τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδοουργίαν.
 γοᾷτο δ' εὐνάς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς
 ἔξ ἀνδρὸς ἄνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι. 1250
 ᾧππως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται.
 βῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὕφ' οὗ
 οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν,
 ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.
 φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔργχος ἔξαιτων πορεῖν, 1255
 γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῶαν δ' ὅπου
 κίχοι διελλὴν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων.
 λυσοῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
 αὐδεῖς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
 δεινὸν δ' αὖσας ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς 1260
 πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ', ἐκ δὲ πυθμένων
 ἔκλινε κοῖλα κληῖθρα κάμππτει στέργη.
 οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' εἰσείδομεν,
 πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ
 ὅπως ὄρᾳ νιν, δεινὰ βρυχηθεῖς τάλας, 1265
 χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ δὲ γῇ
 ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τάνθενδ' ὄρᾳν.
 ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους
 περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
 ἄρας ἐπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, 1270
 αὐδῶν τοιαῦθ', ὁθύνεκε' οὐκ ὅψοιντό νιν
 οὔθ' οἷ' ἐπασχεν οὔθ' ὅποι' ἔδρα κακὰ,
 ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὕς μὲν οὐκ ἔδει
 ὀψοῖσθ', οὕς δ' ἔχρηξεν οὐ γνωσοῖατο.
 τοιαῦτ' ἐφρυμῶν πολλάκις τε κοῦχ' ἄπαξ 1275

ἦρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα. φοίνια δ' ὁμοῦ
 γλῆναι γένει' ἔτεγγον, οὐδ' ἀνέσαν
 φόνου μυδώσας σταρόνας, ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
 ὄμβρος χάλαζά θ' αἵματοῦσσ' ἔτέγγετο. 1279
 ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν 1282
 ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θῆμέρα
 στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνῃ, κακῶν
 ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπὸν. 1285

XO. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;
 ΕΞ. βοᾷ διοίγειν κληῖθρα καὶ δηλοῦν τινα
 τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
 τὸν μητέρ' - αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι,
 ὥς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι 1290
 μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὥς ἠράσατο.
 ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινος
 δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν.
 δεῖξει δὲ καὶ σοί. κληῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε
 διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα 1295
 τοιοῦτον οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.

XO. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
 ὦ δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
 προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὦ τλήμων,
 προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας 1300
 μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
 πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρα;
 ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν δύνάμαί σ', ἐθέλων
 πόλλ' ἀνερέσθαι, πολλὰ πνθέσθαι,
 πολλὰ δ' ἀθρῆσαι. 1305

Post 1279 sequebantur τὰδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν, οὐ
 μόνου κακὰ, | ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακὰ.

- τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.
 ΟΙ. αἰαῖ αἰαῖ, δύστανος ἐγώ,
 ποῖ γὰρ φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι
 φθογγὰ διαπέταται φορέσθην; 1310
 ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλλου.
 ΧΟ. ἐς δεινὸν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐπόψιμον.
 ΟΙ. ἰὼ σκότου
 νέφος ἕμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον ἄφατον,
 ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον ὄν. 1315
 οἴμοι,
 οἴμοι μάλ' αὖθις· οἶον εἰσέδν μ' ἅμα
 κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν.
 ΧΟ. καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πῆμασιν
 διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά. 1320
 ΟΙ. ἰὼ φίλος,
 σὺ μὲν ἕμους ἐπίπολος ἔτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
 ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων.
 φεῦ φεῦ.
 οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς, 1325
 καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὁμως.
 ΧΟ. ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
 ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;
 ΟΙ. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι,
 ὁ κακὰ κακὰ τελῶν ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεια. 1330
 ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
 τί γὰρ ἔδει μ' ὀρᾶν,
 ὅτφ γ' ὀρῶντι μὴδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ; 1335
 ΧΟ. ἦν ταῦθ' ὁπωσπερ καὶ σὺ φῆς.

1313 — 1320. = 1321 — 1328.

1329 — 1348. = 1349 — 1368.

- ΟΙ. τί δῆτ' ἐμοὶ βλέπτον, ἦ
στερκτόν, ἦ προσήγορον
ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἄδονα, φίλοι;
ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστα μέ, 1340
ἀπάγετ', ὦ φίλοι, τὸν ὄλεθρον μέγαν,
τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς 1345
ἐχθρότατον βροτῶν.
- ΧΟ. δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
ὡς ἠθέλησα μηδέ σ' ἂν γινῶναί ποτε.
- ΟΙ. ὅλοιθ' ὅστις ἦν ὅς ἀγρίας πέδας
νομάδ' ἐπιποδίας ἔλαβέ μ' ἀπό τε φόνου 1350
ἔρυτο ἀνέσωσεν, οὐδὲν ἐς χάριν πράσσων.
τότε γὰρ ἂν θανῶν
οὐκ ἦ φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος. 1355
- ΧΟ. θέλουντι καὶ μοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.
- ΟΙ. οὔκουν πατρός γ' ἂν φρονεὺς
ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς, 1360
ὁμολεχῆς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας.
εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακὸν, 1365
τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.
- ΧΟ. οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεύσθαι καλῶς.
κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὧν ἦ ζῶν τυφλός.
- ΟΙ. ὥς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι. 1370
ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅμμασιν ποίοις βλέπων
πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Αἰδου μολῶν
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
ἐργ' ἔσθι κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.

ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὅψις ἦν ἐφίμερος, 1375
 βλαστοῦς' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί.
 οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
 οὐδ' ἄστν γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
 ἀγάλαμαθ' ἱρὰ, τῶν δ' παντλήμων ἐγὼ
 κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἐν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς 1380
 ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
 ὦθευν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 φανέντ' ἀναγνον καὶ γένους τοῦ Λαῖου.
 τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
 ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὄραν; 1385
 ἤμιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
 πηγῆς δι' ὧτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
 τὸ μαποκλῆσαι τοῦμὸν ἄθλιον δέμας,
 ἵν' ἡ τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
 τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἴκεῖν γλυκύ. 1390
 ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβῶν
 ἔκτεινας εὐθύς, ὥς ἔδειξα μήποτε
 ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἡ γεγάς;
 ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
 λόγῳ παλαιὰ δῶμαθ', οἷον ἄρά με 1395
 κάλλος κακῶν ὑπουλον ἔξεθρέψατε.
 νῦν γὰρ κακὸς τ' ὢν καὶ κακῶν εὐρίσκομαι.
 ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη
 δρυμὸς τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
 αἱ τοῦμὸν αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο 1400
 ἐπίετε πατρὸς, ἄρά μου μέμνησθ' ὅτι
 οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν εἶπα δεῦρ' ἰὼν
 ὅποι' ἔπρασσον αὐτίς; ὦ γάμοι γάμοι,
 ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν

- ἀνεῖτε τὰντὸν σπέρμα, κἀπεδείξατε 1405
πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἴμ' ἐμφύλιον,
νύμφας γυναικας μητέρας τε, χῶπόσα
αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν,
ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που 1410
καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
ἐκρίψατ', ἐνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
πίθεσθε, μὴ δείσητε. τὰμὰ γὰρ κακὰ
οὐδεὶς οἶός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415
- ΧΟ. ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων τὸ πρᾶσσειν καὶ τὸ βουλεύειν, ἐπεὶ
χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
- ΟΙ. οἶμοι, τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
τίς μοι φανεῖται πίστις ἐνδικος; τὰ γὰρ 1420
πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφηύρημαι κακός.
- ΚΡ. οὐχ ὥς γελαστῆς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
οὐδ' ὥς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσιν φλόγα 1425
αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἥλιον, τοιόνδ' ἄγος
ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῇ
μήτ' ὄμβρος ἱρὸς μήτε φῶς προσδέξεται.
ἀλλ' ὥς τάχιστ' εἰς οἶκον ἐσκομίζετε·
τοῖς ἐν γένει γὰρ ἀγγενῇ μάλισθ' ὄραν 1430
μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
- ΟΙ. πρὸς θεῶν, ἐπεῖπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

- ΚΡ καὶ τοῦ με χρείας ὥδε λιπαρεῖς τυχεῖν; 1435
 ΟΙ ῥιψὼν με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ' ὅπου
 θνητῶν θανούμαι μηδενὸς προσήγορος.
 ΚΡ ἔδρασ' ἂν εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἂν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
 πρώτιστ' ἔχρηξον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.
 ΟΙ ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις, 1440
 τὸν πατροφάντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
 ΚΡ οὕτως ἐλέχθη ταῦθ' ὅμως δ' ἵν' ἔσταμεν
 χρείας ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.
 ΟΙ οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πένυσεσθ' ὕπερ;
 ΚΡ καὶ γὰρ σὺ νῦν τὰν τῷ θεῷ πίστιν φέροις. 1445
 ΟΙ καὶ σοὶ γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προτρέφομαι,
 τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
 θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ·
 ἐμοῦ δὲ μή ποτ' ἀξιωθήτω τόδε
 πατρῷον ἄστν ζῶντος οἴκητοῦ τυχεῖν, 1450
 ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κληΐεται
 οὐμὸς Κιθαιρῶν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι
 πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
 ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἳ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
 καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἂν νόσον 1455
 μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν ποτε
 θνήσκων ἐσώθην, μὴ' πί τῳ δεινῷ κακῷ.
 ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἰς, ἴτω·
 παίδων δὲ τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέον,
 προσηΐ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ 1460
 σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου·
 ταῖν δ' ἐθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
 αἷν οὐποθ' ἡμῇ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
 τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ

ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' αἰὲ μετειχέτην· 1461
αἶν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χερσὶν
ψαῦσαι μ' ἔασον ἀποκλαύσασθαι κακὰ.

ἴθ' ὦναξ,

ἴθ' ὦ γονῇ γενναῖε. χερσὶ τὰν θιγῶν
δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον. 1470
τί φημί;

οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοι
δακρυρροοῦντοιν, καὶ μ' ἐποικτεῖρας Κρέων
ἔπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐκγόνοι ἐμοῖν;
λέγω τι; 1475

ΚΡ. λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύννας τάδε,
γρῶς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἣ σ' εἶχεν πάλαι.

ΟΙ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρουρήσας τύχοι.
ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἔστέ; δεῦρ' ἵτ', ἔλθετε 1480
ὥς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
αἱ τοῦ φνιτουργοῦ πατρὸς ὑμῶν ὧδ' ὄρᾱν
τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξενησαν ὄμματα
ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', οὐθ' ὄρῶν οὐθ' ἱστορῶν
πατὴρ ἐφάνθη ἐνθεν αὐτὸς ἠρόθη. 1485

καὶ σφῶ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω
νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οἷον βιῶναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.
ποίας γὰρ ἀστῶν ἦξετ' εἰς ὁμιλίας,
ποίας δ' ἐορτὰς, ἐνθεν οὐ κεκλαυμέναι 1490
πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἦκητ' ἀκμὰς,
τίς οὗτος ἔσται, τίς παραρρίψει, τέκνα,
τοιαῦτ' ὀνειδίη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς

γονεῦσιν ἔσται σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα; 1495

τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ

ὑμῶν ἔπερνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,

οὔθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, καὶ τῶν ἴσων

ἐκτήσαθ' ὑμᾶς, ὧν περ αὐτὸς ἐξέφν.

τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε. καὶ τίς γαμεῖ; 1500

οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ

χέρσους φθαρῆναι καγάμους ὑμᾶς χρεῶν.

ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ

ταύταιν λέλειψαι, νῶ γὰρ, ὦ φυτεύσαμεν,

ὀλώλαμεν δὴ ὅντε, μή σφε περιῖδης 1505

πτωχὰς ἀνάνδρους ἐκγενεῖς ἀλωμένας,

μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.

ἀλλ' οἰκτιρὸν σφας, ὥδε τηλικάσδ' ὀρώων

πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.

ξύννευσον, ὦ γευναιε, σὴ ψάνσας χερί. 1510

σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,

πόλλ' ἂν παρήνουν· νῦν δὲ τοῦτ' ἠΰχθω μόνον,

οὐ καιρὸς ἔα ξῆν, τοῦ βίου δὲ λῶονος

ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

KP. ἄλῃς ἴν' ἐξήκεις δακρύων· ἀλλ' ἴθι στέγης

ἔσω.

1515

OI. πειστέον, κεῖ μὴδὲν ἡδύ. KP. πάντα γὰρ καιρῶ

καλά.

OI. οἷσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι; KP. λέξεις, καὶ τότ'

εἴσομαι κλύων.

OI. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον. KP. τοῦ θεοῦ

μ' αἰτεῖς δόσιν

OI. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἐχθιστος ἦκω. KP. τοιγαροῦν

τεύξει τάχα.

- ΟΙ. φῆς τάδ' οὔν; ΚΡ. ἂ μὴ φρονῶ γὰρ οὐ φιλῶ
λέγειν μάτην. 1520
- ΟΙ. ἅπαγέ νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη. ΚΡ. στεῖχέ νυν,
τέκνων δ' ἀφοῦ.
- ΟΙ. μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου. ΚΡ. πάντα μὴ
βούλου κρατεῖν·
καὶ γὰρ ἀκράτησας οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.
- ΧΟ. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἤδη καὶ κράτιστος ἦν
ἀνὴρ, 1525
εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν.
ὥστε θνητὸν ὄντ' ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
ἡμέραν ἐπισκοποῦντα μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν πα-
θών. 1530

Post 1525 sequebatur ὅστις οὐ ξήλω πολιτῶν καὶ τυχαῖς
ἐπιβλέπων, quod ex πᾶς ὃν ἐξήλου πολιτῶν καὶ τυχαῖς
ἐπέβλεπον corruptum videri potest.

IV.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ.

11 *

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΚΡΕΩΝ.

ΞΕΝΟΣ.

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ο ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ ΟΙΔΙΠΟΥΣ συνημμένος πῶς ἔστι τῷ ΤΥΡΑΝΝΩΙ. τῆς γὰρ πατρίδος ἔκπεσαι ὁ Οἰδίπους ἤδη γεραίος ὢν ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ τῆς θυγατρὸς Ἀντιγόνης χειραγωγούμενος. ἦσαν γὰρ τῶν ἀρσένων περὶ τὸν πατέρα φιλοστοργότεραι. ἀφικνεῖται δὲ εἰς Ἀθήνας κατὰ πυθόγρηστον, ὥς αὐτὸς φησι. χρησθὲν αὐτῷ παρὰ ταῖς σεμναῖς καλουμέναις θεαῖς μεταλλάξαι τὸν βίον. τὸ μὲν οὖν πρῶτον γέροντες ἐγγώριοι, ἔξ ὧν ὁ χορὸς συνέστηκε, πυθόμενοι συνέρχονται καὶ διαλέγονται πρὸς αὐτόν. ἔπειτα δὲ Ἰσμήνη παραγενόμενη τὰ κατὰ τὴν στάσιν ἀπαγγέλλει τῶν παίδων, καὶ τὴν γενομένην ἀφίζειν τοῦ Κρέοντος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τῷ ἀγαγεῖν αὐτὸν εἰς τοῦπίσω ἄπρακτος ἀπαλλάττεται. ὁ δὲ πρὸς τὸν Θησέα διελθὼν τὸν χρησμὸν οὕτω τὸν βίον καταστρέφει παρὰ ταῖς θεαῖς.

Τὸ δὲ δράμα τῶν θαυμασίων· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακώς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαρίζομενος οὐ μόνον τῇ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτοῦ δήμῳ· ἦν γὰρ Κολωνήθεν· ὥστε τὸν μὲν δῆμον ἐπίσημον ἐπιδείξαι, χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιστα τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ὧν ἀπορρήτους ἔσεσθαι, καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦς κρατήσιν ὑποτίθεται ὁ Οἰδίπους, προσαναφωνῶν καὶ ὅτι διαστασιάζουσι πρὸς Θηβαίους ποτὲ, καὶ τούτων κρατήσουσιν ἐκ χρησμῶν διὰ τὸν τάφον αὐτοῦ.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐν τῷ ἐπιφ. Κολωνῷ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν σεμνῶν. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἔξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν. προλογίζει Οἰδίπους.

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὰ πραχθέντα περὶ τὸν Οἰδίποδα ἴσμεν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἐτέρῳ ΟΙΔΙΠΟΔΙ. πεπῆρωται γὰρ καὶ ἀφίκει εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὁδηγούμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων, Ἀντιγόνης. καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν σεμνῶν [Ερι-

νῦν], ὃ ἐστὶν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἰππίῳ Κολωνῷ, οὕτω κληθέντι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν Ἰππίου καὶ Προμηθεὺς, καὶ αὐτοῦ οἱ ὀρεωκόμοι ἴστανται· ἐστὶ γὰρ αὐτῷ πνυθόχρηστον ἐνταῦθα δεῖν αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν· οὐ μὴ ἐστὶν ἑτέρῳ βεβήλῳ τόπος, αὐτόθι κἀσθῆται· καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως προέρχεται. ὅρα γὰρ τις αὐτὸν τῶν ἐντεῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγέλων ὅτι τις ἄρα τῷ χωρίῳ τούτῳ προσκἀσθῆται, καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν χοροῦ σχήματι, μαθησόμενοι τὰ πάντα. πρῶτος οὖν ἐστὶ καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ θυγατρὶ διαλεγόμενος. ἄφατος δὲ ἐστὶ καθόλου ἢ οἰκονομία ἐν τῷ δράματι, ὥς οὐδενὶ ἄλλῳ σχεδόν.

ΑΛΛΩΣ.

Τὸν ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίποδα ἐπὶ τετελευτηκῶτι τῷ πάππῳ Σοφοκλῆς ὁ υἱοῦς ἐδίδαξεν, υἱὸς ὢν Ἀριστῶνος ἐπὶ ἀρχοντος Μίκωνος*, ὅς ἐστι τέταρτος ἀπὸ Καλλίου, ἐφ' οὗ φασιν οἱ πλείους τὸν Σοφοκλῆα τελευτῆσαι. σαφές δὲ τοῦτ' ἐστὶν ἐξ ὧν ὁ μὲν Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Βατράχοις ἐπὶ Καλλίου ἀνάγει τοὺς τραγικούς ὑπὲρ γῆς, ὁ δὲ Φρύνιχος ἐν Μούσαις, ὅς συγκαθῆκε τοῖς Βατράχοις, φησὶν οὕτως·

μάκαρ Σοφοκλῆς, ὃς πολὺν χρόνον βιώσας
ἀπέθανεν, εὐδαίμων ἀνὴρ καὶ δεξιὸς,
πολλὰς ποιήσας καὶ καλὰς τραγωδίας,
καλῶς ἐτελεύτησ', οὐδὲν ὑπομείνας κακόν.

ἐπὶ δὲ τῷ λεγομένῳ Ἰππίῳ Κολωνῷ τὸ δράμα κεῖται. ἐστὶ γὰρ καὶ ἕτερος Κολωνὸς ἀγοραῖος πρὸς τῷ Εὐρυσακείῳ, πρὸς ᾧ οἱ μισθαυνοῦντες προσετῆκεισαν, ὥστε καὶ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τοῖς καθυστερίζουσι τῶν καιρῶν διαδοθῆναι ὅψ' ἤλθες, ἀλλ' ἐς τὸν Κολωνὸν ἴεσο.

μνημονεῦει τῶν δυεῖν Κολωνῶν Φερεκράτης ἐν Πετᾷλῃ διὰ τούτων·

οὗτος, πόθεν ἤλθες; Ἐς Κολωνὸν ἰέμην,
οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν Ἰππέων.

* ΟΙ. XCIV 3.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
 χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
 τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
 τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι,
 σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι 5
 μεῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί.
 στέργειν γὰρ αἰ πάθαι με χῶ χρόνος ξυνῶν
 μακρὸς διδάσκει καὶ τὸ γενναῖον τρίτον.
 ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκησιν εἴ τινα βλέπεις
 ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν, 10
 στῆσόν με καὶ ξίδρουσον, ὥς πυθώμεθα
 ὅπου ποτ' ἐσμέν. μανθάνειν γὰρ ἤκομεν
 ξένοι πρὸς ἀστῶν, ἂν δ' ἀκούσωμεν τελεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, πύργοι μὲν, οἱ
 πόλιν στέγουσιν, ὥς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσσω· 15
 χῶρος δ' οὐδ' ἱρὸς, ὥς ἀπεικάσαι, βρῶν
 δάφνης, ἐλάας, ἀμπέλου· πικνόπτεροι δ'
 εἶσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες·
 οὐ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου·
 μακρὰν γὰρ ὥς γέροντι προὔσταλῃς ὁδόν. 20

- ΟΙ. κάθιξέ νύν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.
 ΑΝ. χρόνου μὲν οὔνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.
 ΟΙ. ἔχεις διδάξαι δὴ μ' ὅποι καθέσταμεν;
 ΑΝ. τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὔ.
 ΟΙ. πᾶς γάρ τις ἤνθα τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπόρων. 25
 ΑΝ. ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μολοῦσά ποι;
 ΟΙ. ναί, τέκνον, εἶπερ ἐστὶ γ' ἐξοικησίμος.
 ΑΝ. ἀλλ' ἐστὶ μὴν οἰκητός. οἶομαι δὲ δεῦρ
 οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶν ὄρω.
 ΟΙ. ἢ δεῦρο προσστείχοντα κἄξορμώμενον; 30
 ΑΝ. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χῶ τί σοι λέγειν
 εὐκαιρόν ἐστιν, ἐννεφ', ὥς ἀνὴρ ὄδε.
 ΟΙ. ὦ ξεῖν', ἀκούων τῆσδε τῆς ὑπὲρ τ' ἐμοῦ
 αὐτῆς θ' ὀρώσης, οἴνεχ' ἡμῖν αἰσιος
 σκοπὸς προσήκεις ὧν ἀδηλοῦμεν φράσαι. 35

ΞΕΝΟΣ.

- πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱστορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἔδρας
 ἐξελθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἄγνόν πατεῖν.
 ΟΙ. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;
 ΞΕ. ἄθικτος οὐδ' οἰκητός. αἱ γὰρ ἐμποβοὶ
 θεαὶ σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι. 40
 ΟΙ. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων;
 ΞΕ. τὰς πάνθ' ὀρώσας Εὐμενίδας ὃ γ' ἐνθάδ' ἂν
 εἴποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἄλλαχοῦ καλὰ.
 ΟΙ. ἄλλ' ἔλεω μὴν τὸν ἱκέτην δεξαίετο
 ὥς οὐχ ἔδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι. 45
 ΞΕ. τί δ' ἐστὶ τοῦτο; ΟΙ. ξυμπορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.
 ΞΕ. ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοῦξανιστάναι πόλεως
 δίχ' ἐστὶ θάρσος, πρὶν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρω.
 ΟΙ. πρὸς νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμιάσης,

- τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προστρέπω φράσαι. 50
 ΕΕ. σήμαινε, κοῦκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ.
 ΟΙ. τίς δ' ἔσθι' ὁ χῶρος δῆτ' ἐν ᾧ βεβήκαμεν;
 ΕΕ. ὅς' οἶδα καὶ γὰρ πάντ' ἐπιστήσει κλύων.
 χῶρος μὲν ἱρὸς πᾶς ὅδ' ἔστ'· ἔχει δέ νιν
 σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς 55
 Τῖτάν Προμηθεύς· ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον,
 χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδὸς,
 ἔρεισμ' Ἀθηνῶν· οἱ δὲ πλησίοι γύαι
 τὸν ἱππότην Κολωνὸν εὐχονται σφίσιν
 ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τοῦνομα 60
 τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι.
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὦ ξέν', οὐ λόγους
 τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.
 ΟΙ. ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους;
 ΕΕ. καὶ κάρτα, τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι. 65
 ΟΙ. ἄρχει τις αὐτῶν, ἣ' πλὶ τῷ πλήθει λόγος;
 ΕΕ. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται.
 ΟΙ. αὐτός δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;
 ΕΕ. Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος.
 ΟΙ. ἄρ' ἂν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι; 70
 ΕΕ. ὥς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν;
 ΟΙ. ὥς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνῃ μέγα.
 ΕΕ. καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;
 ΟΙ. ὅς' ἂν λέγωμεν πάνθ' ὀρῶντα λέξομεν.
 ΕΕ. οἶσθ', ὦ ξέν', ὥς νῦν μὴ σφαλῆς; ἐπεῖπερ εἰ 75
 γενναῖος, ὥς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.
 αὐτοῦ μέν', οὐπερ κἀφάνης, ἕως ἐγὼ
 τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ μὴ κατ' ἄστυ δημόταις
 λέξω τάδ' ἐλθών. οἶδε γὰρ κρινουσί σοι

εἰ χροῖ σε μίνυειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν.

OI. ὦ τέκνον, ἢ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;

AN. βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσυχῇ, πάτερ,
ἔξεστι φωνεῖν, ὥς ἐμοῦ μόνης πέλας.

OI. ὦ πότνια δεινῶπες, εὖτε νῦν ἔδρας
πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῇσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ,
Φοίβω τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
ὅς μοι, τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου θεῶν
σεμνῶν ἔδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν,
ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον,
κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδεργμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἳ μ' ἀπήλασαν.
σημεῖα δ' ἤξιεν τῶνδ' ἐμοὶ παρηγγύα,
ἢ σεισμόν, ἢ βροντὴν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
ἔγνωκα μὲν νῦν ὥς με τῇνδε τὴν ὁδὸν
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερόν
ἐξήγαγ' ἐς τόδ' ἄλσος. οὐ γὰρ ἄν ποτε
πρωταῖσιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν,
νῆφιν αἰόνοις, καπὶ σεμνὸν ἐξόμην
βάθρον τόδ' ἀσκέπαρον. ἀλλὰ μοι, θεαί,
βίου κατ' ὁμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος δότε
πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφὴν τινα,
εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, ἀεὶ
μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν. 100
ἔτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου,
ἔτ', ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι
πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις,
οἰκτεῖρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον

- 80
 εἶδωλον· οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας. 110
 AN. σίγα. πορεύονται γὰρ οἶδε δὴ τινες
 χρόνῳ παλαιοὶ, σῆς ἐδρας ἐπίσκοποι.
 85
 OI. σιγήσομαί τε καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
 κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
 τίνες λόγους ἐροῦσιν· ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν 115
 ἔνεστιν ἡυλάβεια τῶν ποιουμένων.

ΧΟΡΟΣ.

- ὄρα. τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει; 117
 ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθεὶς ὁ πάντων
 ὁ πάντων ἀκορέστατος; 120
 προσπενύθου, λευσσεῖνιν,
 προσδέρκου πανταχῇ.
 πλανάτας πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδ'
 ἔγχωρος· προσέβα γὰρ οὐκ 125
 ἂν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς
 τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν,
 ἃς τρέμομεν λέγειν,
 καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως, 130
 ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς
 εὐφάμου στόμα φροντίδος
 λέντες, τὰ δὲ νῦν τιν' ἤκειν
 λόγος οὐδὲν ἄξονθ',
 ὃν ἐγὼ λεύσσω περὶ πᾶν οὐπω 135
 δύναμαι τέμενος
 γινῶναι ποῦ μοί ποτε ναίει.
 OI. ὃδ' ἐκεῖνος ἐγώ· φωνῇ γὰρ ὄρω,
 τὸ φατιζόμενον.
 XO. ἰὼ ἰὼ, 140

117 — 137. = 149 — 169.

- δεινὸς μὲν ὄραῖν, δεινὸς δὲ κλύειν.
 ΟΙ. μὴ μ', ἱκετεύω, προσίδητ' ἄνομον.
 ΧΟ. Ζεῦ ἀλεξήτορ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;
 ΟΙ. οὐ πάνν μοίρας εὐδαιμονίσαι
 πρώτης, ὧ τῇσδ' ἔφοροι χώρας. 146
 δηλῶ δ'· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἄλλοτρίοις
 ὄμμασιν εἴρπον
 καπὶ σμικροῖς μέγας ὦρμονν.
 ΧΟ. ἐγὼ, ἀλαῶν ὁμμίτων. 149
 ἄρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος δυσαίων;
 μακραίων γ', ὅσ' ἐπεικάσαι. 150
 ἀλλ' οὐ μὰν ἐν γ' ἐμοὶ
 προσθήσεις τάσδ' ἀράς.
 περᾶς γὰρ περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῶδ' ἐν ἀ- 155
 φθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει
 ποιᾶεντι, κάθυδρος οὐ
 κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν
 ῥεύματι συντρέχει, 160
 τῶν, ξένε πάμμορ', εὐ φύλαξαι,
 μετάσταθ', ἀπόβαθι. πολ-
 λὰ κέλευθος ἐρατύει·
 κλύεις, ὧ πολύμοχθ' ἀλᾶτα; 165
 λόγον εἴ τι ν' οἴσεις
 πρὸς ἐμὴν λέσχαν, ἀβάτων ἀποβάς,
 ἵνα πᾶσι νόμος,
 φώνει· πρόσθεν δ' ἀπερύκον.
 ΟΙ. θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ; 170
 ΑΝ. ὧ πάτερ, ἄστοις ἴσα χρόν μελετᾶν,
 εἰκοντας ἅ δεῖ κἀκούοντας.
 ΟΙ. πρόσθι γέ νύν μου. ΑΝ. ψαύω καὶ δῆ.

- ΟΙ. ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ
σοὶ πιστεύσας μεταναστᾶς. 175
- ΧΟ. οὐ τοι μήποτε σ' ἐκ τῶνδ' ἐδράνων,
ὦ γέρον, ἄκοντά τις ἄξει.
- ΟΙ. προβῶ; ΧΟ. ἐπίβαινε πόρσω. 178
- ΟΙ. ἔτι; ΧΟ. προβίβαξε, κούρα,
πόρσω· σὺ γὰρ ἄτεις. 180
- ΑΝ. ἔπεο μὰν, ἔπε' ὦδ' ἀμανρῶ
κώλῳ, πάτερ, ἅ σ' ἄγω.
- ΟΙ. — — —
- ΑΝ. — — — — —
— — — — —
- ΟΙ. — — — — —
- ΧΟ. τόλμα ξείνος ἐπὶ ξένης,
ὦ τλάμων, ὅ τι καὶ πόλις 185
τέτροφεν ἄφιλον ἀποστρυγεῖν
καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.
- ΘΙ. ἄγε νυν σύ με, παῖ,
ἴν' ἂν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες
τὸ μὲν εἵπομεν, τὸ δ' ἀκούσαμεν, 190
καὶ μὴ χρεῖα πολεμῶμεν.
- ΧΟ. αὐτοῦ· μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρων
βήματος ἔξω πόδα κλίνης.
- ΟΙ. οὕτως; ΧΟ. ἅλις, ὥς ἀκούεις.
- ΟΙ. ἔσθῳ; ΧΟ. λέχριός γ' ἐπ' ἄκρον 195
λαῶς βραχὺς ὑκλάσας.
- ΑΝ. πάτερ, ἐμὸν τόδ'· ἐν ἀσυχαίᾳ
βάσει βάσιν ἄρμοσαι,
- ΟΙ. ἰὼ μοί μοι.

178 — 187. = 194 — 206.

- AN. γεραὸν ἐς χεῖρα σώμα σὸν
προκλίνας φιλίαν ἐμάν. 200
- OI. ὦμοι δ' ὀσφρονος ἄτας.
- XO. ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾶς,
αὐθασον, τίς ἔφυσ βροτῶν;
τίς ὁ πολύπονος ἄγει; τίν' ἂν 205
σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν;
- OI. ὦ ξένοι,
ἀπόπτολις· ἀλλὰ μὴ,
- XO. τί τόδ' ἀπεννέπεις, γέρον;
- OI. μὴ μὴ μὴ μ' ἀνέρη τίς εἰμι, 210
μηδ' ἐξετάσης πέρα ματεύων.
- XO. τί τόδ'; OI. αἰνὰ φύσις. XO. αὐθὰ.
- OI. τέκνον, ὦμοι, τί γεγώνω;
- XO. τίνος εἰ σπέρματος, ὦ ξένε, φώνει, πατρόθεν.
- OI. ὦμοι ἐγὼ, τί πάθω, τέκνον ἐμόν; 215
- AN. λέγ', ἐπέπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις.
- OI. ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.
- XO. μακρὰ μέλλετον, ἀλλὰ τάχυνε.
- OI. Λαῖον ἴστε τιν' ὄντ'; XO. ὀοοῶ. 220
- OI. τό τε Λαβδακιδᾶν γένος; XO. ὦ Ζεῦ.
- OI. ἄθλιον Οἰδιπόδαν; XO. σὺ γὰρ ὄδ' εἶ;
- OI. δέος ἴσχετε μηδ' ἐν ὅσ' αὐδῶ.
- XO. ὦ ὦ ὦ ὦ, δ' ὀσμοσος, ὦ ὦ ὦ ὦ.
- OI. θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κῆρσει; 225
- XO. ἔξω πόρσω βάλνεται χώρας.
- OI. ἂ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις;
- XO. οὐδενὶ μοιριδίᾳ τίσις ἔρχεται
ὦν προπάθῃ τὸ τίνειν· ἀπάτα δ' ἀπά- 230
ταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομέ-

να πόνον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔ-
χειν. σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων πάλιν ἔκτοπος
αὐθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε,
μή τι πέρα χρέος 235

AN. ἐμᾶ πόλει προσάψης.
ὦ ξένοι
αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ
γεραὸν πατέρα τόνδ' ἐμὸν
οὐκ ἀνέτλατ' ἔργων
ἁκόντων ἄϊοντες αὐδᾶν, 240
ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετενομεν', ὦ ξένοι,
οἰκτεῖραθ', ἅ

πατρὸς ὑπὲρ τοῦμοῦ μόνου ἄντομαι,
ἄντομαι οὐκ ἀλαοῖς προσορωμένα
ὄμμα σὸν ὄμμασιν, ὥς τις ἀφ' αἵματος 245
ὑμετέρου προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
αἰδοῦς κῦρσαι· ἐν ὑμῖν ὥς θεῶ
κείμεθα τλάμονες· ἀλλ' ἴτε, νεύσατε τὰν ἀδό-
κητον χάριν

πρὸς σ' ὅ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι, 250
ἢ τέκνον, ἢ λέχος, ἢ χρέος, ἢ θεός.

οὐ γὰρ ἰδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν — —
ὅστις ἂν, εἰ θεὸς

ἄγοι, φυγεῖν δύναιτο.

ΧΟ. ἀλλ' ἴσθι, τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἴσου
οἰκτείρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν· 255

τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμουντες οὐ σθένοιμεν ἄν
φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων.

ΟΙ. τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς
μάτην θεούσης ὠφέλημα γίγνεται,

εἰ τὰς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας 260
 εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
 σῶζειν οἷας τε καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν,
 κάμοιγε ποῦ ταῦτ' ἐστὶν, οὔτινες βάρθρων
 ἐκ τῶνδ' ἐμ' ἐξάραντες εἴτ' ἐλαύνετε,
 ὄνομα μόνον δείσαντες; οὐ γὰρ δὴ τό γε 265
 σῶμ' οὐδὲ τάρχα τάρμ'. ἐπεὶ τὰ γ' ἔργα μου
 πεπονθότ' ἐστὶ μάλλον ἢ δεδρακότα,
 εἰ σοὶ τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρεὶν λέγειν,
 ὦν οὔνεκ' ἐκφοβεῖ με. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς
 ἔξοιδα. καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν, 270
 ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥστ' εἰ φρονῶν
 ἐπρασσον, οὐδ' ἂν ὦδ' ἐγιννόμην κακός;
 νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἰκόμην ἴν' ἰκόμην,
 ὕψ' ὦν δ' ἐπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην.
 ἀνθ' ὧν ἱκνούμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι, 275
 ὥσπερ με κἀνεστήσαθ' ὥδε σῶσατε,
 καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς
 μοίρα ποιῆσθε μηδαμῶς· ἡγεῖσθε δὲ
 βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
 βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς, φρυγὴν δὲ του
 μῆπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου. τὰδ' οὖν 281
 ξυνεῖς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
 ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν,
 ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυνον,
 ῥύου με κἀκφύλασσε· μηδὲ μου κᾶρα 285
 τὸ δυσπρόσοπτον εἰσορῶν ἀτιμάσης.
 ἦκω γὰρ ἱρὸς εὐσεβῆς τε καὶ φέρων
 ὕνησιν ἄστοις τοῖσδ'. ὅταν δ' ὁ κύριος
 παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμῶν,

τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει· τὰ δὲ 290
μεταξὺ τούτου μηδαμῶς γίγνου κακός.

ΧΟ. ταρβεῖν μὲν, ὦ γεραιέ, τὰν θυμῶν
πολλή 'στ' ἀνάγκη τὰπὺ σοῦ· λόγοισι γὰρ
οὐκ ᾠνόμασται βραχέσι. τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
ἄνακτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι. 295

ΟΙ. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;

ΧΟ. πατρῶον ἄστρ' γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν,
ὅς κ' ἀμὲρ δεῦρ' ἔπεμπευ, οἴχεται στελῶν.

ΟΙ. ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν
ἢ φροντίδ' ἔχειν, αὐτὸν ὥστ' ἐλθεῖν πέλας; 300

ΧΟ. [καὶ κάρθ', ὅταν περ τοῦνομ' αἰσθηται τὸ σόν.

ΟΙ. τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τοῦπος ἀγγελῶν;

ΧΟ. μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη
φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκείνος αἰῶν,]
θάρσει, παρέσται. πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν
ὄνομα διήκει πάντας, ὥστε καὶ βραδὺς 306
γῆρα, κλύων σου δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

ΟΙ. ἀλλ' εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει
ἐμοί τε. τίς γὰρ ἔσθ' ὅς οὐκ αὐτῷ φίλος;

ΑΝ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ; 310

ΟΙ. τί δ' ἔστι, τέκνον Ἀντιγόνη; ΑΝ. γυναῖχ' ὄρω
στείχουσαν ἡμῶν ἄσσον, Αἰναιῆς ἐπὶ
πώλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοστεγῆς
κυνη πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει.

τί φῶ; 315

ἄρ' ἔστιν; ἄρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανῶ;
καὶ φημὶ ἀπόφημι κοῦκ ἔχω τί φῶ.

τάλαινα,

οὐκ ἔστιν ἄλλη. παιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων

σαίνει με προστείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι 320
μόνης τόδ' ἔστ' ἀδελφὸν Ἰσμήνης κάρα.

ΟΙ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; ΑΝ. παῖδα σὴν, ἐμὴν
δ' ὄραν

ὄμαιμον· ἀνδρῇ δ' αὐτίκ' ἐξεστὶν μαθεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ δις δὲ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
ἡδιστα προσφωνήμαθ', ὥς ὑμᾶς μόλις 325
εὐρουῖσα λύπη δεύτερον μόλις βλέπω.

ΟΙ. ὦ τέκνον, ἦκεις; ΙΣ. ὦ πάτερ δύσμοιφ' ὄραν.

ΟΙ. τέκνον, πέφηνας; ΙΣ. οὐκ ἄνευ μόχθου γέ μοι.

ΟΙ. πρόσψαυσον, ὦ παῖ. ΙΣ. θιγγάνω δυοῖν
ἑμοῦ. 329

ΟΙ. ὦ σπέρμ' ὄμαιμον. ΙΣ. ὦ δὴ ἀθλίῳ τροφά.

ΟΙ. ἢ τῆσδε κάμου; ΙΣ. δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης.

ΟΙ. τέκνον, τί δ' ἤλθες; ΙΣ. σῆ, πάτερ, προμηθία.

ΟΙ. πότερα πόθοισι; ΙΣ. καὶ λόγων γ' αὐτάγγελος,
ξὺν ᾧ περ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.

ΟΙ. οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῦ νεανίαί πονεῖν; 335

ΙΣ. εἰς' οὐπὲρ εἰσι· δεινὰ τὰν κείνοις τανῦν.

ΟΙ. ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις
φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς·
ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας
θακοῦσιν ἰστουργοῦντες, αἱ δὲ σύννομοι 340
τάξῳ βίου τροφεῖα πορσύνουσ' αἰεῖ.

σφῶν δ', ὦ τέκν', οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε,

κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι,

σφῶ δ' ἀντ' ἐκείνων τὰμὰ δυστήνου κακὰ
ὑπερπονεῖτον. ἢ μὲν ἐξ ὅτου νέας 345

τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας,

ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη
 γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
 ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη,
 πολλοῖσι δ' ὄμβροισι ἡλίου τε καύμασιν 350
 μοχθοῦσα τλήμων δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς
 οἴκοι διαίτης, εἰ πατήρ τροφήν ἔχοι.
 σὺ δ', ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκου πατρὶ
 μαντεῖ' ἄγουσα πάντα, Καδμείων λάθρα,
 ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος, φύλαξ τέ μου 355
 πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην.
 νῦν δ' αὖ τίς ἥκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ
 φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος;
 ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
 ἔξοιδα, μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι. 360
 ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἄπαθον, πάτερ,
 ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικοῖης τροφήν,
 παρεῖδ' ἐάσω. δις γὰρ οὐχὶ βούλομαι
 ποιοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὐθις πάλιν.
 ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροισιν παῖδοισιν κακὰ 365
 νῦν ἐστὶ, ταῦτα σημανοῦς' ἐλήλυθα.
 πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖν ἦν ἔρις Κρέοντί τε
 θρόνους ἐάσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν,
 λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν,
 οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον. 370
 νῦν δ' ἐκ θεῶν του καὶ ἄλιτριάς φρενος
 εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοισιν ἔρις κακὴ,
 ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.
 ᾧ μὲν νεάξων καὶ χρόνῳ μείων γεγῶς
 τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνεΐκῃ θρόνων 375
 ἀποστερίσκει, καὶ ἐλήλακεν πάτρας.

- ὁ δ' ὥς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος,
 τὸ κοῖλον Ἄργος βᾶς φυγὰς, προσλαμβάνει
 κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους,
 ὥς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον 380
 τιμῇ καθέξον, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.
 ταῦτ' οὐκ ἀριθμὸς ἐστίν, ὦ πάτερ, λόγων,
 ἀλλ' ἔργα δεινὰ· τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ
 πόνοὺς κατοικτιοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν.
- ΟΙ. ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ' ὥς ἐμοῦ θεοὺς 385
 ὦραν τιν' ἔξειν, ὥστε σωθῆναι ποτε;
- ΙΣ. ἐγώ γε τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μαντεύμασιν.
- ΟΙ. ποιοῖσι τούτοις; τί δὲ τεθέσπισται, τέκνον;
- ΙΣ. σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
 θανόντ' ἔδεσθαι ζῶντά τ' εὐσείας χάριν. 390
- ΟΙ. τίς δ' ἂν τι τοιοῦδ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;
- ΙΣ. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίνεσθαι κράτη.
- ΟΙ. ὅτ' οὐκέτ' εἰμὶ, τηνικαῦτ' ἄρ' εἰμ' ἀνὴρ;
- ΙΣ. νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὠλλυσαν.
- ΟΙ. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον ὅς νέος πέσῃ. 395
- ΙΣ. καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν
 ἤξοντα βαιοῦ κοῦχλ' μυρίου χρόνου.
- ΟΙ. ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἐρμήνευέ μοι.
- ΙΣ. ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως
 κρατῶσι μὲν σου, γῆς δὲ μὴ μβαίνῃς ὄρων. 400
- ΟΙ. ἢ δ' ὠφέλῃσις τίς θύρασι κειμένου;
- ΙΣ. κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρὺς.
- ΟΙ. κἄνεν θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι.
- ΙΣ. τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας
 χώρας θέλουσι, μηδ' ἴν' ἂν σαυτοῦ κρατοῖς. 405
- ΟΙ. ἢ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κύνει;

- ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἔα τοῦμφυλον αἰμά σ', ὦ πάτερ.
 ΟΙ. οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσιν ποτέ.
 ΙΣ. ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος.
 ΟΙ. ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, συναλλαγῆς; 410
 ΙΣ. τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις.
 ΟΙ. ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον;
 ΙΣ. ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἐστίας.
 ΟΙ. καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκῶς κυρεῖ;
 ΙΣ. ὥς φασιν οἱ μολόντες ἐς Θήβης πέδον. 415
 ΟΙ. παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;
 ΙΣ. ἄμφω γ' ὁμοίως, κάζεπίστασθον καλῶς.
 ΟΙ. καὶθ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες πάρος
 τοῦμοῦ πόθου προύθεντο τὴν τυραννίδα;
 ΙΣ. ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγὼ, φέρω δ' ὅμως. 420
 ΟΙ. ἀλλ' οἱ θεοὶ σφί μῆτε τὴν πεπρωμένην
 ἔριν κατασβέσειαν, ἐν τ' ἐμοὶ τέλος
 αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
 ἧς νῦν ἔχονται κάπαναίρονται δόρυ·
 ὥς οὔτ' ἂν ὅς νῦν σκηπτρα καὶ θρόνους ἔχει 425
 μένειεν, οὔτ' ἂν οὐξ ἐληλυθὼς πάλιν
 ἔλθοι ποτ' αὐθις· οἳ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ
 οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον
 οὐκ ἔσχον οὐδ' ἤμυναν, ἀλλ' ἀνάστατος
 αὐτοῖν ἐπέμφθην κάζεκηρύχθην φυγάς. 430
 εἴποις ἂν ὥς θέλονται τοῦτ' ἐμοὶ τότε
 πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνεσεν.
 οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν,
 ὀπηνίκα' ἔξει θυμὸς, ἥδιστόν τέ μοι
 τὸ κατθανεῖν ἦν καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις, 435
 οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνεται ὠφελῶν·

χρῶν' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
 καμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
 μεῖζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων,
 τὸ τηνικ' ἤδη τοῦτο μὲν πόλις βία 440
 ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον, οἱ δ' ἐπωφελεῖν,
 οἱ τοῦ πατρὸς, τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν
 οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπους σμικροῦ χάριν
 φυγὰς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἐγώ.
 ἐκ ταῦνδε δ' οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις 445
 δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου
 καὶ γῆς ἄδειαν καὶ γένους ἐπάρκεσιν·
 τῷ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἰλέσθην θρόνους
 καὶ σκήπτρα κραίνειν καὶ τυραννεύειν χθονός·
 ἀλλ' οὐ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμαχου, 450
 οὐδέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
 ὄνησις ἦξει. τοῦτ' ἐγῶδα, τῆσδέ τε
 μαντεῖ' ἀκούων, συννοῶν τε τὰς ἐμοῦ
 παλαίφαθ' ἅμοι Φοῖβος ἦνυσέν ποτε.
 πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ 455
 μαστιγῶν, καὶ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
 εἴαν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέληθ' ὁμοῦ
 προστάτισι ταῖς σεμναῖσι δημόχοις θεαῖς
 ἀλκὴν ποιεῖσθαι, τῇδε τῇ πόλει μέγαν
 σωτήρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνουσ·

ΧΟ. ἐπάξιός μὲν, Οἰδίπους, κατοικτίσαι, 461
 αὐτός τε παῖδές θ' αἰδ'. ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
 σωτήρᾳ σαυτὸν τῶδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
 παραινεῖσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα.

ΟΙ. ὦ φίλταθ', ὥς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει. 465

ΧΟ. θοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς

- τὸ πρῶτον ἵκον καὶ κατέστειψας πέδον.
 ΟΙ. τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκετε.
 ΧΟ. πρῶτον μὲν ἱρὰς ἐξ ἀειρύτου χοῆς
 κρήνης ἐνεγκοῦ, δι' ὁσίων χειρῶν θιγῶν. 470
 ΟΙ. ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;
 ΧΟ. κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὐχειρος τέχνη,
 ὧν κρατ' ἔρεπον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.
 ΟΙ. θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;
 ΧΟ. οἶδς νεαλοῦς νεοπύκῳ μαλλῶ βαλῶν. 475
 ΟΙ. εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῦ τελευτῆσαί με χορή;
 ΧΟ. χοῆς χέασθαι στάντα πρὸς πρῶτην ἕω.
 ΟΙ. ἢ τοῖσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε;
 ΧΟ. τρισσὰς γε πηγὰς· τὸν τελευταῖον δ' ὄλον.
 ΟΙ. τοῦ τούδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε. 480
 ΧΟ. ὕδατος, μελίσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
 ΟΙ. ὅταν δὲ τούτων γῇ μελάμφυλλος τύχη;
 ΧΟ. τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
 τιθεῖς ἐλάας τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς.
 ΟΙ. τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι· μέγιστα γάρ. 485
 ΧΟ. ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
 στέρνων δέχεσθαι τὸν ἰκέτην σωτήριον
 αἰτοῦ σύ τ' αὐτὸς κεῖ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
 ἕπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν.
 ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος. καὶ ταῦτά σοι 490
 θράσαντι θαρσῶν ἂν παρασταίην ἐγὼ,
 ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἂν, ὦ ξέν', ἀμφὶ σοί.
 ΟΙ. ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;
 ΑΝ. ἠκούσαμεν τε χῶ τι δεῖ πρόστασσε δρᾶν.
 ΟΙ. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά· λείπομαι γὰρ ἐν 495
 τῷ μήτε σῶκεῖν μήθ' ὀρᾶν, δυοῖν κακοῖν·

σφῶν δ' ἀτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
 ἄρκειν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
 ψυχὴν τὰδ' ἐκτίνουσαν, ἣν εὖνους παρῇ.
 ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον· μόνον δέ με 500
 μὴ λείπετ'. οὐ γὰρ ἂν σθένει τοῦμόν δέμας
 ἔρημον ἔρπειν οὐδ' ὑψηλοῦ δίχα.

ΙΣ. ἀλλ' εἴμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
 χορῆ' σται μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.

ΧΟ. τοῦκείθεν ἄλσους, ὦ ξένη, τοῦδ' ἣν δέ του 505
 σπάνιν τίν' ἰσχυρῆς, ἔστ' ἔποικος ὃς φράσει.

ΙΣ. χωροῦμ' ἂν ἐς τόδ'· Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε
 φύλασσε πατέρα τόνδε· τοῖς τεκούσι γὰρ
 οὐδ' εἰ ποιοῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν.

ΧΟ. δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν, ὦ
 ξεῖν', ἐπεγείρειν· 510

ὅμως δ' ἐραμαι πυθέσθαι.

ΟΙ. τί τοῦτο;

ΧΟ. τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας
 ἀλγηδόνας, ἃ ξυνέστας.

ΟΙ. μὴ πρὸς ξενίας ἀνοιξῆς

τᾶς σᾶς, πέπον, ἔργ' ἀναιδῆ. 515

ΧΟ. τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον

χορήξω, ξέν', ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι.

ΟΙ. ὦμοι.

ΧΟ. στέρεξον, ἱκετεύω.

ΟΙ. φεῦ φεῦ.

ΧΟ. πείθου· κἀγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχορήξεις. 520

ΟΙ. ἥνεγκον κακότατ', ὦ ξένοι, ἥνεγκον ἐκὼν μὲν,
 θεὸς ἴστω,

510 — 520. = 521 — 533.

τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν.

ΧΟ. ἀλλ' ἐς τί;
ΟΙ. κακῶ μ' εὖν' ἄ πόλις οὐδὲν ἴδριν 525
γάμων ἐνέδησεν ἅτα.

ΧΟ. ἧ ματρόθεν, ὥς ἀκούω,
δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω;
ΟΙ. ὦμοι, θάνατος μὲν τὰδ' ἀκούειν,
ὦ ξεῖν'· αὐταὶ δὲ δύ' ἐξ ἑμοῦ μὲν 530

ΧΟ. πῶς φῆς;
ΟΙ. παῖδε, δύο δ' ἅτα
ΧΟ. ὦ Ζεῦ.

ΟΙ. ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδίνος.
ΧΟ. αὐταὶ γὰρ ἀπόγονοι τεαί;
ΟΙ. κοιναί τε πατρὸς ἀδελφραί. 535

ΧΟ. ἰώ. ΟΙ. ἰὼ δῆτα μυρίων γ' ἐπιστροφῇ κακῶν·
ΧΟ. ἔπαθες ΟΙ. ἔπαθον ἅλαστ' ἔχειν.
ΧΟ. ἔρεξας ΟΙ. οὐκ ἔρεξα. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἐδε-
ξάμην

δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος 540
ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι.

ΧΟ. δύστανε, τί γάρ; ἔθου φόνον
ΟΙ. τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;
ΧΟ. πατρός; ΟΙ. παπαῖ, δευτέραν ἐπαισας ἐπὶ
νόσφ νόσον.

ΧΟ. ἔκανες ΟΙ. ἔκανον. ἔχει δέ μοι 545
ΧΟ. τί τοῦτο; ΟΙ. πρὸς δίκας τι. ΧΟ. τί γάρ;
ΟΙ. ἐγὼ φράσω.

καὶ γὰρ ἄλουνς ἐφόνευσα καὶ ὤλεσα·
νόμῳ δὲ καθαρὸς, ἄλδρις ἐς τόδ' ἦλθον.

534 — 541. = 542 — 548.

ΧΟ. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμῖν Αἰγέως γόνος
Θησεὺς κατ' ὁμῆν σὴν ἐφ' ἀστάλη πάρα. 550

ΘΗΣΕΥΣ.

πολλῶν ἀκούων ἐν τε τῷ πάρος χρόνῳ
τὰς αἵματηρὰς ὁμμάτων διαφθορὰς
ἐγνωκά σ', ὦ παῖ Λαῖου, τανῦν θ' ὁδοῖς
ἐν ταῖσδ' ἀκούων μᾶλλον ἐξεπίσταμαι.
σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα 555
δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὅς εἰ, καὶ σ' οἰκτίσας
θέλω 'περέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπους, τίνα
πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων,
αὐτός τε χῆ σὴ δύσμορος παραστάτις.
δίδασκε· δεινὴν γάρ τιν' ἂν προῶξιν τύχοις 560
λέξας ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγὼ,
ὅς οἶδα καὐτός ὡς ἐπαιδευθὴν ξένος,
ὥσπερ σὺ, χῶς τις πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξείνης
ἠθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷμῳ κάρα,
ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν' ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν, 565
ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώξειν· ἐπεὶ
ἔξοιδ' ἀνὴρ ὦν χῶτι τῆς εἰς αὐρίον
οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

ΟΙ. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
παρῆκεν, ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι. 570
σὺ γάρ μ' ὅς εἰμι, κάφ' ὅτου πατρὸς γεγώς
καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκῶς κυρεῖς·
ὥστ' ἐστὶ μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν
εἰπεῖν ἢ χρηῖξω, χῶ λόγος διοίχεται.

ΘΗ. τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω. 575

ΟΙ. δώσων ἱκάνω τοῦμὸν ἄθλιον δέμας
σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ

κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον' ἢ μορφή καλή.
 ποιῶν δὲ κέρδος ἄξιοις ἦκειν φέρων;

ΘΗ. ποιῶν μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι πον. 580

ΘΗ. ποιῶ γὰρ ἢ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;

ΟΙ. ὅταν θάνω γὰρ καὶ σύ μου ταφεὺς γένη.

ΘΗ. τὰ λοιπὰ αἰτεῖ τοῦ βίου, τὰ δ' ἐν μέσῳ
 ἢ λῆστιν ἴσχεις ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ.

ΟΙ. ἐνταῦθα γὰρ μοι κεῖνα συγκομίζεται. 585

ΘΗ. ἀλλ' ἐν βραχεὶ δὴ τήνδε μ' ἐξαιλεῖ χάριν.

ΟΙ. ὅρα γε μὴν· οὐ σμικρὸς, οὐκ, ἄγων ὅδε.

ΘΗ. πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ μού λέγεις;

ΟΙ. κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με.

ΘΗ. ἀλλ' οὐ θελόντων γ', οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλὸν. 590

ΟΙ. ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἠθέλον, παρίεσαν.

ΘΗ. ὦ μῶρε, θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.

ΟΙ. ὅταν μάθης μου, νοουθέτει, τανῦν δ' ἔα.

ΘΗ. δίδασκ'. ἄνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν.

ΟΙ. πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά. 595

ΘΗ. ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἔρεις;

ΟΙ. οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ.

ΘΗ. τί γὰρ τὸ μείζον ἢ κατ' ἀνθρώπου νοσεῖς;

ΟΙ. οὕτως ἔχει μοι. γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην

πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔστιν δὲ μοι 600

πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὥς πατροκτόνω.

ΘΗ. πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψάμεθ', ὥστ' οἴκεῖν δίχα;

ΟΙ. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξανγκάσει στόμα·

ΘΗ. ποιῶν πάθος δειδαντας ἐκ χρηστηρίων;

ΟΙ. ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῇναι χθονί. 605

ΘΗ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τὰ μὲν ἀκείνων πικρά;

ΟΙ. ὧ φίλτατ' Αἰγέως πεῖ, μόνοις οὐ γίγνεται

θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε,
 τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος⁶¹⁰
 φθίνει μὲν ἰσχύς γῆς, φθίνει δὲ σώματος,
 θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία,
 καὶ πνεῦμα ταῦτόν οὔ ποτ' οὕτ' ἐν ἀνδράσιν
 φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
 τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ⁶¹⁵
 τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καυθίς φίλα.
 καὶ ταῖσι Θῆβαις εἰ τανῦν εὐήμερεϊ
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυριάς ὁ μυρίος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιῶματα
 δόρει διασκεδῶσιν ἐκ μικροῦ λόγου·⁶²⁰
 ἴν' οὐμός εὔδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς
 ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς χῶ Διὸς Φοῖβος σαφής.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἠδὲ τὰκίνητ' ἔπη,
 ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον⁶²⁵
 πιστὸν φυλάσσων, κοῦ ποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς
 ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.
 ΧΟ. ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
 γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὥς τελῶν ἐφαίνετο.⁶³⁰
 ΘΗ. τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι
 τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορυξενος
 κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰὲν ἔστιν ἐστία,
 ἔπειτα δ' ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
 γῇ τῇδε κάμοι δασμὸν οὐ μικρὸν τίνει.⁶³⁵
 ἀγὰρ σεβισθεὶς οὔ ποτ' ἐκβαλῶ χάριν
 τὴν τοῦδε, χώρα δ' ἔμπολιν κατοικιῶ.

[εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμναι, σέ τιν
τάξω φυλάσσειν, εἴτ' ἐμοῦ στείχειν μέτα,
τόδ' ἡδὺ, τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι 640
κρίναντι χρῆσθαι· τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.]

ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ.

τί δῆτα χρῆξεις; ἡ δόμους στείχειν ἐμούς;
εἴ μοι θέμις γ' ἦν. ἀλλ' ὁ χῶρός ἐσθ' ὅδε,
ἐν ᾧ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι. 645

ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἐμ' ἐκβεβληκότων.

μέγ' ἂν λέγοις δῶρμα τῆς συνουσίας.

εἰ σοί γ' ἄπερ φῆς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι.

θάρσει τὸ τοῦδέ γ' ἀνδρός· οὐ σε μὴ προδῶ·
οὔτοι σ' ὑφ' ὄρκου γ' ὥς κακὸν πιστώσομαι. 650

οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.

πῶς οὖν ποιήσεις; ΟΙΙ. τοῦ μάλιστ' ὄρκος
σ' ἔχει;

ἡξουσιν ἄνδρες ΟΗ. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον.

ὄρα με λείπων ΟΗ. μὴ δίδασχ' ἃ χρῆ με δρᾶν.

ὀκνοῦντ' ἀνάγκη. ΟΗ. τοῦμόν οὐκ ὀκνεῖ
κέαρ. 655

οὐκ οἶσθ' ἀπειλὰς ΟΗ. οἶδ' ἐγὼ σε μὴ τινα
ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.

πολλὰ δ' ἀπειλὰι πολλὰ δὴ μάτην ἐπη
θυμῷ κατηπείλησαν, ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν
αὐτοῦ γένηται, φροῦδα τ' ἀπειλήματα. 660

κείνοισ δ' ἴσως κεί δειν' ἐπερρώσθη λέγειν

τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἶδ' ἐγὼ, φανήσεται

μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος οὐδὲ πλώσιμον.

θαρσεῖν μὲν οὖν ἐγωγε κἂν ἐμῆς ἄνευ

γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ προὔπεμψε σε· 665

ὅμως δὲ κάμου μὴ παρόντος οἶδ' ὅτι
τοῦμόν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κα-
κῶς.

- ΧΟ. εὐίππου, ξένε, τὰσδε χώρας
ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἐνθ' 670
ἂ λίγεια μινύρεται
θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδῶν
χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις,
τὸν οἰνώπα νέμουσα κισσὸν
καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ 675
φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον
ἀνήνεμόν τε πάντων
χειμώνων· ἴν' ὁ βακχιώτας
αἰὲ Διόνυσος ἐμβατεύει
θεαῖς ἀμφιπολῶν τιθήναις. 680
θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας
ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἥμαρ αἰὲ
νάρκισσος, μέγαιν θεαῖν
ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὃ τε
χρυσανγῆς κρόκος· οὐδ' ἄϋπνοι 685
κρῆναι μινύθουσιν
Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων,
ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἥματι
ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται
ἀκηράτῳ σὺν ὄμβρῳ 690
στερνούχον χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν
χοροί νιν ἀπεστύγησαν, οὐδ' ἂ
χρυσάνιος Ἀφροδίτα.

668 — 680. = 681 — 693.

ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, 694
 οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλῃ Δωρίδι νάσω Πέλοπος
 πώποτε βλαστὸν

φύτευμ' ἀχείρητον αὐτόποιον,
 ἐγγέων φόβημα δαΐων,
 ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ, 700
 γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλάας·
 τὸ μὲν τις οὔθ' ἀβὸς οὔτε γήρᾳ
 σημαίνων ἀλιώσει χερὶ πέρσας· ὁ γὰρ αἰὲν
 ὄρων κύκλος

λεύσσει νιν Μορίου Διὸς 705
 χά γλαυκῶπις Ἀθάνᾳ.

ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾷδε κράτιστον,
 δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εἰπεῖν, χθονὸς
 αὔχημα μέγιστον, 709

εὐῖππον, εὐπῶλον, εὐθάλασσον. 711

ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν ἐς
 τόδ' εἷσας αὔχημ', ἄναξ Ποσειδάν,
 ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν
 πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγνιαῖς. 715

ἀ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἄλῖα χερσὶ παραπτο-
 μένα πλάτα

θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων

Νηρηῶν ἀκόλουθος.

AN. ὦ πλεῖστ' ἐπαίνους εὐλογούμενον πέδον, 720

νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαίνειν ἔπη.

OI. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ, καινόν; AN. ἄσσον ἐρχεται

OI. Κρέων ὃδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.

ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ

694 — 706. = 707 — 719.

φραίνουτ' ἄν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας. 725
 ΧΟ. θάρσει, παρέσται. καὶ γὰρ εἰ γέρων ἐγὼ,
 τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες,
 ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ὁμμάτων εἰληφότας
 φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου, 730
 ὃν μήτ' ὀκνεῖτε μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν.
 ἦκω γὰρ οὐχ ὥς δοῶν τι βουλευθεῖς, ἐπεὶ
 γέρων μὲν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι
 σθένουσας ἦκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα.
 ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ' ἀπεστάλην 735
 πείσων ἔπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον,
 οὐκ ἔξ ἐνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὑπο
 πάντων κελευσθεῖς, οὔνεχ' ἦκέ μοι γένει
 τὰ τοῦδε πενθεῖν πῆματ' ἐς πλείστον πόλεως.
 ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ 740
 ἱκοῦ πρὸς οἶκους. πᾶς σε Καδμείων λεῶς
 καλεῖ δικαίως, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγὼ,
 ὅσῳ περ, εἰ μὴ πλείστον ἀνθρώπων ἔφυν
 κάκιστος, ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς, γέρον,
 ὁρῶν σε τὸν δύστηνον ὄντα μὲν ξένον, 745
 αἰὲ δ' ἀλήτην κάπλ προσπόλον μιᾶς
 βιοστερεῇ χωροῦντα, τὴν ἐγὼ τάλας
 οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
 ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν ἥδε δύσμορος,
 αἰὲ σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κᾶρα 750
 πτωχῶ διαίτη, τηλικούτος, οὐ γάμων
 ἔμπειρος, ἀλλὰ τούπιόντος ἀρπάσαι.
 ἄρ' ἄθλιον τοῦννεδος, ὦ τάλας ἐγὼ,

ΟΙ

ὠνείδισ' ἐς σὲ καὶ μὲ καὶ τὸ πᾶν γένος;
 ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τάμψανη κρύπτειν, σύ νιν 755
 πρὸς θεῶν πατρῶων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ
 κρύψον, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν
 τοὺς σοὺς πατρῶους, τήνδε τήν πόλιν φίλως
 εἰπών· ἐπαξία γάρ· ἢ δ' οἴκοι πλέον
 δίκη σέβοιτ' ἄν, οὐσα σὴ πάλαι τροφός. 760
 ὦ πάντα τολμῶν ἀπὸ παντὸς ἄν φέρων
 λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον,
 τί ταῦτα πειρᾷ καὶ μὲ δεύτερον θέλεις
 ἐλεῖν, ἐν οἷς μάλιστα ἄν ἀλγοίην ἀλούς;
 πρόσθεν τε γὰρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς 765
 νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός,
 οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθιέσθαι χάριν,
 ἀλλ' ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦ θυμούμενος,
 καὶ τοῦν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύν,
 τότε ἔξεώθεις ἀξέβαλλες, οὐδέ σοι 770
 τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότε ἦν φίλον·
 νῦν τ' αὖθις ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι
 ξυνοῦσαν εὖνουν τήνδε καὶ γένος τὸ πᾶν,
 πειρᾷ μετασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
 καίτοι τίς αὕτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν; 775
 ὥσπερ τις εἰ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν
 μηδὲν διδοίη μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,
 πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὦν χρήζοις, τότε
 δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἢ χάρις χάριν φέροι·
 ἄρ' ἄν ματαίου τῆσδ' ἄν ἡδονῆς τύχοις; 780
 τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί,
 λόγῳ μὲν ἐσθλᾷ, τοῖσι δ' ἐργοῖσιν κακᾷ.
 φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὥς σε δηλώσω κακόν.

- ἤκεις ἐμ' ἄξων, οὐχ ἵν' ἐς δόμους ἄγῃς,
 ἀλλ' ὥς πάραυτον οἰκίσης, πόλις δέ σοι 78⁶
 κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.
 οὐκ ἔστι σοι ταῦτ', ἀλλὰ σοι τὰδ' ἔστ', ἐκεί
 χώρας ἀλάστωρ οὐμός ἐνναίων ἀεί·
 ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
 χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον. 79⁰
 ἄρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ;
 πολλῶ γ', ὅσῳ περ καὶ σαφesτέρων κλύω.
 Φοίβου τε αὐτοῦ Ζηνὸς, ὃς κείνου πατήρ
 τὸ σὸν δ' ἀφίεται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα,
 πολλὴν ἔχον στόμῳσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν 79⁵
 κακ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια.
 ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι·
 ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'. οὐ γὰρ ἂν κακῶς
 οὐδ' ὧδ' ἔχοντες ζῶμεν, εἰ τεροπίμεθα.
- KP. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἐμ' ἐς τὰ σὰ 80⁰
 ἢ σ' ἐς τὰ σαντοῦ μάλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ;
- OI. ἐμοὶ μὲν ἔσθ' ἥδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
 πείθειν οἶός τ' εἰ μήτε τοῦσδε τοὺς πέλας.
- KP. ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ
 φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρῳ τρέφει; 80⁵
- OI. γλώσση σὺ δεινός· ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
 δίκαιον ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.
- KP. χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια.
- OI. ὥς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.
- KP. οὐ δὴθ' ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα. 81⁰
- OI. ἀπελθ', ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε, μηδέ με
 φύλασσ' ἐφορμῶν ἐνθα χορὴ νάειν ἐμέ.
- KP. μαρτύρομαι τοῦσδ', οὐχὶ σ', ὃς γνώσει φίλους

- οἱ ἀνταμείβει ῥήματ', ἣν σ' ἔλω ποτέ.
 ΟΙ. τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἔλοι βίᾳ; 815
 ΚΡ. ἢ μὴν σὺ κἄνευ τοῦδε λυπηθεῖς ἔσει.
 ΟΙ. ποῖω σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;
 ΚΡ. παῖδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
 ξυναρπάσας ἐπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.
 ΟΙ. οἴμοι. ΚΡ. τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμώξειν τάδε. 820
 ΟΙ. τὴν παῖδ' ἔχεις μου; ΚΡ. τήνδε τ' οὐ μα-
 κροῦ χρόνου.
 ΟΙ. ἰὼ ξένοι, τί δράσετ'; ἢ προδώσετε;
 ΚΟΥΚ ἐξελάτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χιθονός;
 ΧΟ. χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· οὔτε γὰρ τὰ νῦν
 δίκαια πράσσεις οὔθ' ἂ πρόσθεν εἰργασαι. 825
 ΚΡ. ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
 ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται.
 ΑΝ. οἴμοι τάλαινα, ποῦ φύγω; ποῖαν λάβω
 θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; ΧΟ. τί θράξ, ξέने;
 ΚΡ. οὐχ ἄφομαι τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς. 830
 ΟΙ. ὦ γῆς ἄνακτες. ΧΟ. ὦ ξέν', οὐ δίκαια θράξ.
 ΚΡ. δίκαια. ΧΟ. πῶς δίκαια; ΚΡ. τοὺς ἐμοὺς ἄγω.
 ΟΙ. ἰὼ πόλις.
 ΧΟ. τί θράξ, ὦ ξέν'; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' ἐς βάσα-
 νον εἰ χερῶν. 835
 ΚΡ. εἶργον. ΧΟ. σοῦ μὲν οὐ τάδε γε μωμένου.
 ΚΡ. πόλει μαχεῖ γάρ, εἰ τι πημανεῖς ἐμέ.
 ΟΙ. οὐκ ἡγόρεον ταῦτ' ἐγώ; ΧΟ. μέθες χεροῖν
 τὴν παῖδα θᾶσσον. ΚΡ. μὴ 'πίτασσ' ἂ μὴ
 κρατεῖς.
 ΧΟ. χαλᾶν λέγω σοι. ΚΡ. σοὶ δ' ἔργῳ ὁδοιπορεῖν.

833 — 843. = 876 — 886.

- ΧΟ. προβαῖθ' ὦδε, βάτε βαῖτ', ἐντοποι. 84
 πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμὰ, σθένει. προβαῖθ'
 ὦδέ μοι.
- ΑΝ. ἀφέλκομαι δύστηνος, ὦ ξένοι ξένοι.
- ΟΙ. ποῦ, τέκνον, εἰ μοι; ΑΝ. πρὸς βίαν πο-
 ρεύομαι. 85
- ΟΙ. ὄρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας. ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν σθένω.
- ΚΡ. οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς; ΟΙ. ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.
- ΚΡ. οὐκ οὖν ποτ' ἐκ τούτων γε μὴ σκήπτρουν ἐπὶ
 ὁδοιπορήσης· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις
 πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ 850
 ταχθεὶς τὰδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὦν ὅμως,
 νίκα. χρόνω γάρ, οἶδ' ἐγὼ, γνώσει τάδε,
 ὁθοῦνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ
 δρᾶς οὔτε πρόσθεν εἰσγάσω βίᾳ φίλων,
 ὀργῇ χάριν δοῦς, ἥ σ' αἰεὶ λυμαίνεται. 855
- ΧΟ. ἐπίσχες αὐτοῦ, ξεῖνε. ΚΡ. μὴ ψαύειν λέγω.
- ΧΟ. οὔτοι σ' ἀφήσω, τῶνδ' ἔγ' ἐστρατημένος.
- ΚΡ. καὶ μεῖζον ἄρα ῥόσιον πόλει τάχα
 θήσεις; ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν.
- ΧΟ. ἀλλ' ἐς τί τρέψει; ΚΡ. τόνδ' ἀπάξομαι λαβὼν
- ΧΟ. δεινὸν λέγεις. ΚΡ. ὥς τοῦτο νῦν πεπράξεται, 861
 ἦν μὴ μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάσθη.
- ΟΙ. ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς, ἥ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ;
- ΚΡ. αὐτῷ σιωπᾶν. ΟΙ. μὴ γὰρ αἶδε δαίμονες
 θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἐτι, 865
 ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὅμμ' ἀποσπάσας
 πρὸς ὅμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει βίᾳ.
 τοιγὰρ σέ τ' αὐτὸν καὶ γένος τὸ σὸν θεῶν
 ὃ πάντα λεύσσων Ἥλιος δοίη βίον

τοιούτον οἶον καὶ γηράναι ποτέ. 870

ΚΡ. ὄρατε ταῦτα, τῇσδε γῆς ἐγχώριοι;

ΟΙ. ὀρώσι καὶ σέ, καὶ φρονουῖς ὅτι

ἐργοῖς πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.

ΚΡ. οὗτοι καθέξω θυμὸν, ἀλλ' ἄξω βίαν
καὶ μουνός εἰμι τόνδε καὶ χρόνῳ βραδύς. 875

ΟΙ. ἰὼ τάλας.

ΧΟ. ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, ξέν', εἰτάδε δοκεῖς τελεῖν.

ΚΡ. δοκῶ. ΧΟ. τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νεμῶ πόλιν.

ΚΡ. τοῖς τοι δικαίοις καὶ βραχὺς νικᾷ μέγαν. 880

ΟΙ. ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται; ΧΟ. τὰ γ' οὐ τελεῖ.

ΚΡ. Ζεὺς ἂν εἰδείη, σὺ δ' οὐ.

ΧΟ. ἄρ' οὐχ ὕβρις τὰδ'; ΚΡ. ὕβρις, ἀλλ' ἀνεκτέα.

ΧΟ. ἰὼ πᾶς λεῶς, ἰὼ γᾶς πρόμοι,

μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν περῶς

οἶδε δῆ. 885

ΘΗ. τίς ποθ' ἢ βοή; τί τοῦργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ

βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ

τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ; λέξαθ', ὥς εἰδῶ

τὸ πᾶν

οὐ χάριν δεῦρ' ἤξα θαῦσον ἢ καθ' ἡδονὴν

ποδός. 890

ΟΙ. ὦ φίλτατ', ἔγνω γὰρ τὸ προσφώνημά σου,

πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.

ΘΗ. τὰ ποῖα ταῦτα, τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.

ΟΙ. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἴχεται τέκνων

ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα. 895

ΘΗ. πῶς εἶπας; ΟΙ. οἷά περ πέπονθ' ἀκήκοας.

ΘΗ. οὐκ οὐν τις ὥς τάχιστα προσπόλων μολῶν

πρὸς τούσδε βωμοὺς πάντ' ἀναγκάσει λεῶν

ἄνιππον ἱππότην τε θυμάτων ἄπο
 σπεύδειν ἄπο ῥυτῆρος, ἔνθα δίστομοι 906
 μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί,
 ὥς μὴ παρέλθωσ' αἰ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
 ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βία.
 εἴθ', ὥς ἄνωγα, σὺν τάχει. τοῦτον δ' ἐγὼ,
 εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον, ἧς ὅδ' ἄξιος, 905
 ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χειρός·
 νῦν δ' οὐσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσηλθ' ἔχων,
 τούτοισι κοῦκ ἄλλοισιν ἀρμοσθήσεται.
 οὐ γὰρ ποτ' ἔξει τῇσδε τῆς χάρας, πρὶν ἂν
 κείνας ἐναργεῖς δευρό μοι στήσης ἄγων· 910
 ἐπεὶ δέδρακας οὗτ' ἐμοῦ καταξίως
 οὔθ' ὦν πέφυκας αὐτὸς οὔτε σῆς χθονός,
 ὅστις δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν
 κἄνεν νόμου κραίνουσιν οὐδὲν εἴτ' ἀφείς
 τὰ τῇσδε τῆς γῆς κύρι' ὦδ' ἐπεσπесὼν 915
 ἄγεις θ' ἢ χρῆζεις καὶ παρίστασαι βία,
 καὶ μοι πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινα
 ἔδοξας εἶναι, κἄμ' ἴσον τῷ μηδενί.
 καίτοι σε Θῆβαι γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν·
 οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν, 920
 οὐδ' ἂν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πνθολάτο
 συλῶντα τὰμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν, βία
 ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια.
 οὐκ οὖν ἐγώ γ' ἂν σῆς ἐπεμβαίνων χθονός,
 οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικότατα, 925
 ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονός
 οὔθ' εἶλκον οὗτ' ἂν ἦγον, ἀλλ' ἠπιστάμην
 ξένον παρ' ἀστοῖς ὥς δίκαιον εἶναι.

οὐ δ' ἀξίαν οὐκ οὔσαν αἰσχύνεις πόλιν
 τὴν αὐτὸς αὐτοῦ, καὶ σ' ὁ πληθύνων χρόνος 930
 γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
 εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
 τὰς παῖδας ὥς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινὰ,
 εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
 εἶναι βία τε κοῦχ ἐκών· καὶ ταῦτά σοι 935
 τῶ νῦν θ' ὁμοίως ἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω.
 ὄρᾳς ἴν' ἦκεις, ὦ ξέν'; ὥς ἀφ' ὧν μὲν εἰ
 φαίνει δίκαιος, δρωὶν δ' ἐφευρίσκει κακά.
 ἐγὼ οὔτ' ἀνανδρον τῆνδε τὴν πόλιν λέγων,
 ὦ τέκνον Αἰγέως, οὔτ' ἄβουλον, ὥς σὺ φῆς, 940
 τοῦτο γὰρ τόδ' ἐξέπραξα, γιγνώσκων δ' ὅτι
 οὐδεὶς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
 ζῆλος ξυναίμων. ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βία.
 ἤδη δ' ὀθούνεα' ἀνδρα καὶ πατροκτόνον
 κἄναγρον οὐ δεξοίαιτ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι 945
 ξυνόντες ἠυρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
 τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὐβουλον πάγον
 ἐγὼ ξυνηΐδη χιθόνιον ὄνθ', ὅς οὐκ ἐᾷ
 τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει
 ὧ πλίστιν ἰσχων τῇνδ' ἐχειροῦμένη ἄγραν. 950
 καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἐπρασσον, εἰ μὴ μοι πικρὰς
 αὐτῶ τ' ἀρὰς ἠρᾶτο καὶ τῶμῳ γένει·
 ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἠξίουں τάδ' ἀντιδρᾶν.
 θυμοῦ γάρ οὐδὲν γῆρας ἐστίν ἄλλο πλήν
 θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπτεται. 955
 πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλης· ἐπεὶ
 ἐρημία με, καὶ δίκαι' ὅμως λέγω,
 σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,

ΧΟ.

ΚΡ.

καὶ τηλικόσδ' ὦν, ἀντιδρᾶν πειράσομαι.
 ΟΙ. ὦ λῆμ' ἀναιδὲς, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς, 960
 πότερον ἐμοῦ γέροντος, ἢ σαντοῦ, τόδε;
 ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς
 τοῦ σοῦ διῆκας στόματος, ὥς ἐγὼ τάλας
 ἤνεγκον ἄκων. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον,
 τάχ' ἂν τι μνηίουσιν ἐς γένος πάλαι. 965
 ἐπεὶ καθ' αὐτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
 ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδὲν ἀνθ' ὅτου
 τὰδ' εἰς ἐμᾶντὸν τοὺς ἐμούς θ' ἡμάρτανον.
 ἐπεὶ δίδαξον, εἴ τι θέσφατον πατρὶ
 χρησμοῖσιν ἱκνεῖθ' ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν,
 πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίξοις ἐμοί, 971
 ὅς οὔτε βλάβστας πῶ γενεθλίου πατρός,
 οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦ;
 εἰ δ' αὖ φανείς δύστηνος, ὥς ἐγὼ φάνην,
 ἐς χεῖρας ἦλθον πατρὶ καὶ κατέκτανον, 975
 μηδὲν ξυνιὲς ὦν ἔδρων εἰς οὓς τ' ἔδρων,
 πῶς ἂν τό γ' ἄκον προᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;
 μητρὸς δὲ, τληῖμον, οὐκ ἐπαισχύνει γάμους
 οὔσης ὁμαίμου σῆς μ' ἀναγκάζων λέγειν
 οἴους ἐρῶ τάχ'. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι, 980
 σοῦ γ' ἐς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα.
 ἔτικτε γὰρ μ' ἔτικτεν, ὥμοι μοι κακῶν,
 οὐκ εἰδότη οὐκ εἰδυῖα, καὶ τεκουσά με
 αὐτῆς ὄνειδος παιδᾶς ἐξέφυσέ μοι.
 ἀλλ' ἐν γὰρ οὖν ἔξοιδα, σὲ μὲν ἐκόντ' ἐμὲ 985
 κείνην τε ταῦτα δυσστομεῖν· ἐγὼ δὲ νιν
 ἄκων ἔγνημα, φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς

γάμοισιν οὐδ' οὐς κίεν ἐμφέρεις σύ μοι
 φόνους πατρώους ἐξονειδίζων πικρῶς. 990
 ἔν γάρ μ' ἄμειψαι μούνον ὦν σ' ἀνιστορῶ.
 εἰ τίς σε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
 κτείνουι παραστάς, πότρεα πυνθάνου' ἂν εἰ
 πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως;
 δοκῶ μὲν, εἶπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἵτιον 995
 τίνοι' ἂν, οὐδὲ τοῦνδικον περιβλέποις.
 τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακὰ,
 θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρός
 ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσκαν ἀντειπεῖν ἐμοί.
 σὺ δ', εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν 1000
 λέγειν νομίζων, ἔητόν ἄρρητόν τ' ἔπος,
 τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.
 καὶ σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν,
 καὶ τὰς Ἀθήνας, ὥς κατῳκηνται καλῶς·
 καὶ θ' ὧδ' ἐπαινῶν πολλὰ τοῦδ' ἐκλανθάνει, 1005
 ὀθούνεκ' εἰ τις γῇ θεοὺς ἐπίσταται
 τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τοῦθ' ὑπερφέρει,
 ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ
 αὐτόν τ' ἐχειροῦ τὰς κόρας τ' οἶχει λαβών.
 ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοί 1010
 καλῶν ἱκνούμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς
 ἐλθεῖν ἄρωγους ξυμμάχους θ', ἵν' ἐκμάθῃς
 οἶων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλιν.
 ὁ ξείνος, ὦναξ, χρηστός· αἰ δὲ συμφοραὶ
 αὐτοῦ πανώλεις, ἄξια δ' ἀμυναθεῖν. 1015
 ΘΗ. ἅλις λόγων, ὥς οἱ μὲν ἐξηρασμένοι
 σπεύδουσιν, ἡμεῖς δ' οἱ παθόντες ἔσταμεν.
 ΚΡ. τί δῆτ' ἀμαρυῶ φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν;

- ΘΗ. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με
χωρεῖν, ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις 1020
τὰς τοῦδε παιδας, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί·
εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν·
ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μὴ ποτε
χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξωνται θεοῖς.
ἀλλ' ἐξυφηγοῦ· γυνῶθι δ' ὥς ἔχων ἔχει 1025
καὶ σ' εἴλε θηρῶνθ' ἢ τύχη· τὰ γὰρ δόλω
τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σῶζεται.
κούκ' ἄλλον ἔξεις ἐς τὰδ'· ὥς ἔξοιδά σε
οὐ ψιλὸν οὐδ' ἄσκειον ἐς τοσὴνδ' ὕβριν
ἦκοντα τόλμης τῆς παρεστῶσης τανῦν, 1030
ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὦν ἔδρας τάδε.
ἂ δεῖ μ' ἀθροῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
ἐνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν.
νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην τὰ νῦν τέ σοι
δοκεῖ λελέχθαι χῶτε ταῦτ' ἐμηχανῶ; 1035
- ΚΡ. οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὦν ἐρεῖς ἐμοί·
οἴκοι δὲ χῆμεῖς εἰσόμεσθ' ἂ χρὴ ποιεῖν.
- ΘΗ. χωρῶν ἀπείλει νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπους,
ἔκμηλος αὐτοῦ μίμνε, πιστωθεὶς ὅτι,
ἦν μὴ θάνω ἔγω πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι 1040
πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων.
- ΟΙ. ὄναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν
καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθείας.
- ΧΟ. εἶην ὅθι δαΐων
ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφᾷ 1045
τὸν χαλκοβόαν Ἀρη
μῆξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις,
- 1044 — 1058. = 1059 — 1073.

ἢ λαμπάσιν ἅκταις,
 οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη 1050
 θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
 κλῆς ἐπὶ γλώσσαι βέβακε προσπόλῳ Εὐμολ-
 πιδᾶν.

ἐνθ' οἶμαι τὸν ἐργεμάχαν
 Θησέα καὶ τὰς διστόλους 1055
 ἀδμητας ἀδελφάς
 αὐταρκεῖ τάχ' ἐμιῖξιν βοᾷ
 τούσδ' ἀνὰ χώρους·
 ἦ που τὸν ἐφέσπερον
 πέτρας νιφάδος πελῶσ' 1060
 Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ
 πώλοισιν, ἢ ὄμφαρχατοῖς
 φεύγοντες ἀμίλλαις.
 ἀλώσεται· δεινὸς δ' προσχώρων Ἄρης, 1065
 δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
 πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινὸς, πᾶσα δ' ὄρμα-
 ται κατὰ

ἀμπυκτῆρι' — — —
 ἄμβασις. οὐ τὰν ἱππίαν 1070
 τιμῶσιν Ἀθάναν
 καὶ τὸν πόντιον γαιόοχον
 ῥέας φίλον υἱόν.
 ἔρδουσιν, ἢ μέλλουσ' ; 1074
 ὥς προμνᾶται τί μοι
 γνώμα τάχ' ἐνδῶσειν
 τᾶν δεινὰ τλασᾶν, δεινὰ δ' εὐρυσᾶν πρὸς
 ἀνθαίμων πάθῃ.

1074 — 1084. = 1085 — 1095.

- τελεῖ τελεῖ Ζεὺς τι κατ' ἄμαρ·
 μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων. 1060
 εἴθ' ἀελλαία ταχύρρωστος πελειᾶς
 αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι τῶνδ' ἀγώνων
 ἐωρήσασα τοῦμόν ὄμμα.
 ἰὼ πάνταρχε θεῶν, 1085
 παντόπτα Ζεῦ, πόροις
 γᾶς τᾶσδε δαμούχοις
 σθένει 'πινικίῳ τὸν εὐάγρον τελειῶσαι λόχον,
 σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθήνα. 1090
 καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω
 καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδὸν
 ὠκυπόδων ἐλάφων στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς
 μολεῖν γὰ τᾶδε καὶ πολίταις. 1095
 ὦ ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς
 ὥς ψευδόμαντις. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
 τὰσδ' ἄσσον αὐθις ὧδε προσπολουμένας.
 ΟΙ. ποῦ ποῦ; τί φῆς; πῶς εἶπας; ΑΝ. ὦ πάτερ
 πάτερ,
 τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν 1100
 δοίῃ, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι.
 ΟΙ. ὦ τέκνον, ἡ πάρεστον; ΑΝ. αἶδε γὰρ χεῖρες
 Θησέως ἔσωσαν φιλτάτων τ' ὀπαόνων.
 ΟΙ. προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρὶ, καὶ τὸ μηδαμὰ
 ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βαστάσαι δότε. 1105
 ΑΝ. αἰτεῖς ἂ τεύξει· σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.
 ΟΙ. ποῦ δῆτα, ποῦ 'στον; ΑΝ. αἶδ' ὁμοῦ πελάξομεν
 ΟΙ. ὦ φίλτατ' ἔρρη. ΑΝ. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.
 ΟΙ. ὦ σκῆπτρα φωτός. ΑΝ. δυσμόρου γε δύσμορα
 ΟΙ. ἔχω τὰ φίλτατ', οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος 1110

θανῶν ἄν εἴην σφῶν παρεστώσαιν ἐμοί.
 ἐρείσας, ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον
 ἐμφύντε τῷ φύσαντι, κάναπαύσατον
 τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦδε δυστήνου πλάνου.
 καὶ μοι τὰ πραχθέντ' εἶπαθ' ὥς βράχιστ',
 ἐπεὶ 1115

- ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἔξαρκεῖ λόγος.
 4N. ὅδ' ἔσθ' ὁ σῶσας· τοῦδε χρηὴ κλύειν, πάτερ,
 καὶ σοί τε τοῦργον τοῦτ' ἐμοί τ' ἔσται βραχύ.
 OI. ὦ ξεῖνε, μὴ θανάμαζε, πρὸς τὸ λιπαρὲς
 τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον. 1120
 ἐπίσταμαι γάρ τήνδε τήν ἐς τάσδε μοι
 τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.
 σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
 καὶ σοι θεοὶ πόροισιν ὥς ἐγὼ θέλω,
 αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς 1125
 μόνοις παρ' ὑμῖν ἡὔρον ἀνθρώπων ἐγὼ
 καὶ τοῦπιεικὲς καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν.
 εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.
 ἔχω γὰρ ἄχω διὰ σὲ κοῦκ ἄλλον βροτῶν.
 καὶ μοι χεῖρ', ὦναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὥς 1130
 ψάυσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κἄρα·
 καίτοι τί φωνῶ; πῶς σ' ἄν ἄθλιος γεγὼς
 θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ὃς τίς οὐκ ἐνι
 κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε,
 οὐδ' οὖν ἐάσω. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν 1135
 μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.
 σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε καὶ τὰ λοιπά μου
 μέλου δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ἡμέρας.
 ΘΗ. οὐτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον,

- τέκνοισι τερφθεῖς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω, 1140
οὔτ' εἰ πρὸ τοῦμοῦ προύλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπονδάξομεν
λαμπρὸν ποιῆσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς θρωμένοις.
δείκνυμι δ' ὦν γὰρ ὥμοσ' οὐκ ἐψευδάμην 1145
οὐδὲν σε, πρέσβυ. τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων
ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.
χῶπως μὲν ἄγων ἠρέθη τί δεῖ μάτην
κομπεῖν, ἅ γ' εἴσει καὶ τὸς ἐκ ταύταιν ξυνῶν,
λόγος δ' ὅς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ 1150
στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην, ἐπεὶ
σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι.
πρῶτος δ' ἀτίξιν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεῶν.
ΟΙ. τί δ' ἔστι, τέκνον Αἰγέως; διδασκέ με,
ὥς μὴ εἰδότε' αὐτὸν μηδὲν ὦν σὺ πυρθάνει. 1155
ΘΗ. φασὶν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἐμπολιν
οὐκ ὄντα, συγγενῇ δὲ, προσπεσόντα πῶς
βωμῶ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ
θύων ἔκυρον, ἡνίχ' ὠρμώμην ἐγώ.
ΟΙ. ποδαπὸν; τί προσχρήζοντα τῷ θακῆματι; 1160
ΘΗ. οὐκ οἶδα πλὴν ἓν· σοῦ γὰρ, ὥς λέγουσί μοι,
βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὄγκον πλέων.
ΟΙ. ποῖόν τιν'; οὐ γὰρ ἦδ' ἔδρα σμικροῦ λόγον.
ΘΗ. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ'
αἰτεῖν ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δευρ' ὁδοῦ. 1165
ΟΙ. τίς θῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἔδραν;
ΘΗ. ὄρα κατ' Ἄργος εἰ τις ὑμῖν ἐγγενὴς
ἔσθ', ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρήζοι τυχεῖν.
ΟΙ. ὦ φίλτατε, σχῆς οὐπερ εἶ. ΘΗ. τί δ' ἔστι σοι;

- ΟΙ. μή μου δεηθῆς. ΘΗ. πράγματος ποίου,
λέγε. 1170
- ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ' ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης.
ΘΗ. καὶ τίς ποτ' ἐστίν, ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι;
- ΟΙ. παῖς οὐμὸς, ὦναξ, στυγνὸς, οὗ λόγων ἐγὼ
ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων.
- ΘΗ. τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἐστι, καὶ μὴ δρᾶν ἂ μὴ 1175
χρηῆξεις; τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν;
- ΟΙ. ἐχθιστον, ὦναξ, φθέγμα τοῦθ' ἦκει πατρί
καὶ μὴ μ' ἀνάγκη προσβάλλης τάδ' εἰκαθεῖν.
- ΘΗ. ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει
μή σοι πρόνοι' ἢ τοῦ θεοῦ φυλακτέα. 1180
- ΑΝ. πάτερ, πιθοῦ μοι, κεί νῆα παραινέσω.
τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ
χάριν παρασχεῖν τῷ θεῷ θ' ἂ βούλεται,
καὶ νῶν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν.
οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπάσει 1185
γνώμης, ἂ μὴ σοι ξυμφέροντα λέξεται.
λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; τὰ τοι κακῶς
ἠύρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μὴνύεται.
ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μὴδὲ δρῶντά σε
τὰ τῶν κακίστων δυσσεβέσται· ὦ πάτερ, 1190
θέμις σέ γ' εἶναι κείνον ἀντιδρᾶν κακῶς.
ἀλλ' ἔασον. εἰσὶ χᾶτέροις γοναὶ κακαὶ
καὶ θυμὸς ὀξύς, ἀλλὰ νοουθετούμενοι
φίλων ἐπῶδαῖς ἐξεπείδονται φύσιν.
σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα, μὴ τὰ νῦν, ἀποσκόπει 1195
πατρῶα καὶ μητρῶα πῆμαθ' ἄπαθες,
καὶ κεῖνα λεύσσης, οἷδ' ἐγὼ, γνώσει κακοῦ
θυμοῦ τελευτήν ὥς κακὴ προσγίγνεται.

ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τάνθυμῆματα,
τῶν σῶν ἀδέρκτων ὁμμάτων τητῶμενος. 1200
ἀλλ' ἡμῖν εἴκε. λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
δίκαια προσχρήζουσιν, οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ
πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν.

ΟΙ. τέκνον, βαρεῖαν ἡδουήν νικᾷτέ με
λέγοντες· ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον. 1205
μόνον, ξέν', εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται,
μηδεὶς κρατεῖτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτε.

ΘΗ. ἄπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δις χορήξω κλύειν,
ὦ πρέσβυ. κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δ' ὦν
σῶς ἴσθ', ἔάν περ καμέ τις σῶξῃ θεῶν. 1210

ΧΘ. ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χορήξει τοῦ μετρίου
παρεῖς

ζῶειν, σκαιοσύναν φυλάσσω

ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται.

ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακροὶ ἀμέραι κατέθεν-
το δὴ 1215

λύπας ἐγγυτέρω, τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἰδοίς
ὅπου,

ὅταν τις ἐς πλεον πέσῃ

τοῦ θέλοντος· ὁ δ' ἐπίκουρος ἰσοτέλεστος, 1220

Ἰδὼς ὅτε Μοῖρ' ἀννυμέναιος

ἄλυρος ἄχορος ἀναπέφηνε,

θάνατος ἐς τελευτάν.

μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τό δ', ἐπεὶ
φανῇ, 1225

βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἦκει

πολὺ δεύτερον ὥς τάχιστα.

1211 — 1224. = 1225 — 1238.

ὥς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ κούφας ἀφροσύνας
φέρων, 1230

τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω; τίς οὐ καμά-
των ἔνι;

φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι
καὶ φθόνος· τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε 1235

πύματον ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον

γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα

κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.

ἐν ᾧ τλάμων ὅδ', οὐκ ἐγὼ μόνος,

πάντοθεν βόρειος ὥς τις 1240

ἀκτὰ κυματοπλήξ χειμερία κλονεῖται,

ὥς καὶ τόνδε κατάκρας

δεινὰ κυματοαγεῖς

ἄται κλονέουσιν ἄελ' ξυνοῦσαι,

αἰ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμαῖν, 1245

αἰ δ' ἀνατέλλοντος,

αἰ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν',

αἰ δὲ νυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν.

AN. καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὥς ἔοικεν, ὁ ξένος
ἄνδρῶν γε μοῦνος, ὦ πάτερ, δι' ὄμματος 1250

ἄστακτι λείβων δάκρυον ᾧδ' ὁδοιπορεῖ.

OI. τίς οὗτος; AN. ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν
γνώμη, πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οἴμοι, τί δράσω; πότερα τᾶμαντοῦ κακὰ
πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ' ὄρων 1255

πατρὸς γέροντος; ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς

σὺν σφῶν ἐφηύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον

ἔσθῃτι σὺν τοιαῦδε, τῆς ὁ δυσφιλῆς

γέρον γέροντι συγκατώκηκεν πίνος
 πλευράν μαράινων, κρατὶ δ' ὀμματοσπερεῖ 1260
 κόμη δι' αὖρας ἀκτένιστος ἄσσεται.
 ἀδελφὰ δ', ὥς ἔοικε, τοῦτοισιν φορεῖ
 τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια.
 ἄγῶ πανώλης ὅψ' ἄγαν ἐκμανθάνω.
 καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς 1265
 ταῖς σαῖσιν ἦκειν· τὰ μὰ μὴ ἔξ ἄλλων πύθη.
 ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
 Αἰδῶς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοί, πάτερ,
 παρασταθήτω. τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
 ἄκη μὲν ἔστι, προσφορά δ' οὐκ ἔστ' ἔτι. 1270
 τί σιγᾶς;

φώνησον, ὦ πάτερ, τί μὴ μ' ἀποστραφῆς.
 οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδέν; ἀλλ' ἀτιμάσας
 πέμψεις ἄναυδος, οὐδ' ἂ μὴνίεις φράσας;
 ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὀμαίμονες, 1275
 πειράσας· ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς
 τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα,
 ὥς μὴ μ' ἄτιμον, τοῦ θεοῦ γε προστάτην,
 οὕτως ἀφῇ με μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος.

ΑΝ. λέγ', ὦ ταλαίπωρ', αὐτὸς ὦν χρεῖα πάρει. 1280
 τὰ πολλὰ γὰρ τοι ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι,
 ἢ δυσχεράναντ', ἢ κατοικτίσαντά πως,
 παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.

ΠΟ. ἀλλ' ἔξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι.
 πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος 1285
 ἄρωγόν, ἐνθεν μ' ὦδ' ἀνέστησεν μολεῖν
 ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, διδοὺς ἐμοὶ
 λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ σὺν ἐξόδῳ.

καὶ ταῦτ' ἄφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βουλήσομαι
καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν καὶ πατρὸς κυρεῖν ἔμοι. 1290
ἂ δ' ἤλθον ἤδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.
γῆς ἐκ πατροφίας ἐξελήλαμαι φυγὰς,
τοῖς σοῖς πανάρχοις οὐνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
γουνῇ πεφυκῶς ἡξιόουν γεραιτέρῳ.
ἀνθ' ὧν μ' Ἔτεοκλης, ὦν φύσει νεώτερος, 1295
γῆς ἐξέωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ
οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολῶν,
πόλιν δὲ πείσας. ὦν ἐγὼ μάλιστα μὲν
τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγων
ἔπειτα ἀπὸ μάντεων ταύτῃ κλύω. 1300
ἐπεὶ γὰρ ἤλθον Ἄργος ἐς τὸ Δωρικόν,
λαβὼν Ἀδραστον πενθερὸν ξυνωμότας
ἔστησ' ἑμαυτῷ γῆς ὅσοι περ Ἀπίας
πρῶτοι καλοῦνται καὶ τετίμηνται δόρει,
ὅπως τὸν ἐπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον 1305
ξύν τοῖσδ' ἀγείρας ἢ θάνοιμι πανδίκως,
ἢ τοὺς τὰδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
εἶεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
σοὶ προστροπαίους, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων
αὐτός τ' ἑμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν, 1310
οἳ νῦν σὺν ἐπὶ τὰ τάξεσιν σὺν ἐπτά τε
λόγχαις τὸ Θήβης πεδίου ἀμφεστᾶσι πᾶν·
οἷος δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς·
ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος 1315
Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος, Ἀργεῖος γεγώς·
τέταρτον Ἴππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὐχεται κατασκαφῇ

Καπανεύς τὸ Θήβης ἄστν δηώσειν πυρί·
 ἔκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται, 1320
 ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
 μητρὸς λοχευθεῖς, πιστὸς Ἀταλάντης γόνος·
 ἐγὼ δὲ σὸς, κελὶ μὴ σὸς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
 πότμου φυτευθεῖς, σὸς γέ τοι καλούμενος,
 ἄγω τὸν Ἀργούς ἀφοβον ἐς Θήβας στρατόν. 1325
 οἷ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
 ἱκετεύομεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι
 μῆνιν βαρεῖαν εἰκαθεῖν ὀρωμένῳ
 τῷδ' ἀνδρὶ τοῦμοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν,
 ὅς μ' ἐξέωσε ἀπεσύλησεν πάτρας. 1330
 εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων,
 οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.
 πρὸς νῦν σε κρηνῶν καὶ θεῶν ὁμογνίων
 αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρειαθεῖν, ἐπεὶ
 πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι, ξένος δὲ σὺ· 1335
 ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν σὺ τε
 κἀγὼ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες.
 ὃ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὃ τάλας ἐγὼ,
 κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται·
 ὃν, εἰ σὺ τῇμῃ ξυμπαραστήσει φρενὶ, 1340
 βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.
 ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων,
 στήσω δ' ἑμαυτὸν, κείνον ἐκβαλὼν βία.
 καὶ ταῦτα σοῦ μὲν ξυνθέλοντος ἔστι μοι
 κομπεῖν, ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω. 1345
 τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψαντος οὐνεκ', Οἰδίπους,
 εἰπὼν ὅποια ξύμφορ' ἔκπεμψαι πάλιν.
 Οἱ. ἀλλ' εἰ μὲν, ἄνδρες, τῇσδε δημοῦχος χθονός

ΧΟ

ΟΙ.

μὴ 'τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοί
 Θησεὺς, δικαιοῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους, 1350
 οὔτ' ἄν ποτ' ὁμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο·
 νῦν δ' ἀξιώθεις εἰσι κακούμεσας γ' ἐμοῦ
 τοιαῦθ' ἃ τὸν τοῦδ' οὐ ποτ' εὐφρανεῖ βίον·
 ὅς γ', ὧ κάκιστε, σκηπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
 ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει, 1355
 τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπῆλασας
 κᾶθηκας ἄπολιν καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν,
 ἃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
 ταῦτ' ὧ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
 οὐ κλαυτὰ δ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἴστέα 1360
 τὰδ', ὥσπερ ἄν ζῶ, σοῦ φονέως μεμνημένον,
 σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἐντροφον,
 σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος
 ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
 εἰ δ' ἐξέφρυσά τάσδε μὴ 'μαντῶ τροφούς 1365
 τὰς παῖδας, ἣ τᾶν οὐκ ἄν ἦ, τὸ σὸν μέρος·
 νῦν δ' αἶδε μ' ἐκσώζουσιν, αἶδ' ἐμαὶ τροφοί,
 αἶδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, ἐς τὸ συμπονεῖν·
 ὑμεῖς δ' ἂπ' ἄλλου κοῦκ ἐμοῦ πεφύκατον.
 τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὐ τί πω 1370
 ὧς αὐτίκ', εἴπερ οἶδε κινεῦνται λόγοι
 πρὸς ἅσιν Θήβης. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν
 κείνην ἐρείψεις, ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
 πεσεῖ μινυθὲς χῶ σύναιμος ἐξ ἴσου.
 τοιάσδ' ἄρας σφῶν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ 1375
 νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοί,
 ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
 καὶ μὴ 'ξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς

τοιῶδ' ἐφύτην. αἶδε γὰρ τάδ' οὐκ ἔδραν.
 τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοῦς θρόνους
 κρατοῦσιν, εἶπερ ἐστὶν ἡ παλαιφατος 1381
 Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις.
 σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε ἀπάτωρ ἐμοῦ,
 κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀράς,
 ἄς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίου 1385
 δόρει κρατῆσαι μήτε νοστήσαι ποτε
 τὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χειρὶ
 θανεῖν κτανεῖν θ' ὑφ' οὐπὲρ ἐξελήλασαι.
 τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ τὸ Ταρτάρου
 στυγνὸν πατρῶον ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ, 1390
 καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας, καλῶ δ' Ἄρη
 τὸν σφῶν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
 καὶ ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε, ἀξάγγελλ' ἰὼν
 καὶ πᾶσι Καδμείοισι τοῖς σαντοῦ θ' ἅμα
 πιστοῖσι συμμάχοισιν, οὔνεκ' Οἰδίπους 1395
 τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὐτοῦ γέρα.

ΧΟ. Πολύνεικες, οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
 ξυνήδομαί σοι, νῦν τ' ἰθ' ὥς τάχος πάλιν.

ΠΟ. οἴμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
 οἴμοι δ' ἐταίρων· οἶον ἄρ' ὁδοῦ τέλος 1400
 Ἄργους ἀφωρμήθημεν, ὦ τάλας ἐγὼ,
 τοιοῦτον οἶον οὐδὲ φωνῆσαι τινα
 ἔξεσθ' ἐταίρων, οὐδ' ἀποστρέφαι πάλιν,
 ἀλλ' ὄντ' ἀναυδον τῇδε συγκυρῆσαι τύχῃ.
 ὦ τοῦθ' ὅμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ 1405
 τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦθ' ἀρωμένον,
 μὴ τοί με πρὸς θεῶν σφώ γ', εἴναι αἰ τοῦθ' ἀραί
 πατρὸς τελῶνται καὶ τις ὑμῖν ἐς δόμους

νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε,
 ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κτερίσμασιν. 1410
 καὶ σφῶν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
 τοῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα
 ἔτ' ἄλλον οἶσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.

ΑΝ. Πολύνεικες, ἱκετεύω σε πεισθῆναί τί μοι.

ΠΟ. ὦ φιλτάτῃ τὸ ποῖον Ἀντιγόνη; λέγε. 1415

ΑΝ. στρέψαι στρατεύμ' εἰς Ἀργος ὡς τάχιστα γε,
 καὶ μὴ σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

ΠΟ. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε. πῶς γὰρ αὐτίς ἂν πάλιν
 στρατεύμ' ἄγοιμι ταυτὸν εἰσάπαξ τρέσας;

ΑΝ. τί δ' αὐτίς, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι
 πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται; 1421

ΠΟ. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ
 οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.

ΑΝ. ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει
 μαντεύμαθ', ὅς σφῶν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;

ΠΟ. χρήξει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα. 1426

ΑΝ. οἶμοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
 τὰ τοῦδ' ἔπεσθαι τάνδρως, οἷ' ἐθέσπισεν;

ΠΟ. οὐκ ἀγγελοῦμεν φλαῦρ'· ἐπεὶ στρατηλάτου
 χρηστοῦ τὰ κρείσσω μηδὲ τάνδεα λέγειν. 1430

ΑΝ. οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;

ΠΟ. καὶ μὴ μ' ἐπίσχῃς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἦδ' ὁδὸς
 ἔσται μέλουσα δύσποτμός τε καὶ κακὴ
 πρὸς τοῦδε πατρὸς τῶν τε τοῦδ' Ἑρινύων.

σφῶν δ' εὖ διδοίη Ζεὺς, τὰδ' εἰ τελεῖτέ μοι 1435
 [θανόντ', ἐπεὶ οὐ μοι ξῶντί γ' αὐτίς ἔξετον.]
 μέθεσθε δ' ἦδη, χαίρετόν τ'. οὐ γάρ μ' ἐτι
 βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὐτίς. ΑΝ. ὦ τάλαινα' ἐγώ.

ΠΟ. μη τοίμ' ὀδύρου. *ΑΝ.* καὶ τίς ἄν σ' ὀρμώμενον
εἰς προῦπτον Ἰδην οὐ καταστένοι, κάσι; 1440

ΠΟ. εἰ χρῆ, θανοῦμαι. *ΑΝ.* μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ
πιθοῦ.

ΠΟ. μὴ πεῖθ' ἅ μὴ δεῖ. *ΑΝ.* δυστάλαινά τ' ἄρ' ἐγὼ,
εἴ σου στερεθῶ. ΠΟ. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
καὶ τῇδε φῦναι χάτέρα. σφῶ δ' οὖν ἐγὼ
θεοῖς ἁρῶμαι μὴ ποτ' ἀντῆσαι κακῶν. 1445
ἀνάξια γὰρ πᾶσιν ἐστε δυστυχεῖν.

ΧΟ. νέα τάδε νεόθεν ἤλθε μοι
νέα βαρύποτμα κακὰ παρ' ἁλαοῦ ξένου,
εἴ τι μοῖρα μὴ κιγγάνει. 1450
μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι.
ὄρα ὄρα πάντ' αἰὲ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα,
τὰ δὲ παρ' ἡμᾶρ αὐτίς αὖξων ἄνω. 1455
ἔκτυπεν αἰθῆρ, ὦ Ζεῦ.

ΟΙ. ὦ τέκνα τέκνα, πῶς ἄν, εἴ τις ἔντοπος,
τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;

ΑΝ. πάτερ, τί δ' ἐστὶ τὰξίωμ' ἐφ' ᾧ καλεῖς;

ΟΙ. Διὸς περρωτὸς ἦδε μ' ἀντίκ' ἄξεται 1460
βροντῇ πρὸς Ἰδην. ἀλλὰ πέμψαθ' ὥς τάχος.

ΧΟ. ἰδε μάλα μέγας ἐρείπεται
κτύπος ἄφατος ὅδε διόβολος· εἰς δ' ἄκραν
δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν. 1465
ἔπηξα θυμόν· ὀρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει
πάλιν.

τί μὲν ἀφήσει τέλος; δέδια δ' οὐ γὰρ ἄλιον
ἀφορμῇ ποτ' οὐκ ἄνευ ξυμφορᾶς, 1470
ὦ μέγας αἰθῆρ, ὦ Ζεῦ.

1447 — 1456 = 1462 — 1471.

- ΟΙ. ὦ παῖδες, ἤκει τῶδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
βίου τελευτῇ, κούκέτ' ἔστ' ἀποστροφῇ.
- ΑΝ. πῶς οἶσθα; τῶ δὲ συμβαλὼν ἔχεις, πάτερ;
- ΟΙ. καλῶς κάτοιδ'. ἀλλ' ὥς τάχιστά μοι μολὼν 1475
ἄνακτα χώρας τῆσδ' ἐτις πορευσάτω.
- ΧΟ. ἔα ἔα, ἰδοὺ μάλ' ἀνθις ἀμφίσταται διαπρύ-
σιος ὄτοβος.
ἵλαος, ὦ δαίμων, ἵλαος, εἴ τι γὰρ 1480
ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων.
ἐναισίῳ δὲ συντύχοιμι, μηδ' ἄλαστον ἄνδρ'
ἰδὼν
ἀκερδῇ χάριν μετάσχοιμί πως· Ζεῦ ἄνα, σοὶ
φρονῶ. 1485
- ΟΙ. ἄρ' ἐγγὺς ἀνὴρ; ἄρ' ἔτ' ἐμφύχου, τέκνα,
κιχήσεται μου καὶ κατορθοῦντος φρενί;
- ΑΝ. τί δ' ἂν θελοῖς τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί;
- ΟΙ. ἀνθ' ὧν ἐπασχον εὖ, τελεσφόρου χάριν
δοῦναί σφιν, ἣν περ τυγχάνων ὑπεσχόμην. 1490
- ΧΟ. ἰὼ ἰὼ παῖ, βᾶθι βᾶθ', ~ ~ ~ ~ εἴτ' ἄκρον
ἐπὶ γύαλον
ἐναλίῳ Ποσειδαονίῳ θεῷ
βούθυτον ἐστὶαν ἀγλίζων, ἱκοῦ. 1495
ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ
δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθῶν. σπεῦσον,
ἄϊσος', ὦναξ.
- ΘΗ. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἡχεῖται κτύπος, 1500
σαφῆς μὲν ἀστῶν, ἐμφανῆς δὲ τοῦ ξένου;
μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἣ τις ὀμβρία
χάλαξ' ἐπιρράξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
1477 -- 1485. = 1491 -- 1499.

τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

ΟΙ. ἄναξ, ποθοῦντι προῦφάνης, καὶ σοι θεῶν 1505
τύχην τις ἐσθλὴν τῇσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ.

ΘΗ. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ Λαῖου, νέορτον αὐ;

ΟΙ. ῥοπή βίου μοι. καὶ σ' ἄπερ ξυνήνεσα
θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν.

ΘΗ. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίω; 1510

ΟΙ. αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι,
ψεύδοντες οὐδὲν σῆμα τῶν προκειμένων.

ΘΗ. πῶς εἶπας, ὦ γεραῖε, δηλοῦσθαι τάδε;

ΟΙ. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς τὰ πολλὰ τε
στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικῆτου βέλη. 1515

ΘΗ. πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ
κοῦ ψευδόφημα· ἥ τι χορὴ ποιεῖν λέγε.

ΟΙ. ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἃ σοι
γῆρας ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει.
χωρὸν μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι, 1520
ἄδικτος ἡγητῆρος, οὗ με χορὴ θανεῖν.

τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινὶ,
μήθ' οὗ κέκευθε μήτ' ἐν οἷς κείται τόποις·

ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκήν ὅδε
δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων αἰεὶ τιθῇ. 1525

ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ
αὐτὸς μαθήσει, κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος·

ὥς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ
οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὅμως.

ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, ἥτταν ἐς τέλος 1530

τοῦ ξῆν ἀφικνῇ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ
σῆμαιν', ὃ δ' αἰεὶ τῶπιόντι δεικνύτω.

χοῦτως ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν

σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαί πόλεις,
 καὶν εὖ τις οἴκῃ, ῥαδίως καθύβρισαν. 1535
 θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὅψε δ' εἰσορῶσ', ὅταν
 τὰ θεῖ' ἀφείδεις τις ἐς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ·
 ὃ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
 τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότε' ἐκδιδάσκομεν.
 χῶρον δ', ἐπείγει γὰρ με τοῦκ θεοῦ παρὸν, 1540
 στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντροπώμεθα.
 ὦ παῖδες, ὦδ' ἐπεςθ'. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν
 σφῶν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφῶ πατρί.
 χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἐάτέ με
 αὐτὸν τὸν ἱρὸν τύμβον ἔξευρεῖν, ἵνα 1545
 μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
 τῇδ', ὦδε, τῇδε βᾶτε· τῇδε γὰρ μ' ἄγει
 Ἑρμῆς ὁ πομπὸς ἧ τε νεοτέρα θεός.
 ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμὸν,
 νῦν δ' ἔσχατόν σου τοῦμὸν ἄπτεται δέμας. 1550
 ἤδη γὰρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίον
 κρύψων παρ' Αἶδην. ἀλλὰ, φίλτατε ξένων,
 αὐτός τε χώρα θ' ἦδε πρόσπολοι τε σοὶ
 εὐδαίμονες γένοισθε, καὶ π' εὐπραξία
 μέμνησθ' μου θανόντος εὐτυχεῖς αἶε. 1555
 εἰ θέμις ἐστὶ μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν
 καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
 ἐννυχίων ἄναξ,
 Αἰδωνεῦ Αἰδωνεῦ, λίσσωμαι 1560
 ἐπιπόνῳ μῆτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ
 ξένον ἐξανύσαι
 μόρῳ τὰν παγκευθῆ κατώ

1556 — 1567. — 1568 — 1578.

XO.

νεκρῶν πλάκα καὶ Στύγιον δόμον.
πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν 1565
πημάτων ἰκνουμένων
πάλιν σφε δαίμων δίκαιος αὔξει.
ὦ χθόνιαι θεαί, σῶμά τ' ἀνικάτου 1568
θηρός, ὃν ἐν πύλαισι
φασὶ πολυξένοις 1570
εὐνᾶσθαι κνυξεῖσθαι τ' ἐξ ἄντρων
ἀδάματον φύλακα παρ' Αἴδα
λόγος αἰὲν ἔχει·
ὄν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι 1575
ὀρμωμένῳ νεοτέρῳ
τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας·
σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως μὲν ἂν
τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα· 1580
ἃ δ' ἦν τὰ πραχθέντ' οὔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
φράσαι πάρεστιν οὔτε τᾶργ' ὅς' ἦν ἐκεῖ.
ΧΟ. ὀλωλε γὰρ δύστηνος; ΑΓ. ὥς λελοιπότα
κεῖνον τὸν αἰὲ βίοτον ἐξεπίστασο.

ΧΟ. πῶς; ἄρα θείᾳ κἀπόνῳ τάλας τύχη; 1585
ΑΓ. ταῦτ' ἐστὶν ἤδη κάποθανυμάσαι πρέπον.
ὥς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, καὶ σύ που παρῶν
ἔξοισθ', ὕφηγητῆρος οὐθενὸς φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος·
ἐπεὶ δ' ἀφῆκτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν 1590
χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,
ἔσθη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ,

κοίλου πέλας κρατῆρος, οὐ τὰ Θησέως
 Περίθου τε κεῖται πίστι' αἰὲ ξυνθήματα·
 ἀφ' οὗ μέσος στὰς τοῦ τε Θορικίου πέτρου 1595
 κοίλης τ' ἀχέρδου ἀπὸ λαΐνου τάφου,
 καθέξει· εἴτ' ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς.
 κἄπειτ' αὖσας παῖδας ἠνώγει ῥυτῶν
 ὑδάτων ἐνεργεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν·
 τὼ δ' εὐχλόου Δήμητρος ἐς προσόψιον 1600
 πάγον μολόντε τάσδ' ἐπιστολάς πατρὶ
 ταχεῖ πόρευσαν σὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
 ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν ἥ νομίζεται.
 ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρωῖντος ἡδονὴν
 κούκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὦν ἐφίετο, 1605
 κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθέναι
 ῥίγησαν, ὥς ἤκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
 πατρὸς πεσοῦσαι κλᾶον, οὐδ' ἀνέεσαν
 στέρονων ἀραγμοὺς οὐδὲ παμμήκεις γόους.
 ὁ δ' ὥς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν, 1610
 πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας εἶπεν, ὦ τέκνα,
 οὐκ ἔστ' ἐθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
 ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τὰμὰ, κούκ ἐτι
 τὴν δυσπότητον ἔξειτ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·
 σκληρὰν μὲν, οἶδα, παῖδες· ἀλλ' ἐν γὰρ μόνον
 τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα. 1615
 τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλεόν
 ἢ τοῦδε τάνδρὸς ἔσχεθ', οὐ τητώμεναι
 τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον.
 τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι 1620
 λύγδην ἐκλαον πάντες. ὥς δὲ πρὸς τέλος
 γόων ἀφίκοντ' οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή,

ἦν μὲν σιωπῇ, φθίγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
 θώυξεν αὐτὸν, ὥστε πάντας ὀρθίας
 στηῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας. 1625
 καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός·
 ὦ οὗτος οὗτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
 χωρεῖν; πάλαι δὴ τὰπὸ σοῦ βραδύνεται.
 ὁ δ' ὥς ἐπήσθη· ἔκ θεοῦ καλούμενος,
 αὐτὰρ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα. 1630
 καπεῖ προσῆλθεν, εἶπεν, ὦ φίλον κέρα,
 δὸς μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις,
 ὑμεῖς τε, παῖδες, τῶνδε, καὶ καταίνεσον
 μήποτε προδώσειν τάσδ' ἐκὼν, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν
 μέλλης φρονῶν εὖ ξυμφέρωντ' αὐταῖς αἰεί. 1635
 ὁ δ', ὥς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα
 κατήνεσεν τάδ' ὄρκιος δράσειν ξένῳ.
 ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθύς Οἰδίπους
 ψαύσας ἀμυραῖς χερσὶν ὧν παίδων λέγει,
 ὦ παῖδε, τλάσας χερὴ τὸ γενναῖον φρενὶ 1640
 χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἄ μὴ θέμις
 λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.
 ἀλλ' ἔρπεθ' ὥς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
 Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα.
 τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν 1645
 ξύμπαντες· ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
 στένοντες ὠμαρτοῦμεν. ὥς δ' ἀπῆλθομεν,
 χρόνῳ βραχεὶ στραφέντες, ἐξαπείδομεν.
 τὸν ἄνδρα τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
 ἄνακτα δ' αὐτὸν ὁμμάτων ἐπίσκιον 1650
 χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, ὥς δεινοῦ τινος
 φόβου φανέντος οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν.

ἔπειτα μέντοι βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ,
 ὀρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα
 καὶ τὸν θεῶν Ὀλυμπον ἐν ταύτῳ λόγῳ, 1655
 μόρῳ δ' ὁποῖω κείνος ὦλετ' οὐδ' ἂν εἰς
 θνητῶν φράσεις, πλὴν τὸ Θησέως κἄρα.
 οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ
 κεραυνὸς ἐξέπραξεν οὔτε ποντία

θύελλα κινήθεισα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ, 1660
 ἀλλ' ἢ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νεοτέρων
 εὖνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον.

ἀνῆρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις
 ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν
 θαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, 1665
 οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

ΧΟ. ποῦ δ' αἶτε παῖδες χοῖ προπέμψαντες φίλων;

ΑΓ. αἶδ' οὐχ ἑκάς· γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες
 φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὀρμωμένας.

ΑΝ. αἰαῖ, ἔστιν ἔστι νῶν δὴ 1670

οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρὸς ἔμφυτον
 ἄλαστον αἶμα δυσμόροιον στενάζειν,
 ὥτινε τὸν πολὺν

ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἶχομεν,
 ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν 1675
 ἰδόντε καὶ παθόντε.

ΧΟ. τί δ' ἔστιν; ΑΝ. ἔστιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

ΧΟ. βέβηκεν; ΑΝ. ὥς μάλιστ' ἂν ἐν πόθῳ λάβοις.

τί γὰρ, ὅτῳ μῆτ' Ἄρης
 μῆτε πόντος ἀντέκυσεν, 1680

ἄσκαποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν

1670 — 1687. = 1697 — 1714.

- ἐν ἀφανεῖ τινι μέρει φερόμενον.
 τάλαινα, νῶν δ' ὀλεθρία
 νῦξ ἐπ' ὄμμασιν βέβακε.
 πῶς γὰρ ἢ τιν' ἀπίαν 1685
 γᾶν ἢ πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι βίου δύσοι-
 στον ἔξομεν τροφάν;
 ΙΣ. οὐ καίτοιδα. κατὰ με φόνιος 1688
 Ἀΐδας ἔλοι πατρὶ
 τάλαιναν, ὥς ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιω-
 τός. 1690
 ΧΟ. ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα,
 τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς
 μηδὲν ἄγαν φλέγεςθον· οὐ τοι κατάμεμπτ'
 ἐβήτην. 1695
 ΑΝ. πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις. 1697
 καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον, φίλον,
 ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.
 ὦ πάτερ, ὦ φίλος,
 ὦ τὸν αἰὲ κατὰ γᾶς σκότον εἰμένος·
 οὐδὲ γὰρ ὦν ἀφίλητος ἐμοί ποτε
 καὶ τᾶδε μὴ κυρήσης.
 ΧΟ. ἔπραξεν; ΑΝ. ἔπραξεν οἶον ἤθελεν.
 ΧΟ. τὸ ποῖον; ΑΝ. ἄς ἐχορῆζε γὰς ἐπὶ ξένας 1705
 ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει
 νέρθεν εὐσκίαστον αἶεν,
 οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἄκλαντον.
 ἀνὰ γὰρ ὄμμα σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν
 στένει δακρυῶν, οὐδ' ἔχω 1710
 πῶς με χορὴ τὸ σὸν τάλαιναν
 1688 — 1696. = 1715 — 1723.

ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος.

— — — — — ἔρημος ἔθανες
ὥδέ μοι.

ΙΣ. ὦ τάλαινα, τίς ἄρα με πότμος 1715

— — — — —

ΧΟ. ἐπαμμένει σέτ', ὦ φίλα, τὰς πατρὸς ὧδ' ἐρήμας;
1720
ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν

τὸ τέλος, ὦ φίλαι, βίου,
λήγετε τοῦδ' ἄχους· κακῶν γὰρ δυσάλωτος
οὐδεὶς.

ΑΝ. πάλιν, φίλα, συθῶμεν. ΙΣ. ὥς τί ῥέξομεν; 1724

ΑΝ. ἥμερος ἔχει με ΙΣ. τίς;

ΑΝ. τὰν χθόνιον ἐστίαν ἰδεῖν

ΙΣ. τίνος; ΑΝ. πατρὸς, τάλαινα' ἐγώ.

ΙΣ. θέμις δὲ πῶς τὰδ' ἐστί; μῶν
οὐχ ὀρᾶς; ΑΝ. τί τόδ' ἐπέπληξας; 1730

ΙΣ. καὶ τόδ', ὥς ΑΝ. τί τόδε μάλ' αὐθις;

ΙΣ. ἄταφος ἐπιτνε δίχα τε παντός.

ΑΝ. ἄγε με, καὶ τότ' ἐπενάριξον.

ΙΣ. αἰαί, δυστάλαινα, ποῖ δῆτ'
αὐθις ὧδ' ἔρημος ἄπορος 1735
αἰῶνα τλάμον' ἔξω;

ΧΟ. φίλαι, τρέσητε μηδέν. ΑΝ. ἀλλὰ ποῖ φύγω;

ΧΟ. καὶ πάρος ἀπέφυγε ΑΝ. τί;

ΧΟ. τὰ σφῶν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς. 1740

ΑΝ. φρονῶ. ΧΟ. τί δῆθ' ὅπερ νοεῖς;

ΑΝ. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους

Post 1712 sequebatur ἰὼ μὴ γὰρ ἐπὶ ξένας θανεῖν
ἐχρηξες. et post 1715 αὐθις ὧδ' ἔρημος ἄπορος.

1724 — 1736. = 1737 — 1750.

- οὐκ ἔχω. ΧΟ. μηδέ γε μάτενε.
 AN. μόγος ἔχει. ΧΟ. καὶ πάρος ἐπεῖχε.
 AN. τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δ' ὕπερθε. 1745
 ΧΟ. μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλαχέτην τι.
 AN. αἰαῖ, ποῖ μόλωμεν, ὦ Ζεῦ;
 ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἐτι με
 δαίμων τανῦν γ' ἐλαύνει; 1750
 ΘΗ. πάνετε θορήνων, παῖδες· ἐν οἷς γὰρ
 χάρις ἢ χθονία ξύν' ἀπόκειται
 πενθεῖν οὐ χροή· νέμεσις γάρ.
 AN. ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.
 ΘΗ. τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι; 1755
 AN. τύμβον θέλομεν προσιδεῖν αὐταῖ
 πατρὸς ἡμετέρου. ΘΗ. ἀλλ' οὐ θεμιτόν.
 AN. πῶς εἶπας, ἄναξ, κοῖραν' Ἀθηνῶν;
 ΘΗ. ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κείνος 1760
 μήτε πελάξειν ἐς τοῦσδε τόπους
 μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν
 θήκην ἱερὰν, ἣν κεῖνος ἔχει.
 καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα καλῶς
 χώραν ἔξειν αἰὲν ἄλυπον. 1765
 ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν
 χῶ πάντ' αἰῶν Διὸς Ὀρκος.
 AN. ἀλλ' εἰ τὰδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ,
 ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Θήβας δ' ἡμᾶς
 τὰς ὠγυγίους πέμψον, εἴαν πως 1770
 διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον
 τοῖσιν ὀμαίμοις.

Post 1746 sequebatur AN. ναὶ ναί. (ΧΟ.) ξύμφημι
 καὶ τὸς.

- ΘΗ. δράσω καὶ τάδε καὶ πάνθ' ὅπόσ' ἂν
 μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν
 καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
 πρὸς χάριν, οὐ δεῖ μ' ἀποκάμνειν. 1775
- ΧΟ. ἀλλ' ἀποπαύετε μὴδ' ἐπὶ πλείῳ
 θοῇνον ἐγείρετε.
 πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος. 1708
-

V.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΙΜΩΝ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΕΤΡΤΑΙΚΗ.

ΦΤΑΛΞ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἀντιγόνη παρὰ τὴν πρόσταξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνεῖκην ἐφωράθη, καὶ εἰς μνημεῖον κατάργειον ἐν-
τεθεῖσα παρὰ τοῦ Κρέοντος ἀνήρηται· ἐφ' ἣ καὶ Αἴμων
δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα ξίφει ἑαυτὸν διεχειρί-
σατο, ἐπὶ δὲ τῷ τούτου θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη
ἑαυτὴν ἀνείλε.

Κεῖται ἡ μυθοποιία καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀντι-
γόνῃ· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἴμονος δίδοται πρὸς
γάμου κοινωνίαν καὶ τέκνον τίθει τὸν Μαίονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς
Βοιωτικαῖς· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων·
προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη· ὑπόκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ
τῶν Κρέοντος βασιλείων. τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι τάφος Πο-
λυνεῖκου, Ἀντιγόνης ἀναίρεσις, θάνατος Αἴμονος, καὶ
μῦθος Εὐρυδίκης τῆς Αἴμονος μητρός. φασὶ δὲ τὸν Σοφο-
κλέα ἡξιώσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκίμησαντα ἐν
τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. λέλεκται δὲ τὸ δράμα τοῦτο
τριακοστὸν δεύτερον.

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ.

Τὸ μὲν δράμα τῶν καλλίστων Σοφοκλέους, στασιάζε-
ται δὲ τὰ περὶ τὴν ἡρωίδα ἱστορούμενα καὶ τὴν ἀδελφὴν
αὐτῆς Ἰσμήνην. ὁ μὲν γὰρ Ἴων ἐν τοῖς διθυράμβοις κατα-
πρησθῆναι φησὶν ἀμφοτέρως ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας ὑπὸ
Λαοδάμαντος τοῦ Ἐπεοκλέους· Μίμερμος δὲ φησὶ τὴν μὲν
Ἰσμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένῳ ὑπὸ Τυδεΐως κατὰ
Ἀθηνᾶς ἐγκέλευσιν τελευτῆσαι.

Ταῦτα μὲν οὖν ἔστιν τὰ ξένως περὶ τῶν ἡρωίδων ἱστο-
ρούμενα, ἡ μὲντοι κοινὴ δόξα σπουδαίας αὐτὰς ὑπελληφεν καὶ
φιλαδέλφους δαιμονίως, ἣ καὶ οἱ τῆς τραγωδίας ποιηταὶ
ἐπόμενοι τὰ περὶ αὐτὰς διατέθινται. τὸ δὲ δράμα τὴν ὀνο-
μασίαν ἔσχεν ἀπὸ τῆς παρεχούσης τὴν ὑπόθεσιν Ἀντιγόνης.
ὑπόκειται δὲ ἄταφον τὸ σῶμα Πολυνεῖκου, καὶ Ἀντιγόνη
θάπτειν αὐτὸ πειρωμένη παρὰ τοῦ Κρέοντος κωλύεται· φασὶ

ραθείσα δὲ αὐτὴ θάπτουσα ἀπόλλυται, Αἴμων τε ὁ Κρέοντος ἔρῳν αὐτῆς καὶ ἀφορήτως ἔχων ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ συμφορᾷ αὐτὸν διαχειρίζεται· ἐφ' ᾧ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη τελευτᾷ τὸν βίον ἀγχόνη.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀποθανόντα Πολυνείκη ἐν τῷ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μοιμαχίᾳ Κρέων ἄταφον ἐκβαλὼν κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. τοῦτον Ἀντιγόνη ἢ ἀδελφὴ θάπτειν πειρᾶται. καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας ἐπιβάλλει χῶμα· οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τοῦτο δράσαντα ἐξεύροισιν. οὗτοι τὴν κόριν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάλρουντες οὐδὲν ἤττον ἐφρουροῦν. ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη καὶ γυμνὸν εὐρουῦσα τὸν νεκρὸν ἀνοιμώσασα ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει. ταύτην ὑπὸ τῶν φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθείρξεν. ἐπὶ τούτοις Αἴμων, ὁ Κρέοντος υἱὸς, ὃς ἐμνάτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας ἑαυτὸν προσεπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένη ἀγχόνη, Τειρεσίῳ ταῦτα προθεσπίσαντος· ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη, ἡ τοῦ Κρέοντος γαμετὴ, ἑαυτὴν ἀποσφάζει. καὶ τέλος θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ω κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
 ἄρ' οἶσθ' ὅ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίου κακῶν
 ἐλλεῖπον οὐχὶ νῶν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
 οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν οὔτ' ἀτήσιμον
 οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὅποιον οὐ 5
 τῶν σῶν τε καμῶν οὐκ ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.
 καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασι πανδήμῳ πόλει
 κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
 ἔχεις τι κείσῃκουσας; ἢ σε λανθάνει 9
 πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
 οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ' ἐξ ὅτου
 δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
 μιᾷ θανόντων ἡμέρα διπλῇ χειρί·
 ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατός 15
 ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
 οὔτ' εὐτυχοῦσα μάλλον οὔτ' ἀτωμένῃ.

ΑΝ. ἤδη καλῶς, καὶ σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
 τοῦδ' οὔνεκ' ἐξέπεμπον, ὥς μόνη κλύοις.

ΙΣ. τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. 20

ΑΝ. οὐ γὰρ τάφου νῶν τῷ κασιγνήτῳ Κρέων

τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
 Ἐτεοκλέα μὲν, ὥς λόγος, κατὰ χθονός
 ἔκρουσε τοῖς ἐνερθὲν ἐντιμον νεκροῖς, 25
 τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνεῖκους νέκυν
 ἀστοῖσιν φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ
 τάφῳ καλύψαι μηδὲ κωκυθαί τινα,
 εἴν δ' ἄκλαντον, ἄταφον, οἴωνοις γλυκύν
 θησαυρὸν εἰσορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς. 30
 τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ
 κάμοι, λέγω γὰρ κάμῃ, κηρύξαντ' ἔχειν,
 καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσιν
 σαφῇ προκηρύξοντα, καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
 οὐχ ὥς παρ' οὐδέν, ἀλλ' ὅς ἂν τούτων τι δοῖ, 35
 φύνον προκείσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
 οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα
 εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας εἴτ' ἐσθλῶν κακῇ.
 ΙΣ. τί δ', ὦ ταλαῖφρον, εἰ τὰδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
 λύουσ' ἂν ἢ φάπτονσα προσθείμην πλέον; 40
 ΑΝ. εἰ ξυμποιήσεις καὶ ξυνεργάσει σκόπει.
 ΙΣ. ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἰ;
 ΑΝ. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερσί.
 ΙΣ. ἢ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;
 ΑΝ. τὸν γοῦν ἐμὸν κοῦτὸν σὸν, ἣν σὺ μὴ θέλῃς. 45
 ΙΣ. ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
 ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἰργεῖν μέτα.
 ΙΣ. οἴμοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατήρ

24. Legebatur Ἐτεοκλέα μὲν ὥς λέγουσι σὺν δίκη | χρη-
 σθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ κατὰ χθονός.

Post 45 sequebatur ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦς ἀλώ-
 σομαι.

ὥς νῶν ἀπεχθῆς δυσκλεῆς τ' ἀπώλετο, 50
 πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
 ὅψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῶ χερί·
 ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,
 πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λαβᾶται βίον·
 τρίτον δ' ἀδελφῶ δύο μίαν καθ' ἡμέραν 55
 αὐτοκτονοῦντε τὸ ταλαιπώρῳ μόρον
 κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν.
 νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νῶ λειμμένα σκόπει
 ὅσῳ κἀκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βία
 ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρῆξιμεν. 60
 ἀλλ' ἐννοεῖν χρή τοῦτο μὲν γυναιχ' ὅτι
 ἔφρυμεν, ὥς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχομένα·
 ἔπειτα δ' οὔνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
 καὶ ταῦτ' ἀκούειν κᾶτι τῶνδ' ἀλγίονα.
 ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς 65
 ξύγγνοιαν ἴσχειν, ὥς βιάζομαι τάδε,
 τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. τὸ γὰρ
 περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.
 AN οὐτ' ἂν κελεύσαιμ' οὐτ' ἂν, εἰ θέλοις ἔτι
 πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρώης μέτα. 70
 ἀλλ' ἴσθ' ὅποια σοι δοκεῖ, κείνου δ' ἐγὼ
 θάψω. καλὸν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.
 φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
 ὅσια πανουργήσας· ἐπεὶ πλείων χρόνος
 ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε. 75
 ἐκεῖ γὰρ αἰὲ κείσομαι· σὺ δ', εἰ δοκεῖ,
 τὰ τῶν θεῶν ἐντιμ' ἀτιμάσας ἔχε.
 IS. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι, τὸ δὲ
 βία πολιτῶν δρᾶν ἔφην ἀμήχανος.

- AN. σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον 80
 χώσουσ' ἀδελφῷ φιλιτάτῳ πορεύσομαι.
- ΙΣ. οἴμοι, ταλαίνης ὥς ὑπερδέδοικά σου.
- AN. μὴ μου προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.
- ΙΣ. ἀλλ' οὖν προμηνύσης γε τοῦτο μηδενὶ
 τοῦργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε, σὺν δ' αὐτῶς ἐγώ.
- AN. οἴμοι, καταῦδα· πολλὸν ἐχθίων ἔσει 86
 σιγῶς, ἔαν μὴ πᾶσι κηρύξης τάδε.
- ΙΣ. θεομῆν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
- AN. ἀλλ' οἶδ' ἀρεσκουσ' οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρή.
- ΙΣ. εἰ καὶ δυνήσει γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾶς. 90
- AN. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.
- ΙΣ. ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρόπει τάμηχανα.
- AN. εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
 ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκη.
 ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν 95
 παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο· πείσομαι γὰρ οὐ
 τοσοῦτον οὐδὲν ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.
- ΙΣ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, στείχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
 ἄνους μὲν ἔρχει, ταῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

ΧΟΡΟΣ.

ἄκτις ἀελίου τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανέν 100
 Θήβα τῶν προτέρων φάος,
 ἐφάνθησ ποτ', ὦ χρυσέας ἀμέρας βλέφαρον,
 Διοκταίων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα, 105
 τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν ἐκ φῶτα βάντα παν-
 σαγία

φυγάδα πρόδρομον δξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ·
 ὅς ἐφ' ἡμετέρῃ γῇ Πολυνείκους 110

100 — 109. = 117 — 126.

ἄρθοις νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων
 ὀξέα κλάζων
 ἀέτος ἐς γὰν ὑπερέπτη,
 λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανὸς
 πολλῶν μεθ' ὄπλων 115

ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσι.
 στάς δ' ὑπὲρ μελάθρων φονώσασιν ἀμφιχα-
 νῶν κύκλῳ

λόγχαις ἐπτάπυλον στόμα
 ἔβα, πρὶν ποθ' ἀμετέρων αἱμάτων γένυσιν 120
 πλησθῆναι τε καὶ στεφάνωμα πύργων
 πευκάενθ' Ἥφαιστον ἔλειν. τοῖος ἀμφὶ νῶτ'
 ἐτάθη

πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλου δυσχείρωμα δρά-
 κοντος.

Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους 127

ὑπερεχθαίρει, καὶ σφας ἐσιδὼν
 πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους
 χρυσοῦ καναχῇ θ' ὑπερόπτας, 130

παλτῷ ριπτεῖ πυρὶ βαλβίδων

ἐπ' ἄκρων ἤδη

νίκην ὀρμῶντ' ἀλαλάξαι.

ἀντιτύπη δ' ἐπὶ γὰρ πέσε ταυταλωθεὶς
 πυρφόρος ὃς τότε μαινομένα ξύν ὀρμᾷ 135

βακχεύων ἐπέπνει

ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.

εἶχε δ' ἄλλα τὰ μὲν,

ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέ-
 γας Ἄρης

δεξιόσειρος.

140

134 — 140. = 148 — 154.

ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἔφ' ἑπτὰ πύλαις
 ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους ἔλιπον
 Ζηνὶ τροπαίῳ πάγκαλκα τέλη,
 πλὴν τοῖν στρυγεροῖν, ὃ πατρὸς ἑνὸς
 μητρὸς τε μιᾶς φύντε καθ' αὐτοῖν 145
 δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον
 κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.
 ἀλλὰ γὰρ ἅ μεγαλῶνυμος ἦλθε Νίκα
 τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ,
 ἐκ μὲν δη πολέμων 150
 τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν,
 θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς
 παννυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν, ὃ Θήβας δ
 ἐλελίχθων

Βάκχιος ἄρχοι.
 ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας, 155
 Κρέων ὁ Μενοικέως,
 νεοχμοῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
 χωρεῖ τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσω,
 ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων 160
 προύθετο λέσχην,
 κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ
 πολλῶ σάλῳ σείσαντες ὥρθωσαν πάλιν·
 ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
 ἔστειλ' ἰκέσθαι, τοῦτο μὲν τὰ Λαῖου 165
 σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη,
 τοῦτ' αὖτις, ἥνίκ' Οἰδίπους ὥρθου πόλιν,
 κάπει διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι

παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
 ὅτ' οὖν ἐκείνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν 170
 καθ' ἡμέραν ὥλοντο παῖσαντές τε καὶ
 πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
 ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
 γένους κατ' ἀρχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
 ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν 175
 ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
 ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῇ.
 ἐμοὶ γὰρ ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν
 μὴ τῶν ἀρίστων ἄπτεται βουλευμάτων,
 ἀλλ' ἐκ φόβου του γλώσσαν ἐγκλήσας ἔχει, 180
 κακίστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
 καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
 φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
 ἐγὼ γὰρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὀρώων ἀεὶ,
 οὗτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὀρώων 185
 στείχουσιν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
 οὗτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῇ χθονὸς
 θεῖμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων ὅτι
 ἢ δ' ἐστὶν ἢ σώξουσα καὶ ταύτης ἐπι
 πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα. 190
 τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὖξω πόλιν,
 καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
 ἀστοῖσι παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι·
 Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
 ὀλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δόρει, 195
 τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἀφαγνίσαι
 ἢ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς·
 τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνέειν λέγω,

ὅς γῆν πατρώαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
 φυγὰς κατελθὼν ἠθέλησε μὲν πυρὶ 200
 προῆσαι κατάκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
 κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν,
 τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκήρυκται τάφῳ
 μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαί τινα,
 εἴαν δ' ἄθιαπτον καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας 205
 καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
 τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα, κοῦποτ' ἐκ γ' ἐμοῦ
 τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων.
 ἀλλ' ὅστις εὖνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
 καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται. 210

- ΧΟ. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
 τὸν τῇδε δύσνουν κὰς τὸν εὐμενῇ πόλει·
 νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ που πάρεστί σοι
 καὶ τῶν θανόντων χῶπόσοι ζῶμεν πέρι.
 ΚΡ. πῶς ἂν σκοποὶ νῦν εἴτε τῶν εἰρημένων; 215
 ΧΟ. νεωτέρῳ τῷ τοῦτο βαστάζειν πρόθες.
 ΚΡ. ἀλλ' εἴς' ἔτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι.
 ΧΟ. τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;
 ΚΡ. τὸ μὴ πικωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.
 ΧΟ. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος ὅς θανεῖν ἐρᾷ. 220
 ΚΡ. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος. ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
 ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

ΦΤΛΑΞ.

ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὑπο
 δύσπνους ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα.
 πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, 225
 ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφὴν·
 ψυχὴ γὰρ ἤνθα πολλά μοι μυθουμένη,

τάλας, τί χωρεῖς οἷ μολῶν δώσεις δίκην;
 τλήμων, μένεις αὖ; καὶ τὰδ' εἴσεται Κρέων
 ἄλλου παρ' ἀνδρός; πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ;
 τοιαῦθ' ἐλίσσων ἦνυτον σχολῇ βραδύς, 231
 χοῦτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.

τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν
 σοί, καὶ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως.
 τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι πεφαργμένος, 235
 τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.

ΚΡ. τί δ' ἐστὶν ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;
 ΦΥ. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τὰμαντοῦ· τὸ γὰρ
 πρᾶγμ' οὗτ' ἔδρασ' οὗτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρωῶν,
 οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμι τι. 240

ΚΡ. εὖ γε στοχάζει ἀποφάργνυσαι κύκλω
 τὸ πρᾶγμα. δηλοῖς δ' ὥς τι σημαίνων νέον.

ΦΥ. τὰ δεινὰ γὰρ τοι προστίθῃσ' ὄκνον πολύν.

ΚΡ. οὐκ οὖν ἐρεῖς ποτ', εἰτ' ἀπαλλαχθεῖς ἄπει;

ΦΥ. καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρὸν τις ἄρτιως 245
 θάψας βέβηκε ἀπὲλ χρωτὶ διψίαν
 κόριν παλύννας ἀφαγιστεύσας ἃ χρεῖ.

ΚΡ. τί φῆς; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;

ΦΥ. οὐκ οἶδ'. ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῆδος ἦν
 πληγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ 250
 καὶ χέρσος, ἄρρωξ οὐδ' ἐπημαξευμένη
 τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν.
 ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμῖν ἡμεροσκόπος
 δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
 ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὖν, 255
 λεπτή δ' ἄγος φεύγοντος ὥς ἐπῆν κόνις.
 σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κύνων

ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.
 λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακῇ,
 φύλαξ ἐλέγχων φύλακα, καὶ ἐρίγνετο 260
 πληγὴν τελευτῶσ', οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
 εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξεργασμένος,
 κοῦδεις ἐναργῆς, ἀλλ' ἔφευγε πᾶς τὸ μῆ.
 ἡμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μύδρους αἶρειν χερσίν,
 καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὀρκωμοτεῖν 265
 τὸ μῆτε δρᾶσαι μῆτε τῷ ξυνειδέναι
 τὸ πρᾶγμα βουλευσάντι μῆτ' εἰργασμένῳ.
 τέλος δ' ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον,
 λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
 νεῦσαι φόβῳ προύτρεψεν· οὐ γὰρ εἶχομεν 270
 οὔτ' ἀντιφωνεῖν οὔθ' ὅπως δρωῖντες καλῶς
 πράξαιμεν. ἦν δ' ὁ μῦθος ὥς ἀνοιστέον
 σοὶ τοῦργον εἴη τοῦτο κοῦχλ' κρυπτέον.
 καὶ ταῦτ' ἐνίκα, καμὲ τὸν δυσδαίμονα
 πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τὰγαθὸν λαβεῖν. 275
 πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκουσιν, οἶδ' ὅτι·
 στέργει γὰρ οὐδεις ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.
 ΧΟ. ἄναξ, ἐμοὶ τοι μῆ τι καὶ θεήλατον
 τοῦργον τόδ' ἢ ξύννοια βουλευεῖ πάλαι.
 ΚΡ. παῦσαι, πρὶν ὀργῆς καμὲ μεστῶσαι λέγων, 280
 μὴ 'φευρεθῆς ἄνους τε καὶ γέρον ἅμα.
 λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτὰ δαίμονας λέγων
 πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
 πότερον ὑπερτιμῶντες ὥς εὐεργέτην
 ἐκρυπτον αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίονας 285
 ναοὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα
 καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;

ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾶς θεοῦς;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλοι πόλεως
ἔνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί, 290
κρυφῇ κάρᾳ σείοντες, οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ
λόφον δικαίως εἶχον, ὥς στέργειν ἐμέ.
ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς
παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος 295
κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσχροὶ πράγμαθ' ἵστασθαι
βροτῶν.

πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν 300
καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ὅσοι δὲ μισθαρονοῦντες ἥνυσαν τάδε,
χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὥς δοῦναι δίκην.
ἀλλ' εἶπερ ἰσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
εὖ τοῦτ' ἐπίστας', ὅρκιος δέ σοι λέγω, 305
εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
εὐρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμοὺς,
οὐχ ὑμῖν Ἀιδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσῃθ' ὕβριν,
ἴν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον 310
τὸ λοιπὸν ἀρπάξῃτε, καὶ μάθηθ' ὅτι
οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
[ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
ἀτωμένους ἰδοὺς ἂν ἢ σεσωσμένους.]

ΦΥ. εἰπεῖν τι δώσεις, ἢ στραφεῖς οὕτως ἴω; 315
ΚΡ. οὐκ οἰσθα καὶ νῦν ὥς ἀνιαρῶς λέγεις;

ΦΥ. ἐν τοῖσιν ὧσιν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;
 ΚΡ. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;
 ΦΥ. ὁ δρῶν σ' αἰνᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὥτ' ἐγώ.
 ΚΡ. οἴμ' ὡς ἄλημα θῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ. 320
 ΦΥ. οὐκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.
 ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προ-
 δούς.

ΦΥ. φεῦ·
 ἢ δεινὸν ᾧ δοκῇ γε καὶ ψευδῇ δοκεῖν.
 ΚΡ. κόμψευέ νυν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
 φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἔξερεῖθ' ὅτι 325
 τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.
 ΦΥ. ἀλλ' εὐρεθείη μὲν μάλιστ', ἐὰν δέ τοι
 ληφθῇ τε καὶ μὴ, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
 οὐκ ἔσθ' ὅπως ὅψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.
 καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς 330
 σωθεῖς ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.
 ΧΟ. πολλὰ τὰ δεινὰ κοῦδεν ἀνθρώπου δεινότερον
 πέλει·

τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου χειμερίῳ
 νότῳ 335

χωρεῖ, περιβρυχίοισιν
 περῶν ὑπ' οἴδμασιν,
 θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
 ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται,
 ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος, ἱππεῖω γένει
 πολεύων. 340

κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλῶν
 ἄγει 343

332 — 342. = 343 — 353.

καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη, πόντου τ' εἰναλίαν
φύσιν 345

σπείραισι δικτυοκλώστοις,

περιφραδῆς ἀνὴρ·

κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου

θηρὸς ὀρεσσιβάτα, λασιάνχενά θ' 350

ἵππου ἀέξεται ἀμφίλοπον ξυγὸν οὐρεῖόν τ'

ἀκμῆτα ταῦρον.

καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα καὶ ἀστυ-

νόμους 354

ὀργὰς ἐδιδάξατο καὶ δυσάυλων

πάγων ὑπαίθρεια καὶ

δύσομβρα φεύγειν βέλη·

παντοπόρος ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται 360

τὸ μέλλον· Αἰδα μόνον

φύξιν οὐκ ἐπάξεται·

νόσων δ' ἀμηχάνων φρυγὰς συμπέφρασται.

σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ'

ἔχων 365

ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει,

νόμους παραιρῶν χθονὸς

θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν·

ὑψίπολις ἄπολις ὅττω τὸ μὴ καλὸν 370

ξύνεστι τόλμας χάριν.

μήτ' ἔμοι παρέστιος

γένοιτο μήτ' ἴσον φρονῶν ὃς τὰδ' ἔρδει. 375

ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινόω

τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω

τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην.

354 — 364. = 365 — 375.

- ὦ δύστηνος
καὶ δυστήνου πατρὸς Οἰδιπόδα,
τί ποτ'; οὐ δὴ που σέ γ' ἀπιστοῦσαν
τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις
καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;
- ΦΥ. ἦ δ' ἔστ' ἐκεῖνη τοῦργον ἢ ξειρωσμένη·
τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων; 385
- ΧΟ. ὅδ' ἐκ δόμων ἄφορος ἐς δέον περᾶ.
- ΚΡ. τί δ' ἔστι; ποῖα ξύμμετρος προύβην τύχη;
- ΦΥ. ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον.
ψεύδει γὰρ ἢ πίνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ
σχολῇ ποθ' ἦξιν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ 390
ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε.
ἀλλ' ἢ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ,
ἦ κω, δι' ὄρκων καί περ ὦν ἀπώμοτος,
κόρην ἄγων τήνδ', ἢ καθηρόεθι τάφον 395
κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο,
ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοῦρμαιον, οὐκ ἄλλου, τόδε.
καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτὸς, ὥς θέλεις, λαβὼν
καὶ κρῖνε καῖξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν. 400
- ΚΡ. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβὼν;
- ΦΥ. αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε· πάντ' ἐπίστασαι.
- ΚΡ. ἢ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὀρθῶς ἅ φῃς;
- ΦΥ. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
ἀπείπας. ἄρ' ἐνδηλα καὶ σαφῇ λέγω; 405
- ΚΡ. καὶ πῶς ὁρᾶται καπίληπτος ἡρόεθι;
- ΦΥ. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἤκομεν,
πρὸς σοῦ τὰ δεῖν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,

πᾶσαν κόνιν σήραντες ἢ κατεῖχε τὸν
 νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ, 410
 καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπὴνεμοι,
 ὁσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλοι πεφευγότες,
 ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις
 κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀκηδήσοι πόνου.
 χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον, ἔς τ' ἐν αἰθέρι 415
 μέσφ' κατέστη λαμπρὸς ἥλιος κύκλος
 καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς
 τυφῶς αἰέρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος,
 πύμπλησι πεδίων, πᾶσαν αἰκίζων φύβην
 ὕλης πεδιάδος, ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας 420
 αἰθήρ· μύσαντες δ' εἰχομεν θείαν νόσον.
 καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακροῷ,
 ἢ παῖς ὁρᾶται κἀνακωκύνει πικρᾶς
 ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὥς ὅταν κενῆς
 εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψη λέχος· 425
 οὕτω δὲ χαῦντη, ψιλὸν ὥς ὁρᾷ νέκυν,
 γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἄρ' αὖς κακὰς
 ἤρᾶτο τοῖσι τοῦργον ἐξειργασμένοις.
 καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,
 ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκῆας ἄρδην πρόχου 430
 χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
 χῆμεῖς ἰδόντες ἰέμεσθα, σὺν δέ νιν
 θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην,
 καὶ τὰς τε πρόσθεν τὰς τε νῦν ἡλέγχκομεν
 πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο, 435
 ἅμ' ἠδέως ἔμοιγε κάλγειν ὧς ἅμα.
 τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγεναι
 ἥδιστον, ἔς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν

- ἀλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν
 ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας. 440
- KP. σὲ δῆ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα,
 φῆς, ἣ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;
- AN. καὶ φημι δρᾶσαι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.
- KP. σὺ μὲν κομίζεις ἂν σεαυτὸν ἢ θέλεις
 ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον. 445
- AN. σὺ δ' εἶπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ συντόμως,
 ἦδησθα κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε;
- KP. ἦδη· τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.
- AN. καὶ θῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;
 οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε 450
- AN. οὐδ' ἣ ξύννοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη
 τοιούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισεν νόμους,
 οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ὥόμην τὰ σα
 κηρύγμαδ' ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῇ θεῶν
 νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν. 455
- AN. οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές, ἀλλ' αἰεί ποτε
 ξῆ ταῦτα, κοῦδεις οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη.
 τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
 φρόνημα δείσας, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
 δώσειν· θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὐ; 460
- AN. καὶ μὴ σὺ προσηκέρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
 πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὖτ' ἐγὼ λέγω.
 ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν ὥς ἐγὼ κακοῖς
 ξῆ, πῶς ὄδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
 οὕτως ἐμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν 465
- AN. παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
 μητρὸς θανόντ' ἄθαρτον ἡνυσχόμεν νένυν,

κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
 σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρωῶσα τυγχάνειν,
 σχεδὸν τι μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω. 470

ΧΟ. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὦμόν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς
 τῆς παιδός· εἶκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.

ΚΡ. ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
 πίπτειν μάλιστα, καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
 σίδηρον ὅπτον ἐκ πυρὸς περισκελῇ 475

θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις
 σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
 ἵππους καταρτυθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει
 φρονεῖν μέγ' ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.

αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο, 480

νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·

ὑβροῖς δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
 τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.

ἢ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνῆρ, αὕτη δ' ἀνὴρ,
 εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη. 485

ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς εἴθ' ὁμαιομονεστέρα

τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς ἐρκείου κυρεῖ,

αὐτὴ τε χῆ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον

μόρου κακίστου· καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον

ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλευσάι τάφου. 490

καὶ νιν καλεῖτ'· εἴσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
 λυσσῶσαν αὐτὴν οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.

φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπεὺς

τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.

μισῶ γε μέντοι χῶτιαν ἐν κακοῖσί τις 495

ἄλους ἐπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλη.

ΑΝ. θέλεις τι μεῖζον ἢ κατακτεῖναι μ' ἐλῶν;

- KP. ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω.
 AN. τί δῆτα μέλλεις; ὥς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
 ἄρεστόν οὐδέν, μηδ' ἄρεσθήει ποτέ, 500
 οὕτω δὲ καὶ σοὶ τὰμ' ἀφανδάνοντ' ἔφν.
 καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον
 κατέσχον ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
 τιθεῖσα; τοῦτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν
 λέγεται· ἂν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλήῃ φόβος. 505
 [ἀλλ' ἢ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ
 κᾶξεστιν αὐτῇ θρᾶν λέγειν θ' ἂ βούλεται.]
 KP. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καῶμεῖων ὀρέῃς.
 AN. ὀρεῶσι χούτοι· σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα.
 KP. σὺ δ' οὐκ ἐπαυδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; 510
 AN. οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχχνους σέβειν.
 KP. οὐκουν ὅμαιμος χῶ καταντίον θανάων;
 AN. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταύτου πατρός.
 KP. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῇ τιμᾶς χάριν;
 AN. οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς. 515
 KP. εἰ τοί σφε τιμᾶς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.
 AN. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὦλετο.
 KP. πορθῶν δὲ τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστάς ὕπερ.
 AN. ὅμως ὅ γ' Αἰδῆς τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ.
 KP. ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστός τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος. 520
 AN. τίς οἶδεν εἰ κάτω 'στὶν εὐαγῇ τάδε;
 KP. οὗτοι ποθ' οὐχιδρὸς, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος.
 AN. οὗτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφν.
 KP. κάτω νυν ἔλθοῦς, εἰ φιλητέον, φίλει
 κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή. 525
 XO. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη,
 φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη·

νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἵματόεν

ῥέθος αἰσχύνει,

τέγγουσ' εὐῶπα παρειᾶν.

530

ΚΡ. σὺ δ', ἥ κατ' οἶκους ὥς ἔχιδν' ὑφειμένη
λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
τρέφων δὴ ἅτα κάπαναστάσεις θρόνων,
φέρ', εἰπέ δὴ μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετασχεῖν, ἢ ἕξομετ' τὸ μὴ εἰδέναι;

ΙΣ. δέδρακα τοῦργον, εἶπερ ἦδ' ὁμορροθεῖ,
καὶ συμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.

ΑΝ. ἀλλ' οὐκ ἔασει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
οὔτ' ἠθέλησας οὔτ' ἐγὼ κοινωσάμην.

ΙΣ. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.

ΑΝ. ὦν τοῦργον Αἰδῆς χοὶ κάτω ξυνίστορες,
λόγοις δ' ἐρῶ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.

ΙΣ. μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.

ΑΝ. μή μοι θάνης σὺ κοινὰ, μηδ' ἂ μὴ θυγες
ποιοῦ σεαυτῆς. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

ΙΣ. καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένη φίλος;

ΑΝ. Κρέοντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.

ΙΣ. τί ταῦτ' ἀνιάς μ' οὐδὲν ὠφελουμένη;

ΑΝ. ἀλγοῦσα μὲν δὴ, κεί γέλωτ' ἐν σοι γελῶ.

ΙΣ. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;

ΑΝ. σῶσον σεαυτήν. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.

ΙΣ. οἶμοι τάλαινα, κάμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;

ΑΝ. σὺ μὲν γὰρ εἴλου ξῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.

ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ΑΝ. καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ δόκουν φρονεῖν.

- ΙΣ. καὶ μὴν ἴση νῶν ἐστὶν ἡ ῥαμαρτία.
- ΑΝ. θάρσει. σὺ μὲν ξῆς, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανούσιν ὠφελεῖν. 560
- ΚΡ. τῷ παῖδε φημί τῷδε τὴν μὲν ἀρτίως
ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφν.
- ΙΣ. οὐ γὰρ ποτ', ὦναξ, οὐδ' ὅς ἂν βλάβῃ μένει
νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.
- ΚΡ. σοὶ γοῦν, ὅθ' εἴλον σὺν κακοῖς πράσσειν κακά.
- ΙΣ. τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον; 566
- ΚΡ. ἀλλ' ἦδε μέντοι μὴ λέγ'. οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.
- ΙΣ. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαντοῦ τέκνου;
- ΚΡ. ἀρώσιμοι γὰρ εἰσι χᾶτέρων γυῖα.
- ΙΣ. οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῆδ' ἔτ' ἦν ἡρμοσμένα. 570
- ΚΡ. κακὰς ἐγὼ γυναικας υἱέσι στυγῶ.
- ΑΝ. ὦ φίλταθ' Αἴμον, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ.
- ΚΡ. ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.
- ΧΟ. ἦ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαντοῦ γόνον;
- ΚΡ. Ἄιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφν. 575
- ΧΟ. δεδογμέν', ὥς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.
- ΚΡ. καὶ σοὶ γε κἄμοί. μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλὰ νιν
κομίζετ' εἶσω, δμῶες· εὖ δὲ τάσδε χρὴ
γυναικας ἱλαί μῃδ' ἀνειμένας ἔαν.
φεύγουσι γὰρ τοι χοὶ θρασεῖς, ὅταν πέλας 580
ἦδῃ τὸν Ἄιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.
- ΧΟ. εὐδαίμονες οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰῶν.
οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας
οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πληθὺς ἔρπον· 585
ὅμοιον ὥστε ποντίαις
οἶδμε δυσπνόις ὅταν

582 — 592. = 593 — 603.

Θρήσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς,
κυλινδεὶ βυσσόθεν κελαινὰν 590

θῖνα καὶ δυσάνεμον,
στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλήγες ἀκταί.

ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἰκῶν ὀρώμαι 593

πήματ' ἄλλ' ἄλλοις ἐπὶ πήμασι πίπτουτ', 595

οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἄλλ' ἐρείπει

θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν.

νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ

ῥίξας ὃ τέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις, 600

κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν

νερτέρων ἀμᾶ κοπῖς,

λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν Ἑρινύς.

τεᾶν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν

ὑπερβασία κατάσχη, 605

τὰν οὔθ' ὕπνος αἰρεῖ ποθ' ὁ παντογῆρος

οὔτ' ἄκοποι θεῶν νιν

μῆνες, ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ δυνάστας

κατέχεις Ὀλύμπου

μαρμαρόεσσαν αἴγλαν. 610

τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον

καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει

νόμος ὅδ', — — —

θνατῶν βιότῳ πάμπολις — — —

ἃ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος ἐλπὶς 615

πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν,

πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·

εἰδότι δ' οὐδὲν ἔρπει,

πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσάψῃ.

604 — 614. = 615 — 625.

σοφίᾳ γὰρ ἔκ του
 κλεινὸν ἔπος πέφανται,
 τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
 τῷδ' ἔμμεν ὅτῳ φρένας
 θεὸς ἄγει πρὸς ἅταν·

πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας. 625

ὃδε μὴν Αἴμων, παίδων τῶν σῶν
 νεάτον γέννημ'. ἄρ' ἀχνύμενος
 τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης,
 ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν;

630

KP. τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
 ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἄρα μὴ κλύων
 τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει;
 ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δοῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, σὸς εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων 635
 χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι.

ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξιώσεται γάμος
 μεῖζον φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου.

KP. οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
 γνώμης πατρῴας πάντ' ὀπισθεν ἐστάναι. 640

τούτου γὰρ οὐνεκ' ἄνδρες εὐχονται γονὰς
 κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
 ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
 καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί.

ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιλύει τέκνα, 645

τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνους
 φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
 μὴ νῦν ποτ', ὦ παῖ, φρένας ὑφ' ἡδονῆς θαμείς
 γυναικὸς οὐνεκ' ἐκβάλλης, εἰδὼς ὅτι

ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται, 650
 γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. τί γὰρ
 γένοιτ' ἂν ἔλκος μείζον ἢ φίλος κακός;
 ἀλλὰ πτύσας ὥσεί τε δυσμενῇ μέθης
 τὴν παῖδ' ἐν Αἰδοῦ τήνδε νυμφεύειν τινί.
 ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγὼ 655
 πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
 ψευδῇ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
 ἀλλὰ κτενῶ. πρὸς ταῦτ' ἐφυνεύειω Δία
 ξύναιμον· εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῇ φύσει
 ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους. 660
 ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
 χρηστὸς, φανεῖται καὶ πόλει δίκαιος ὢν.
 ὅστις δ' ὑπερβᾶς ἢ νόμους βιάζεται,
 ἢ τοῦπιτάσσειν τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ,
 οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἔξ ἐμοῦ τυχεῖν. 665
 ἀλλ' ὃν πόλις στήσσει, τοῦδε χρὴ κλύειν
 καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τὰναντία.
 καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοῖν ἐγὼ
 καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλιν,
 δορὸς τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον 670
 μένειν δίκαιον ἀγαθὸν παραστάτην.
 ἀναρχίας δὲ μείζον οὐκ ἔστιν κακόν.
 αὕτη πόλεις ὀλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους
 οἴκους τίθησιν· ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς
 τροπὰς καταρρήγνυσιν· τῶν δ' ὀρθομένων 675
 σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία.
 οὕτως ἀμυντέ' ἔστι τοῖς κοσμουμένοις,
 κοῦτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἥσσητέα.
 κρεῖττον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν,

- κοῦκ ἂν γυναικῶν ἥσسونες καλοῖμεθ' ἄν. 680
- ΧΟ. ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλόμεθα,
λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.
- ΑΙ. πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
πάντων ὅσ' ἐστὶ κτημάτων ὑπέρτατον.
ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε, 685
οὔτ' ἂν δυναίμην μῆτ' ἐπιστάμην λέγειν·
γένεοιτο μέντ' ἂν χᾶτέρω καλῶς ἔχον.
σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν ὅσα
λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει.
τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ 690
λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων·
ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,
τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις,
πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτῃ
κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει, 695
ἥτις τὸν αὐτῆς ἀντάδελφον ἐν φοναῖς
πεπτῶτ' ἄθαρπτον μῆθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
εἶασ' ὀλέσθαι μῆθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός·
οὐχ ἦδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
τοιᾶδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις. 700
ἐμοὶ δὲ σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις
ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
μὴ νυν ἐν ἡθὺς μοῦνον ἐν σαντῷ φόρῃ, 705
ὡς φῆς σὺ, κοῦδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν.
ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
ἢ γλῶσσαν, ἢν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὔτοι διαπτυχθέντες ὠφθησαν κενοί.

ἀλλ' ἄνδρα, καὶ τις ἢ σοφός, τὸ μανθάνειν 710
 πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
 ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάρροισι ὅσα
 δένδρων ὑπείκει, κλαῶνας ὡς ἐκσώζεται,
 τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.
 αὕτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατῇ πόδα 715

τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω
 στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
 ἀλλ' εἶκε καὶ θυμῷ μετὰστασιν δίδου.
 γνώμη γὰρ εἴ τις κάπ' ἐμοῦ νεωτέρου
 πρόσσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺν 720
 φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·
 εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,
 καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν.

ΧΟ. ἄναξ, σέ τ' εἰκὸς, εἴ τι καίριον λέγει,
 μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλῇ.
 ΚΡ. οἷ τηλικοῖδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ 726

φρονεῖν ὑπ' ἀνδρὸς τηλικουδὲ τὴν φύσιν;
 ΑΙ. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
 οὐ τὸν χρόνον χρόν' μαῖλλον ἢ τάργα σκοπεῖν.

ΚΡ. ἔργον γὰρ ἐστί τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; 730

ΑΙ. οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν ἐς τοὺς κακοὺς.

ΚΡ. οὐχ ἦδε γὰρ τοιᾶδ' ἐπέληπται νόσῳ;

ΑΙ. οὐ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπολις λεώς.

ΚΡ. πόλις γὰρ ἡμῖν ἀμὲ χρόν' τάσσειν ἐρεῖ;

ΑΙ. ὁρᾷς τούδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος; 735

ΚΡ. ἄλλω γὰρ ἢ 'μοὶ χρόν' με τῆσδ' ἄρχειν χθονός;

ΑΙ. πόλις γὰρ οὐκ ἐσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἐνός.

ΚΡ. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἢ πόλις νομίζεται;

ΑΙ. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.

- KP. ὅδ', ὥς εἰκε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ. 740
 AI. εἶπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκίδομαι.
 KP. ᾧ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρὶ.
 AI. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνουνθ' ὀρώ.
 KP. ἀμάρτανω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
 AI. οὐ γὰρ σέβεις, τιμὰς γε τὰς θεῶν πατῶν. 745
 KP. ᾧ μιαιφόν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον.
 AI. οὐ τὰν ἔλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχυρῶν ἐμέ.
 KP. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὕδε.
 AI. καὶ σοῦ γε κἄμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νεωτέρων.
 KP. ταύτην πότ' οὐκ ἔσθ' ὥς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς. 750
 AI. ἥδ' οὖν θανεῖται καὶ θανούσ' ὀλεῖ τινά.
 KP. ἣ κἀπαπειλῶν ᾧδ' ἐπεξέρχει θρασύς;
 AI. τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;
 KP. κλάων φρενώσεις, ὦν φρενῶν αὐτὸς κενός.
 AI. εἰ μὴ πατήρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.
 KP. γυναικὸς ὦν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με. 755
 AI. βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
 KP. ἄληθες; ἀλλ' οὐ τόνδ' Ὀλυμπιον, ἴσθ' ὅτι,
 χαίρων ἐπὶ φόβοισι δειννάσεις ἐμέ.
 ἄγετε τὸ μῖσος, ὥς κατ' ὄμματ' αὐτίκα 760
 παρόντι θνήσκη πλησία τῷ νυμφίῳ.
 AI. οὐ δῆτ' ἐμοιγε, τοῦτο μὴ δόξης ποτὲ,
 οὐθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ
 τοῦμὸν προσόψει κρατ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὀρῶν,
 ὥς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνη ξυνών. 765
 XO. ἀνὴρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
 νοῦς δ' ἐστὶ τηλικούτος ἀλγῆσας βαρύν.
 KP. θράττω, φρονεῖτόω μείζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών·
 τῷ δ' οὖν κόρα τῷδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.

- ΧΟ. ἄμφω γὰρ αὐτῶ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 770
 ΚΡ. οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
 ΧΟ. μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε βουλευέει κτανεῖν;
 ΚΡ. ἄγων ἔρημος ἐνθ' ἂν ἥ βροτῶν στίβος
 κρύψῃ πετρῶδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
 φορβῆς τοσοῦτον ὥς ἄγος μόνον προῖεῖς, 775
 ὅπως μίasma πᾶς ὑπεκφύγῃ πόλις.
 κάκεῖ τὸν Ἄιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
 αἰτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,
 ἣ γινώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ' ὅτι
 πόνος περισσός ἐστι τᾶν Ἄιδου σέβειν. 780
 ΧΟ. Ἔρως ἀνίκατε μάχαν,
 Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
 ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
 νεάνιδος ἐννυχεύεις,
 φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος ἐν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
 καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς 787 *
 οὐθ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων, ὁ δ' ἔχων
 μέμνηνεν. 790
 σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
 φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λῶβᾳ·
 σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
 ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
 νικᾷ δ' ἐναργὲς βλεφάρων ἱμερος εὐλέκτρον 795
 νύμφας, τῶν μεγάλων ἐκτὸς ὁμιλῶν
 θεσμῶν· ἄμικτος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα.
 νῦν δ' ἤδη γὰρ καὐτὸς θεσμῶν 801
 ἔξω φέρομαι τὰδ' ὀρώων, ἴσχειν δ'
 οὐκέτι πηγὰς δύναιμαι δακρύνων,

781 — 790. = 791 — 800.

τὸν παγκοῖταν ὅθ' ὀρῶ θάλαμον
τῇνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.

806

AN. ὀρᾷτ' ἔμ', ὦ γὰρ πατρίας πολῖται,
τὰν νεάταν ὁδὸν

στείχουσιν, νέατον δὲ φέγγος

λεύσσουσαν ἀελίου,

κοῦπότ' αὐτίς· ἀλλά μ' ὁ παγκοῖτας Ἴδαις

ζῶσαν ἄγει

810

τὰν Ἀχέροντος

ἄκταν, οὔθ' ὕμεναιῶν

ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινύμφειός πώ μέ τις ὕμνος

ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.

816

XO. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'

ἔς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων,

οὔτε φθινάσιν πληγείσα νόσοις

οὔτε ξιφῶν ἐπίχειρα λαχοῦσ',

820

ἀλλ' αὐτόνομος ζῶσα μόνη δὴ

θνητῶν Ἰδην καταβήσει.

AN. ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι

τὰν Φρυγίαν ξέναν

Ταντάλου Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ,

826

τὰν κισσὸς ὥς ἀτενῆς

πετραία βλάστα δάμασεν, καὶ νιν ὄμβροι τα-

κομέναν,

ὥς φάτις ἀνδρῶν,

χιῶν τ' οὐδαμὰ λείπει,

830

τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις δειφάδας·

ᾧ με

δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάξει.

806 — 816. = 823 — 833.

ΧΟ. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννῆς,
ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς. 835

καίτοι φθιμένῳ τοῖσι θεοῖσιν
σύγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκοῦσαι.

ΑΝ. οἴμοι γελῶμαι. τί με, πρὸς θεῶν πατρῶων, 838
οὐκ οἴχομέναν ὑβρίξεις, 840

ἀλλ' ἐπίφαντον;

ὦ πόλις, ὦ πόλεως

πολυκτῆμονες ἄνδρες·

ἰὼ Διοκαῖαι κρῆναι Θήβας τ'

εὐαρμάτου ἄλσος, ἔμπας 845

ξυμμάρτυρας ὕμ' ἐπικτῶμαι,

οἷα φίλων ἄκλαυτος, οἷοις νόμοις

πρὸς ἔρμα τυμβόχωστον ἐρχομαι τάφου πο-
ταίνιου·

ἰὼ δύστιανος, 850

— — — — —

μέτοικος οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσιν.

ΧΟ. προβαῖς' ἐπ' ἔσχατον θράσους 855

ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον

προσέπεσες, ὦ τέκνον, πολύν. 855

πατρῶον δ' ἐκτίνεις τίν' ἄθλον.

ΑΝ. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας,

πατρὸς τριπόλιστον οἶτον

τοῦ τε πρόπαντος

ἁμετέρου πότμου 860

κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.

ἰὼ ματρῶναι λέκτρων ἄται

838 — 856. = 857 — 875.

Pest 850 sequebatur οὐτ' ἐν βροτοῖσιν οὐτ' ἐν νεκροῖσι.

κοιμήματά τ' αὐτογέννητ'
 ἔμῳ πατρὶ δυσμόρου ματρὸς,
 οἷων ἐγὼ ποθ' ἅ ταλαίφρων ἔφυν·
 πρὸς οὓς ἀραῖος ἄραμος ἅδ' ἐγὼ μέτοικος
 ἔρχομαι.

ὡς δυσπότμων

κασίγνητε γάμων κυρήσας,
 θανῶν ἔτ' οὔσαν κατήναρές με.

ΧΟ. σέβειν μὲν εὐσέβειά τις,
 κράτος δ' ὅτῳ κράτος μέλει
 παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει,
 σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὄργα.

ΑΝ ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος ἔρχομαι
 τὰν πυμάταν ὁδόν· οὐκέτι μοι τόδε
 λαμπάδος ἱρὸν ὄμμα
 θέμις ὁρᾶν ταλαίνα·
 τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
 οὐδεὶς φίλων στενάξει.

ΚΡ. ἄρ' ἴστ', αἰοιδὰς καὶ ρόους πρὸ τοῦ θανεῖν,
 ὥς οὐδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρεῖη λέγειν;
 οὐκ ἄξεσθ' ὥς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
 τύμβῳ περιπτύξαντες, ὥς εἶρηκ' ἐγὼ,
 ἄφετε μόνην ἔρημον, εἴτε χρῆ θανεῖν
 εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζωῖα τυμβεύειν στέγη
 ἡμεῖς γὰρ ἄγνοί τοῦπλὶ τήνδε τὴν κόρην·
 μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερησεται.

ΑΝ. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς
 οἴκησις αἰέφρουρος, οἷ πορεύομαι
 πρὸς τοὺς ἑμαυτῆς, ὦν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 πλεῖστον δέδεκται Φερσέφασσ' ὀλωλότων·

ὦν λoισθία γὰρ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ 895
 κάτειμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
 ἐλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
 φίλῃ μὲν ἥξειν πατρὶ, προσφιλεῖς δὲ σοι,
 μῆτερ, φίλῃ δὲ σοι, κασίγνητον κάρα·
 ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ 900
 ἔλουσα κακόσμησα κάπιτυμβίους
 χοῶς ἔδωκα· νῦν δὲ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
 δέμας περιστέλλουσα τοιάδ' ἄρυνναι.
 καίτοι σ' ἐγὼ τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
 οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφην 905
 οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανῶν ἐτήκετο,
 βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον.
 τίνας νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
 πόσις μὲν ἂν μοι κατθανόντος ἄλλος ᾦν,
 καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἤμ-
 πλακον, 910
 μητρὸς δ' ἐν Αἰδοῦ καὶ πατρὸς κεκευθότοιιν
 οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ.
 τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσας ἐγὼ
 νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἀμαρτάνειν
 καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὃ κασίγνητον κάρα. 915
 καὶ νῦν ἄγει με διὰ χειρῶν οὔτω λαβὼν
 ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου
 μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς,
 ἀλλ' ὥδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἢ δῦσμορος
 ξῶσ' ἐς θανόντων ἐρχομαι κατασκαφᾶς· 920
 ποῖαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
 τί χροῖ με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι
 βλέπειν; τίς αὐδ' ἂν ξυμμάχων; ἐπεὶ γε δὴ

- τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦς' ἐκτησάμην.
 ἀλλ' εἰ μὲν οὖν τὰδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ, 925
 παθόντες ἂν ξυγγοῖμεν ἡμαρτηκότες·
 εἰ δ' οἶδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
 πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.
- ΧΟ. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων ριπαὶ
 τήνδε γ' ἔχουσιν. 930
- ΚΡ. τοιγάρτοι καὶ τοῖσιν ἄγουσιν
 κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτήτος ὕπερ.
- ΑΝ. οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
 τοῦπος ἀφίεται.
- ΧΟ. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι 935
 μὴ οὐ τὰδε τάνη κατακυροῦσθαι.
- ΑΝ. ὦ γῆς Θήβης ἄστρ' πατρῶον
 καὶ θεοὶ προγενεῖς,
 ἄγομαι δὴ κοῦκέτι μέλλω.
 λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι, 940
 οἶα πρὸς οἴων ἀνδρῶν πάσχω,
 τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.
- ΧΟ. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς
 ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς· 945
 κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρῃ θαλάμῳ κατε-
 ζεύχθη·
 καίτοι καὶ γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ παῖ,
 καὶ Ζηνὸς ταμιεύσκε γονὰς χρυσορύτους. 950
 ἀλλ' ἅ μοιριδία τις δύναισις δεινὰ·
 οὔτ' ἂν νιν ὄλβος οὔτ' Ἀρης, οὐ πύργος, οὐχ
 ἀλίκτυποι

Post 940 sequebatur τὴν βασιλίδα μούνην λοιπὴν.

944 - - 954. = 955 - - 965.

κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.

ξεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, 955

Ἰδωνῶν βασιλεὺς, κερτομίοις ὄργαῖς

ἐκ Διονύσου πετρώδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ.

οὕτω τὰς μανίας δεινὸν ἀποστάζει

ἀνθηρόν τε μένος. κείνος ἐπέγνων μανίαις 960

ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις.

παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναικάς εὖιον

τε πῦρ,

φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας. 965

παρὰ δὲ Κυανέων σπιλάδων διδύμας ἄλως

ἄκται Βοσπόριαι ἰδ' ὁ Θρηκῶν ἄξενος

Σαλμυδησὸς, ἵν' ἀγχίπολις Ἄρης 970

δισσοῖσι Φινεΐδαις

εἶδεν ἄρατὸν ἔλκος

ἄραχθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος

ἄλαδὸν ἀλαστόροισιν ὁμμάτων κύκλοις

ἄτερθ' ἐγχεῶν, ὕφ' αἱματηραῖς 975

χείρεσσι καὶ κερκίδων ἀκμαῖσιν.

κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν 977

κλᾶον, ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γο-

νάν·

980

ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων

ἄντας Ἐρεχθιδᾶν,

τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις

τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρώαις

Βορεᾶς ἄμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγον 985

θεῶν παῖς· ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνην

Μοῖραι μακροίωνες ἔσχον, ὧ παῖ.

966 — 976. = 977 — 987.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἄνακτες, ἦκομεν κοινὴν ὁδὸν
 δὴ ἔξ ἐνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
 αὐτὴ κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει. 990

- KP. τί δ' ἔστιν, ᾧ γεραῖε Τειρεσία, νέον;
 TE. ἐγὼ διδάξω, καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.
 KP. οὐκ οὐν πάρος γε σῆς ἀπεστάτου φρενός.
 TE. τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν.
 KP. ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα. 995
 TE. φρόνει βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.
 KP. τί δ' ἔστιν; ὥς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.
 TE. γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
 ἐς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον
 ἵζων, ἔν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμὴν, 1000
 ἀγνώτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῶ
 κλάζοντας οἷστ' ἄν καὶ βεβαρβαρωμένον
 καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς
 ἔγνω· περὶ γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.
 εὐθὺς δὲ δείσας ἐμπύρων ἐγευόμην 1005
 βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
 Ἦφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ
 μυνδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο
 κᾶτυφε κᾶνέπτυνε, καὶ μετάρσιον 1010
 χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταρρυεῖς
 μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.
 τοιαῦτα παῖδός τοι δ' ἐμάνθανον πάρα
 φθίνοντ' ἀσῆμων ὀργίων μαντεύματα.
 ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμὼν, ἄλλοις δ' ἐγώ.
 καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις. 1015
 βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάροι τε παντελεῖς

πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
 τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου.
 καὶ τ' οὐδέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι
 θεοὶ παρ' ἡμῶν οὐδὲ μηρίων φλόγα, 1020
 οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοᾶς,
 ἀνδροφθόρου βεβρωῖτες αἵματος λίπος.
 ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
 τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοῦ ξαμαρτάνειν·
 ἐπεὶ δ' ἁμάρτη, κείνος οὐκέτ' ἐστ' ἀνὴρ 1025
 ἄβουλος οὐδ' ἀνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
 πεσὼν ἀκῆται μὴδ' ἀκίνητος πέλη.
 αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
 ἀλλ' εἴκε τῷ θανόντι, μὴδ' ὀλωλότα
 κέντει. τίς ἀλλή τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν; 1030
 εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δ'
 ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγοι.
 ΚΡ. ὦ πρέσβυ, πάντες ὥστε τοξόται σκοποῦ
 τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κοῦδὲ μαντικῆς
 ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι, τῶν δ' ὑπαὶ γένους 1035
 ἐξημπόλημαι κάμπεφόρτισμαί πάλαι.
 κερδαίνειτ', ἐμπολᾶτε τὰ πὸ Σάρδεων
 ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
 χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκείνον οὐχὶ κρύψετε,
 οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς ἅετοί βορᾶν 1040
 φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
 οὐδ' ὥς μῖασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ
 θάπτειν παρήσω κείνον· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.
 πίπτουσι δ', ὧ γεραίε Τειρεσία, βροτῶν 1045
 χοὶ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἰσχρ', ὅταν λόγους

- αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.
 ΤΕ. φεῦ.
 ἀρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἄρα φράζεται,
 ΚΡ. τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;
 ΤΕ. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; 1050
 ΚΡ. ὅσῳ περ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη.
 ΤΕ. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.
 ΚΡ. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
 ΤΕ. καὶ μὴν λέγεις, ψευδῇ με θεσπίζειν λέγων.
 ΚΡ. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος. 1055
 ΤΕ. τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχροκερδίαν φιλεῖ.
 ΚΡ. ἄρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας ἂν λέγῃς λέγων;
 ΤΕ. οἶδ'· ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.
 ΚΡ. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τὰδικεῖν φιλῶν.
 ΤΕ. ὄρσεις με τὰκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι. 1060
 ΚΡ. κίνει, μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.
 ΤΕ. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος;
 ΚΡ. ὥς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
 ΤΕ. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι
 τρόχους ἀμιλλητήρας ἡλίου τελεῶν, 1065
 ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἔνα
 νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,
 ἂνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
 ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας,
 ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν 1070
 ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
 ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω
 θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
 τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
 λοχῶσιν Ἄιδον καὶ θεῶν Ἑρινύες, 1075

ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηγορησώμενος
λέγω. φανεῖ γὰρ, οὐ μακροῦ χρόνου τριβή,
ἄνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύνματα. 1079
τοιαῦτά σου, λυπεῖς γὰρ, ὥστε τοξότης
ἄφῃκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα 1085
βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.
ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέροισι ἀφῃ,
καὶ γυνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἥσυχαιτέραν
τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν ὧν νῦν φέρει.

ΧΟ. ἄνῃρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας. 1091
ἐπιστάμεσθαι δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ
τῇνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
μὴ πῶ ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.

ΚΡ. ἔγνωκα καὐτὸς καὶ ταράσσομαι φρένας· 1095
τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινὸν, ἀντιστάντα δὲ
ἄτῃ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα.

ΧΟ εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον.

ΚΡ. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράξε· πείσομαι δ' ἐγώ.

ΧΟ. ἐλθὼν κόρην μὲν ἐκ κατώρουχος στεγῆς 1100
ἄνες, κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.

ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς καὶ δοκεῖς παρειαθεῖν;

ΧΟ. ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα· συντέμνουσι γὰρ
θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.

ΚΡ. οἴμοι· μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι 1105
τὸ δρᾶν· ἀνάγκη δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.

Post 1079 sequatur ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται
πόλεις | ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγγισαν | ἢ θῆρες, ἢ
τις πτηνὸν οἰωνός, φέρων | ἀνόσιον ὁσμὴν ἐστιούχον ἐς πόλιν.

ΧΟ. δρᾶ νυν τάδ' ἐλθὼν μῆδ' ἐπ' ἄλλοισιν
τρέπε.

ΚΡ. ὦδ' ὥς ἔχω στείχοιμ' ἄν' ἵτ' ἵτ' ὀπάονες
οἳ τ' ὄντες οἳ τ' ἀπόντες, ἀξίνας χερσὶν
ὀρμᾶσθ' ἐλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον. 1110
* * * * *

ἐγὼ δ', ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη,
αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.
δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
ἄριστον ἢ σῶζοντα τὸν βίον τελεῖν.

ΧΟ. πολυᾶνυμε, Καδμεΐας νύμφας ἄγαλμα 1115
καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα
γένος, κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν, μέδεις δὲ
παγκοίνοισ' Ἐλευσινίας 1120

Ἀηοῦς ἐν κόλποις, Βακχεῦ, Βακχᾶν

ὁ ματρώπολιν Θήβαν

ναιετῶν παρ' ὕγρων

Ἰσμηνοῦ ρείθρων, ἀγρίου τ'

ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος. 1125

σὲ δ' ὑπὲρ διλόφοιο πέτρας στέρουσ' ὅπως
λιγνὺς, ἔνθα Κωρύκται

νύμφαι στίχουσι Βακχίδες, Κασταλίας τε
νᾶμα. 1130

καὶ σε Νυσαίων ὀρέων

μισσήρεις ὅχθαι χλωρὰ τ' ἀκτὰ

πολυστάφυλος πέμπει

ἄβροτων ἐπέων

εὐαζόντων Θηβαῖας

ἐπισκοποῦντ' ἀγνιάς. 1135

1115 — 1125. = 1126 — 1136.

τὰν ἔκπαγλα τιμᾶς
 ὑπὲρ πασᾶν πόλεων
 ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ·
 καὶ νῦν, ὥς βιαίας 1140
 ἔχεται πάνδαμος ἀμὰ πόλις ἐπὶ νόσον,
 μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Παρνασίαν
 ὑπὲρ κλιτύν, ἣ̃ στονόεντα πορθμόν. 1145
 ἰὼ πῦρ πνεόντων
 χοράγ' ἄστρον, νυχίων
 φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
 παῖ Ζηνὸς γένεθλον,
 προφάνηθ' ὧ̃ Ναξίαις σαῖς ἅμα περιπόλοις 1150
 Θυίαισιν, αἷ̃ σε μαινόμεναι πάννυχοι
 χορεύουσι τὸν ταμίαν Ἰακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος, 1155
 οὐκ ἔσθ' ὅποιον στάντ' ἄν ἀνθρώπου βίον
 οὐτ' αἰνέσαιμ' ἄν οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
 τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει
 τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' αἰεὶ·
 καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστῶτων βροτοῖς.
 Κρέων γὰρ ἦν ξηλωτὸς, ὥς ἐμοῖ, ποτέ, 1161
 σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα.
 λαβὼν τε χώρας παντελεῇ μοναρχίαν
 ἠϋθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορά·
 καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς 1165
 ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθῃμ' ἐγὼ
 ξῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
 πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,

1137 — 1145. = 1146 — 1154.

- καὶ ξῇ τύραννον σχῆμ' ἔχων, ἐὰν δ' ἀπὴ
 τούτων τὸ χαίρειν, τ' ἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς 1170
 οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.
 ΧΟ. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἦκεις φέρων;
 ΑΓ. τεθναῖσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἵτιοι θανεῖν.
 ΧΟ. καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.
 ΑΓ. Αἴμων ὄλωλεν· αὐτόχειρ δ' αἰμάσσεται. 1175
 ΧΟ. πότερα πατρώας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός;
 ΑΓ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, πατρὶ μνηΐσας φόνου.
 ΧΟ. ὦ μάντι, τοῦπος ὥς ἄρ' ὀρθὸν ἦνυσας.
 ΑΓ. ὥς ὦδ' ἐχόντων τ' ἄλλα βουλευεῖν πάρα.
 ΧΟ. καὶ μὴν ὀρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ 1180
 δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωματίων
 ἦτοι κλύουσα παιδὸς ἢ τύχῃ πάρα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

- ὦ πάντες ἄστοι, τῶν λόγων ἐπησθόμην
 πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς
 ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσήγορος. 1185
 καὶ τυγχάνω τε κληῖθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης
 χαλῶσα, καὶ με φθόγγος οἰκείου κακοῦ
 βάλλει δι' ὧτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι
 δείσασα πρὸς δμωαῖσι κάποπλήσσομαι.
 ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος αὐτίς εἶπατε· 1190
 κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὐδ' ἀκούσομαι.
 ΑΓ. ἐγὼ, φίλῃ δέσποινα, καὶ παρῶν ἐρῶ,
 κούδεν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
 τί γάρ σε μαλθαάσοιμ' ἂν ὦν εἰς ὕστερον
 ψευστὰ φανούμεθ'; ὀρθὸν ἀλήθει' αἰέ. 1195
 ἐγὼ δὲ σῶ ποδαγὸς ἐσπόμην πόσει
 πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἐνθ' ἔκειτο νηλεές

κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἐτι·
 καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν
 Ἰλούτωνά τ' ὀργὰς εὖμενεῖς κατασχεθεῖν, 1200
 λούσαντες ἄγνόν λουτρον, ἐν νεοσπάσιν
 θαλλοῖς ὃ δὴ ἔλειπτο συγκατήθμεν,
 καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
 χάσαντες αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
 νυμφεῖον Ἄιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν. 1205
 φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων
 κλύει τις ἀκτέριστον ἄμφι παστάδα,
 καὶ δεσπότη Κρέοντι σημαίνει μολών·
 τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
 ἔρποντι μᾶλλον ἄσσον, οἰμῶξας δ' ἔπος 1210
 ἴησι δυσθρήνητον, ὦ τάλας ἐγώ,
 ἄρ' εἰμὶ μάντις; ἄρα δυστυχεστάτην
 κέλευθον ἔρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
 παιδὸς με σαίνει φθόγγος. ἀλλὰ, πρόσπολοι,
 ἵτ' ἄσσον ὠκεῖς, καὶ παραστάντες τάφῳ 1215
 ἀθρήσασθ', ἁρμόν χόματος λιθοσπαθῇ
 δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἴμονος
 φθόγγον συνήμ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι.
 τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότητος κελεύμασιν
 ἡθροῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι 1220
 τὴν μὲν κρεμαστὴν ἀνχένος κατείδομεν,
 βρόχῳ μιτῶδει σινδόνης καθημμένην,
 τὸν δ' ἄμφι μέσση περιπετῇ προσκείμενον,
 εὐνῆς ἀποιμῶζοντα τῆς κάτω φθορᾶν
 καὶ πατρὸς ἔργα καὶ τὸ δύστηνον λέχος. 1225
 ὃ δ' ὥς ὄρα σφε, στυγνὸν οἰμῶξας ἔσω
 χωρεῖ πρὸς αὐτὸν κἀνακακύσας καλεῖ,

- ὦ τλήμων, οἷον ἔργον εἰργασαι· τίνα
 νοῦν ἔσχεις; ἐν τῷ συμφορᾷ διεφθάρης;
 ἔξελθε, τέκνον, ἰκέσιός σε λίσσομαι. 1230
 τὸν δ' ἀγροίοις ὅσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
 πτύσας προσώπῳ κοῦδεν ἀντειπὼν ξίφους
 ἔλκει διπλοῦς κνώδοντας, ἐκ δ' ὀρμωμένον
 πατρός φυγαῖσιν ἤμπλακ'· εἴθ' ὁ δύσμορος
 αὐτῷ χολωθεῖς, ὥσπερ εἶχ', ἐπενταθεῖς 1235
 ἤφρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς δ' ὕγρον
 ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένω προσπτύσσεται
 καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοήν
 λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος.
 κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ 1240
 τέλη λαχὼν δέλαιος εἰν Αἰδου δόμοις,
 δειξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν
 ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.
 XO. τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἢ γυνὴ πάλιν
 φροῦδῃ, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λό-
 γον. 1245
 AG. καὐτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι
 ἄχῃ τέκνου κλύουσας ἐς πόλιν γόους
 οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ στέγης ἔσω
 δμῳαῖς προθήσειν πένθος οἰκειῶν στένειν.
 [γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρτά-
 νειν.] 1250
 XO. οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ δ' οὖν ἦ τ' ἄγαν σιγῇ βαρὺ
 δοκεῖ προσεῖναι χῆ μάτην πολλή βοή.
 AG. ἀλλ' εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον
 κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένην,
 δόμους παραστείχοντες. εὖ γὰρ οὖν λέγεις. 1256

- καὶ τῆς ἄγαν γὰρ ἐστὶ πον σιγῆς βάρος.
 ΧΟ. καὶ μὴν ὄδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφῆκει
 μνημ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
 εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἄλλοτρίαν
 ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτῶν. 1260
- ΚΡ. ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα
 στερεὰ θανατόεντ',
 ὧ κτανόντας τε καὶ
 θανόντας βλέποντες ἐμφυλίου.
 ὦμοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων. 1265
 ἰὼ παῖ, νέος νέω ξὺν μόρῳ,
 αἰαῖ αἰαῖ,
 ἔθανες, ἀπελύθης,
 ἐμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.
- ΧΟ. εἰμ' ὥς ἔοικας ὅψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν. 1270
- ΚΡ. οἴμοι,
 ἔχω μαθῶν δεῖλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρῳ
 θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων
 ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
 οἴμοι λακπᾶπτητον ἀντρέπων χαράν. 1275
 φεῦ φεῦ, ὧ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.
- ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.
- ὧ δέσποθ', ὥς ἔχων τε καὶ κεκτημένος, 1278
 τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν
 δόμοις
 ἔοικας ἥκειν καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά. 1280
- ΚΡ. τί δ' ἐστὶν αὖ κάκιον ἢ κακῶν ἔτι;
- ΕΞ γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
 δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

1261 — 1277. = 1284 — 1300.

18*

- ΚΡ. ἰὼ ἰὼ δυσκάθατος Ἴδου λιμὴν, 1284
 τί μ' ἄρα τί μ' ὀλέκεις; 1285
 ὦ κακάγγελτά μοι
 προπέμψας ἄχην, τίνα θροεῖς λόγον;
 αἰαῖ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξεργάσω.
 τί φῆς, ὦ τίν' αὖ λέγεις μοι νέον, 1290
 αἰαῖ αἰαῖ,
 σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
 γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;
 ΧΘ. ὄραῖν πάρεστιν· οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.
 ΚΡ. οἴμοι,
 κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας. 1295
 τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
 ἔχω μὲν ἐν χεῖρεσσιν ἄρτίως τέκνον,
 τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν.
 φεῦ φεῦ μᾶτερ ἄθλία, φεῦ τέκνον. 1300
 ΕΞ. ἦ δ' ὀξύθηκτος ἦδε βωμία πέριξ
 λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
 τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,
 αὖθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς 1305
 πράξεις ἐφρυνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.
 ΚΡ. αἰαῖ αἰαῖ,
 ἀνέπταν φόβῳ. τί μ' οὐκ ἀνταίαν
 ἐπαισέν τις ἀμφιθήκῳ ξίφει;
 δειλαῖος ἐγὼ, αἰαῖ, 1310
 δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δῦα.
 ΕΞ. ὥς αἰτίαν γε τῶνδε κακείνων ἔχω
 πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μό-
 ρων.

1306 — 1311. = 1328 — 1333

- ΚΡ. ποίῳ δὲ καπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;
 ΕΞ. παῖσας ὕφ' ἥπαρ αὐτόχειρ αὐτήν, ὅπως 1315
 παιδὸς τόδ' ἥσθιεν ὀξυγκύτον πάθος.
- ΚΡ. ὦμοι μοι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν
 ἐμᾶς ἀρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.
 ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκανον, ὦ μέλεος,
 ἐγὼ, φάμ' ἔτυμον. ἰὼ πρόσπολοι, 1320
 ἄγετέ μ' ὅτι τάχος, ἄγετέ μ' ἐκποδῶν,
 τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδέν. 1325
- ΧΟ. κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
 βράχιστα γὰρ κράτιστα τὰν ποσὶν κακά.
- ΚΡ. ἴτω ἴτω,
 φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν 1329
 ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἀμέραν
 ὕπατος· ἴτω ἴτω,
 ὅπως μηκέτ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσίδω. 1333
- ΧΟ. μέλλοντα ταῦτα. τῶν προκειμένων τι χρὴ
 πράσσειν. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέ-
 λειν. 1335
- ΚΡ. ἀλλ' ὦν ἐρῶ, τοιαῦτα συγκατηυξάμην.
- ΧΟ. μή νυν προσεύχου μηδέν· ὥς πεπωμένης
 οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγῇ.
- ΚΡ. ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδῶν,
 ὅς, ὦ παῖ, σέ τ' οὐχ ἐκὼν κάκτανον 1340
 σέ τ' αὖ τάνδ', ὦμοι μέλεος, οὐδ' ἔχω
 ὅπα πρὸς πότερα κλιθῶ· πάντα γὰρ
 λέχρια τὰν χερσῶν, τὰ δ' ἐπὶ κρατὶ μοι 1345
 πότμος δυσκόμιστος εἰσῆλατο.
- ΧΟ. πολλῶ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
 1317 — 1325. = 1339 — 1346.

πρῶτον ὑπάρχει· χορὴ δ' ἐς τὰ θεῶν
μηδὲν ἄσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
ἀποτίσαντες
γῆρα τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

VI.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΛΙΧΑΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΤΑΛΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΤΣ.

ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΛΟΛΩΡΟΤ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ. (Π. 7, 5.)

Ἡρακλῆς παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο, καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀχελῶον ἀπεικασθέντα ταύρω, περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων· καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν γαμεί, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῶος λαμβάνει, δούς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἰμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου· τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης φησί, δύναμιν εἶχε τοιαύτην ὥστε ποτὸν ἢ βρωτὸν, ὅπερ εὖξαιτο τις, παρέχειν ἄφθονον. στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτοῦς, καὶ πόλιν ἑλὼν Ἐφύραν, ἣς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθὼν, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. γενομένων δὲ τούτων εὐωχούμενος παρὰ Οἰνεῖ, κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν Εὐνομον τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα κατὰ χειρῶν διδόντα· συγγενὴς δὲ οὗτος Οἰνέως. καὶ ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς ἀκουσίῳ γενομένου τοῦ συμβεβηκότος συνεγνωμόνει· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νόμον φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε, καὶ δὴ ἔγνω πρὸς Κῆρυκα εἰς Τραχίνα ἀπιέναι. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν εἰς ποταμὸν Εὐήνον ἦλθεν, ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσως ὁ Κένταυρος τοὺς παριόντας διεπόρθημεν μισθοῦ, λέγων παρὰ θεῶν ταύτην τὴν πορθητείαν εἰληφέναι διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη, Δηϊάνειραν δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς ἐπέτρεψε Νέσσῳ διακομίζειν. ὁ δὲ πορθημέων αὐτὴν ἐπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακρα-

γούσης αἰσθόμενος ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν. ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, προσκαλεσάμενος Δηιάνειραν, εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόλῳ, εἰ θέλοι πρὸς Ἡρακλέα φίλιαν ἔχειν, τὸν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου καὶ τὸ θυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμῖξας δέδωκεν· ἡ δὲ λαβοῦσα ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. διεξιῶν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Ἀρυσίαν χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος αὐτῷ Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας καὶ σφάζας εὐώχεϊτο. ὥς δὲ ἤκεν εἰς Τραχίνα πρὸς Κηῦκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ Ἀρυσίαν κατεπολέμησεν. αὐτῷ ἐκείθεν Αἰγυμῖα βασιλεῖ συνεμάχησε Δωριέων· Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὅρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνων στρατηγοῦντος. ὁ δὲ πολιορκουόμενος ἐπεκαλέσατο Ἡρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ ἀλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν· ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαγόραν μετὰ τῶν παίδων, βασιλέα Ἀρυσίων, ἐν Ἀπόλλωνος τεμένει, Λαπιθῶν σύμμαχον. παρίοντα δὲ Ἴωνα εἰς μονομαχίαν προῦκαλεῖτο αὐτὸν Κύννος ὁ Ἄρεος καὶ Πελοπίας· συστάς δὲ καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ὥς δὲ εἰς Ὀρμένιον ἦκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἴασε μεθ' ὅπλων παρίεναι, κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχίνα στρατιὰν ἐπ' Οἰχάλῳ συνήθροισεν, Εὐρυτον τιμωρῆσασθαι θέλων. συμμαχοῦντων δ' Ἀρκάδων αὐτῷ καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχίνος καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὐρυτὸν, αἶρεῖ τὴν πόλιν, καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ἰτασσον τὸν Κηῦκος, καὶ Ἀργεῖον καὶ Μέλανα, τοὺς Λικυμνίου παῖδας, καὶ λαφυραγωγῆσας τὴν πόλιν, ἤγειν Ἰόλην αἰχμάλωτον. καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβολας ἀκρωτηρίῳ Διὸς Κηναίου ἱερὸν ἰδρύσατο. μέλλων δὲ ἱερουργεῖν κήρυκα ἐπεμψε λαμπρὰν ἐσθῆτα οἷοντα. παρὰ τοῦτου δὲ τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Δηιάνειρα πυθομένη, καὶ δεῖσασα μὴ πάλιν ἐκείνην ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ θυὲν αἷμα Νέσσου, τοῦτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ὥς δὲ θερμανθέν-

τος τοῦ χιτῶνος ὁ ἰὸς τῆς ὕδρας ἡσθίετο, τὸν μὲν
 Αἶχην κατέβαλεν, εἰς Τραχίνα δὲ ἐπὶ νεῶς κομίζεται.
 Δηϊάνειρα δὲ ἀχθεσθεῖσα ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς
 δὲ ἐντειλάμενος Ἰλλῶ, ὅς αὐτῷ ἐκ Αἰμανείρας ἦν παῖς
 πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι, παραγενόμε-
 νος εἰς Οἶτην, ὃ ἐστὶν ὄρος Τραχίνος, πυρὰν ποιήσας,
 ἐκέλευσεν ἐπιβάς ὑφάπτειν. τοῦ δὲ μὴ θέλοντος Πόλας
 παριῶν ἐπὶ ζήτησιν ποιμνίων ὑφάψας ἔλαβε τὰ τόξα παρ'
 αὐτοῦ δωρεάν. καιομένης δὲ τῆς φλογὸς λέγεται νέφος
 ὑποστῆν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι·
 ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας γήμας Ἦβην τὴν Ἡρας θυγατέρα
 ποιεῖ παιδάς Ἀλεξιάρην καὶ Ἀνίκητον.

ΑΘΛΟΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέᾳ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα.
 δεύτερον ἐν Λέρνῃ πολυαύχενον ὤλεσεν ὕδραν.
 τὸ τρίτον αὐτ' ἐπὶ τοῖς Ἑρμάνθιον ἔκτανε κάπρον.
 χρυσόκερων ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε, τέταρτον.
 πέμπτον δ', ὄρνιθας Στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν.
 ἕκτον, Ἀμαζονίδος κόμισε ζωστήρα φαιινόν.
 ἕβδομον, Ἀνγέλου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν.
 ὄγδοον, ἐκ Κρήτης δὲ πυρίπνοον ἤλασε ταῦρον.
 ἐκ Θορήκης, ἑνατον, Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
 Γηρυνόου, δέκατον, βόας ἤλασεν ἐξ Ἑρυνθείης.
 ἐνδέκατον δ', ἀνάγει κύναι Κέρβερον ἐξ Ἀΐδαο.
 δωδέκατον δ', ἠνεγκεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεια μῆλα.
 Θεστίῳ θυγατρῶν τρισκαιδέκατος πέλεν ἄθλος.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς
 ὥς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
 θάνῃ τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς οὔτ' εἰ τῷ κακός·
 ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς Ἴδου μολεῖν,
 ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῇ τε καὶ βαρύν, 5
 ἥ τις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
 ναίουσ' ἔτ' ἐν Πλευρώνι νυμφείων ὄτλον
 ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.
 μνηστὴρ γάρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῷον λέγω,
 ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρὸς, 10
 φοιτῶν ἐναργῆς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
 δράκων ἐλικτός, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει
 βούπρωρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
 κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
 τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη 15
 δύστηνος αἰὲ κατθανεῖν ἐπηνχόμην,
 πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναι ποτε.
 χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι,
 ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·
 ὅς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσῶν μάχης 20
 ἐκλύεταί με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων

οὐκ ἂν διείπομι· οὐ γὰρ οἶδ'· ἀλλ' ὅστις ἦν
 θακῶν ἀταρβῆς τῆς θεάς, ὅδ' ἂν λέγοι.
 ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ
 μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ. 25
 τέλος δ' ἔβηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,
 εἰ δὴ καλῶς. λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
 ξυστᾶσ' αἰεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
 κείνου προκηραίνουσα. νύξ γὰρ εἰσάγει
 καὶ νύξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον. 30
 καφύσαμεν δὴ παῖδας, οὓς κείνός ποτε,
 γῆτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν,
 σπείρων μόνον προσεῖδε καῖσαμὼν ἄπαξ.
 τοιοῦτος αἰὼν ἐς δόμους τε καὶ δόμων
 αἰετὸν ἄνδρ' ἐπεμπε λατρεύοντά τω. 35
 νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφω,
 ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσας' ἔχω.
 ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κείνος Ἰφίτου βίαν,
 ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι
 ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν, κείνος δ' ὅπου 40
 βέβηκεν οὐδεὶς οἶδε· πλὴν ἔμοι πικρὰς
 ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται.
 σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν·
 χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιὸν, ἀλλ' ἤδη δέκα
 μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ' ἀκήρυκτος μένει. 45
 κάστίην τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἔμοι
 δέλτον λιπὼν ἔστειχεν, ἦν ἐγὼ θαμὰ
 θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

δέσποινα Διάνειρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ
 κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύροματ'

τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην·
 νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενον
 γνῶμαισι δούλαις, καμὲ χρὴ φράσαι τὸ σόν·
 πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἅτῃρ
 ἄνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά, 55
 μάλιστα δ' ὄνπερ εἰκὸς Ἵλλων, εἰ πατρὸς
 νέμοι τίν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν;
 ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους,
 ὥστ' εἰ τί σοι πρὸς κειρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
 πάρεστι χρῆσθαι τὰνδρὶ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις. 60

ΔΗ. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, καὶ ἄγε νηῆτων ἄρα
 μῦθοι καλῶς πίπτουσιν· ἦδε γὰρ γυνὴ
 δούλη μὲν, εἰρηκεν δ' ἐλευθέρου λόγον.

ΥΛΛΟΣ.

- ποῖον; δίδαξον, μήτερ, εἰ διδακτά μοι.
 ΔΗ. σὲ πατρὸς οὕτω δαρὸν ἔξενωμένον 65
 τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ ὅστιν αἰσχύνῃν φέρειν.
 ΥΛ. ἀλλ' οἶδα, μύθοις εἰ τι πιστεύειν χρεών.
 ΔΗ. καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἰδρῦσθαι χθονός;
 ΥΛ. τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου
 Λυδῇ γυναικί φασὶ νιν λάτρην πονεῖν. 70
 ΔΗ. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.
 ΥΛ. ἀλλ' ἔξαφείται τοῦδ' ὅτ' ὥς ἐγὼ κλύω.
 ΔΗ. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται;
 ΥΛ. Εὐβοῖδα χώραν φασὶν, Εὐρύτου πόλιν,
 ἐπιστρατεύειν αὐτὸν, ἢ μέλλειν ἔτι. 75
 ΔΗ. ἄρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὥς ἔλειπέ μοι
 μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;
 ΥΛ. τὰ ποῖα, μήτερ; τὸν λόγον γὰρ ἄγνοῶ.
 ΔΗ. ὥς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,

ἢ τοῦτον ἄρας ἄθλον — — — 80

τὸν λοιπὸν ἤδη βίοντον ἐν αἰῶν' ἔχειν.

ἐν οὖν ῥοπῇ τοιαῦδε κειμένῳ, τέκνον,

οὐκ εἰ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα

κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα; 85

ΓΑ. ἀλλ' εἰμι, μήτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ

βάξιν κατήδη τῶνδε, καὶ πάλαι παρῇ.

νῦν δ' ὥς ξυνήμ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ 90

παῖσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

ΔΗ. χώρει νυν, ὦ παῖ· καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ

πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολῆ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦν αἰόλα νῦξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάξει

τε, φλογιζόμενον 94

Ἄλιον, Ἄλιον αἰτῶ

τοῦτο καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας, πόθι μοι πόθι

παῖς ναίει πότ', ὦ λαμπρᾷ στεροπαῖ

φλεγέθων, 99

ἢ ποντίας ἀνλώνας, ἢ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθεῖς,

εἴπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα. 102

ποθομένα γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι τὰν ἀμ-

φινεικῇ Δηϊάνειραν αἰ,

οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν, 105

οὐ ποτ' εὐνάξειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον,

ἀλλ' εὐμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέ-

φουσάν ὁδοῦ

Post 83 sequebatur ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότης,

Post 87 sequebantur νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐᾷ πα-
τρὸς | ἡμᾶς προταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.

94 — 102. = 103 — 111.

ἐνθυμίῳις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, κα-
κὰν δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν. 111
πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βο-

ρέα τις

κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἰδῆ, 115
οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὖξει
βιότου

πολύποννον, ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον. ἀλλὰ
τις θεῶν

αἰὲν ἀναμπλάκητον Ἴδιαν σφεδρόμων ἐρύκει. 120
ὧν ἐπιμεφυομένα σ' ἀδεία μὲν, ἀντία δ'
οἶσω. 122

φραμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύνει ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν 125
χρηναὶ σ'· ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραί-
νων βασιλεὺς

ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας· ἀλλ' ἐπὶ πῆμα
καὶ χαρὰ

πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρκτου στροφάδες κέ-
λευθοι. 131

μένει γὰρ οὐτ' αἰόλα 132

νῦξ βροτοῖσιν οὔτε Κῆρες οὔτε πλοῦτος,
ἀλλ' ἄφαρ βέβακε, τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν
τε καὶ στέρεσθαι.

ἂ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω

τάδ' αἰὲν ἴσχειν· ἐπεὶ τίς ὧδε

τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; 140

ΔΗ. πεπυσμένη μὲν, ὥς ἀπεικάσαι, πάρει
πάθημα τοῦμόν· ὥς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ
μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν δ' ἀπειρος εἶ.

112 — 121. = 122 — 131.

τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
 χώροισιν αὐτοῦ, καὶ νιν οὐ θάλλπος θεοῦ, 145
 οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
 ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον
 ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνή
 κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος. 149
 [τότ' ἂν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν
 προᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.]
 πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην·
 ἐν δ', οἷον οὐπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξεσῶ.
 ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ 155
 ὤρματ' ἀπ' οἰκῶν Ἡρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις
 λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
 ξυνοθήμαθ', ἅμοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ,
 πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιὼν, οὐπω φράσαι,
 ἀλλ' ὥς τι δράσων εἶρπε κοῦ θανού-
 μενος. 160
 νῦν δ' ὥς ἔτ' οὐκ ὦν εἶπε μὲν λέχους ὃ τι
 χρεῖη μ' ἐλέσθαι κτῆσιν, εἶπε δ' ἦν τέκνοις
 μοῖραν πατρῶας γῆς διαιρετὴν νέμοι,
 χρόνον προτάξας ὥς τρίμηνον ἡνίκα
 χώρας ἀπείη κάνιαύσιον βεβῶς. 165
 [τότ' ἢ θανεῖν χρεῖη σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
 ἢ τοῦθ' ὑπεκδοραμόντα τοῦ χρόνου τέλος
 τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπτήτῳ βίῳ.]
 - τοιαῦτ' ἔφραξε πρὸς θεῶν ἐλμαρμένα
 [τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων], 170
 ὥς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαι ποτε

Post 149 sequebatur ἥτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φο-
 βουμένη.

SOPHOCLES.

19

Δωδῶνι δισδῶν ἐκ πελειάδων ἔφη.
καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου
τοῦ νῦν παρόντος, ὥς τελεσθῆναι χρεῶν.
ὥσθ' ἡδέως εὐδονσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ 175
φόβῳ, φίλῳ, ταρβοῦσαν, εἰ με χορὴ μένειν
πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.
XO. εὐφημίαν νῦν ἴσῃ· ἐπεὶ καταστεφῇ
στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Διάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων 180
ὅκνου σε λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
καὶ ζῶντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα κακῇ μάχῃς
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.

ΔΗ. τί ν' εἶπας, ὦ γεραίε, τόνδε μοι λόγον;
ΑΓ. τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολυζήλον πόσιν 185
ἦξιεν, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.

ΔΗ. καὶ τοῦ τόδ' ἄστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;
ΑΓ. ἐν βουθερεῖ λειμῶνι πρὸς πολλοὺς θροεῖ
Αἰχας ὁ κῆρυξ ταῦτα· τοῦ δ' ἐγὼ κλύων
ἀπῆξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε 190
πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτώμεν χάριν.

ΔΗ. αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν, εἶπερ εὐτυχεῖ;
ΑΓ. οὐκ εὐμαρεῖα χρώμενος πολλῇ, γύναι.
κύκλω γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεῶς
κρίνει παραστάς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω. 195
τὸ γὰρ ποδοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκείνος οὐχ ἐκῶν, ἐκοῦσι δὲ
ζύνεστιν· ὅψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῇ.

ΔΗ. ὦ Ζεῦ, τὸν Οἰτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις, 200

ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν.

φωνήσατ', ὧ γυναικες, αἵ τ' εἰσω στεγῆς

αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὥς ἄελπτον ὅμ' ἐμοὶ

φήμης ἀνασχὼν τῆσδε νῦν καρπούμεθα.

ΧΟ. ἀνολολνξάτω δόμος ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς 205

ὁ μελλόννυμφος, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων

ἴτω κλαγγὰ τὸν εὐφρατέραν

Ἀπόλλω προστάταν·

ὁμοῦ δὲ παιᾶνα παιᾶν· 210

ἀνάγετ', ὧ παρθένοι,

βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον Ἀρτεμιν Ὀρτυγίαν,

θεᾶν ἔλαφαβόλον, ἀμφίπυρον,

γείτονάς τε νύμφας. 215

αἰείρομ' οὐδ' ἀπώσομαι

τὸν αὐλὸν, ὧ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός.

ἰδοὺ ἰδοὺ μ' ἀναταράσσει,

εὐοῖ εὐοῖ,

ὁ κισσὸς ἄρτι βακχίαν ὑποστρέφων ἄμιλλαν. 220

ἰὼ ἰὼ Παιᾶν Παιᾶν·

ἰθ', ὧ φίλα γυναικῶν,

τάδ' ἀντίπρωρα δῆ σοι

βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ.

ΔΗ. ὄρω, φίλαι γυναικες, οὐδέ μ' ὅμματος 225

φρουρὰν παρήλθε, τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον·

χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προυννέπω, χρόνῳ

πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἵγμεθ', εὖ δὲ προσφωνούμεθα.

γύναι, κατ' ἔργου κτῆσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς 230

πράσσουντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.

- ΔΗ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ' ἂ πρῶτα βούλομαι
 διδάξον, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλῆ προσδέξομαι.
- ΑΙ. ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε
 καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα κοῦ νόσῳ βαρύν. 235
- ΔΗ. ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; λέγε.
- ΑΙ. ἀκτὴ τις ἔστ' Εὐβοῦς, ἐνθ' ὀρίζεται
 βωμοὺς τέλη τ' ἐγκαρπα Κηναῖω Διῷ.
- ΔΗ. εὐκταῖα φαίνων, ἥ 'πὸ μαντείας τινός;
- ΑΙ. εὐκταῖ', ὅθ' ἤρει τῶνδ' ἀνάστατον δόρει 240
 χώραν γυναικῶν ὧν ὀρᾷς ἐν ὄμμασιν.
- ΔΗ. αὐταὶ δὲ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσὶ καὶ τίνες;
- ΑΙ. οἰκτραὶ γάρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσίν με.
- ΔΗ. ταύτας ἐκείνος Εὐρύτου πέρσας πόλιν
 ἐξείλεθ' αὐτῷ κτήμα καὶ θεοῖς κριτόν. 245
- ΔΗ. ἦ καπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
 χρόνον βεβῶς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;
- ΑΙ. οὐκ, ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Αὐδοῖς χρόνον
 κατείχεθ', ὥς φησ' αὐτὸς, οὐκ ἐλεύθερος,
 ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον,
 γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ. 251
 κείνος δὲ πραθεῖς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
 ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὥς αὐτὸς λέγει,
 χοῦτως ἐδήχθη τοῦτο τοῦνειδος λαβὼν
 ὥσθ' ὄρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν, 255
 ἦ μὴν τὸν ἀγχιστήρα τοῦδε τοῦ πάθους
 ξὺν παιδί καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
 κοῦχ ἠλίωσε τοῦπος, ἀλλ' ὅθ' ἄγνός ἦν,
 στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν ἔρχεται πόλιν
 τὴν Εὐρυτεῖαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον 260
 μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους·

ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον,
 ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
 ἐπερρώθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενὶ,
 λέγων χεροῖν μὲν ὡς ἄφνκτ' ἔχων βέλη 265
 τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν,
 φανεῖς δὲ δοῦλος ἀνδρὸς ἀντ' ἐλευθέρου
 ῥαίοιτο· δέλπνοις δ' ἡνίκ' ἦν ὠνωμένος,
 ἔρριπεν ἐκτὸς αὐτόν. ὧν ἔχων χόλον,
 ὡς ἴκετ' αὐτῆς Ἴφιτος Τιρυνθίαν 270
 πρὸς κλιτὴν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
 τότε ἄλλος αὐτὸν ὄμμα, θάτερά δὲ νοῦν
 ἔχοντ', ἀπ' ἄκρας ἦκε πυργώδους πλακός.
 ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ,
 ὃ τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος, 275
 πρᾶτόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο,
 ὀθοῦνέκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
 ἔκτεινεν. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἡμύνατο,
 Ζεὺς τᾶν συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ.
 ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες. 280
 κείνοι δ' ὑπερχλίουτες ἐκ γλώσσης κακῆς,
 αὐτοὶ μὲν Ἄιδου πάντες εἰς οἰκήτορες,
 πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ' ὅσπερ εἰσορᾷς
 ἐξ ὀλβίων ἄξηλον εὐροῦσαι βίον
 χωροῦσι πρὸς σέ· ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς 285
 ἐφείτ', ἐγὼ δὲ, πιστὸς ὧν κείνῳ, τελεῶ.
 αὐτὸν δ' ἐκείνον, εὖτ' ἂν ἀγνὰ θύματα
 ῥέξῃ πατρώῳ Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως,
 φρόνει νιν ὡς ἥξοντα· τοῦτο γὰρ λόγου
 πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν. 290
 ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανῆς κυρεῖ,

XO.

- τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ.
 ΔΗ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἄν, ἀνδρὸς εὐτυχῇ
 κλύουσα προῶξιν τήνδε, πανδίκῳ φρονί;
 [πολλή' στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.] 295
 ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπομένοις
 ταρβεῖν τὸν εὖ πρᾶσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
 ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
 ταύτας ὁρώσῃ δυσπότους ἐπὶ ξένης
 χώρας εὐόικους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας, 300
 αἱ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἰσως
 ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἰσχουσιν βίον.
 ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μὴ ποτ' εἰσίδοιμί σε
 πρὸς τοῦμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
 μηδ', εἴ τι δράσεις τῇσδ' γε ζώσης ἔτι. 305
 οὕτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὁρωμένη.
 ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἰ νεανίδων;
 ἀνὰνδρος, ἣ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν
 πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναῖα δέ τις.
 Αἶχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν; 310
 τίς ἡ τεκοῦσα, τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ;
 ἔξειπ'· ἐπεὶ νιν τῶνδε πλεῖστον ὄγκτισα
 βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.
 ΑΙ. τί δ' οἶδ' ἐγώ, τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; ἰσως
 γέννημα τῶν ἐκείθεν οὐκ ἐν ὕδατάοις. 315
 ΔΗ. μὴ τῶν τυράννων; Εὐρύτου σπορά τις ἦν;
 ΑΙ. οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακρὰν.
 ΔΗ. οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;
 ΑΙ. ἤμιστα· σιγῇ τοῦμὸν ἔργον ἤνυτον.
 ΔΗ. εἰπ', ὦ τάλαινα, ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ 320
 καὶ ξυμφορὰ τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἥτις εἶ.

- ΑΙ. οὐ τάρ᾽α τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
 χροόνῳ διήσει γλῶσσαν, ἥτις οὐδαμὰ
 προύφηγεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα,
 ἀλλ' αἶεν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος 325
 δακρυρροεῖ δύστηνος, ἐξ ὅτου πάτρην
 διήνεμον λέλοιπεν. ἥ δέ τοι τύχη
 κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.
 ΔΗ. ἣ δ' οὖν ἐάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
 οὔτως ὅπως ἥδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς 330
 τοῖς οὔσι λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ νέαν λάβοι.
 ἄλλis γὰρ ἡ παροῦσα. πρὸς δὲ δῶματα
 χωρῶμεν ἥδη πάντες, ὥς σύ θ' οἷ θέλεις
 σπεύδης, ἐγὼ δὲ τᾶνδον ἐξαρκῇ τιθῶ.
 ΑΓ. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμείνας', ὅπως 335
 μάθης, ἄνευ τῶνδ', οὔστιν' ἄς τ' ἄγεις ἔσω
 ὦν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἐκμάθης ἂν δεῖ.
 τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγὼ.
 ΔΗ. τί δ' ἐστὶ τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν;
 ΑΓ. σταθεῖς' ἄκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος 340
 μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.
 ΔΗ. πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὐτίς πάλιν
 καλῶμεν, ἢ μοι ταῖσδ' ἄς τ' ἐξειπεῖν θέλεις;
 ΑΓ. σοὶ ταῖσδ' ἄς τ' οὐδὲν εἴργεται, τούτους δ' ἔα.
 ΔΗ. καὶ δὴ βεβᾶσι, χῶ λόγος σημαίνεται. 345
 ΑΓ. ἀνὴρ ὅδ' οὐδὲν ὦν ἔλεξεν ἀρτίως
 φωνεῖ δίκης ἐς ὄρθον, ἀλλ' ἢ νῦν κακός.
 ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.
 ΔΗ. τί φῆς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς.
 ἂ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ἀγνοία μ' ἔχει. 350
 ΑΓ. τούτου λέγοντος τάνδρ' εἰσήκουσ' ἐγὼ,

πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὥς τῆς κόρης
 ταύτης ἕκατι κείνος Εὐρύτον θ' ἔλοι
 τὴν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν, Ἐρως δέ νιν
 μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε, 355
 οὐ τὰπὶ Ἀνδοῖς οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων
 λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιπτός Ἰφίτου μόρος·
 ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει.
 ἀλλ' ἥνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φντοσπόρον
 τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὥς ἔχει λέχος, 360
 ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας
 [ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ἣ
 τὸν Εὐρύτον τῶνδ' εἶπε δεσπόξειν θρόνων.]
 κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε καὶ πόλιν
 ἔπερσε. καὶ νῦν, ὥς ὀρᾷς, ἥκει δόμους 365
 ὥς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι.
 οὐδ' ὥστε δοῦλην· μηδὲ προσδόκα τόδε·
 οὐδ' εἰκὸς, εἶπερ ἐντεθέρμανται πότῳ.
 ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σέ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
 δέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα. 370
 καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων
 ἄγορᾳ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί,
 ὥστ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
 οὐχ ἥδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως.
 ΔΗ. οἶμοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος; 375
 τί ν' ἐσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστερον
 λαθραῖον; ὦ δύστηνος, ἄρ' ἀνώνυμος
 πέφυκεν, ὥσπερ οὐπάγων διώμνυτο;
 ΑΓ. ἦ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν,
 πατρὸς μὲν οὔσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ 380
 Ἰόλῃ καλεῖτο, τῆς ἐκείνος οὐδαμὰ

- βλάστας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.
 ΧΟ. ὅλουντο μὴ τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ
 λαθραῖ' ὅς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά.
 ΔΗ. τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὥς ἐγὼ λόγοις 385
 τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.
 ΧΟ. πεύθου μολοῦσα τάνδρως, ὥς τάχ' ἂν σαφῇ
 λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.
 ΔΗ. ἀλλ' εἰμι· καὶ γὰρ οὐκ ἄπο γνώμης λέγεις.
 ΧΟ. ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν; 390
 ΔΗ. μῖμν', ὥς ὅδ' ἀνὴρ. οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
 ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται.
 ΑΙ. τί χρὴ, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;
 διδάξον, ὥς ἔρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ.
 ΔΗ. ὥς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολῶν 395
 ἄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους.
 ΑΙ. ἀλλ' εἴ τι χρῆξεις ἱστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.
 ΔΗ. ἢ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;
 ΑΙ. ἴστω μέγας Ζεὺς, ὦν γ' ἂν ἐξειδῶς κυρῶ.
 ΔΗ. τίς ἢ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν ἣν ἤκεις ἄγων; 400
 ΑΙ. Εὐβοίς· ὦν δ' ἐβλαστέν οὐκ ἔχω λέγειν.
 ΑΓ. οὗτος, βλέφ' ὧδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;
 ΑΙ. σὺ δ' ἐς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;
 ΑΓ. τύλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὃ σ' ἱστορῶ.
 ΑΙ. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Διάνειραν, Οἰνέως 405
 κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
 λεύσσω μάλιστα, δεσπότην τε τὴν ἐμήν.
 ΑΓ. τοῦτ' αὖτ' ἐχρηξον τοῦτό σου μαθεῖν. λέγεις
 δέσποιναν εἶναι τήνδε σὴν; ΑΙ. δίκαια γάρ·
 ΑΓ. τί δῆτα; ποῖαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην, 410
 ἣν εὐρεθῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὦν;

- ΑΙ. πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλας ἔχεις;
 ΑΓ. οὐδέν. σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο θρωῶν κυρεῖς.
 ΑΙ. ἄπειμι. μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν.
 ΑΓ. οὐ, πρὶν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ. 415
 ΑΙ. λέγ', εἰ τι χρῆσεις· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἰ.
 ΑΓ. τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,
 κάτοισθα δῆτ'; ΑΙ. οὐ φημι· πρὸς τί δ' ἱστο-
 ρεῖς;
 ΑΓ. οὐκ οὖν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὄρας,
 Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σποράν ἄγειν; 420
 ΑΙ. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολῶν
 σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών;
 ΑΓ. πολλοῖσιν ἀστῶν. ἐν μέσῃ Τραχινίῳ
 ἄγορᾳ πολὺς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος.
 ΑΙ. κλύειν γ' ἔφασκον. ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται 425
 δόκησιν εἰπεῖν καῖσακριβῶσαι λόγον.
 ΑΓ. ποῖαν δόκησιν; οὐκ ἐπώμοτος λέγων
 δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;
 ΑΙ. ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσον, φίλη
 δέσποινα, τόνδε τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος. 430
 ΑΓ. ὃς σοῦ παρὼν ἤκουσεν ὥς ταύτης πόθῳ
 πόλις δαμείῃ πᾶσα, κοῦχ ἡ Λυδία
 πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως φανείς.
 ΑΙ. ἄνθρωπος, ὃ δέσποινα, ἀποστήτω. τὸ γὰρ
 νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος. 435
 ΑΗ. μὴ, πρὸς σε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταίου νάπος
 Διὸς καταστράπτοντος, ἐκκλέψῃς λόγον.
 οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
 οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδε ἀνθρώπων, ὅτι
 χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς αἰεί. 440

Ἔρωτι μὲν νυν ὅστις ἀντανίσταται
 πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ
 οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
 καὶ μοῦ γε· πῶς δ' οὐ χᾶτέρας, οἷας γ' ἐμοῦ;
 ὥστ' εἴ τι τῶμῳ τ' ἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσφ' 445
 ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,
 ἢ τῇδε τῇ γυναικὶ, τῇ μεταιτίᾳ
 τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
 οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
 ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις· 450
 εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὥδε παιδεύεις, ὅταν
 θέλῃς γενέσθαι χρηστὸς, ὀφθήσει κακός.
 ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τάληθές· ὥς ἐλευθέρῳ
 ψευδεῖ καλεῖσθαι κῆρ πρόσσεστιν οὐ καλή.
 ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται· 455
 πολλοὶ γὰρ οἷς εἰρηκας, οἱ φράσσουσ' ἐμοί.
 κεί μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβείς, ἐπεὶ
 τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν.
 τὸ δ' εἰδέναι τί δεινόν; οὐχὶ χᾶτέρας
 πλείστας ἀνὴρ εἰς Ἡρακλῆς ἐγῆμε δῆ; 460
 κοῦπω τις αὐτῶν ἐκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν
 ἠνέγκατ' οὐδ' ὄνειδος· ἦδε τ' οὐδ' ἂν εἰ
 κάρτ' ἐντακεῖν τῷ φιλεῖν, ἐπεὶ σφ' ἐγὼ
 ὄκτειρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ', ὅτι
 τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν, 465
 καὶ γῆν πατρῴαν οὐχ ἐκοῦσα δύσμορος
 ἔπερσε καὶ δοῦλώσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 ρεῖτω κατ' οὖρον, σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
 πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἐμ' ἀψευδεῖν ἀεί.
 πιθοῦ λεγούσῃ χρηστὰ, κοῦ μέμψαι χρόνῳ 470

- γυναικὶ τῇδε, καὶ π' ἐμοῦ κτήσει χάριν.
 ΑΙ. ἄλλ', ὦ φίλη δέσποινα, ἐπεὶ σε μανθάνω
 θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ κοῦκ ἀγνώμονα,
 πᾶν σοι φράσω τάληθες οὐδὲ κρύψομαι.
 ἔστιν γὰρ οὕτως ὥσπερ οὗτος ἐννέπει. 475
 ταύτης ὁ δεινὸς ἱμερὸς πόθ' Ἡρακλῆ
 διῆλθε, καὶ τῆσδ' οὔνεχ' ἡ πολύφθορος
 καθηρέθη πατρῶος Οἰχαλία δόρει.
 καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
 οὔτ' εἶπε κρύπτειν οὔτ' ἀπηρνήθη ποτὲ, 480
 ἄλλ' αὐτὸς, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
 μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
 ἡμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις.
 ἐπεὶ γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον,
 κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν 485
 καὶ στέργε τὴν γυναῖκα καὶ βούλου λόγους
 οὓς εἶπας ἐς τήνδ' ἐμπέδως εἰρηκέναι.
 ὥς τ' ἄλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν
 τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσω ἐφν.
 ΔΗ. ἄλλ', ὧδε καὶ φρονοῦμεν ὥστε ταῦτα δοᾶν, 490
 κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα,
 θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἄλλ' εἰσω στέγης
 χωρῶμεν, ὥς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρης,
 ἃ τ' ἀντὶ δῶρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
 καὶ ταῦτ' ἄγης. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε 495
 χωρεῖν προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ.
 ΧΟ. μέγα τι σθένος ἂ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας
 αἶε.
- καὶ τὰ μὲν θεῶν

παφέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαυ ἀπάτασεν οὐ
λέγω, 500

οὐδὲ τὸν ἐννυχον Ἴαιδαν,
ἣ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας·
ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἀκοῖτιν
τίνες ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων,
τίνες πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ'
ἀγώνων. 506

ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερω τετραόρου
φάσμα ταύρου, 508

Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιάδαν, ὁ δὲ Βακχίας ἄπο 510
ἦλθε παλίντονα Θήβας

τόξαι καὶ λόγχαις ῥόπαλόν τε τινάσσων,

παῖς Διός· οἷ τὸτ' ἀολλεῖς

ἶσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων·

μόνα δ' εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονό-
μει ξυνοῦσα. 515

τότ' ἦν χερὸς, ἦν δὲ τόξων πάταγος, 517

ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων·

ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι 520

κλίμακες, ἦν δὲ μετώπων ὀλόειντα

πλήγματα καὶ στόνος ἀμφοῖν.

ἅ δ' εὐῶπις ἄβρὰ

τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ

ἦστο, τὸν οἷ προσμένουσ' ἀκοίταν 525

ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα φράζω·

τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας

ἐλεινὸν ἀμμένει·

κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν,

ὥστε πόρτις ἐρήμα. 530

ΑΗ. ἦμος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
 ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ὥς ἐπ' ἐξόδῳ,
 τῆμος θυραῖος ἦλθον ὥς ὑμᾶς λάθρα,
 τὰ μὲν φράσσουσα χερσὶν ἀτεχνησάμην,
 τὰ δ' οἶα πάσχω συγκατοικτιομένη. 535
 κόρην γὰρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην,
 παρσδεδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
 λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
 καὶ νῦν δὴ οὕσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ
 χλαίνης ὑπαγκάλισμα. τοιάδ' Ἡρακλῆς, 540
 ὁ πιστὸς ἡμῖν ἀγαθὸς καλούμενος,
 οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
 ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
 νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ,
 τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνή 545
 δύναίτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
 ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω,
 τὴν δὲ φθίνουσαν· ὧν ἀφαρπάξειν φιλεῖ
 ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα.
 ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς 550
 ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἄρ' ἤ.
 ἀλλ' οὐ γὰρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
 γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν· ἣ δ' ἔχω, φίλαι,
 λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.
 ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ 555
 θηρὸς, λέβητι χαλκῷ κεκρυμμένον,
 ὃ παῖς ἔτ' οὕσα τοῦ δασυστέρνου παρὰ
 Νέσσου φθίνοντος ἐκ φονῶν ἀνειλόμην,
 ὅς τὸν βαθύρροον ποταμὸν Εὐήνον βροτοῦς
 μισθοῦ πόρευε χερσὶν, οὔτε πομπίμοις 560

κώπαις ἐρέσσω· οὔτε λαίρῃσιν νεώς.
 ὃς καὶ μὲν, τὸν πατρῶον ἥνικα στόλον
 ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὐνίς ἐσπόμεν,
 φέρων ἐπ' ὤμοις, ἥνικ' ἢ μέσῳ πόρῳ,
 ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἥϊός ἐγώ, 565
 ὥς Ζηνὸς εὐθύς παῖς ἐπιστρέψας χερσὶν
 ἤκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πλεύμονας
 στέρνων διερροίξῃσεν. ἐκθνήσκων δ' ὁ θῆρ
 τοσοῦτον εἶπε, καὶ γέροντος Οἰνέως,
 τοσόδ' ὀνῆσει τῶν ἐμῶν, ἂν πίθῃ, 570
 πορθμῶν, ὀθοῦνεχ' ὑστάτην σ' ἐπεμψ' ἐγώ·
 ἂν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἶμα τῶν ἐμῶν
 σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, ἢ μελαγχόλους
 ἔβαψεν ἰοὺς θρόμμα Λερναίας ὕδρας,
 ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον 575
 τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν
 στέρξει γυναῖκα κείνος ἀντὶ σοῦ πλέον.
 τοῦτ' ἐννοήσας, ὦ φίλοι, δόμοις γὰρ ἦν
 κείνου θανόντος ἐγκεκλημένον καλῶς,
 χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦς' ὅσα 580
 ζῶν κείνος εἶπε· καὶ πεπείρανται τάδε.
 κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ
 μήτ' ἐκμάθοιμι, τὰς τε τολμῶσας στυγῶ·
 φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
 τὴν παιδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ, 585
 μεμηχάνηται τοῦργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
 πρᾶσσειν μάταιον· εἰ δὲ μὴ, πεπαύσομαι.
 ἄλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς θρωμένοις,
 δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς.
 ΔΗ. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὥς τὸ μὲν δοκεῖν 590

ΧΟ.

ΔΗ.

- ἐνεστι, πείρα δ' οὐ προσωμίλησά πα.
 ΧΟ. ἄλλ' εἰδέναι χρὴ δρωσαν, ὥς οὐδ' εἰ δοκεῖς
 ἔχειν, ἔχοις ἂν γινῶμα, μὴ πειρωμένη.
 ΔΗ. ἄλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα, τόνδε γὰρ βλέπω
 θυραῖον ἤδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται. 595
 μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ'· ὥς σκοτῶ
 καὶν αἰσχροῖα πράσσης, οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ.
 ΑΙ. τί χρὴ ποιεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
 ὥς ἔσμεν ἤδη τῷ μακροῷ χρόνῳ βραδείς.
 ΔΗ. ἄλλ' αὐτὰ δὴ σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Αἴχα, 600
 ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἡγορῶ ξέναις,
 ὅπως φέρης μοι τόνδε ταυαῦφῃ πέπλον,
 δώρημ' ἐκείνῳ τάνδρῳ τῆς ἐμῆς χειρός.
 διδοὺς δὲ τόνδε φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν
 κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροῖ, 605
 μηδ' ὄψεται νιν μήτε φέγγος ἡλίου
 μήθ' ἔρκος ἱρὸν μήτ' ἐφέστιον σέλας,
 πρὶν κείνος αὐτὸν φανερὸν ἐμφανῆς σταθεὶς
 δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρα ταυροσφάγῳ.
 οὔτω γὰρ ἡὔγμην, εἰ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους 610
 ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι πανδίκως,
 στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
 θυτήρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
 καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κείνος εὐμαθὲς
 σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπὶ μαθήσεται. 615
 ἄλλ' ἔρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
 τὸ μὴ πιδυμεῖν πομπὸς ὧν περισσὰ δρᾶν·
 ἔπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τε σοι
 κάμου ξυνελθοῦσ' ἐξ ἀπλῆς διπλῇ φανῇ.
 ΑΙ. ἄλλ' εἶπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην 620

βέβαιον, οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγρος ὥς ἔχει δεῖξαι φέρων,
λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι.

ΔΗ. στείχοις ἂν ἦδη. καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ὥς ἔχοντα τυγχάνει. 625

ΑΙ. ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένα.

ΔΗ. ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
προσδέγματ', αὐτὴν ὥς ἐδεξάμην φίλως.

ΑΙ. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοῦμὸν ἡδονῇ κέαρ.

ΔΗ. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ 630
μὴ πρῶ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τὰ κεῖθεν εἰ ποθούμεθα.

ΧΘ. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα
θερμὰ λουτρὰ καὶ πάγους
Οἷτας παραναιετάοντες, οἳ τε μέσσαν 636

Μηλίδα παρ' λίμναν

χρυσалаκάτου τ' ἀκτὰν κόρας,

ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγοραί

Πυλάτιδες κλέονται,

ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν 640

αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν

ἄχων καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θείας

ἀντίλυρον μούσας.

ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος

σεῦται πάσας ἄρετᾶς 645

λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκους·

ὃν ἀπόπτολιν εἶχομεν

παντὰ δυοκαδεκάμηνον ἀμμένουσαι

633 — 639. = 640 — 646.

647 — 654. = 655 — 662.

χρόνον πελάγιον ἰθρῖες οὐδέν· ἅ δέ οἱ φίλα
δάμαρ 650

τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν
πάγκλαντος αἶεν ὦλλυτο·
νῦν δ' Ἄρης αὖ στρωθεὶς ἐξέλυσ'
ἐπιπόνων ἄμερᾶν.

ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο· μὴ 655
σταίῃ πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῶ,
πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε, νασιῶτιν
ἔστιαν

ἀμείψας, ἔνθα κλήζεται θυτήρ·
ὅθεν μόλοι πανίμερος, 660
ταῖς πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθεὶς
ἐπὶ προφάνσει θυρός.

ΔΗ. γυναῖκες, ὥς δέδοικα μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ἢ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.

ΧΟ. τί δ' ἔστι, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως; 665

ΔΗ. οὐκ οἶδ'· ἄθυμῶ δ', εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξας ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

ΧΟ. οὐ δὴ τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;

ΔΗ. μάλιστά γ'· ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν
ἄδηλον ἔργον τῷ παραινέσαι λαβεῖν. 670

ΧΟ. δίδαξον, εἰ διδακτὸν, ἐξ ὅτου φοβεῖ.

ΔΗ. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἶον, ἣν φράσω,
γυναῖκες, ὑμῖν θαυμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
ὅτ' γὰρ τὸν ἐνδυτήρα πέπλον ἀρτίως
ἔχριον, ἀργῇτ' οἷος εὐέρου πόκῳ, 675

τοῦτ' ἠφάνισται διάβορον πρὸς οὐδενὸς
τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἔδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει,
καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὥς δ' εἰδῆς ἅπαν,

ἢ τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκτενω λόγον.
 ἐγὼ γὰρ ὦν ὁ θῆρ με Κένταυρος, πονῶν 680
 πλευρὰν πικρᾷ γλωχίνι, προυδιδάξατο
 παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμην,
 χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν,
 τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτινός τ' αἶ 685
 θεομῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμὲ,
 ἕως ἂν ἀντίχριστον ἀρμόσαιμι πον.
 κῆδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
 ἔχρυσά μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
 μαλλῶ, σπάσασα κτησίῳ βοτοῦ λάχνην, 690
 κᾶθηκα συμπτύξας' ἀλαμπὲς ἡλίου
 κοίλῳ ξυγάστρῳ δῶδρον, ὥσπερ εἶδετε.
 εἴσω δ' ἀποστείχουσα δέρομαι φάτιν
 ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
 τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως 695
 [τῆς οἰός, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσσην γλόγα,]
 ἀκτίν' ἐς ἡλιῶτιν· ὥς δ' ἐθάλλετο,
 ῥεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέφηκται χθονί,
 μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὥστε πρόνοος
 ἐκβρώματ' ἂν βλέπειας ἐν τομῇ ξύλου. 700
 τοιόνδε κεῖται προπετές. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
 προύκειτ', ἀναξέουσι θρομβώδεις ἀφροὶ,
 γλαυκῆς ὁπώρας ὥστε πίνος ποτοῦ
 χυθέντος ἐς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
 ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποτ' γνώμης πέσω· 705
 ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξεργασμένην.
 πύθεν γὰρ ἂν ποτ' ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θῆρ

Post 683 sequebatur καί μοι τὰδ' ἦν πρόρρητα καὶ
 τοιαῦτ' ἔδρων.

ἔμοι παρῆσ' εὖνοϊαν, ἧς ἔθνησ' ὕπερ;
 οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσει
 χορήζων ἔθελγέ μ'. ὦν ἐγὼ μεθύστερον, 710
 ὅτ' οὐκέτ' ἄρκει, τὴν μάθησιν ἄρνημαι.
 μόνη γὰρ αὐτόν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
 γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ.
 τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
 Χείρωνα πημῆναντα, χῶνπερ ἂν θίγῃ, 715
 φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'. ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε
 σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας
 πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
 καίτοι δέδοκται, κείνος εἰ σφαλήσεται,
 ταύτῃ σὺν ὀρμῇ καμὲ συνθανεῖν ἅμα. 720
 ξῆν γὰρ κακῶς κλύουσιν οὐκ ἀνασχετόν,
 ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφνέειναι.
 ΧΟ. ταρβεῖν μὲν ἔργα δεῖν, ἀναγκαίως ἔχει,
 τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χορὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.
 ΔΗ. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλευμασιν 725
 οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.
 ΧΟ. ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἐκουσίας
 ὀργῇ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.
 ΔΗ. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
 κοινωνὸς, ἀλλ' ὃ μὴδέν ἐστ' οἴκοι βαρύν. 730
 ΧΟ. σιγᾶν ἂν ἀρμόξοι σε τὸν πλείω λόγον,
 εἰ μὴ τι λέξεις παιδὶ τῷ σαντῆς· ἐπεὶ
 πάρεστι, μαστήρ πατρός ὃς πρὶν ὦχετο.
 ΓΛ. ᾧ μῆτερ, ὥς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμην,
 ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην 735
 ἄλλον κεκλησθαι μητέρ', ἢ λῶους φρένας
 τῶν νῦν παρυσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαι ποθῆν.

- ΑΗ. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ, πρὸς γ' ἐμοῦ στιγνούμενον
 ΤΑ. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἰσθί, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
 πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. 740
 ΑΗ. οἶμοι, τί ν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;
 ΤΑ. ὅν οὐχ οἶόν τε μὴ τελεσθῆναι· τὸ γὰρ
 φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν;
 ΑΗ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ πάρ' ἀνθρώπων μαθὼν
 ἄξιλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῆς; 745
 ΤΑ. αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὕμμασιν
 πατρὸς δεδορκῶς κοῦ κατὰ γλῶσσαν κλύων.
 ΑΗ. ποῦ δ' ἐμπελάξεις τάνδρῃ καὶ παρίστασαι;
 ΤΑ. εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεῶν.
 ὅθ' εἶρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν, 750
 νίκης ἄγων τροπαῖα κάκροθίνια,
 ἀκτὴ τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον
 Κήναιόν ἐστιν, ἐνθα πατρὶφ' Αἰὶ
 βωμοὺς ὀρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα·
 οὗ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἄσμενος πότῳ. 755
 μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς
 κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκείος Αἰχας,
 τὸ σὸν φέρων δῶρημα, θανάσιμον πέπλον·
 ὃν κείνος ἐνδύς, ὥς σὺ προυξεφίεσο,
 ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων 760
 λείας ἀπαρχὴν βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ
 ἑκατὸν προσῆγε συμμυγῇ βοσκήματα.
 καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος ἴλεφ φρενὶ
 κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ κατηύχετο·
 ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο 765
 φλόξ αἵματηρά κάπὸ πιείρας δρυὸς,
 ἰδρὼς ἀνῆει χρωτὶ καὶ προσπτύσσεται

πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,
 χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον· ἤλθε δ' ὀστέων
 ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος· εἶτα φοινίας 770
 ἐχθρᾶς ἐχιδνης ἰὸς ὥς ἐδαίνυτο.
 ἔνταυθα δὴ βόησε τὸν δυσδαίμονα
 Αἰχάν, τὸν οὐδὲν αἷτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
 ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
 ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος τὸ σὸν μόνην 775
 δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον.
 ἀκνεῖνος ὥς ἤκουσε καὶ διωδύνος
 σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο,
 μάρψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἧ λυγίζεται,
 ῥίπτει πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν· 780
 κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει, μέσων
 κρατὸς διασπαρέντος αἵματός θ' ὁμοῦ.
 ἅπας δ' ἀννηυφήμησεν οἴμωγῇ λεῶς,
 τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
 κοῦδεις ἐτόλμα τάνδρὸς ἀντίον μολεῖν. 785
 ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
 βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι,
 Λοκρῶν ὄρειοι προῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι.
 ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
 ῥιπτῶν ἑαυτὸν, πολλὰ δ' οἴμωγῇ βοῶν, 790
 τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδατούμενος
 σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον
 οἶον κατακτήσαιο λυμαντὴν βίον,
 τότε' ἐκ προσέδρου λυγνύος διάστροφον
 ὄφθαλμὸν ἄρας εἰδὲ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ 795
 θαυροοοῦντα, καί με προσβλέψας καλεῖ,
 ὦ παῖ, πρόσσελθε, μὴ φύγῃς τοῦμὸν κακόν,

μηδ' εἰ σε χορὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί·
 ἄλλ' ἄρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν με θῆς
 ἐνταῦθ' ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν· 800
 εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλὰ μ' ἐκ γε τῆσδε γῆς
 πόρθμευσον ὥς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.
 τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
 θέντες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλευμεν μόλις
 βρυχώμενον σπασμοῖσι. καὶ νῦν αὐτίκα 805
 ἢ ζῶντ' ἐδόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
 τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
 καὶ δρωῶς ἐλήφθης, ὣν σε ποίνιμος Δίκη
 τίσαιτ' Ἑρινύς τ'. εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι
 θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ πρού-
 βαλες, 810

πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
 κτείνας', ὅποιον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.
 ΧΟ. τί σιγ' ἀφέρπεις; οὐκ ἀττοισθ' ὀθούνεκα
 ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγορῷ;

ΤΑ. ἔατ' ἀφέρπειν. οὐρὸς ὀφθαλμῶν ἐμῶν 815
 αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἐρπούσῃ καλῶς.
 ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
 μητρῶον, ἥτις μηδὲν ὥς τεκοῦσα δρᾷ;
 ἀλλ' ἐρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν ἦν
 τῷ μῶ διδῶσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι. 820

ΧΟ. ἰδ' οἶον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ
 τοῦπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν
 τὰς παλαιφάτου προνοίας,
 ὃ τ' ἔλακεν, ὅποτε τελεόμηνος ἐκφέροι
 δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων 825

821 — 830. = 831 — 840.

τῷ Διὸς αὐτόπαιδι·
 καὶ τὰδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει.
 πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσω
 πότ' ἔτ' ἐπίπονον ἔχοι θανῶν λατρείαν; 830
 εἰ γὰρ σφε Κενταύρου φονία νεφέλα
 χρίει δολοποιὸς ἀνάγκη
 πλευρὰ προστακέντος ἰοῦ,
 ὃν τέκετο θάνατος, ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων,
 πῶς ὁδ' ἂν ἁέλιον ἕτερον ἢ τανῦν ἰδοί, 835
 δεινотάτῳ μὲν ὕδρας
 πρὸ τετακῶς φάσματι; μελαγχαίτα τ'
 ἄμμιγά· νιν αἰκίζει
 θηρὸς ὀλόεντα κέντρ' ἐπιξέσαντα. 840
 ὦν ἄδ' ἅ τλάμων ἄοκνος
 μεγάλην προσορῶσα δόμοισι βλάβαν νέων
 αἰσούντων γάμων τὰ μὲν οὔτι
 προσέβαλεν, τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου
 γνώμας μολόντ' οὐλίαισι συναλλαγαῖς 845
 ἢ που ὀλοὰ στένει,
 ἢ που ἀδινῶν χλωρὰν
 τέργει δακρῶν ἄχραν.
 ἅ δ' ἐρχομένα μοῖρα προφαίνει δολίαν καὶ
 μεγάλην ἄταν. 851
 ἔρρωγεν παρὰ δακρῶν,
 κέχυται νόσος, ὧ πόποι, οἷον ἀναρσίων
 οὔπω Ζηνὸς κέλωρ' ἀγακλειτὸν
 ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι. 855
 ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορὸς,
 ἃ τότε θοὰν νύμφαν

841 — 851. = 852 — 862.

ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
 τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ·
 ἃ δ' ἀμφίπολος Κύπρις ἄνανδος φανερά τῶνδ'
 ἐφάνη πράκτωρ.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς 863

οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὀρμωμένον;

τί φημι; 865

ΗΜ. ἤχε' τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχή
 κωκυτὸν εἶσω, καὶ τι καινίζει στέγη.

ΗΜ. ξύνες δὲ
 τήνδ' ὥς ἀηδὴς καὶ συνωφρυνωμένη
 χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσά τι. 870

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖδες, ὥς ἄρ' ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν
 ἤρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟ. τί δ', ὦ γεραῖα, καινοποιηθὲν λέγεις;

ΤΡ. βέβηκε Διάνειρα τὴν πανυστάτην
 ὁδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός. 875

ΧΟ. οὐ δὴ ποθ' ὥς θανοῦσα; ΤΡ. πάντ' ἀκήκοας.

ΧΟ. τέθνηκεν ἢ τάλαινα; ΤΡ. δεύτερον κλύεις.

ΧΟ. τάλαιν' ὀλεθρία, τίς τρόπῳ θανεῖν σφε φῆς;

ΤΡ. σχετλιώτατα πρὸς γε πρᾶξιν. ΧΟ. εἰπέ τῷ μόρῳ,
 γυναι, ξυντρέχει. 880

ΤΡ. αὐτὴν διηίστωσε. ΧΟ. τίς θυμὸς, ἢ τίνες
 νόσοι τάνδ' αἰχμᾶν

βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; πῶς ἐμήσατο
 πρὸς θανάτῳ θάνατον 885

ἀνύσασα μόνα; ΤΡ. στονόνεντος ἐν τομᾷ σιδάρου.

ΧΟ. ἐπειδες, ὦ μάταιε, τήνδε τὴν ὕβριν;

- TP. ἐπεῖδον, ὥς δὴ πλησία παραστάτις.
 XO. τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ. 890
 TP. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.
 XO. τί φωνεῖς; TP. σαφηνῇ.
 XO. ἔτεκεν ἔτεκεν μεγάλην
 ἅ νέορτος ἄδε νύμφα
 δόμοισι τοῖσδ' Ἑρινύν. 895
 TP. ἄγαν γε· μᾶλλον δ' εἰ παροῦσα πλησία
 ἔλευσσεσ ὅτ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας.
 XO. καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεῖρ γυναικεία κτίσαι;
 TP. δεινῶς γε· πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.
 ἐπεὶ γὰρ ἦλθε δωμάτων εἰσὼ μόνη, 900
 καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
 στορνύνθ', ὅπως ἄπορρον ἀντῶν πατρι,
 κρύψας ἑαυτὴν ἐνθα μή τις εἰσίδοι,
 βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ' ὅτι
 γένοιτ' ἐρήμη, κλᾶε δ' ὀργάνων ὅτου 905
 ψαύσειεν οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος·
 ἄλλη δὲ κᾶλλη δωμάτων στρωφωμένη,
 εἴ του φίλων βλέψειεν οἴκετῶν δέμας,
 ἔκλαεν ἢ δύστηνος εἰσορωμένη,
 αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀγκαλουμένη 910
 καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
 ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὄρω
 τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορωμένην.
 καὶ γὰρ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη
 φρούρου· ὄρω δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις 915
 τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσιν φάρη.
 ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
 καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐνατηρίοις,

καὶ δακρύων ῥήξασα θερμα νάματα
ἔλεξεν, ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμὰ, 920
τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρεθ', ὥς ἐμ' οὔποτε
δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν.
τοσαῦτα φωνήσασα συντόνῳ χερσὶ
λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ἧ χρυσήλατος
προύκειτο μαστῶν περονίς, ἐκ δ' ἐλώπισεν 925
πλευρὰν ἄπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον.
κἀγὼ θρομαία βᾶσ', ὅσον περ ἔσθενον,
τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
κὰν ὦ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
ὀρώμεν αὐτὴν ἀμφιπλήγῃ φασγάνῳ 930
πλευρὰν ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
ιδῶν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν· ἔγνω γὰρ τάλας
τοῦργον κατ' ὀργὴν ὥς ἐφάψειεν τόδε,
ὅψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον οὔνεκα
ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε. 935
κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων
ἐλείπετ' οὐδὲν, ἀμφὶ νιν γοῶμενος,
οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
πλευρὰν παρὲς ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
ὥς νιν ματαιῶς αἰτία βάλοι κακῇ, 940
κλάων ὀθούνεκ' ἐκ θυοῦν ἔσοιθ' ἄμα,
πατρός τ' ἐκείνης τ', ὠρφανισμένος βίον.
τοιαῦτα τάνθαδ' ἐστίν. ὥστ' εἰ τις δύο
ἢ καὶ τι πλείους ἡμέρας λογίζεται,
μάταιός ἐστιν· οὐ γὰρ ἐσθ' ἢ γ' αὔριον, 945
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.
πότερα πρότερον ἐπιστένω,

947 — 949. = 950 — 952.

πότερα μέλεα περαιτέρω,
 δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ.
 τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις, 950
 τάδε δὲ μένομεν ἐπ' ἐλπίσιν·
 κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.
 εἰθ' ἀνεμόεσσά τις
 γένοιτ' ἔπουρος ἐστιῶτις αὔρα,
 ἥ τις μ' ἀποικίσσειεν ἐκ τόπων, ὅπως 955
 τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον
 μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
 μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ·
 ἐπεὶ ἐν δυσπαλλάκτοις ὀδύναις
 χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θαῦμα.
 ἀγχοῦ δ' ἄρα κοῦ μακρὰν 962
 προῦκλαον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδῶν.
 ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις.
 πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου 965
 προκηδομένα, βαρεῖαν
 ἄψοφον φέρει βάσιν.
 αἰαῖ, ὅδ' ἀναύδατος φέρεται.
 τί χρῆ, θανόντα νιν, ἢ καθ' ὕπνον ὄντα 970
 κρῖναι;

ΤΑ. ὦμοι ἐγὼ σοῦ,
 πάτερ, οἷ μοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
 τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἷ μοι.

ΠΡΕΣΒΥΤΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς
 ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος. 975
 ἦ γὰρ προπετής. ἀλλ' ἴσχε δακῶν
 953 — 961. = 962 — 970.

ΠΡ. στόμα σόν. ΤΑ. πῶς φῆς, γέρον; ἦ ξῆ;
οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον
καῖκινῆσεις κάναστήσεις
φραιτάδα δεινὴν 980
νόσον, ὦ τέκνον. ΤΑ. ἀλλ' ἐπὶ μοι μελέω
βάρος ἄπλετον ἐμμέμονεν φρήν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,
ποῖ γὰρ ἦκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν
κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκοις 985
ὀδύναις; οἶμοι ἐγὼ τλάμων.
ἦ δ' αὖ μικρὰ βρύκει. φεῦ.
ΠΡ. ἄρ' ἐξήδησθ' ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι
τῶδ' ἀπὸ κρατὸς 990
βλεφάρων θ' ὕπνου; ΤΑ. οὐ γὰρ ἔχω
πῶς ἄν

ΗΡ. στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσω.
ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν,
ἱερῶν οἶαν οἶων ἐπὶ μοι
μελέω χάριν ἡνύσω. ὦ Ζεῦ, 996
οἶαν μ' ἄρ' ἔθου λάβαν, οἶαν
ἦν μὴ ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας
ὄφελον ὅσσοις, τόδ' ἀκήλητον
μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι. 1000
τίς γὰρ ἀοιδὸς, τίς ὁ χειροτέχνης
ἱατρορίας, ὃς τήνδ' ἄτην
χωρὶς Ζηνὸς κατακληλῆσει
θαυμ' ἂν πόρσωθεν ἰδοίμην.
ἔ ἔ.

ἔατέ μ', ἔατέ με δύσμορον εὐνάσαι, 1005 a
 ἔαθ' ὕστατον εὐνάσαι. 1005 b

πᾶ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;

ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς.

ἀνατέτροφας ὅτι καὶ μύση.

ἦπταί μου, τοτοτοῖ, ἥδ' αὖθ' ἔρπει. πόθεν 1009
 ἔστ', ὦ

πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἄνδρες, οὓς δὴ
 πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατὰ τε θοῖα πάντα καθ-
 αῖρων,

ὠλεκόμαν ὁ τάλας, καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
 οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;
 ἔξ,

οὐδ' ἀπαράξαι κραῖτα βίου θέλει 1015

μολῶν τοῦ στυγεροῦ; φεῦ φεῦ.

ΠΡ. ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρὸς, τοῦργον τόδε μείζον 1018
 ἀνήκει

ἦ κατ' ἐμὰν ῥώμαν· σὺ δὲ σύλλαβε. σοί τε γὰρ
 ὄμμα

ἐμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν. ΓΛ. ψάνω μὲν 1020
 ἔγωγε,

λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὐτ' ἐνδοθεν οὔτε θύραθεν
 ἔστι μοι ἔξανύσαι βίοντον· τοιαῦτα νέμει Ζεὺς.

ΗΡ. ὦ παῖ, ποῦ ποτ' εἶ; 1024
 τᾷδέ με τᾷδέ με πρόσλαβε κούφισας.

αἰαῖ, ἰὼ δαῖμον.

θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία

1005 a. b. = 1015 — 1017.

1006 — 1014 = 1027 — 1040.

1023 — 1026 = 1041 — 1043.

διολουῖς ἡμᾶς

ἀποτίβατος ἀγρία νόσος. 1030

ὦ Παλλὰς Παλλὰς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ,
τὸν φύτορ' οἰκτεῖρας ἀνεπίφθονον εἰρυσσον

ἔγχος,

παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κληῖδος· ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ'

ἐχόλωσεν 1035

σὰ μάτηρ ἄθεος, τὰν ὦδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν
αὐτῶς, ὦδ' αὐτῶς, ὥς μ' ὤλεσεν. ὦ γλυκὺς

Ἄιδας, 1040

ὦ Διὸς αὐθαίμων,

εὐνάσον εὐνάσον ὠκυπέτα μόρω

τὸν μέλεον φθίσας.

ΧΟ. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφορὰς, φίλαι,
ἄνακτος, οἷας οἶος ὦν ἐλαύνεται. 1045

HP. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγων πέρα
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
κοῦ' ἔπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἢ Διὸς
προϋῖθηκεν οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοὶ
οἶον τόδ' ἢ δολῶπις Οἰνέως κόρη 1050
κατῆψεν ὥμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων
ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.

πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας
βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας
ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου 1055

πέπωκεν ἥδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.

κοῦ ταῦτα λόγχῃ πεδιάς, οὔθ' ὁ γηγεινὴς
στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήρειος βία,
οὔθ' Ἑλλὰς, οὔτ' ἄγλωσσος, οὔθ' ὅσῃν ἐγώ 1060

γαῖαν καθαίρων ἰκόμην, ἔδρασέ πω·
 γυνὴ δὲ, θῆλυς οὐσα κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν
 μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.
 ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγῶς,
 καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλέον. 1065
 δός μοι χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν
 ἐς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ὥς εἰδῶ σάφα
 εἰ τοῦμόν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὁρῶν
 λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
 ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον· οἴκτειρόν τέ με 1070
 πολλοῖσιν οἴκτρον, ὅστις ὥστε παρθένος
 βέβρυχα κλάων, καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε
 τόνδ' ἀνδρα φαίῃ πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα,
 ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν εἰπόμεν κακοῖς.
 νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς ἠϋρεμαι τάλας. 1075
 καὶ νῦν προσελθὼν στήθει πλησίον πατρὸς,
 σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὑπο
 πέπονθα· δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
 ἰδοῦ, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,
 ὁρᾶτε τὸν δύστηνον, ὥς οἴκτρος ἔχω. 1080
 αἰαῖ, ἅ τάλας,
 ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως ὅδ' αὖ,
 διῆξε πλευρῶν, οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἔαν
 ἔοικεν ἢ τάλαινα διάβορος νόσος.
 ὦναξ Ἄλδῃ, δέξαι μ', 1085
 ὦ Διὸς ἀκτὶς, παῖσον.
 ἐνσεισον, ὦναξ, ἐγκατάσκηπον βέλος,
 πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυνται γὰρ αὖ πάλιν,
 ἦνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρεις χέρεις,

ὦ νότα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες, 1090
 ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἷ ποτε
 Νεμέας ἐνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
 λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἄπροσῆγορον,
 βία κατειργάσασθε, Λεοναίαν θ' ὕδραν,
 διφυῇ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν 1095
 θηρῶν, ὕβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,
 Ἐρμυάνθιδόν τε θῆρα, τόν θ' ὑπὸ χθονὸς
 Αἰδου τολίρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,
 δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα, τόν τε χρυσέων
 δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις.
 ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην, 1101
 κοῦδεις τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χειρῶν.
 νῦν δ' ὦδ' ἀναρθρος καὶ κατερρακωμένος
 τυφλῆς ὑπ' αἵτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,
 ὃ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος, 1105
 ὃ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
 ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, κἄν τὸ μῆδεν ὦ
 κἄν μῆδεν ἔρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
 χειρώσομαι καὶ τῶνδε. προσμόλοι μόνον,
 ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν ὅτι 1110
 καὶ ζῶν κακοὺς γε καὶ θανῶν ἐτισάμην.
 ΧΟ. ὦ τλήμον Ἑλλὰς, πένθος οἶον εἰσορῶ
 ἔξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδε γ' εἰ σφαλήσεται.
 ΡΑ. ἐπεὶ παρῆσχες ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
 σιγὴν παρασχὼν κλυθί μου, νοσῶν ὅμως. 1115
 αἰτήσομαι γάρ σ' ὦν δίκαια τυγχάνειν.
 δός μοι σεαυτὸν, μὴ τοσοῦτον ὥς δάκνει
 θυμῷ δύσοργος. οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς
 χαίρειν προθυμεῖ κἄν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.

- HP. εἰπὼν ὃ χρήξεις λήξουν· ὥς ἐγὼ νοσῶν 1120
οὐδὲν ξυνίημι· ὦν σὺ ποικίλλεις πάλαι.
- ΓΑ. τῆς μητρὸς ἦκω τῆς ἐμῆς φράσεων ἐν οἷς
νῦν ἐστὶν οἷς θ' ἤμαρτεν οὐχ ἐκονσία.
- HP. ὦ παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
τῆς πατρὸς φύοντος μητρὸς, ὥς κλύειν ἐμέ; 1125
- ΓΑ. ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε μὴ σιγαῖν πρόπειν.
- HP. οὐδ' ἤτα τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.
- ΓΑ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.
- HP. λέγ', εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῆς κακὸς γεγώς.
- ΓΑ. λέγω. τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγῆς. 1130
- HP. πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.
- ΓΑ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐντόπου.
- HP. οἴμοι· πρὶν ὥς χοῆν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερὸς;
- ΓΑ. καὶ σοῦ στραφεῖη θυμὸς, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.
- HP. δεινοῦ λόγου κατῆρξας· εἶπε δ' ἦ νοεῖς. 1135
- ΓΑ. ἅπαν τὸ χρήμ', ἤμαρτε χρηστὰ μωμένη.
- HP. χρηστ', ὦ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα δρᾷ;
- ΓΑ. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν,
ἀπήμπλαχ', ὥς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.
- HP. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; 1140
- ΓΑ. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
τοιῶδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.
- HP. ἰοὺ ἰοὺ δύστηνος, οἴχομαι τάλας.
ὅλωλ' ὅλωλα, φέγγος οὐκέτ' ἐστὶ μοι.
οἴμοι, φρονῶ δὴ ξυμπορᾶς ἔν' ἔσταμεν. 1145
ἴθ', ὦ τέκνον· πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶ σοι·
κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὀμαιμόνων,
κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
μάτην ἄκοιτιν, ὥς τελευταίαν ἐμοῦ

- ΤΑ. φήμην πύθνησθε θεσφάτων ὅσ' οἶδ' ἐγώ. 1150
 ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτία
 Τίρουνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἔδραν,
 παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦς' αὐτὴ τρέφει,
 τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστν ναιόντας μάθοις·
 ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρὴ, πάτερ, 1155
 πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.
 ΗΡ. σὺ δ' οὖν ἄκουε τοῦργον· ἐξήκεις δ' ἵνα
 φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ.
 ἔμοι γὰρ ἦν πρόφικτον ἐκ πατρὸς πάλαι,
 ἀνδρῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο, 1160
 ἀλλ' ὅστις Αἰδοῦ φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.
 ὅδ' οὖν ὁ θῆρ Κένταυρος, ὥς τὸ θεῖον ἦν
 πρόφικτον, οὔτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών.
 φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' Ἰσα
 μαντεῖα καινὰ, τοῖς πάλαι ξυνήγορα, 1165
 ἃ τῶν ὀρεῶν καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
 Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην
 πρὸς τῆς πατρώας καὶ πολυγλώσσου θροῦς,
 ἣ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
 ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἔμοι 1170
 λύσειν τελεῖσθαι· κἀδόκουν πράξειν καλῶς.
 τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
 τοῖς γὰρ θανούσι μόχθος οὐ προσγίγνεται.
 ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
 δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τάνδρῳ σύμμαχον, 1175
 καὶ μὴ πιμεῖναι τοῦμὸν ὀξῦναι στόμα,
 ἀλλ' αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν, νόμον
 κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.
 ΤΑ. ἀλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν ἐς λόγου στάσιν

- τοιάνδ' ἐπελθὼν, πείσομαι δ' ἃ σοι δοκεῖ. 1180
 ΗΡ. ἐμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι.
 ΥΑ. ὥς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;
 ΗΡ. οὐ θαῦσον οἴσεις μῆδ' ἀπιστήσεις ἐμοί;
 ΥΑ. ἰδοὺ προτείνω, κοῦδὲν ἀντειρήσεται.
 ΗΡ. ὅμνυ Διὸς νυν τοῦ με φύσαντος κάρα. 1185
 ΥΑ. ἦ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ' ἐχειρήσεται;
 ΗΡ. ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.
 ΥΑ. ὅμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.
 ΗΡ. εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὐχον λαβεῖν.
 ΥΑ. οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ. εὐχομαι δ' ὅμως. 1190
 ΗΡ. οἶσθ' οὖν τὸν Οἰτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;
 ΥΑ. οἶδ', ὥς θυτὴρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.
 ΗΡ. ἐνταῦθά νυν χρὴ τοῦμόν ἐξάραντά σε
 σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξὺν οἷς χρήσεις φίλων,
 πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς 1195
 κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ
 ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοῦμόν ἐμβαλεῖν,
 καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας
 προῆσαι. γόου δὲ μῆδὲν εἰσίστω δάκρυ,
 ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος, εἶπερ εἶ 1200
 τοῦδ' ἀνδρὸς, ἔρξον· εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐργῶ
 καὶ νέρθην ὦν ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύν.
 ΥΑ. οἴμοι, πάτερ, τί εἶπας; οἶά μ' εἰργασαι.
 ΗΡ. ὅποια δραστε' ἐστίν· εἰ δὲ μὴ, πατρὸς
 ἄλλου γενοῦ τοῦ μῆδ' ἐμὸς κληθῆς ἔτι. 1205
 ΥΑ. οἴμοι μάλ' αὖθις, οἶά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ,
 φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν.
 ΗΡ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ὦν ἔχω παιώνιον
 καὶ μούνον ἱατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

- ΤΑ. καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν; 1210
 ΗΡ. ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τᾶλλα γ' ἔργασαι.
 ΤΑ. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.
 ΗΡ. ἢ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;
 ΤΑ. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χερσίν·
 τὰ δ' ἄλλα πράξω καὶ καμῶμαι τοῦμόν μερος. 1215
 ΗΡ. ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δέ μοι
 χάριν βραχείαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδοῦς.
 ΤΑ. εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἐργασθήσεται.
 ΗΡ. τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον;
 ΤΑ. Ἰόλην ἔλεξας, ὥς γ' ἐπικάζειν ἐμέ. 1220
 ΗΡ. ἔγνωσ. τοσοῦτον δὴ σ' ἐπισκῆπτω, τέκνον·
 ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἶπερ εὐσεβεῖν
 βούλει, πατρῶων ὀρκίων μεμνημένος,
 προσθοῦ δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσης πατρί·
 μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ
 κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτὲ, 1226
 ἀλλ' αὐτὸς, ὃ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.
 πιθοῦ· τὸ γάρ τοι μέγала πιστεύσαντ' ἐμοὶ
 σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν.
 ΤΑ. οἶμοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν, 1230
 τὸ δ' ὡδ' ὄρα ἄν φρονοῦντα τίς ποτ' ἂν φέροι;
 ΗΡ. ὥς ἐργασείων οὐδὲν ὦν λέγω θροεῖς.
 ΤΑ. τίς γάρ ποθ', ἢ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
 μεταίτιος σοὶ τ' αὐθις ὥς ἔχεις ἔχειν,
 τίς ταῦτ' ἂν, ὅστις μὴ ἔξ ἀλαστόρων νοσοῖ, 1235
 ἔλοιτο; κρεῖσσον καμῶ γ', ὃ πάτερ, θανεῖν
 ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ.
 ΗΡ. ἀνῆρ ὅδ' ὥς ἔοικεν οὐ νεμεῖ πατρὶ
 φθίνοντι μοῖραν· ἀλλὰ τοι θεῶν ἄρα

- μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις. 1240
- ΤΑ. οἷμοι, τάχ', ὥς ἔοικας, ὥς νοσεῖς φράσεις.
- ΗΡ. σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.
- ΤΑ. δέλαιος, ὥς ἐς πολλὰ τάπορεῖν ἔχω.
- ΗΡ. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.
- ΤΑ. ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ; 1245
- ΗΡ. οὐ δυσσέβεια, τοῦμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.
- ΤΑ. πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;
- ΗΡ. ἔγωγε· τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.
- ΤΑ. τοιγάρ ποιήσω, κοῦκ ἀπόσομαι, τὸ σὺν
θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἄν ποτε 1250
κακὸς φανείην σοί γε πιστεύσας, πάτερ.
- ΗΡ. καλῶς τελευτᾷς, κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν
ταχεῖαν, ᾧ παῖ, πρόσθες· ὥς πρὶν ἐμπεσεῖν
σπαραγμὸν ἢ τιν' οἴστρον, ἐς πυράν με θῆς.
ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. παῦλά τοι κακῶν 1255
αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τάνδρὸς ὑστάτη.
- ΤΑ. ἀλλ' οὐδὲν εἰργεῖ σοὶ τελειοῦσθαι τάδε,
ἐπεὶ κελεύεις ἀξαναγκάζεις, πάτερ.
- ΗΡ. ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι
νόσον, ᾧ ψυχὴ σκληρὰ, γάλυβος 1260
λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ',
ἀνάπαυε βοῆν, ὥς ἐπίχαρτον
τελέουσ' ἀεκούσιν ἔργον.
- ΤΑ. αἶρετ', ὀπαδοί, μεγάλην μὲν ἐμοὶ
τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην, 1265
μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην
εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων,
οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι
πατέρες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη.

τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδείς ἐφορᾷ, 1270
τὰ δὲ νῦν ἐστῶτ' οἴκτρά μὲν ἡμῖν,
αἰσχροῖα δ' ἐκείνοις,
χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων
τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.
λείπου μηδὲ σὺ, παρθέν', ἀπ' οἴκων, 1275
μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
πολλὰ δὲ πῆματα καὶ καινοπαθῆ,
νοῦδὲν τούτων ὅ τι μὴ Ζεὺς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

VII.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

φιλότης

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΣΚΟΠΟΣ ὡς ΕΜΠΟΡΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀπαγωγή Φιλοκτήτου ἐκ Αἰήνου εἰς Τροίαν ὑπὸ
Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσεύος κατ' Ἑλένου μαντεῖαν, ὃς κατὰ
μαντεῖαν Κάλχαντος, ὡς εἰδὼς χρησμούς· συντελοῦντας πρὸς
τὴν Τροίας ἄλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσεύος νύκτωρ ἐνεδρευθεῖς,
δέσμιος ἤχθη τοῖς Ἑλλήσιν. ἡ δὲ σκηνὴ ἐν Αἰήνῳ. ὁ δὲ
χορὸς ἐκ γερόντων τῶ Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων. κεῖται
καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιία. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου*.
πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

Χρύσης Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
ἐφ' οὐπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θῦσαι, μόνος
Ποίαντος ἥδει παῖς παθ' Ἡρακλεῖ συνῶν.
ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτη δείξαι στόλῳ,
πληγείς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Αἰήνῳ νοσῶν.
Ἑλένος δ' Ἀχαιοῖς εἶφ' ἁλώσεσθ' Ἰλίον
τοῖς Ἡρακλέους τόξοισι παιδί τ' Ἀχιλλέως.
τὰ τόξ' ἐπῆρχε παρὰ Φιλοκτήτῃ μόνῳ·
πεμφθεῖς δ' Ὀδυσσεύς ἀμφοτέροους συνήγαγεν.

* ΟΙ. ΧCII, 3.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἀκτὴ μὲν ἦδε τῆς περιρρύτου χθονὸς
 Λήμνου, βροτοῖς ἄστιπτος οὐδ' οἰκουμένη,
 ἐνθ' ὃ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεῖς
 Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμος, τὸν Μηλιά
 Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτε, 5
 ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο,
 νόσφ' καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα·
 ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμῖν οὔτε θυμάτων
 παρῆν ἐκήλοισ προσθιγεῖν, ἀλλ' ἀγρίαις
 κατεῖχ' αἰὲ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις, 10
 βοῶν, στενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
 λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων,
 μὴ καὶ μάθῃ μ' ἤκοντα κἀκχέω τὸ πᾶν
 σόφισμα τῷ νιν αὐτίχ' αἰρήσειν δοκῶ.
 ἀλλ' ἔργον ἦδη σὸν τὰ λοιπ' ὑπηρετεῖν, 15
 σκοπεῖν θ' ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα
 τοιάδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίον διπλῇ
 πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνον
 δι' ἀμφιτροῖτος αὐλίου πέμπει πνοή.
 βαῖον δ' ἐνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἄν 20
 ἰδοῖς ποτὸν κρηναῖον, εἶπερ ἐστὶ σῶν.

ἄ μοι προσελθὼν σῖγα σήμαιν' εἴτ' ἐκεῖ
 χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδ' εἴτ' εἴτ' ἄλλη κυρεῖ,
 ὥς τὰπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύης,
 ἐγὼ δὲ φράζω, κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴη. 25

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις.

δοκῶ γὰρ οἶον εἶπας ἄντρον εἰσορᾶν

ΟΔ. ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΝΕ. τόδ' ἐξῦπερθε, καὶ στίβου γ' οὐδεὶς κτύπος.

ΟΔ. ὄρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ. 30

ΝΕ. ὄρῳ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.

ΟΔ. οὐδ' ἐνδον οἰκοποιός ἐστί τις τρυφή;

ΝΕ. στυπτή γε φυλλὰς ὥς ἐναυλίζοντί τῳ.

ΟΔ. τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κοῦδέν ἐσθ' ὑπόστεγον;

ΝΕ. αὐτόξυλόν γ' ἐκπωμα, φλαυρουργοῦ τινοῦ 35
 τεχνήματ' ἀνδρὸς, καὶ πυρεῖ ὁμοῦ τάδε.

ΟΔ. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.

ΝΕ. ἰοῦ ἰοῦ· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλλεται

θάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα.

ΟΔ. ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς, 40

κᾶστ' οὐχ ἐκὰς πον. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ

κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίη μακράν;

ἀλλ' ἢ πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν,

ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδ' ἐπον.

τὸν οὖν παρόντα πέμψον ἐς κατασκοπὴν, 45

μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὥς μᾶλλον ἂν

ἔλοιτ' ἐμ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργεῖους λαβεῖν.

ΝΕ. ἀλλ' ἐρχεταί τε καὶ φυλάσσεται στίβος.

σὺ δ' εἴ τι χρήσεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.

ΟΔ. Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας 50

γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
 ἀλλ' ἦν τι καινὸν, ὃν πρὶν οὐκ ἀκήκοας,
 κλύης, ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει.
 NE. τί δῆτ' ἄνωγας; OA. τὴν Φιλοκτῆτου σε δεῖ
 ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων. 55
 ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,
 λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' οὐχὶ κλεπτέον·
 πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
 στρατεύμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα,
 οἷ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν, 60
 μόνην ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἰλίου,
 οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
 ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ,
 ἀλλ' αὐτ' Ὀδυσσεὶ παρέδωσαν· λέγων ὅσ' ἂν
 θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά. 65
 τούτων γὰρ οὐδὲν ἀλγυνεῖ μ'· εἰ δ' ἐργάσει
 μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
 εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
 οὐκ ἔστι πέρσαι σοὶ τὸ Δαρδάνου πέδον.
 ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχὶ, σοὶ δ' ὀμιλία 70
 πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
 σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενὶ
 οὔτ' ἐξ ἀνάγκης οὔτε τοῦ πρώτου στόλου,
 ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον.
 ὥστ' εἰ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται, 75
 ὄλωλα καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνῶν.
 ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
 ὅπως γενήσῃ τῶν ἀνικῆτων ὅπλων.
 ἔξοιδα, παῖ, φύσει σε μὴ πεφυκότα
 τοιαῦτα φωνεῖν μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά. 80

ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν,
 τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανοῦμεθα.
 νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
 δὸς μοι σεαυτὸν, κατὰ τὸν λοιπὸν χρόνον
 κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν. 85

NE

ἐγὼ μὲν οὕς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
 Λαερτίου παῖ, τοῦσδε καὶ πράσσειν στυγῶ·
 ἔφην γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
 οὔτ' αὐτὸς οὔθ', ὥς φασιν, οὐκ φύσας ἐμέ.
 ἀλλ' εἰμ' ἔτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν 90
 καὶ μὴ δόλοισιν· οὐ γὰρ ἐξ ἐνὸς ποδὸς
 ἡμᾶς τοσοῦσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.

OΔ.

πεμφθεῖς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης ὀκνῶ
 προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
 δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς. 95
 ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὦν νέος ποτὲ
 γλῶσσαν μὲν ἄργον, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
 νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν ὄρω βροτοῖς
 τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τᾶργα, πάνθ' ἡγοιμένην.

NE.

τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῇ λέγειν; 100

OΔ.

λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτῆτην λαβεῖν.

NE.

τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;

OΔ.

οὐ μὴ πίθεται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις.

NE.

οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;

OΔ.

τοῖς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον. 105

NE.

οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ;

OΔ.

οὐ, μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὥς ἐγὼ λέγω.

NE.

οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ δῆτα τὸ ψευδῇ λέγειν;

OΔ.

οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γε τὸ ψεῦδος φέρει.

NE.

πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λακεῖν; 110

- ΟΔ. ὅταν τι δραῖς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει
 ΝΕ. κέρδος δ' ἔμοι τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;
 ΟΔ. αἶρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
 ΝΕ. οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων, ὥς ἐφάσκετ', εἰμ' ἐγώ;
 ΟΔ. οὐτ' ἂν σὺ κέλων χωρὶς οὐτ' ἐκείνα σοῦ. 116
 ΝΕ. θηρατέ' οὖν γίγνοιτ' ἂν, εἴπερ ᾧδ' ἔχει.
 ΟΔ. ὥς τοῦτό γ' ἔρξας δύο φέρει δωρήματα.
 ΝΕ. ποῖω; μαθὼν γάρ οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.
 ΟΔ. σοφός τ' ἂν αὐτὸς ἀγαθὸς κεκλητ' ἄμα.
 ΝΕ. ἴτω· ποιήσω, πᾶσαν κισχύνην ἀφείς. 120
 ΟΔ. ἧ μνημονεύεις οὖν ἃ σοι παρήνεσα;
 ΝΕ. σάφ' ἴσθ', ἐπείπερ εἰσάπαξ συνήνεσα.
 ΟΔ. σὺ μὲν μένων νυν κείνον ἐνθάδ' ἐκδέχου,
 ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρῶν,
 καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν. 125
 καὶ δεῦρ', εἴαν μοι τοῦ χρόνου δοκῇ τέ τι
 κατασχολάζειν, αὐτίς ἐκπέμψω πάλιν
 τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρου τρόποις
 μορφὴν δολώσας, ὥς ἂν ἀγνοία προσῇ·
 οὐ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδωμένον 130
 δέχου τὰ συμφέροντα τῶν αἰεὶ λόγων.
 ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρεῖς τάδε·
 Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπαν δόλιος ἡγήσαιο νῶν
 Νίκη τ' Ἀθάνια Πολιάς, ἧ σώζει μ' αἰεὶ.

ΧΟΡΟΣ.

τί χρὴ τί χρὴ με, δέσποτ', ἐν ξένῳ ξένον 135
 στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
 φράζε μοι.

τέχνα γὰρ τέχνας ἐτέρας προύχει

135 — 143. = 150 — 158.

καὶ γνώμα παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
Διὸς σκηπτρον ἀνάσσεται. 140

σοὶ δ', ὦ τέκνον, τὸδ' ἐλήλυθεν
πᾶν κράτος ὠγύγιον· τὸ μοι ἔννεπε
τί σοι χρεῶν ὑπουργεῖν.

NE. νῦν μὲν ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς
προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κεῖται, 145

δέρκου θαρσῶν· ὁπότεν δὲ μόλη
δεινὸς ὀδίτης τῶνδ' ἐκ μελάθρων,
πρὸς ἐμὴν ἀεὶ χεῖρα προχωρῶν
πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.

ΧΟ. μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ,
φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῶ μάλιστα καιρῷ· 150
νῦν δέ μοι

λέγ' αὐλὰς ποίας ἐνεδρος ναίει
καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γὰρ μοι
μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον, 155
μὴ προσπεσὼν με λάθῃ ποθὲν,
τίς τόπος, ἢ τίς ἔδρα, τίν' ἔχει στίβον,
ἐναυλον, ἢ θυραῖον.

NE. οἶκον μὲν ὄρε᾽ς τόνδ' ἀμφίθυρον
πετρίνης κοίτης. 160

ΧΟ. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν;

NE. δῆλον ἔμοιγ' ὥς φορβῆς χρεῖα
στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας πον.
ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα 165

πτηνοῖς ἰοῖς σμυγερὸν σμυγερωῶς,
οὐδέ τιν' αὐτῷ

παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν.

ΧΟ. οἴκτειρώ νιν ἔγωγ', ὅπως,
 μή του κηδομένου βροτῶν
 μηδὲ σύντροφον ὄμμ' ἔχων,
 δύστανος, μόνος ἀεὶ,
 νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
 ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ
 χρειᾶς ἰσταμένῳ. πῶς ποτε πῶς δύσμορος
 ἀντέχει;

1

17

ὦ παλάμαι θεῶν,
 ὦ δύστανά γένη βροτῶν,
 οἷς μὴ μέτριος αἰών.
 οὗτος πρωτογόνων ἴσως
 οἰκῶν οὐδενὸς ὕστερος,
 πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
 κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων
 στικτῶν ἢ λασίων μετὰ
 θηρῶν, ἐν τ' ὀδύναις ὁμοῦ
 λιμῷ τ' οἰκτρὸς ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων
 βαρεῖ.

18

183

ἅ δ' ἀθυρόστομος
 ἄχ' ἀτηλεφανῆς πικρᾶς
 οἰμωγᾶς ὕπ' ὀχεῖται.

190

ΝΕ. οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί·
 θεῖα γὰρ, εἶπερ ἀγὰρ τι φρονῶ,
 καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν
 τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη,
 καὶ νῦν ἅ ποιεῖ δόξα κηδεμόνων,
 οὐκ ἔσθ' ὥς οὐ θεῶν του μελέτη
 τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ

193

169 — 179. = 180 — 190.

170 τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,
 πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται
 χοῖναι σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι. 200

ΧΟ. εὖστομ' ἔχε, παῖ. ΝΕ. τί τόδε; ΧΟ. προ-
 φάνη κτύπος,

φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του,
 ἣ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων.
 75 βάλλει βάλλει μ' ἐτύμα 205

φθογγά του στίβου κατ' ἀνάγκαν
 ἔρποντος, οὐδέ με λάθει
 βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ
 30 τρυσάνωρ· διάσημα γὰρ θρηνεῖ.
 ἀλλ' ἔχε, τέκνον, ΝΕ. λέγ' ὅ τι. ΧΟ. φρον-
 τίδας νέας· 210

ὡς οὐκ ἐξεδρος, ἀλλ' ἐνιοπος ἀνὴρ,
 οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων,
 ὡς ποιμὴν ἀγροβότας,
 5 ἀλλ' ἢ που πταίων ὑπ' ἀνάγκας 215
 βοᾷ τηλωπὸν ἰῶαν,
 ἢ ναὸς ἄξιον αὐγα-
 10 ξων ὄρμον· προβοᾷ τι γὰρ δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἰὼ ξένοι,
 τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε κάκ ποίας τύχης 220
 κατέσχετ' οὗτ' εὖορμον οὗτ' οἰκουμένην;
 ποίας ἂν ὑμᾶς πατρίδος ἢ γένους ποτὲ
 τύχοιμ' ἂν εἰπῶν; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
 στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί·
 φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι· καὶ μή μ' ὄκνη 225

201—209. = 210—218.

- δειδόντες ἐκπλήγῃτ' ἀπηγριωμένοι, 226
 ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνου,
 ἔρημον ᾧδε κῆφίλον κακούμενον,
 φωνήσατ', εἰπερ ὥς φίλοι προσήκετε.
 ἀλλ' ἀνταμείψασθ'· οὐ γὰρ εἰκὸς οὐτ' ἐμὲ 230
 ὑμῶν ἀμαρτεῖν τοῦτό γ' οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ.
 NE. ἀλλ', ὦ ξέν', ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὔνεκα
 Ἑλλήνές ἐσμεν· τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.
 ΦΙ. ὦ φίλτατον φώνημα· φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
 πρόσφθεγμα τοιοῦθ' ἄνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
 τίς σ', ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγεν 236
 χρεῖα; τίς ὀρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος;
 γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.
 NE. ἐγὼ γένος μὲν εἰμι τῆς περιρρύτου
 Σκύρον· πλέω δ' ἐς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς 240
 Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν
 ΦΙ. ὦ φίλτατον πατὴρ πατρός, ὦ φίλης χθονός,
 ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίني
 στόλῳ προσέσχεες τήνδε γῆν πόθεν πλέων;
 NE. ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τανῦν γε ναυστολῶ. 245
 ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης
 ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
 NE. ἦ γὰρ μετέσχεες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;
 ΦΙ. ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθ' ἂν μ' ὄντιν' εἰσορᾶς;
 NE. πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; 250
 ΦΙ. οὐδ' ὄνομ' ἄρ' οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
 ἦσθου ποτ' οὐδὲν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;
 NE. ὥς μὴδὲν εἰδότη' ἴσθι μ' ὦν ἀνιστορεῖς.
 ΦΙ. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς,
 οὗ μὴδὲ κληδὼν ᾧδ' ἔχοντος οἴκαδε 255

μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμὺ διῆλθέ που.
 ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ
 γελῶσι σίγ' ἔχοντες, ἣ δ' ἐμὴ νόσος
 αἰεὶ τέθηλε καπλὶ μείζον ἔρχεται.
 ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως, 260
 ὅδ' εἰμ' ἐγὼ σοι κείνος, ὃν κλύεις Ἰσως
 τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων,
 ὁ τοῦ Ποιάντος παῖς Φιλοκτήτης, ὃν οἱ
 δισσοὶ στρατηγοὶ χῶ Κεφαλλήνων ἄναξ
 ἔρριψαν αἰσχροῦς ὧδ' ἔρημον, ἀγρία 265
 νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθοροῦ
 πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι·
 ξὺν ἧ μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε
 ᾧχοντ' ἔρημον, ἥνικ' ἐκ τῆς ποντίας
 Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτη στόλῳ. 270
 τότ' ἄσμενόν μ' ὥς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
 εὔδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ,
 λιπόντες ᾧχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
 ῥάκη προθέντες βαιὰ καὶ τι καὶ βορᾶς
 ἐπωφέλημα σμικρὸν, οἷ' αὐτοῖς τύχοι. 275
 σὺ δὴ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς
 αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου στήναι τότε;
 ποῖ' ἐκδακρῦσαι, ποῖ' ἀποιμῶξαι κακὰ;
 ὀρῶντα μὲν ναῦς, ἅς ἔχων ἐναυστόλουν,
 πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον, 280
 οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσον
 κάμνοντι συλλάβοιτο, πάντα δὲ σκοπῶν
 ἡὔρισκον οὐδέν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρὸν,
 τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
 ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προύβαινέ μοι, 285

κᾶδαι τι βαιᾶ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον
 διακονεῖσθαι. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
 τόξον τόδ' ἐξηύρισκε, τὰς ὑποπτέρους
 βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι
 νευροσπαδῆς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας 290
 εἰλυόμην δύστηνον ἐξέλκων πόδα
 πρὸς τοῦτ' ἂν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
 καὶ που πάγου χυθέντος, οἷα χεῖματι,
 ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
 ἐμηχανώμην· εἴτα πῦρ ἂν οὐ παρῇν, 295
 ἀλλ' ἐν πέτρῳσι πέτρον ἐκτρίβων μόλις
 ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώξει μ' αἶε.
 οἴκουμένη γὰρ οὖν στέγῃ πυρὸς μέτα
 πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.
 φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθης. 300
 ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδείς ἐκὼν·
 οὐ γάρ τις ὄρμος ἐστίν, οὐδ' ὅποι πλέων
 ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.
 οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν.
 τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γὰρ τάδε 305
 ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.
 οὔτοί μ', ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις
 ἔλεοῦσι μὲν, καὶ πού τι καὶ βορᾶς μέρος
 προσέδωσαν οἰκτεῖραντες, ἢ τινα στολὴν·
 ἐκεῖνο δ' οὐδείς, ἥνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει, 310
 σῶσαί μ' ἐς οἴκους, ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
 ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
 κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
 τοιαῦτ' Ἀτρεΐδαί μ' ἦ τ' Ὀδυσσεώς βία,
 ὦ παῖ, δεδράκασ', οἳ Ὀλύμπιοι θεοὶ 315

- δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.
 ΧΟ. ἔοικα ἄρ' αὖ τοῖς ἀφιγμένοις Ἴσα
 ξένους ἐποικτεῖρειν σε, Πολάντος τέκνον.
 ΝΕ. ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις,
 ὥς εἴς' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχῶν κακῶν 320
 ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν τῆς τ' Ὀδυσσεύος βίας.
 ΦΙ. ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροισι ἔχεις
 ἐγκλημ' Ἀτρεΐδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθῶν;
 ΝΕ. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε,
 ἴν' αἰ Μυκῆναι γνοῖεν ἡ Σπάρτη δ' ὅτι 325
 χῆ Σκυῖρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφν.
 ΦΙ. εὖ γ', ὦ τέκνον· τίνος γὰρ ὥδε τὸν μέγαν
 χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;
 ΝΕ. ὦ παῖ Πολάντος, ἔξεργῶ, μόλις δ' ἐρῶ,
 ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολῶν. 330
 ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν,
 ΦΙ. οἴμοι· φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
 πρῶτον τόδ', ἡ τέθνηχ' ὁ Πηλεΐδης γόνος;
 ΝΕ. τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο,
 τοξευτὸς, ὥς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς. 335
 ΦΙ. ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανὼν τε χῶ θανῶν.
 ἀμνηχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
 πάθῃμ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω.
 ΝΕ. οἴμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας,
 ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν. 340
 ΦΙ. ὀρθῶς ἔλεξας. τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον
 αὐτίς πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτ' σ' ἐνύβρισαν.
 ΝΕ. ἦλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μετὰ
 διός τ' Ὀδυσσεὺς χῶ τροφεὺς τοῦ μοῦ πατρὸς,
 λέγοντες, εἰτ' ἀληθὲς εἰτ' ἄρ' οὖν μάτην, 345

ὥς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
 πατὴρ ἐμὸς, τὰ πέργαμ' ἄλλον ἢ μ' εἰλιν.
 ταῦτ', ὦ ξέν', οὕτως ἐννέποντες οὐ πολὺν
 χρόνον μ' ἐπέσχον μὴ με ναυστολεῖν ταχύν,
 μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἡμέρω, 350
 ὅπως ἴδοιμ' ἄθαρπτον· οὐ γὰρ εἰδόμεν·
 ἔπειτα μέντοι χῶ λόγος καλὸς προσῆν,
 εἰ τὰπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἰρήσοιμ' ἰών.
 ἦν δ' ἡμαρ ἥδη δεύτερον πλεοντί μοι,
 κἀγὼ πυκρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ 355
 κατηγόμην· καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
 ἐκβάντα πᾶς ἡσπάζετ', ὁμνύντες βλέπειν
 τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
 κείνος μὲν οὖν ἔκειτ'· ἐγὼ δ' ὁ δῦσμορος,
 ἐπεὶ δάκρυσα κείνου, οὐ μακρῷ χρόνῳ 360
 ἔλθων Ἀτρεΐδης πρὸς φίλους, ὥς εἰκὸς ἦν,
 τὰ θ' ὅπλ' ἀπήτουν τοῦ πατρὸς τὰ τ' ἄλλ'
 ὅσ' ἦν.

οἱ δ' εἶπον, οἷμοι, τλημονέστατον λόγον,
 ὦ σπέριμ' Ἀχιλλέως, τᾶλλα μὲν πάρεστί σοι
 πατρῶν' ἐλέσθαι, τῶν δ' ὅπλων κείνων ἀνὴρ 365
 ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.
 κἀγὼ δακρύσας εὐθὺς ἐξανίσταμαι
 ὀργῇ βαρεῖα, καὶ καταλγῆσας λέγω,
 ὦ σφέτερι, ἢ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τι
 δοῦναι τὰ τεύχη τὰμὰ, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ; 370
 ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεὺς, πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν,
 ναί, παῖ, δεδώκας ἐνδίκως οὔτοι τάδε.
 ἐγὼ γὰρ αὐτ' ἔσωσα κἀκείνον παρῶν.
 κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς

τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, 375
 εἰ τὰμὰ κείνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
 ὁ δ' ἐνθάδ' ἦκων, καίπερ οὐ δύσσοργος ὦν,
 δηχθεὶς πρὸς ἄξήκουσεν ὧδ' ἡμείψατο,
 οὐκ ἦσθ' ἱν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἱν' οὐ σ' ἔδει.
 καὶ ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν, 380
 οὐ μὴ ποτ' ἐς τὴν Σκυῖρον ἐκπλεύσης ἔχων.
 τοιαῦτ' ἀκούσας κάξουειδισθεὶς κακὰ
 πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητῶμενος
 πρὸς τοῦ κακίστου κακὰ κακῶν Ὀδυσσεύς.
 κοῦκ αἰτιῶμαι κείνον ὥς τοὺς ἐν τέλει. 385
 πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων
 στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν
 διδασκάλων λόγοισι γίνονται κακοί.
 λόγος λέλεκται πᾶς. ὁ δ' Ἀτρεΐδας στυγῶν
 ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος. 390
 ΧΟ. ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, μᾶτερ αὐτοῦ Διὸς,
 ἅ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὐχρυσον νέμεις,
 σὲ ἀκκεῖ, μᾶτερ πότνι', ἐπηυδώμαν, 395
 ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει,
 ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν,
 ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων 400
 λεόντων ἐφεδρε, τῷ Λαρτίου σέβας ὑπέρτατον.
 ΦΙ. ἔχοντες, ὥς ἔοικε, σύμβολον σαφὲς
 λύπης πρὸς ἡμᾶς, ὧ ξένοι, πεπλεύκατε,
 καὶ μοι προσάδεθ' ὥστε γιγνώσκειν ὅτι 405
 ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα καὶ Ὀδυσσεύς.
 ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ
 γλώσση θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς

391 — 402. = 507 — 518.

- μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν.
 ἀλλ' οὐ τι τοῦτο θαυμ' ἔμοιγ', ἀλλ' εἰ παρῶν
 Αἴας ὁ μέλτων ταῦθ' ὁρῶν ἠνείχετο. 411
- NE. οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὦ ξέν'. οὐ γὰρ ἄν ποτε
 ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.
- ΦΙ. πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ χούτος οἵχεται θανών;
 NE. ὥς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει. 415
- ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδεΐδης γόνος,
 οὐδ' οὐμπολητὸς Σισύφου Λαερτιά,
 οὐ μὴ θάνωσι. τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.
 NE. οὐ δῆτ' ἐπίστω τοῦτό γ'. ἀλλὰ καὶ μέγα
 θάλλουτές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ. 420
- ΦΙ. τί δ' ὅς παλαιὸς κάγαθὸς φίλος τ' ἐμός,
 Νέστωρ ὁ Πύλιος ἔστιν; οὗτος γὰρ τά γε
 κείνων κᾶκ' ἐξήρκε, βουλευῶν σοφά.
- NE. κείνός γε πρᾶσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανῶν
 Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ὃς παρῆν, γόνος.
- ΦΙ. οἴμοι, δὴ αὐτῷ ἐξέδειξας, οἷν ἐγὼ 425
 ἦκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν.
 φεῦ φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οἶδε μὲν
 τεθνᾶσ', Ὀδυσσεὺς δ' ἔστιν αὐτὸν κἀνταῦθ' ἵνα
 χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδαῶσαι νεκρόν; 430
- NE. σοφὸς παλαιστῆς κεῖνος, ἀλλὰ καὶ σοφαὶ
 γυνῶμαι, Φιλοκτήτ', ἐμποδίζονται θαμά.
- ΦΙ. φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐν-
 ταῦθά σοι
 Πάτροκλος, ὃς σοῦ πατρός ἦν τὰ φίλτατα;
 NE. χούτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σ' ἐν βραχεῖ 435
 τοῦτ' ἐκδιδάξω. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν
 αἰρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς αἶει.

- ΦΙ. ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε
ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι,
γλώσση δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ. 440
- NE. ποίου δὲ τούτου πλήν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς;
- ΦΙ. οὐ τοῦτον εἶπον, ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
ὃς οὐκ ἂν εἴλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου
μηδεὶς ἐώη· τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ;
- NE. οὐκ εἶδον αὐτὸν, ἡσθιόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν. 445
- ΦΙ. ἔμελλ'· ἐπεὶ οὐδέν πω κακόν γ' ἀπώλετο,
ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες,
καὶ πῶς τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῇ
χαίρους' ἀναστρέφοντες ἐξ Αἰδοῦ, τὰ δὲ
δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' αἰεῖ. 450
ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν
τὰ θεῶ' ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὖρω κακούς;
- NE. ἐγὼ μὲν, ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρὸς,
τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον
καὶ τοὺς Ἀτρεΐδας εἰσορῶν φυλάξομαι, 455
ὅπου θ' ὁ χεῖρων τὰ γαθὸν μεῖζον σθένει
κάποφθίνει τὰ χρηστὰ χῶ δειλὸς κρατεῖ,
τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ·
ἀλλ' ἡ πετραία Σκυρὸς ἐξαρκουσά μοι
ἔσται τὸ λοιπὸν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ. 460
νῦν δ' εἴμι πρὸς ναῦν. καὶ σὺ, Ποικάντος
τέκνον,
χαῖρ' ὥς μέγιστα, χαῖρε· καὶ σε δαίμονες
νόσου μεταστήσειαν, ὥς αὐτὸς θέλεις.
ἡμεῖς δ' ἴωμεν· ὥς ὀπηνὶκ' ἂν θεὸς
πλοῦν ἡμῖν εἴκη, τηνικαῦθ' ὀρμώμεθα. 465
- ΦΙ. ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε; NE. καιρὸς γὰρ καλεῖ

ΦΙ.

πλοῦν μὴ ἔξ ἀπόπτου μάλλον ἢ γγύθεν σκοπεῖν.
 πρὸς νῦν σε πατρός, πρὸς τε μητρός, ὧ τέκνον,
 πρὸς τ' εἰ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές,
 ἱκέτης ἱκνοῦμαι, μὴ λίπης μ' οὕτω μόνον, 470
 ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ' οἷσις ὄρας
 ὅσοισι τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
 ἀλλ' ἐν παρέργῳ θοῦ με. δυσχέρεια μὲν,
 ἔξοιδα, πολλή τοῦδε τοῦ φορήματος·
 ὅμως δὲ τλήθι. τοῖσι γενναίοισι τοι 475
 τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές.
 σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ' ὄνειδος οὐ καλόν,
 δρᾶσαντι δ', ὧ παῖ, πλεῖστον εὐκλείας γέρας,
 εἰ μὴ μὲν ἔγωγε ζῶν πρὸς Οἰταίων χθόνα.
 ἰθ' ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς. 480
 τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων,
 εἰς ἀντλίαν, εἰς περῶναν, εἰς προύμνην, ὅποι
 ἤμιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
 νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱεσίου, τέκνον,
 πείσθῃτι. προσπίτνω σε γόνασι, καί περ ὦν 485
 ἱκράτωρ ὁ τλήμων, χολός. ἀλλὰ μὴ μ' ἀφῆς
 ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου,
 ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἐκσωσόν μ' ἄγων,
 ἢ πρὸς τὰ Χαλκιδόντος Εὐβοίας σταθμά·
 κάκειθεν οὐ μοι μακρὸς εἰς Οἶτην στόλος 490
 Τραχινίαν δειράδα τε καὶ τὸν εὖροον
 Σπερχεῖδ' ἔσται, πατρί μ' ὥς δείξης φίλῳ,
 ὅν δ' ἡ παλαιὸν ἐξότου δέδοικ' ἐγὼ
 μὴ μοι βεβήκη. πολλὰ γὰρ τοῖς ἱγμένοις
 ἔστελλον αὐτὸν ἱεσίους πέμπων λιτὰς, 495
 αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσωσάι δόμοις.

ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
 ὡς εἰκός, οἶμαι, τοῦμὸν ἐν σμικρῷ μέρος
 ποιούμενοι τὸν οἶκαδ' ἤπειγον στόλον.
 νῦν δ', ἐς σέ γάρ πομπόν τε καὶ τὸν ἄγγελον 500
 ἦκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
 ὡς πάντα δεινὰ κάπικινδύνως βροτοῖς
 κεῖται παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάττερα.
 χορὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δειν' ὄραν
 χῶταν τις εὖ ξῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον 505
 σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεῖς λάθῃ.
 ΧΟ. οἴκτειρ', ἄναξ, πολλῶν ἐλεξεν δυσοίστων πόνων
 ἄθλ', οἷα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.
 εἰ δὲ πικρούς, ἄναξ, ἔχθεις Ἀτρείδας, 510
 ἐγὼ μὲν, τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος
 μετατιθέμενος, ἐνθαπερ ἐπιμέμονεν, 515
 ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεῶς
 πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους, τὰν θεῶν νέμεσιν
 ἐκφυγών.

ΝΕ. ὄρα σὺ μὴ νῦν μὲν τις εὐχερὴς παρῇς,
 ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσία, 520
 τότε οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.

ΧΟ. ἦκιστα, τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως πότ' εἰς ἐμὲ
 τοῦννιδος ἔξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

ΝΕ. ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι σοῦ γ' ἐμ' ἐνδεέστερον
 ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν. 525
 ἀλλ' εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὀρμάσθω ταχύς·
 χὴ ναῦς γὰρ ἄξει κοῦκ ἀπαρνηθήσεται.
 μόνον θεοὶ σώζοιεν ἐκ τε τῆςδε γῆς
 ἡμᾶς ὅποι τ' ἐνθ' ἐνδε βουλοίμεσθα πλεῖν.

ΦΙ. ὦ φίλτατον μὲν ἡμᾶρ, ἥδιστος δ' ἀνὴρ, 530

φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανῆς
 ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλή.
 ἴωμεν, ᾧ παῖ, προσκύσαντε τὴν ἔσθ
 ἄοικον εἰσοίκησιν, ὥς με καὶ μάθης
 ἀφ' ὧν διέξων, ὥς τ' ἔφυν εὐκάρδιος. 535
 οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὅμμασιν μόνην θέαν
 ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμοῦ τλῆναι τάδε·
 ἐγὼ δ' ἀνάγκη προύμαθον στέργειν κακὰ.
 ΧΟ. ἐπίσχετον, μάθωμεν. ἄνδρε γὰρ δύο,
 ὁ μὲν νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους, 540
 χωρεῖτον, ὧν μαθόντες αὐθις εἰσιτον.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
 ὅς ἦν νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιιν φύλαξ,
 ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι,
 ἐπεῖπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὐ, 545
 τύχῃ δέ πως πρὸς ταυτὸν ὀρμισθεὶς πέδον.
 πλέων γὰρ ὥς ναύκληρος οὐ πολλῷ στόλῳ
 ἐξ Ἰλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὐβοτρυν
 Πεπάρηθον, ὥς ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι
 σοὶ πάντες εἶεν συννηναυστοληκότες, 550
 ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
 τὸν πλοῦν ποιέσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων.
 οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι,
 ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα
 βουλευμάτων' ἐστὶ, κοῦ μόνον βουλευματα, 555
 ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἔξαργούμενα.
 ΝΕ ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας, ξένη,
 εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλὴς μενεῖ·
 φράσον δ' ἄπερ γ' ἔλεξας, ὥς μάθω τί μοι

- νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις. 560
- EM. φρουῖδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ
Φοῖνιξ ὁ πρέσβυς οἷ τε Θησέως κόροι.
- NE. ὥς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν;
- EM. οὐκ οἶδ'. ἀκούσας δ' ἄγγελος πάρειμί σοι.
- NE. ἢ ταῦτα δὴ Φοῖνιξ τε χολ' ξυνναυβάται 565
οὕτω καθ' ὁρμὴν δρωσιν Ἀτρείδων χάριν;
EM. ὥς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι.
- NE. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τὰδ' οὐκ αὐτάγγελος
πλεῖν ἦν ἔτοιμος; ἢ φόβος τις εἰργέειν;
- EM. κεινός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς
ἔστελλον, ἡνίκ' ἐξανηρόμην ἐγώ. 571
- NE. πρὸς ποῖον αὖ τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἔπλει;
- EM. ἦν δὴ τις. ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσου
τίς ἐστίν· ἂν λέγῃς δὲ μὴ φῶναι μέγα.
- NE. ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε. 575
- EM. μὴ νῦν μ' ἔρη τὰ πλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος
ἐκπλεῖ σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.
- ΦΙ. τί φησιν, ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
διεμπολᾷ λόγοισι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης;
- NE. οὐκ οἶδά πω τί φησι· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν 580
ἐς φῶς ὃ λέξει, πρὸς σὲ καμὲ τούσδε τε.
- EM. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, μὴ με διαβάλης στρατῷ
λέγονθ' ἂ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὑπο
δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά θ', οἷ ἄνῃρ πένης.
- NE. ἐγὼ εἰμ' Ἀτρεΐδαις δυσμενής· οὗτος δέ μοι 585
φίλος μέγιστος, οὔνεκ' Ἀτρεΐδας στυγεί.
δεῖ δὴ σ' ἐμοιγ' ἐλθόντα προσφιλεῖ λόγων
κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὧν ἀκήκοας.
- EM. ὅρα τί ποιεῖς, παῖ. NE. σκοπῶ καγὼ πάλαι.

- EM. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἷτιον. NE. ποιοῦ λέγων. 590
 EM. λέγω. 'πλ τοῦτον ἄνδρε τῶδ' ὥπερ κλύεις,
 ὁ Τυδῆος παῖς ἦ τ' Ὀδυσσεὺς βία,
 διώμοτοι πλέουσιν ἦ μὴν ἢ λόγῳ
 πείσαντες ἄξιεν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.
 καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς 595
 Ὀδυσσεὺς λέγοντος, οὗτος γὰρ πλεόν
 τὸ θάρσος εἶχε θάτερον, δράσειν τάδε.
 NE. τίνος δ' Ἀτρεΐδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
 τοσῶδ' ἐπεστρέφοντο πρᾶγματος χάριν,
 ὃν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες; 600
 τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἔκετ', ἢ θεῶν βία
 καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά,
 EM. ἐγὼ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,
 πᾶν ἐκδιδάξω. μάντις ἦν τις εὐγενής,
 Πριάμου μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ὠνομάζετο 605
 Ἑλένος, ὃν οὗτος νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος,
 ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχυρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη
 δόλιος Ὀδυσσεὺς εἶλε· δέσμιόν τ' ἄγων
 ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν·
 ὃς δὴ τὰ τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισεν 610
 καὶ τὰπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὥς οὐ μὴ ποτε
 πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ
 ἄγοιντο νήσου τῆσδ' ἐφ' ἧς ναίει τανῦν.
 καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
 τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο 615
 τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·
 οἶοιτο μὲν μάλισθ' ἐκούσιον λαβὼν,
 εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα· καὶ τούτων κάρα
 τέμνειν ἐφείτο τῷ θέλοντι μὴ τυχών.

ἤκουσας, ὦ παῖ, πάντα· τὸ σπεύδειν δέ σοι
καὐτῷ παραινῶ κελ' τινος κήδει πέρι. 621

ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἦ κείνος, ἦ πᾶσα βλάβη,
ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν;
πεισθήσομαι γὰρ ὥδε καὶ Ἄιδου θανῶν
πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὐκείνου πατήρ. 625

ΕΜ. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἴμ' ἐπὶ
ναῦν, σφῶν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.

ΦΙ. οὐκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινὰ, τὸν Λαερτίου
ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
δειξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις; 630
οὐ θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ
κλύοιμ' ἐχίδνης, ἢ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν.
ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτὰ, πάντα δὲ
τολμητὰ. καὶ νῦν οἶδ' ὀθοῦνεχ' ἵξεται.
ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὥς ἡμᾶς πολὺν 635
πέλαγος ὀρίζῃ τῆς Ὀδυσσέως νεώς.

ἴωμεν. ἦ τοι καίριος σπονδῇ πόνου
λήξαντος ὕπνον κἀνέπαυλαν ἤγαγεν.

ΝΕ. οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοῦκ πρόρας ἀνῆ,
τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ. 640

ΦΙ. αἰὲ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά.

ΝΕ. οἶδ'· ἀλλὰ κἀκεῖνοισι ταῦτ' ἐναντία.

ΦΙ. οὐκ ἔστι λησταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
ὅταν παρῇ κλέψαι τε χάρπάσαι βία.

ΝΕ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἐνδοθεν λαβῶν 645
ὅτον σε χρεῖα καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.

ΦΙ. ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.

ΝΕ. τί τοῦθ' ὃ μὴ νεὼς γε τῆς ἐμῆς ἐνι;

ΦΙ. φύλλον τί μοι πάρεστιν, ὃ μάλιστ' αἰὲ

- κοιμῶ τὸδ' ἔλκος, ὥστε πραῦνεν πάνν. 650
 NE. ἀλλ' ἐκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷ λαβεῖν;
 FI. εἰ μοί τε τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
 παρερρύνηκεν, ὥς λίπω μὴ τῷ λαβεῖν.
 NE. ἢ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ' ἃ νῦν ἔχεις;
 FI. ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ', ἃ βαστάζω
 χερσίν.
 NE. ἄρ' ἔστιν ὥστε καγγύθεν θῆαν λαβεῖν, 656
 καὶ βαστάσαι με προσκύνσαι θ' ὥσπερ θεόν;
 FI. σοί γ', ὦ τέκνον, καὶ τοῦτο κάλλο τῶν ἐμῶν
 ὅποιον ἂν σοι ξυμφέρῃ γενήσεται.
 NE. καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἐρωθ' οὔτως ἔχω· 660
 εἰ μοι θέμις, θέλοιμ' ἂν· εἰ δὲ μὴ, πάρες.
 FI. ὕδαί τε φωνεῖς ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις,
 ὅς γ' ἡλίον τὸδ' εἰσορᾷν ἐμοὶ φάος
 μόνος δέδωκας, ὃς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
 ὃς πατέρα πρόσβυν, ὃς φίλους, ὃς τῶν ἐμῶν
 ἐχθρῶν μ' ἐνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα. 666
 θάρσει, παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν
 καὶ δόντι δοῦναι κάξεπεύξασθαι βροτῶν
 ἀρετῆς ἕκατι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.
 ἐνεργέτων γὰρ καὐτὸς αὐτ' ἐκτησάμην. 670
 NE. χωροῖς ἂν εἶσω. FI. καὶ σέ γ' εἰσάξω· τὸ γὰρ
 νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστιάτην λαβεῖν. 675
 XO. λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὅπωπα δ' οὐ μάλα,

* Post. 670 sequebantur

οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φίλον.
 ὅστις γὰρ εὖ δοῶν εὖ παθὼν ἐπίσταται,
 πάντ' ὅς γ' ἐννοεῖ· ἂν κτήματος κρείσσων φίλος.

676 — 690. = 691 — 705

τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διὸς
 Ἰξίον' ἀν' ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὥς ἔβαλ' ὁ
 παγκρατὴς Κρόνου παῖς·
 ἄλλον δ' οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων οὐδ' ἐσι-
 δὼν μοῖρα 681

τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα θνατῶν,
 ὃς οὔτ' ἐρξας τιν' οὔτε νοσφίσας,
 ἀλλ' ἴσος ὦν ἴσοις ἀνὴρ, 685
 ὠλέκεθ' ὥδ' ἀτίμως. τότε τοι θαῦμά μ' ἔχει,
 πῶς ποτε πῶς ποτ' ἀμφιπλάκτων ῥοθίων μό-
 νος κλύων,

πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὔτω βιοτὰν κατέσχευ' 690
 ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν, 691
 οὐδέ τιν' ἐργῶρων κακογείτονα,
 παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβροῶτ' ἀπο-
 κλεύσειεν αἵματηρόν·

ὃς τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομένην ἐλκείων
 ἐνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις 698
 κατευνάσειεν, εἴ τι ἐμπέσοι
 φορβάδος ἐκ γαίας ἐλεῖν· 700

εἶρπε γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα τότε ἂν εἰλνόμενος,
 παῖς ἄτερ ὥς φίλας τιθήνας, ὅθεν εὐμάρει'
 ὑπάρ-

χει πόρον, ἀνίκα' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα· 705
 οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον, οὐκ ἄλλων 706
 αἰρῶν τῶν νεμόμεσθ' ἀνέρες ἀλφηστὰι,
 πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων 710
 πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν.
 ὦ μελέα ψυχᾶ,

706 — 717. = 718 — 729.

23 *

ὅς μῃδ' οἶνοχύτου πώματος ἦσθι δεκῆται
 χρόνῳ, 715

λεύσσων δ' εἴ που γνοίῃ στατὸν εἰς ὕδωρ,
 ἀεὶ προσενώμα.

νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας
 εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας ἐκ κείνων. 720

ὅς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει
 πολλῶν μηνῶν, πατρίαν ἄγει πρὸς αὐλὰν
 Μηλιάδων νυμφῶν, 725

Σπερχεῖοῦ τε παρ' ὄχθαις, ἔν' ὃ χάλκασπις
 ἀνὴρ θεοῖς

πλάθει πᾶσιν, θείῳ πυρὶ παμφαῆς,
 Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων.

NE. ἔρπ', εἰ θέλεις. τί δὴ ποθ' ὦδ' ἐξ οὐδενὸς 730
 λόγου σιωπᾶς ἀπόπληκτος ὦδ' ἔχει;

ΦΙ. ἁᾶ, ἁᾶ.

NE. τί ἔστιν; ΦΙ. οὐδὲν δεινόν. ἀλλ' ἐθ', ὦ
 τέκνον.

NE. μῶν ἄλλος ἰσχεις τῆς παρεστῶσης νόσου;

ΦΙ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ἄρτι κουφίξιν δοκῶ. 735
 ὦ θεοί. NE. τί τοὺς θεοὺς ἀναστένων καλεῖς;

ΦΙ. σωτήρας αὐτοὺς ἡπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
 ἁᾶ, ἁᾶ.

NE. τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ὦδ' ἔσει 740
 σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνει κυρῶν.

ΦΙ. ἀπόλωλα, τέκνον, κοῦ δυνήσομαι κακὸν
 κρύψαι παρ' ὑμῖν, ἅτταταῖ διέρχεται
 διέρχεται. δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ.

ἀπόλωλα, τέκνον· βρύκομαι, τέκνον· παπαῖ, 745
 ἀπαπαπαῖ, παπαπαπαπαπαπαπαπαῖ.

πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα
ξίφος χερσίν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
ἀπάμνησον ὥς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.

ἴθι', ὦ παῖ.

750

NE. τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου
τοσὴνδ' ἰσγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς;

ΦΙ. οἶσθ', ὦ τέκνον; NE. τί ἔστιν; ΦΙ. οἶσθ', ὦ παῖ;

NE. τί σοί;

οὐκ οἶδα. ΦΙ. πῶς οὐκ οἶσθα; παππαπαππαπαῖ.

NE. δεινόν γε τοῦπίσαγμα τοῦ νοσήματος. 755

ΦΙ. δεινὸν γὰρ οὐδὲ φητόν· ἀλλ' οἴκτειρέ με.

NE. τί δῆτα δράσω; ΦΙ. μὴ με ταρβήσας προδῶς·
ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου πλάνοις ἴσως
ὥς ἐξεπλήσθη. NE. ἰὼ ἰὼ δύστηνε σὺ,
δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς. 760

βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;

ΦΙ. μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλὰ μοι τὰ τόξ' ἐλὼν
τάδ', ὥσπερ ἦτον μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῆ
τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρὸν, 765
σῶξ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν
ὑπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξέλῃ τόδε·
κοῦν ἔστι λῆξαι πρότερον· ἀλλ' ἐὰν χρεῶν
ἔκηλον εὐδεν. ἦν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι 770

ἐκόντα μήτ' ἄκοντα, μηδέ τῳ τέχνῃ

κείνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτόν θ' ἅμα
καῖμ', ὅντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένῃ.

NE. θάρσει προνοίας οὐνεκ' οὐ δοθήσεται

πλὴν σοί τε κάμοι· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε. 775

ΦΙ. ἰδοὺ δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον

- μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτὰ, μηδ' ὅπως
 ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ.
 NE. ὦ θεοί, γένοιτο ταῦτα νῦν· γένοιτο δὲ
 πλοῦς οὐριός τε κεύσταλῆς ὅποι ποτὲ 780
 θεὸς δικαιοῖ χῶ στόλος πορσύνεται.
 ΦΙ. ἀλλὰ δέδοικ', ὦ παῖ, μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ
 στάξει γὰρ αὖ μοι φοῖνον τόδ' ἐκ βυθοῦ
 κηκίον αἶμα, καὶ τι προσδοκῶ νέον.
 παπαῖ, φεῦ. 785
 παπαῖ μάλ', ὦ πούς, οἶά μ' ἐργάσει κακὰ.
 προσέρπει,
 προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἶμοι μοι τάλας.
 ἔχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῇ.
 ἅτταταῖ. 790
 ὦ ξένη Κεφαλλήν, εἴθε σου διαμπερὲς
 στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἦδε. φεῦ, παπαῖ.
 παπαῖ μάλ' αὖθις. ὦ διπλοῖ στρατηλάται,
 Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ
 τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; 795
 ὦμοι μοι.
 ὦ θάνατε θάνατε, πῶς αἰὲ καλούμενος
 οὔτω κατ' ἡμαρ οὐ δύνα μολεῖν ποτε;
 ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβῶν
 τῷ Ἀημιῶ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ 800
 ἔμπρησον, ὦ γενναῖε· καὶ γὰρ τοι ποτὲ
 τὸν τοῦ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν ὄπλων,
 ἃ νῦν σὺ σῶξεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.
 τί φῆς, παῖ;
 τί φῆς; τί σιγᾶς; ποῦ ποτ' ὦν, τέκνον, κυ-
 ρεῖς; 805

- NE. ἀλγὼ πάλαι δὴ τὰπὶ σοὶ στένων κακά.
 ΦΙ. ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ'· ὥς ἦδε μοι
 ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ ἀπέρχεται.
 ἀλλ' ἀντιάξω, μὴ με καταλίπῃς μόνον.
 NE. θάρσει, μενουῦμεν. ΦΙ. ἦ μενεῖς; NE. σαφῶς
 φρόνει. 810
 ΦΙ. οὐ μὴν σ' ἐνορκίον γ' ἄξιῶ θέσθαι, τέκνον.
 NE. ὥς οὐ θέμις γ' ἐμοῦσσι σοῦ μολεῖν ἄτερ.
 ΦΙ. ἐμβαλλε χειρὸς πίστιν. NE. ἐμβάλλω μενεῖν.
 ΦΙ. ἐκεῖσε νῦν μ', ἐκεῖσε NE. ποῖ λέρεις; ΦΙ. ἄνω
 NE. τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύ-
 κλον; 815
 ΦΙ. μέθες μέθες με. NE. ποῖ μεθῶ; ΦΙ. μέθες
 ποτέ.
 NE. οὐ φημ' ἐάσειν. ΦΙ. ἀπὸ μ' ὀλεῖς, ἣν προσ-
 θίγῃς.
 NE. καὶ δὴ μεθίημ', εἰ τι δὴ πλεον φρονεῖς
 ΦΙ. ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω·
 τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαί μ' ἐᾷ. 820
 NE. τὸν ἄνδρ' εἰοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου
 ἔξειν· κάρα γὰρ ὑπνιάζεται τόδε.
 ἰδρώς γέ τοι νιν πᾶν καταστάζει δέμας,
 μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς
 αἰμορραγῆς φλέψ. ἀλλ' ἐάσωμεν, φίλοι, 825
 ἔκηλον αὐτὸν, ὥς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.
 XO. Ὕπν' ὀδύναις ἀδαῆς, Ὕπνε δ' ἀλγέων,
 εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις,
 εὐαίων εὐαίων, ὦναξ·
 ὄμμασι δ' ἀντίσχοις 830

827 — 838. = 843 — 854.

τάνδ' αἶγλαν, ἃ τέταται τανῦν.
 ἴθ' ἴθι μοι παιήων.
 ὦ τέκνον, ὅρα ποῦ στάσει,
 ποῦ δὲ βάσει, πῶς δέ μοι τάντεϋθεν
 φροντίδος. ὀρᾷς ἤδη.

835

NE. πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;
 καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων
 πολύ τι πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.
 ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν, ἐγὼ δ' ὀρῶ οὔνεκα
 θήραν

τήνδ' ἀλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέ-
 οντες.

840

τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κο-
 μίζειν.

κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῇ σὺν ψεύδεσιν αἰσχροὺν
 ὄνειδος.

XO. ἀλλὰ, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται·

ὦν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὐθις,
 βαιάν μοι, βαιάν, ὦ τέκνον,
 πέμπε λόγων φάμαν·

845

ὥς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς

ὑπνος ἄϋπνος λεύσσειν.

ἀλλ' ὅ τι δύνῃς μάκιστον,

κεῖνό μοι, κεῖνο λάθρα

850

ἐξιδοῦ ὅπως πράξεις.

οἶσθαι γὰρ ὦν ἀνδῶμαι,

εἰ ταύταν τούτων γνώμαν ἴσχεις,

μάλα τοι ἄπορα πνικνοῖς ἐνιδεῖν πάθη.

οὔρός τοι, τέκνον, οὔρος· ἀνὴρ δ'

855

ἀνόμματος, οὐδ' ἔχων ἄρωγάν,

ἐκτίτεται νύχιος, ἀλεῆς ὕπνος ἐσθλὸς,
οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὐ τινος ἄρχων, 860
ἀλλ' ὥς τις τ' Ἀἶδᾶ παρακείμενος
ὄρᾳ. βλέπ' εἰ καίρια φθέγγει·
τὸ δ' ἀλώσιμον ἀμᾶ
φροντίδι, παῖ, πόνος
ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος.

NE. σιγᾶν κελεύω, μηδ' ἀφεστάναι φρενῶν. 865
κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὅμμα κἀνάγει κᾶρα.

ΦΙ. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό τ' ἐλπίδων
ἄπιστον οἰκονόημα τῶνδε τῶν ξένων.
οὐ γὰρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχης· ἐγὼ
τλήναι σ' ἐλείνωσ' ὥδε τὰμὰ πῆματα 870
μεῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
οὐκ οὖν Ἀτρεΐδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως
οὕτως ἐνεγκεῖν, ἄγαθοὶ στρατηλάται.
ἀλλ' εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἄξ εὐγενῶν,
ὦ τέκνον, ἡ σὴ, πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ 875
ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσσομίας γέμων.

καὶ νῦν ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ
λήθη τις εἶναι κἀνάπαντα δὴ, τέκνον,
σύ μ' αὐτὸς ἄρον, σύ με κατάστησον, τέκνον,
ἵν', ἥνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτὲ, 880
ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.

NE. ἀλλ' ἥδομαι μὲν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα
ἀνώδυνον βλέποντα κἀμπνέοντ' ἐτι·
ὥς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου
πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο. 885
νῦν δ' αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
οἴσουσί σ' οἶδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος,

- ἐπείπερ οὕτω σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δοῶν.
ΦΙ. αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καί μ' ἐπαιρ', ὥσπερ νοεῖς·
 τούτους δ' ἔκσον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ 890
 ὁσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος· οὐπὶ νηὶ γὰρ
 ἄλλος πόνοσ' τούτοισι συνναλεῖν ἐμοί.
ΝΕ. ἔσται τάδ'· ἀλλ' ἴστω τε καὶ τὸς ἀντέχου.
ΦΙ. θάρσει. τό τοι σύννηθες ὀρθώσει μ' ἔθος.
ΝΕ. παπαῦ· τί δῆτ' ἂν δοῶμ' ἐγὼ τὸν νῆνδε γε; 895
ΦΙ. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;
ΝΕ. οὐκ οἶδ' ὅποι χροὴ τᾶπορον τρέπειν ἔπος.
ΦΙ. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε.
ΝΕ. ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.
ΦΙ. οὐ δὴ σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος 900
 ἐπεισεν ὥστε μὴ μ' ἄγειν καύτην ἔτι;
ΝΕ. ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν
 ὅταν λιπῶν τις δοῶ τὰ μὴ προσεικότα.
ΦΙ. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
 δοῶς οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν. 905
ΝΕ. αἰσχρὸς φανοῦμαι· τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
ΦΙ. οὐκ οὖν ἐν οἷς γε δοῶς· ἐν οἷς δ' αὐδᾶς ὀκνῶ.
ΝΕ. ὦ Ζεῦ, τί δοῶς; δεύτερον ληφθῶ κακὸς,
 κρύπτων θ' ἂ μὴ δεῖ καὶ λέγων αἰσχιστ' ἐπῶν;
ΦΙ. ἐνὴρ ὅδ', εἰ μὴ γὰρ κακὸς γνώμῃν ἔφυν, 910
 προδοῦς μ' εἴκοι κακλίπων τὸν πλοῦν στελεῖν
ΝΕ. λιπὼν μὲν οὐκ ἔρωγε, λυπηρῶς δὲ μὴ
 πέμπω σε μάλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
ΦΙ. τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὥς οὐ μανθάνω.
ΝΕ. οὐδὲν σε κρύψω· δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν 915
 πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρείδων στόλον.
ΦΙ. οἴμοι, τί εἶπας; **ΝΕ.** μὴ στέναζε, πρὶν μάθης.

- ΦΙ. ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαι ποτε;
 ΝΕ. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
 ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολῶν. 920
- ΦΙ. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; ΝΕ. πολλή
 κρατεῖ
 τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.
 ΦΙ. ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὦ ξένε,
 δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι.
 ΝΕ. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν 925
 τό τ' ἐνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.
 ΦΙ. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας
 δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἶά μ' εἰργάσω,
 οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὄρων
 τὸν προστροπάιον, τὸν ἱκέτην, ὦ σχέτλιε; 930
 ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἐλῶν.
 ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον.
 πρὸς θεῶν πατρώων, τὸν βίον με μάρφελος.
 ὦμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
 ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποθ', ὦδ' ὄρᾳ πάλιν. 935
 ὦ λιμένες, ὦ προβλήτες, ὦ ξυνουσίαι
 θηρῶν ὀρείων, ὦ καταρῶγες πέτραι,
 ὕμῃν τὰδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω,
 ἀνακλάομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
 οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ Ἀχιλλέως· 940
 ὁμόςας ἀπάξειν οἶκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
 προσθείς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
 ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει,
 καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει,
 ὡς ἄνδρ' ἐλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, 945
 κούκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἧ καπνοῦ σκιάν,

- εἶδωλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
 εἶλέν μ'. ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὦδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλω.
 νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος. τί χροῖ με δρᾶν;
 ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ. 950
 τί φῆς; σιωπᾶς. οὐδέν εἰμ' ὃ δύσμορος.
 ὦ σχῆμα πέτρας δίπτυλον, αὐτίς αὖ πάλιν
 εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλός, οὐκ ἔχων τροφήν.
 ἀλλ' ἀνανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίσῳ μόνος,
 οὐ πτηγνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὄρειβάτην 955
 τόξοις ἐναίρων τοισίδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας
 θανῶν παρῆξ δαΐθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
 καὶ μ' οὕς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν.
 φόνον φόνου δὲ ὅσσιον τίσω τάλας
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν. 960
 ὅλοιο μὴ πῶ, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν
 γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς.
 ΧΟ τί δρωμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
 ἤδη ὅτι καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.
 ΝΕ. ἐμοὶ μὲν οἶκος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις 965
 τοῦδ' ἀνδρὸς οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.
 ΦΙ. ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῆς
 σαυτοῦ βροτοῖς ὕνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.
 ΝΕ. οἴμοι, τί θράσω; μὴ ποτ' ὄφελον λιπεῖν
 τὴν Σκυῖρον· οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι. 970
 ΦΙ. οὐκ εἰ κακὸς σύ· πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
 ἔοικας ἥκειν αἰσχροῖ. νῦν δ' ἄλλοισι δοῦς
 οἷ' εἰκὸς ἐκπλει, τὰμά μοι μεθεῖς ὅπλα.
 ΝΕ. τί δρωμεν, ἄνδρες; ΟΔ. ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν,
 τί δρᾶς;
 οὐκ εἰ μεθεῖς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν; 975

- ΦΙ. οἶμοι, τίς ἀνήρ; ἄρ' Ὀδυσσέως κλύω;
 ΟΔ. Ὀδυσσέως, σάφ' ἰσθ', ἐμοῦ γ', ὃν εἰσορᾷς.
 ΦΙ. οἶμοι· πέπραμαι ἀπόλωλ'. ὃδ' ἦν ἄρα
 ὁ ξυλλαβὼν με ἀπονοσφίσας ὅπλων.
 ΟΔ. ἐγὼ, σάφ' ἰσθ', οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε.
 ΦΙ. ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα. ΟΔ. τοῦτο
 μὲν, 981
 οὐδ' ἦν θέλῃ, δράσει ποτ'. ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ
 στείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἢ βίᾳ στελοῦσί σε.
 ΦΙ. ἔμ', ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμίστατε,
 οἷδ' ἐκ βίας ἄξουσιν; ΟΔ. ἦν μὴ ἔρπης ἐκῶν. 985
 ΦΙ. ὦ Αἰηνία χθῶν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
 Ἥφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετὰ,
 εἰ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ;
 ΟΔ. Ζεὺς ἔσθ', ἵν' εἰδῆς, Ζεὺς, ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν,
 Ζεὺς, ᾧ δέδοκται ταῦθ'· ὑπηρετῶ δ' ἐγώ. 990
 ΦΙ. ὦ μῖσος, οἷα κἄξανευρίσκεις λέγειν·
 θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης.
 ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ἀληθεῖς. ἢ δ' ὁδὸς πορευτέα.
 ΦΙ. οὐ φημ' ἔγωγε. ΟΔ. φημί. πειστέον τάδε.
 ΦΙ. οἶμοι τάλας. ἡμᾶς μὲν ὥς δούλους σαφῶς 995
 πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν οὐδ' ἐλευθέρους.
 ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
 Τροίαν σ' ἐλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι βίᾳ.
 ΦΙ. οὐδέποτε γ'· οὐδ' ἦν χορῇ με πᾶν παθεῖν
 κακόν,
 ἕως ἄν ἡ μοι γῆς τόδ' αἰπαινὸν βᾶθρον. 1000
 ΟΔ. τί δ' ἐργασείεις; ΦΙ. κρατ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
 πέτρα πέτρας ἄνωθεν αἰμάξω πεσών.
 ΟΔ. ξυλλάβετον αὐτόν· μὴ πλὶ τῷδ' ἔστω τάδε.

χαλὸς, θυσώδης; πῶς θεοῖς εὖξεσθ', ἐμοῦ
 πλεύσαντος, αἰθεῖν ἱρά; πῶς σπένδειν ἔτι;
 αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφρασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.
 κακῶς ὅλοισθ'· ὀλεῖσθε δ' ἡδικοηκότες 1035
 τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
 ἐξοῖδα δ' ὥς μέλει γ'· ἐπεὶ οὐ ποτ' ἄν στόλον
 ἐπλεύσατ' ἄν τόνδ' οὐνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
 εἰ μὴ τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ.
 ἀλλ', ὦ πατρώα γῆ θεοὶ τ' ἐπόψιοι, 1040
 τίσασθε τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
 ξύμπαντας αὐτοὺς, εἰ τι καὶ οἴκτειρετε.
 ὥς ξῶ μὲν οἴκτρῳς, εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
 τούτους, δοκοῖμ' ἄν τῆς νόσου πεφευγένοι.
 ΧΟ. βαρὺς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν 1045
 τήνδ' εἰπ', Ὀδυσσεῦ, κοῦχ ὑπείκουσαν κακοῖς.
 ΟΔ. πόλλ' ἄν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
 εἰ μοι παρεῖκοι· νῦν δ' ἐνὸς κρατῶ λόγον.
 οὗ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ·
 χῶπου δικαίων καγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις, 1050
 οὐκ ἄν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν· εὖσεβῆ.
 νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρηζῶν ἔφυν,
 πλὴν ἐς σέ· νῦν δὲ σοί γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι.
 ἄφετε γὰρ αὐτὸν, μηδὲ προσψάυσῃτ' ἔτι.
 ἔατε μίμνειν. οὐδὲ σοῦ προσχορήζομεν, 1055
 τὰ γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ', ἐπεὶ πάρεστι μὲν
 Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,
 ἐγὼ θ', ὅς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἄν
 τούτων κρατύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερσί.
 τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Ἀἴμονα πατῶν. 1060
 ἡμεῖς δ' ἰώμεν. καὶ τάχ' ἄν τὸ σὸν γέρας

τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἣν σὲ χορὴν ἔχειν.

ΦΙ. οἴμοι· τί δράσω δύσμορος, σὺ τοῖς ἐμοῖς
ὀπλοῖσι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ;

ΟΔ. μὴ μ' ἀντιφώνει μηδὲν, ὥς στείχοντα δῆ. 1065

ΦΙ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προσφθεγκτὸς, ἀλλ' οὕτως ἄπει:

ΟΔ. χάροι σύ· μὴ πρόσλευσσε, γενναῖός περ ὦν,
ἡμῶν ὅπως μὴ γῆν τύχην διαφθερεῖς.

ΦΙ. ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὧδ' ἔρημος, ὦ ξένοι, 1070
λειφθῆσομαι δὴ κοῦκ ἐποικτερεῖτέ με;

ΧΟ. ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς. ὅς' ἂν
οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χῆμεῖς φαμέν.

ΝΕ. ἀκούσομαι μὲν ὥς ἔφην οἴκτου πλέως
πρὸς τοῦδ'· ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ, 1075
χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεῶς
στείλωσι ναῦται καὶ θεοῖς ἐυξώμεθα.

χοῦτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι
λόγῳ τιν' ἡμῖν. νῶ μὲν οὖν ὀρμώμεθον,
ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὀρμᾶσθαι ταχεῖς. 1080

ΦΙ. ὦ καίλας πέτρας γύαλον
θερμὸν καὶ παγετῶδες, ὥς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρ',
ὦ τάλας,

λείψειν οὐδέ ποτ', ἀλλὰ μοι καὶ θνήσκοντι
συνοίσει. 1085

ὦμοι μοί μοι.

ὦ πληρέστατον αὖλιον

λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν, τίπτ' αὖ μοι τὸ
κατ' ἡμαρ

ἔσται; τοῦ ποτε τεύξομαι 1090

1081 — 1101 — 1102 — 1122.

σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος;
 εἴθ' αἰθέρος ἄνω
 πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος
 ἔλωσί μ'. οὐ γὰρ ἴσχω.

ΧΟ. σύ τοι σύ τοι κατηξίωσας, ὦ βαρύποτμ', οὐκ
 ἄλλοθεν ἢ τύχα ἄδ' ἀπὸ μείζονος, 1097
 εὖτέ γε παρὸν φρονῆσαι

τοῦ πλέονος δαίμονος εἵλου τὸ κάκιον ἀντί. 1100
 ΦΙ. ὦ τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγὼ 1102
 καὶ μόχθῳ λωβατὸς, ὅς ἤδη μετ' οὐδενὸς
 ὕστερον

ἄνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦ-
 μαι, 1105

αἰαῖ αἰαῖ,
 οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,
 οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων κραταιαῖς μετὰ
 χερσὶν 1110

ἴσχων· ἀλλὰ μοι ἄσκοπα
 κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδν φρενός·
 ἰδοίμαν δέ νιν,
 τὸν τάδε μῆσάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
 ἐμᾶς λαχόντ' ἀνίας. 1115

ΧΟ. πότμος πότμος σε δαιμόνων τάδ', οὐδὲ σέ
 γε δόλος

ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. στυγεράν ἔχε
 δύσποτμον ἄρ' ἀν' ἄλλοις. 1120

καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλότῃτ' ἀπάσῃ.

ΦΙ. οἶμοι μοι, καὶ που πολιᾶς 1123

πόντου θινὸς ἐφήμενος,

1123 — 1145. = 1146 — 1168.

- γελᾶ μου, χειρὶ πάντων
 τὰν ἐμὴν μελέου τροφᾶν,
 τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν.
 ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων
 χειρῶν ἐκβεβιασμένον,
 ἧ που ἐλείνδον ὀργᾶς, φρένας εἴ τινας 1130
 ἔχεις, τὸν Ἡράκλειον
 ξύννομον ὦδέ σοι
 οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον
 ἔτ', ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ
 πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει, 1135
 ὀργῶν μὲν αἰσχροῦς ἀπάτας, στυγνὸν δὲ φῶτ'
 ἐχθοδοπὸν,
 μυρὶ ἀπ' αἰσchrῶν ἀνατέλλονθ' ὅς ἐφ' ἡμῖν
 κᾶκ' ἐμήσατ', ὦ Ζεῦ.
- XO. ἀνδρός τοι τὸ μὲν ἐν δίκαιον εἰπεῖν, 1140
 εἰπόντος δὲ μὴ φθονεράν
 ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν.
 κείνος δ' εἰς ἀπὸ πολλῶν
 ταχθεὶς τῶνδ' ἐφημοσύνα
 κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν. 1145
- ΦΙ. ὦ πτανὰ θῆραι χαροπῶν τ'
 ἔθνη θηρῶν, οὓς ὅδ' ἔχει
 χῶρος οὐρεσιβώτας,
 φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' ἀντίων
 πελατ'· οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν 1150
 τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν,
 ὦ δύστιανος ἐγὼ τανῦν,
 ἀλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται,
 οὐκέτι φοβητὸς ὕμιν.

ἔρπετε, νῦν καλὸν 1155
 ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν
 ἑμᾶς σαρκὸς αἰόλας.
 ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.
 πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; τίς ὦδ' ἐν αὖραις τρέ-
 φεται, 1160
 μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδω-
 ρος αἶα;

ΧΟ. πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβει ξένον, πέλασσον,
 εὐνοίᾳ πάσα πελάταν·
 ἀλλὰ γινῶθ', εὖ γινῶθ' ὅτι σὸν 1165
 κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.
 οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαῆς δ'
 ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ.

ΦΙ. πάλιν πάλιν παλαιὸν ἄλγῃμ' ὑπέμυνασας, ὧ 1170
 λῶσθε τῶν πρὶν ἐντόπων.
 τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἰργασαι;

ΧΟ. τί τοῦτ' ἐλεξας;

ΦΙ. εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ στυγεράν
 Τρωάδα γὰρ μ' ἤλπισας ἄξειν. 1175

ΧΟ. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.

ΦΙ. ἀπὸ νῦν με λείπετ' ἥδη.

ΧΟ. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἐκόντι τε
 πράσσειν.

ἴωμεν ἴωμεν

ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται. 1180

ΦΙ. μὴ, πρὸς ἀραίου Διὸς, ἔλθῃς, ἱκετεύω. ΧΟ.
 μετρίλαζε.

ΦΙ. ὦ ξένοι,
 μέννατε, πρὸς θεῶν. ΧΟ. τί θροεῖς; 1185

- ΦΙ. αἰᾶτ' αἰᾶτ', δαίμων δαίμων.
ἀπόλωλ' ὁ τάλας·
ὦ ποῦς ποῦς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ
τεύξω τῷ μετόπιν τάλας;
ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὐτίς. 1190
- ΧΟ. τί ῥέξοντες ἄλλοκότῳ
γνώμα τῶν πάρος, ὧν προὔφαινες;
- ΦΙ. οὔτοι νεμεσητὸν,
ἀλύνοντα χειμερίῳ
λύπα καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν. 1195
- ΧΟ. βᾶθι νυν, ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν.
ΦΙ. οὐδέποτ' οὐδέποτ', ἴσθι τόδ' ἔμπεδον,
οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητῆς
βροντᾶς ἀνχαῖς μ' εἴσι φλογίζων.
ἐρρέτω Ἴλιον, οἷ θ' ὑπ' ἐκείνῳ 1200
πάντες ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθροι
ἀπῶσαι.
- ἀλλ', ὦ ξένοι, ἐν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε.
- ΧΟ. ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος; ΦΙ. ξίφος, εἰ ποθεν,
ἢ γένυν, ἢ βελέων τι, προπέμψατε. 1205
- ΧΟ. ὥς τίνα δὴ ῥέξης παλάμαν ποτέ;
- ΦΙ. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερσὶ
φονᾶ φονᾶ νόος ἥδη.
- ΧΟ. τί ποτε; ΦΙ. πατέρα ματεύων. 1210
- ΧΟ. ποῖ γὰρ; ΦΙ. ἐς Αἶδον.
οὐ γάρ ἐστ' ἐν φάει γ' ἔτι.
ὦ πόλις ὦ πατρία,
πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ἄθλιός σ' ἀνὴρ,
ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδ', 1215
ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς

ἄρωγός· ἔτ' οὐδέν εἰμι.

- ΧΟ. ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ
στεύων ἄν ἦ σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
Ὀδυσσεύα στεύχοντα τόν τ' Ἀχιλλέως 1220
γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσομεν.
- ΟΔ. οὐκ ἂν φράσειας ἦντιν' αὖ παλίντροπος
κέλευθον ἔρπεις ὥδε σὺν σπουδῇ ταχύς;
- ΝΕ. λύσων ὅς' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
- ΟΔ. δεινόν γε φωνεῖς· ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν; 1225
- ΝΕ. ἦν σοι πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ
- ΟΔ. ἐπραξας ἔργον ποῖον ὦν οὐ σοι πρέπον;
- ΝΕ. ἀπάταισιν αἰσχροῖς ἄνδρα καὶ δόλοισ ἐλών.
- ΟΔ. τὸν ποῖον; ὦμοι· μῶν τι βουλεύει νέον;
- ΝΕ. νέον μὲν οὐδέν, τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ 1230
- ΟΔ. τί χρῆμα δράσεις; ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.
- ΝΕ. παρ' οὐπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὐθις πάλιν
- ΟΔ. ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὐ τί που δοῦναι νοεῖς;
- ΝΕ. αἰσχροῶς γὰρ αὐτὰ κοῦ δίκη λαβὼν ἔχω.
- ΟΔ. πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε;
- ΝΕ. εἰ κερτόμησίς ἐστι τάληθ' ἡ λέγειν. 1236
- ΟΔ. τί φῆς, Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἰρηκας λόγον;
- ΝΕ. δις ταῦτά βούλει καὶ τρις ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
- ΟΔ. ἀρχὴν κλύειν ἄν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.
- ΝΕ. εὖ νῦν ἐπίστω πάντ' ἀκηκοὼς λόγον. 1240
- ΟΔ. ἔστιν τις ἔστιν ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.
- ΝΕ. τί φῆς; τίς ἔσται μ' οὐπικωλύσων τάδε;
- ΟΔ. ξύμπας Ἀχαιῶν λαὸς, ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.
- ΝΕ. σοφὸς πεφνκῶς οὐδὲν ἐξαυδᾶς σοφόν.
- ΟΔ. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασεῖεις σοφά. 1245
- ΝΕ. ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.

- ΟΔ** καὶ πῶς δίκαιον, ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς.
 πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; **ΝΕ** τὴν ἁμαρτίαν
 αἰσχροῦν ἁμαρτῶν ἀναλαβεῖν πειράσσομαι. 1249
ΟΔ στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ, πράσσων τάδε;
ΝΕ ξὺν τῷ δικάϊῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
ΟΔ ~ ~ ~ ~ ~
ΝΕ ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.
ΟΔ οὐ τάρῃ Τρωσὶν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα.
ΝΕ ἔστω τὸ μέλλον. **ΟΔ** χεῖρα δεξιὰν ὄρῃς
 κώπης ἐπιφαύουσαν; **ΝΕ** ἀλλὰ καὶ μοι 1255
 ταυτὸν τόδ' ὄψει δρωῖντα κοῦ μέλλοντ' ἔτι.
ΟΔ καί τοι σ' ἐάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
 λέξω τάδ' ἐλθῶν, ὅς σε τιμωρήσεται.
ΝΕ ἐσωφρόνησας· καὶ τὰ λοιπὰ οὕτω φρονῆς,
 ἴσως ἂν ἐκτός κλαυμάτων ἔχοις πόδα. 1260
 σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτῆτην λέγων,
 ἐξελθ', ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.
ΦΙ τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἴσταιται βοῆς;
 τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι;
 ὅμοι· κακὸν τὸ χρήμα. μῶν τί μοι μέγα 1265
 πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν;
ΝΕ θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον οὓς ἤκω φέρων.
ΦΙ δέδοικ' ἔγωγε. καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
 καλῶν κακῶς ἐπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.
ΝΕ οὐκ οὖν ἐνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; 1270
ΦΙ τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοις χῶτε μου
 τὰ τόξ' ἐκλεπτες, πιστός, ἀτηρὸς λάθρα.
ΝΕ ἀλλ' οὐ τι μὴν νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,
 πότερα δέδοκται σοὶ μένοντι καρτερεῖν, 1274
 ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν. **ΦΙ** παῦε, μὴ λέξης πέρα.

μάτην γὰρ ἂν εἴπῃς γε πάντ' εἰρήσεται.
 ΝΕ. οὕτω δέδοκται; ΦΙ. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω.
 ΝΕ. ἀλλ' ἤθελον μὲν ἂν σε πεισθῆναι λόγοις
 ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μὴ τι πρὸς καιρὸν λέγων
 κυρῶ, πέπαυμαι. ΦΙ. πάντα γὰρ φράσεις
 μάτην. 1280

οὐ γάρ ποτ' εὖνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα,
 ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
 ἀπεστέρηκας, κατὰ νουθετεῖς ἐμὲ
 ἐλθὼν, ἀρίστου πατρὸς αἰσχιστος γεγώς.
 ὅλοισθ', Ἀτρεΐδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ 1285
 ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ. ΝΕ. μὴ πενύξῃ πέρα·
 δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.

ΦΙ. πῶς εἶπας; ἄρα δεύτερον δολοῦμεθα;
 ΝΕ. ἀπώμοσ' ἀγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας.
 ΦΙ. ὦ φίλτατ' εἰπὼν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα. 1290
 ΝΕ. τοῦργον παρέσται φανερόν. ἀλλὰ δεξιὰν
 πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.
 ΟΔ. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὥς θεοὶ ξυνίστορες,
 ὑπὲρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.
 ΦΙ. τέκνον, τίνος φώνημα, μὼν Ὀδυσσέως, 1295
 ἐπησθόμην; ΟΔ. σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ'
 ὄρας,

ὅς σ' εἰς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βία,
 εἴαν τ' Ἀχιλλέως παῖς εἴαν τε μὴ θέλῃ.

ΦΙ. ἀλλ' οὐ τι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.
 ΝΕ. ἤ, μηδαμῶς, μὴ πρὸς θεῶν, μεθῆς βέλος. 1300
 ΦΙ. μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνον.
 ΝΕ. οὐκ ἂν μεθείην. ΦΙ. φεῦ· τί μ' ἄνδρα πο-
 λέμιον

- ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
 ΝΕ. ἀλλ' οὐτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν.
 ΦΙ. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους
 στρατοῦ, 1305
 τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς
 ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς
 εἶεν. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κοῦκ ἔσθ' ὅτου
 ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.
 ΦΙ. ξύμφημι. τὴν φύσιν δ' ἔδειξας, ὦ τέκνον, 1310
 ἐξ ἧς ἔβλαστες, οὐχὶ Σισύφου πατρός,
 ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὅς μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν
 ἦκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων.
 ΝΕ. ἦσθην πατέρα τὸν ἄμὸν εὐλογοῦντά σε
 αὐτόν τέ μ'. ὦν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι 1315
 ἄκουσον. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
 τύχας δοθεῖσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν·
 ὅσοι δ' ἐκουσίοισιν ἐγκαινται βλάβαις,
 ὥσπερ σὺ, τοῦτοισι οὔτε συγγνώμην ἔχειν
 δίκαιόν ἐστιν οὔτ' ἐποικτεῖρειν τινά. 1320
 σὺ δ' ἠγρώσῃ, κοῦτε σύμβουλον δέχει,
 εἰάν τε νουθετῇ τις εὐνοία λέγων,
 στურγεῖς, πολέμιον δυσμενῇ θ' ἠγοῦμενος.
 ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὄρκιον καλῶ·
 καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω. 1325
 σὺ γάρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
 Χρῦσης πελασθεῖς φύλακος, ὅς τὸν ἀκαλυφῇ
 σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφιν·
 καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μὴ ποτ' ἐντυχεῖν
 νόσου βαρείας, ὥς ἂν αὐτὸς ἥλιος 1330
 ταύτῃ μὲν αἶρη, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,

πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς,
 καὶ τοῖν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπίδαι
 νόσου μαλαχθῇς τῇσδε, καὶ τὰ πέρασμα
 ξὺν τοῖσδε τόξοις ξὺν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς. 1335
 ὥς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ' ἐγὼ φράσω.
 ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἐκ Τροίας ἀλούς,
 Ἐλενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς
 ὥς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,
 ὥς ἐστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους 1340
 Τροίαν ἀλῶναι πᾶσαν· ἢ δίδωσ' ἐκὼν
 κτείνειν ἑαυτὸν, ἣν τάδε ψευσθῇ λέγων.
 ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.
 καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτησις, Ἑλλήνων ἕνα
 κριθέντ' ἄριστον, τοῦτο μὲν παιωνίας 1345
 ἐς χεῖρας ἔλθειν, εἴτα τὴν πολύστονον
 Τροίαν ἐλόντα κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.
 ΦΙ. ὦ στυγνὸς αἰὼν, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω
 βλέποντα κοῦκ ἀφῆκας εἰς Αἴδου μολεῖν;
 οἴμοι, τί θράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις 1350
 τοῖς τοῦδ', ὃς εὖνους ὦν ἐμοὶ παρήνευσεν;
 ἀλλ' εἰκάθω δῆτ'; εἴτα πῶς ὁ δύσμορος
 ἐς φῶς τάδ' ἔρξας εἴμι; τῷ προσήγορος;
 πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἄμφ' ἐμοὶ κύκλοι,
 ταῦτ' ἐξανασχῆσεσθε, τοῖσιν Ἀτρεΐδης 1355
 ἐμὲ ξυνόντα παισὶν, οἳ μ' ἀπώλεσαν;
 πῶς τῷ πανώλει παιδί τῷ Λαερτίου;
 οὐ γὰρ με τᾶλγος τῶν παρελθόντων δάκνει,
 ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
 δοκῶ προλεύσσειν. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν 1360
 μήτηρ γένηται, τᾶλλα παιδεύει κακούς.

- καὶ σοῦ δ' ἔρωγε θανμάσας ἔχω τόδε.
 χορὴν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν,
 ἡμᾶς τ' ἀπείργειν, οἷ γέ σου καθύβρισαν,
 πατρός γέρας συλῶντες, εἴτα τοῖσδε σὺ 1365
 εἰ ξυμμαχήσων, κἄμ' ἀναγκάζεις τάδε;
 μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ' ἄ μοι ξυνώμοσας,
 πέμπου πρὸς οἴκους· καὐτὸς ἐν Σκύρῳ μένων
 ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς.
 χοῦτῳ διπλὴν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν, 1370
 διπλὴν δὲ πατρός· κοῦ κακοὺς ἐπωφελῶν
 δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.
- NE. λέγεις μὲν εἰκότ', ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι
 θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις
 φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός.
- ΦΙ. ἢ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρεΐδου 1375
 ἐχθιστοῦ νῆδον τῶδε δυστήνῳ παδί;
- NE. πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπνον βάσιν
 παύσοντας ἄλλους κἀποσώζοντας νόσον.
- ΦΙ. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῆς ποτε; 1380
- NE. ἂ σοί τε κἄμοι λῶσθ' ὄρω τελούμενα.
- ΦΙ. καὶ ταῦτα λέξας οὐ καταισχύνει θεούς;
- NE. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος;
- ΦΙ. λέγεις δ' Ἀτρεΐδαις ὄφελος, ἢ π' ἐμοὶ τόδε;
- NE. σοὶ που φίλος γ' ὢν, χῶ λόγος τοιοῦσδε μου. 1385
- ΦΙ. πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις;
- NE. ὦ τᾶν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.
- ΦΙ. ὁλεῖς με, γιννώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.
- NE. οὐκ οὖν ἔρωγε· φημί δ' οὐ σε μανθάνειν.

1364. Post συλῶντες sequebantur οἱ τὸν ἄθλιον | Ἀθανθ' ὕπλων σοῦ πατρός ὕστερον δίκη | Ὀδυσσεὺς ἐκριναν.

- ΦΙ. ἐγὼ οὐκ Ἀτρεΐδης ἐκβαλόντας οἰδά με; 1390
 ΝΕ. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσους' ὄρα.
 ΦΙ. οὐδέποθ' ἐκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
 ΝΕ. τί δ' ἦτ' ἂν ἡμεῖς δρῶμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις
 πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω;
 ὥς ῥᾶστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λήξαι, σὲ δὲ 1395
 ζῆν ὥσπερ ἤδη ζῆς ἔνευ σωτηρίας.
 ΦΙ. ἔα με πάσχειν ταῦθ' ἅπερ παθεῖν με δεῖ·
 ἃ δ' ἥνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγῶν,
 πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι προᾶξον, τέκνον,
 καὶ μὴ βράδυνε μηδ' ἐπιμνησθῆς ἔτι 1400
 Τροίας· ἄλλος γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.
 ΝΕ. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν. ΦΙ. ὦ γευναῖον εἰρηκῶς ἔπος.
 ΝΕ. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σὴν. ΦΙ. εἰς ὅσον γ' ἐγώ
 σθένω.
 ΝΕ. αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; ΦΙ. μὴ
 φροντίσης.
 ΝΕ. τί γὰρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; ΦΙ. ἐγὼ
 παρῶν 1405
 ΝΕ. τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις; ΦΙ. βέλεσι τοῖς
 Ἡρακλέους
 ΝΕ. πῶς λέγεις; ΦΙ. εἴρξω πελάζειν. ΝΕ. στεῖχε
 προσκύσας χθόνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων
 αἵτης μύθων, παῖ Πολαντος· 1410
 φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους
 ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν.
 τὴν σὴν δ' ἤκω χάριν οὐρανίας
 ἔδρας προλιπὼν,

τὰ Διὸς τε φράσων βουλευμάτων σοι, 1415
 κατερητύσων θ' ὁδὸν ἣν στέλλει.
 σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.
 καὶ πρῶτα μὲν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
 ὅσους ποιήσας καὶ διεξελθὼν πόνουσ
 ἀθάνατον ἄρετὴν ἔσχον, ὥς πάρεσθ' ὄραν. 1420
 καὶ σοὶ, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,
 ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θεῖσθαι βίον.
 ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωικὸν
 πόλισμα πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,
 ἄρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος, 1425
 Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἷτιος κακῶν ἔφνυ,
 τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου,
 πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' ἐς μέλαθρα σά
 πέμψεις, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος,
 Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα. 1430
 ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
 τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν
 κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
 παρήνεσ'· οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις
 ἔλεῖν τὸ Γροῖας πεδίον οὔθ' οὔτος σέθεν. 1435
 ἀλλ' ὥς λέοντε συννόμῳ φυλάσσετον
 οὔτος σὲ καὶ σὺ τόνδ'. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν
 παυστήρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον.
 τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
 τόξοις ἁλῶναι. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν 1440
 πορθῇτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεοὺς.

Post 1441 sequebantur ὡς τᾶλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται
 πατήρ | Ζεὺς· ἥ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς, | καὶ ζῶσι
 καὶ θάνατον, οὐκ ἀπόλλυται.

- ΦΙ. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἔμοι πέμψας,
 χρόνιός τε φανείς,
 οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.
 1445
- NE. καὶ γὰρ γνώμην ταύτη τίθεμαι.
- HP. μὴ νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν.
 καιρὸς καὶ πλοῦς
 1450
 ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρόμνην.
- ΦΙ. φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω.
 χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἔμοι,
 νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
 καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς,
 1455
 οὗ πολλάκι δὴ τοῦμόν ἐτέγχθη
 κρατ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου,
 πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
 Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἔμοι
 στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.
 1460
 νῦν δ' ὦ κρηναὶ Λύκιόν τε ποτὸν,
 λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν οὐ δὴ
 δόξης ποτὲ τῆσδ' ἐπιβάντες.
 χαῖρ', ὦ Αἴμνου πέδον ἀμφιάλον,
 καὶ μ' εὐπλοία πέμψον ἀμέμπτως,
 1465
 ἔνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει,
 γνώμη τε φίλων, χῶ πανδαμάτωρ
 δαίμων, ὅς ταῦτ' ἐπέκρανευ.
- XO. χωρῶμεν δὴ πάντες ἀολλεῖς,
 νύμφαις ἀλλήλαισιν ἐπευξάμεναι
 1470
 νόστου σωτήρας ἰκέσθαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

am Verlage von B. G. Teubner in Leipzig sind erschienen:

Benseler-Schenkl's

Griechisch-deutsches und Deutsch-griechisches

SCHUL-WÖRTERBUCH.

- I. Band: Griechisch-Deutsch. Von G. E. Benseler. 5. Aufl.
Besorgt von J. Rieckher. gr. 8. geh. Preis 6 Mark
75 Pf.
- II. Band: Deutsch-Griechisch. Von K. Schenkl. gr. 8
2. Aufl. geh. Preis 8 Mark 40 Pf.

Wörterbuch zu den Homerischen Gedichten. Für
den Schulgebrauch bearbeitet von Georg Autenrieth.
Mit vielen Holzschnitten und zwei Karten. Zweite ver-
besserte Auflage. gr. 8. 1877. geh. 3 Mark.

Wörterbuch zu Xenophon's Anabasis. Von F. Voll-
brecht. Mit 75 Holzschnitten, 3 lith. Tafeln und 1 Karte.
3. Aufl. gr. 8. 1876. geh. 1 Mark 80 Pf.

Schulwörterbuch zu C. J. Cäsar mit besonderer Berücksichtigung der Phraseologie. Von Dr. H. Ebeling. gr. 8.
geh. 1 Mark.

Wörterbuch zu den Lebensbeschreibungen des Cornelius Nepos. Für den Schulgebrauch herausgegeben von H. Haacke.
5. Aufl. 8. 1878. geh. 1 Mark. [Mit dem Text des Nepos
1 Mark 20 Pf.]

Schulwörterbuch zu Cornelius Nepos mit besonderer Berücksichtigung der Phraseologie. Von Dr. H. Ebeling.
gr. 8. geh. 80 Pf.

Wörterbuch zu den Fabeln des Phädrus. Für den Schul-
gebrauch herausgegeben von A. Schaubach. 2. Aufl. 8. 1877.
geh. 60 Pf. [Mit dem Text des Phädrus 90 Pf.]

Wörterbuch zu Siebelis' tirocinium poeticum. Von
A. Schaubach. 4. Aufl. gr. 8. 1877. geh. 45 Pf.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΗΤΗΜΩΝ

ΚΙΝΗΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΛΙΝΗΣ

SCHULEN-WÖRTERBUCH

von

Friedrich Adolph Heinichen,

Dr. der Phil. und Licentiaten der Theologie, Gymnasialprorector a. D.
und Professor.

Erster Theil:

Zweiter Theil:

Lateinisch-deutsch.

Deutsch-lateinisch.

3. Aufl. Lex.-8. 1875. geh. 6 Mark.

3. Aufl. Lex.-8. 1877. geh. 5 Mark.

Dieses neueste lateinische Wörterbuch ist für den ganzen Cursus des Gymnasial-Unterrichts bestimmt und hat bereits in den meisten Schulen Deutschlands Eingang gefunden. Seine Vorzüge vor ähnlichen compendiosen Wörterbüchern sind allgemein anerkannt.

Wörterbuch

zu

Ovid's Metamorphosen.

Von

Dr. Johannes Siebelis.

2. Aufl. Besorgt von Fr. Polle. gr. 8. geh. 2 Mark 70 Pf.

Der durch seine Ausgabe der Metamorphosen (9. Aufl. 1876) und anderer Schulbücher rühmlichst bekannte Verfasser bietet in diesem Wörterbuche ein neues Hilfsmittel für das Verständnis der Metamorphosen, das den Bedürfnissen der Schule und der Wissenschaft gleichzeitig Rechnung trägt.

Fr. Lübker's

Reallexikon des classischen Alterthums

für Gymnasien.

Fünfte durchgängig verbesserte Auflage.

Herausgegeben

von

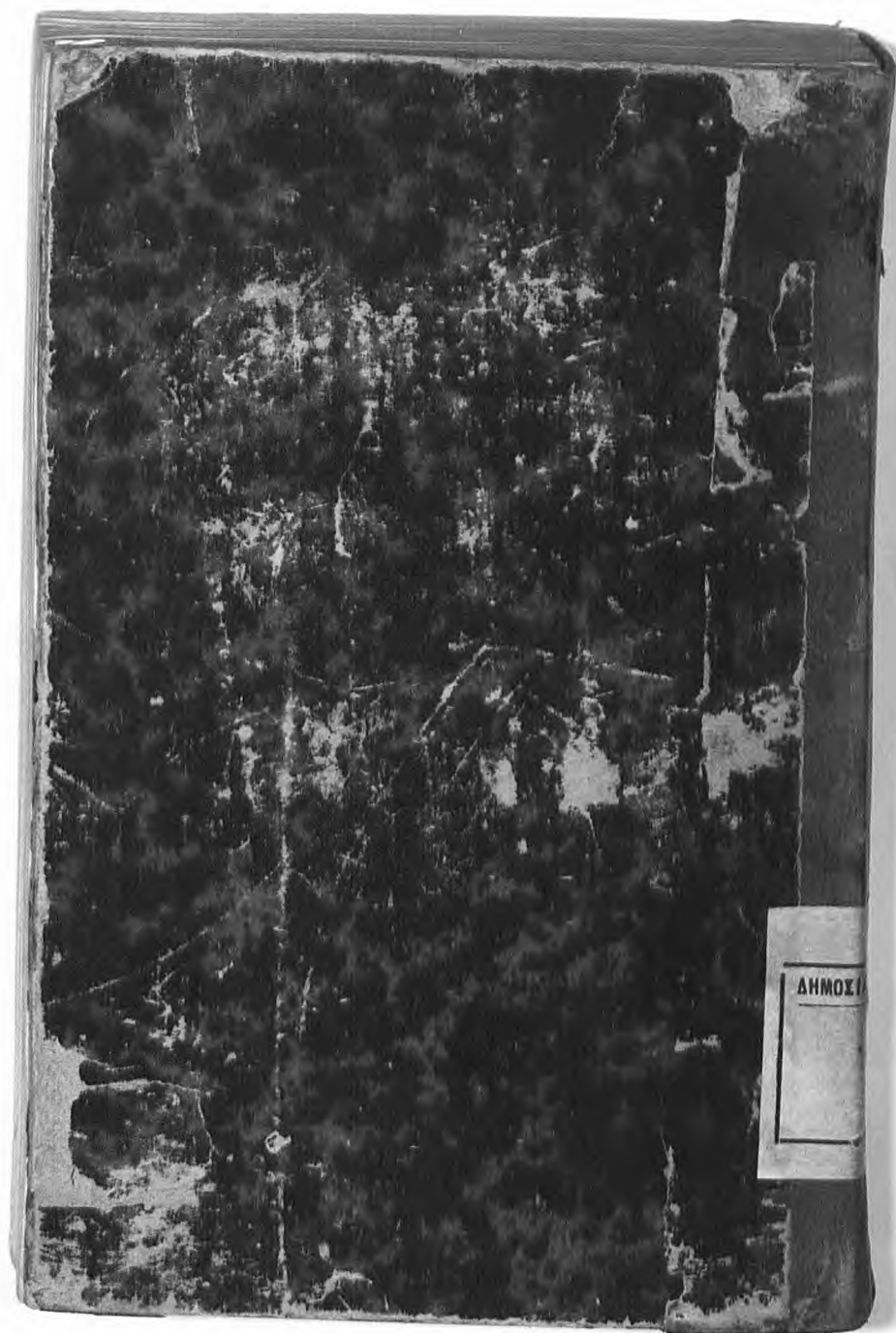
Prof. Dr. Max Erler,

Director des Gymnasiums zu Zwickau.

Lex.-8. Mit vielen Abbildungen. geh. 12 Mark.

Das Buch hat eine so ausserordentlich günstige Aufnahme gefunden, dass vier starke Auflagen rasch hintereinander nöthig wurden. Dasselbe wird vorzugsweise gern zu Prämiën benutzt.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερολίνου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας